ELİF KAPLAN

Levent

Bir Jinekoloğun Hikâyesi

gitane

TEŞEKKÜR

Kurgumu internet ortamında ilk yayınladığım günden beri takip eden ve güzel yorumlarını eksik etmeyen okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Farklı bir kurgu, farklı bir anlatıma desteklerini asla esirgemediler. En büyük teşekkürüm siz okuyucularımadır.

Jinekoloji anlamında bazı sorularımı yanıtlayan Doktor Sercan Tekin'e teşekkür ederim.

Beni bu yolda hiç yalnız bırakmayan her zaman destek olan bir abla şefkatiyle yaklaşan Burçin Çelik Gürbulut'a kocaman teşekkürlerimi sunuyorum. İyi ki varsın ablacım...

Son olarak binbir istekle karşılaştığı halde sabrını koruyan ve harika kapak çalışmasıyla beni çok mutlu eden Zelal'e teşekkür ederim.

Kendini Levotic hisseden herkese ve Zehra'ya

1

Yüzümde kendinden emin bir ifade var, her zamanki halim diyelim. Yeni bir iş gününe başlamak için odama doğru yürüyorum. Koridorun sonundaki o devasa alan bana ait çünkü ben bir Jinekoloğum. Aslına bakarsanız benim için işler biraz farklı ilerliyor. Normal koşullarda öğretim görevim daha baskın olması gerekirken, ben çalışmayı sevdiğim için hastalarımla daha fazla görüşüyorum. Özel bir kurumda çalıştığımdan dolayı bu duruma müsaade ediyorlar.

Hastalarım kendi içlerinde çeşitlilik gösterir. Erkek bir Jinekolog olarak meslektaşlarımın karşılaştığı sorunlarla ben de karşılaşıyorum. Genel sorunlar arasında aşırı gerginliği ve doktorundan çekinmeyi söyleyebilirim. Normal hayatımda kadınlarla olan ilişkim fazladır ama bu hastaneye girdiğim an kafamda tepkilerim de değişir. Bambaşka bir adama dönüşürüm.

Ben yaklaşırken gergin yüzler de beni buluyor. Hastalarım çoktan gelmişler bile. Beni avına yaklaşan bir avcı gibi görüyorlar. Onların içini rahatlatmak da azami görevlerimden biri. İçeriye giren genelde okun gerilen yayı gibi olur. Öyle ki ufak bir kelimede ok yaydan çıkar, bir yere saplanacak seviyeye gelir. Bu duruma fazlasıyla alıştım ve iç rahatlatma konusunda oldukça iyiyim.

İşimi seviyorum, özellikle doğum benim vazgeçilmezim. O yeni hayatın elinize doğması, o ilk ağlayış, anne ve bebeğin kavuşma anı yaşamın bir şifresi gibi. Bu olayda aktif rol almak beni oldukça mutlu ediyor. O yüzden çekilen yorgunluğa oldukça değiyor.

Gergin bakışlar eşliğinde kapımdan içeriye giriyorum. İçerideki Hemşire Hanım benim can simidim. O olmadan işler tam ilerlemiyor. Ona güveniyorlar ben de ona güveniyorum.

"Günaydın," diyorum göz kırparak.

Masamın üzerindeki su çoktan hazırlanmış, her şey yerli yerinde görünüyor. Oda havalandırılmış ve temiz kokuyor. Benim vazgeçilmezim de bu, biraz temiz hava ile başlamak beni zinde tutuyor. Masaya oturur oturmaz artık o profesyonel Doktor Levent oluyorum. Ciddiyet işimde çok önemli bir unsur.

Oturduktan sonra ilk hastayı çağırıyorum. Kapı açılınca on iki, on dört yaşları arasında bir kız ve annesi olarak tahmin ettiğim bir kadın giriyor. Kız gergin ama annesi oldukça rahat görünüyor. Hasta olanın kız olduğunu anlıyorum. İşe dostane yaklaşmaya çalışıyorum, ilk Jinekolog deneyiminin kötü olmasını istemiyorum. İlk deneyimleri kötü olan kadınlar genelde korkuyorlar ve bu işimi daha da zorlaştırıyor.

"Merhaba... Şikâyetiniz nedir?" Dostane bir tavır ile gülümsüyorum. Kadın hemen söze başlıyor.

"Kızım için geldik aslında... Adet döneminde çok ağrı çekiyor." Onları elimle önümde duran tekli koltuklara yönlendiriyorum. Küçük kız hâlâ gergin bakışlar atmaya devam ediyor. Bir yandan da beni süzüyor. Bakışlarımla karşılık veriyorum. Şu an annesi önemli değil gözümde. Hasta olarak derdini kızın anlatması daha doğru. Çünkü o hissediyor, vücudunu o tanıyor.

"Anlatın bakalım küçük hanım," diyerek ona bakıyorum. Tavrım hâlâ samimi, küçük kız da hâlâ çekingen. Onunla *kadınlığa yeni adım atmış* konuşmamı yapmaya başlıyorum. Bu konuşmayı küçük hastalarımla hep yapmaya özen gösteriyorum. Onların bize karşı önyargılı olmalarını asla istemiyorum.

"Anladım ki sen utanıyorsun. Biliyor musun ben de utanıyordum. Şu an kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum. Yeni bir hayata adım atmış gibi hissediyorsun, ayrıca arkadaşlarından duyduğun yeni korkuların da var. Ya okulda kanamam olursa gibi endişeler... Bunu birçok küçük hastamdan duyuyorum. Bu konuda asla yalnız değil-

sin küçük hanım. Baştan şunu kabul etmeliyiz, bu kötü bir şey değil asla. Bu sadece senin büyüdüğünün bir işareti."

Kızın yüzü daha da düşüyor.

"Kendini bedenini de sevmelisin çünkü o sana ait, vücudumuzla bir bütünüz." Annesine bakıp devam ediyorum.

"Adet ağrıları genelde gerginlikten kaynaklanır. Bu yaşlarda normaldir çünkü buraya birçok anne-kız geliyor bu konudan dolayı. Maalesef olaya çekimser yaklaşıp kabullenmediğimiz ve bu olayı normalleştirmekten uzağa abarttığımız için oluyor tüm bunlar. Bu bir değişim. Elbette bu değişime uyulacak ama biraz zaman gerekli. Ayaklarını üşütmemesi ve o dönemde karnını sıcak tutmasını öneririm. İlaç çok önerdiğim bir yöntem değil. Buraya kadar gelmişsiniz bir batın ultrasonu çekelim içinizin rahatlaması adına. Fişteki alanı işaretleyip uzatıyorum.

"Çok kafasına takıyor bu durumu." Anlayışla kıza bakıp gülümsüyorum.

"Bu çok normal. Tekrar içeriye geldiğinizde küçük hanımla daha iyi anlaşacağımızı düşünüyorum." İçim rahat bu konuda çünkü bu şekilde ürkütmeden yaklaşmak daha doğru. Anne ve kızın kalkıp çıkışlarını izliyorum.

Sıradaki kişi yetişkin bir kadın. İşte şimdi ciddi manada işim başlamış bulunuyor. Sıkıntıyla gelen kadına bakıyorum. Oldukça gergin ama kendine güç vermeye de çalışıyor. Bu tavrını takdirle karşılıyorum. Kadına bakıp gülümsüyorum güven veren bir formda.

"Hoş geldiniz! Şikâyetiniz nedir?" diyorum kadın koltuğa otururken. Rahat bir nefes almaya çalışıyor. Görüyorum ki bu anı kafasında defalarca kurmuş, konuşmanın gelişmesini kafasında yaşamış. Kendinden emin duruyor anlatırken.

"Benim kistim vardı. Bu aralar ağrı biraz sıklaştı. Hem onun için hem de gelmişken muayene olmak istedim."

Tahmin ettiğim gibi üzerine düşünülmüş bir konuşma. Belki bir haftadır gelmek için düşünüyordu veya gelmeyi sürekli erteliyordu. Bu düşünceden onu alıkoymak is-

tiyorum. Aslında tüm kadınlara bunu aşılamak istiyorum çünkü azımsanamayacak bir sayıda kadın rutin muayenesine gitmediği için serviks kanserinden hayatını kaybediyor. Serviks kanseri ilk evrelerde pek belirti vermez. Rutin kontrollerde anlaşılır ve erken teşhis olduğu anda ise çok yüksek bir başarı oranı vardır.

"Anladım, siz Hemşire Hanım ile içeriye geçin ben muayene edeyim."

Gerginliğin tavan yaptığı an diyebiliriz buna. Hemşire ile giden hastaya bakıyorum. Her zamanki o yüz ifadesi. Garip olan şey ise genelde hastalar doktordan daha çok o muayene masasından korkuyorlar. Bunun için de garip teorilerim var. Mesela diziler... Genelde her dizide böyle klişe bir sahne geçer. Hanım kızımız hamile kalmıştır ama bebeği istemez çünkü imkânsız bir aşkın içindedir. Bu yüzden de kürtaj olmak ister. Yönetmenler o sahneyi öyle bir patlatır ki izleyenler gözyaşlarına boğulur. Hanım kızımıza kırk kere sorulur emin misin diye. O da üzülerek emin olduğunu söyler. Bir hemşire gelir ve kadının hazırlanmasına yardım eder. Kadın ameliyat önlüğünü giyip o masaya bakıp dalar gider. İşte orada korku başlar. Bir korku daha tetiklenir o anda. Masa dişçi koltuğuna da benzer ama farkı vardır. Bacakları koymak için özel yer yapılmıştır. Belki de kadınları korkutan bölüm de burasıdır. Çoğu kadın ayağının gözükmesinden hoşlanmaz. Neyse dizide ne olur, kızımız o masaya yatar sonra erkek doktorumuz gelir kızımıza tekrar sorar daha vakit var der ama kız düşünür hemen cevap vermez. Çoğu bu noktada istemediğini bazısı ise anestezi anında istemediğini haykırır. Sonuç olarak akılda kızın ağladığı üzerinde oturduğu masa kalır. Zalimliğin bir ölçüsü gibidir o masa tüm suç onunmuş gibi algılanabilir.

İkinci düşüncem ise kulaktan dolma bilgiler. Mesela bu masaya isim verirler. Çatal derler genellikle. Yani benim aklıma çatal deyince erkek olarak ilk göğüs gelirdi doktor olmadan önce ama şimdi sadece yemek yemek için kullan-

dığımız çatal geliyor. Yanlış da anlaşılmasın dışarıda cinsel hayatım oldukça aktiftir. Sadece işim içindir bu özen.

Düşüncelere dalmışken kadına hazırlanmak için yeterli süreyi verdiğimi düşünüyorum. Gizli odanın önüne gelip kapıyı tıklıyorum. İçeriden olumlu sesler duyunca giriyorum. Kadın daha da gerginleşmiş. Onu rahatlatmak bu noktada ciddi anlamda zor ama şu da var ki artık profesyonelim. Özellikle muayenede deneyim arttıkça hızlandım ve çok daha nazik olmaya başladım. Belki de beni burada ünlü yapan faktörlerden biri. Bilgili ve becerikli oluşum...

Üzerindeki örtü ona bir nebze olsun rahatlık veriyor. Doktorları hastaların gözünde iyi yapan nedenlerden biri de ona yeteri kadar bilgi vermektir. Latince isimlerle onları korkutmak yerine doğrudan anlatmak hem onların içlerini rahatlatır hem de onların gözünde sizi iyi bir doktor yapar. Ayrıca son derecede her şeyi bilmesi hakkı olan bir durumdur. Ne yazık ki çoğu arkadaşımız bu davranıştan yoksun. Bu durumda da hastalar hastalığını tam tanımıyor ya da çekindiği için detayları soramıyor. Bir an hastanın adını hatırlamak adına düşünüyorum. Ona ismi ile hitap etmek belli bir samimiyet katar.

"Hatice Hanım, gerginliğinizi anlıyorum. Oldukça kolay geçecek siz merak etmeyin. Bir rahatsızlık hissederseniz mutlaka söyleyin," diyorum.

"Tamam," diyor kadın hemen. Bir an önce olup bitmesini beklediği açık.

Muayeneye her zaman karın ile başlarız. Örtüyü sıvarken bilgilendirmeyi de ihmal etmiyorum.

"Karından muayene ile başlayacağım." O sırada eldivenleri de elime geçiriyorum. Hızlıca karına göz gezdiriyorum. Bir iki noktaya bastırmak gerekiyor. Nazikçe davranıp normal olduğuna karar verip aşağıya geçiyorum.

"Şimdi bir alet ile içeriye bakacağım. Soğukluk ve hassasiyet hissedebilirsiniz." Spekulumu göstermek istemiyorum. Bu korkuyu da tetikler çünkü. Bazen bilmemek çok daha iyidir. Spekulum iki yarım kaşığa benzer. Bu noktada

biraz parmağımı kullanmam lazım. Çünkü daha rahat bir giriş yakalamam işimi kolaylaştırırken hastamı da rahat ettirir. İşimi nazikçe yapıyorum. Şu ana kadar gayet iyi gitti. İçeriye bakarken bir sorun göremiyorum. Kistler için ultrason şart.

"Şimdi ultrason ile kiste bakacağım." Yine nazik olmaya özen gösteriyorum. Ekranda beliren şekle bakarken zararsız su dolu bir kist görüyorum.

"Hatice Hanım, bu zararsız bir kist. Biz altı santimden daha küçük olan kistler için cerrahi önermeyiz. İlaç ile tedavi etme veya kendiliğinden kaybolma şansı vardır. Hatırladığım kadarıyla ağrım çoğaldı demiştiniz. Bunun için bir ilaca başlayalım. Eğer kaybolmayıp büyüme yaparsa ve ağrınız artarsa cerrahiye başvurmamız gerekir. Şu noktada buna gerek olmadığı kanaatindeyim." Kadının rahatladığını verdiği nefesten anlıyorum.

Daha fazla bekletmeden aleti geri çekiyorum. Ona tekrar bilgi verip elle muayeneye başlayacağımı söylüyorum. İşte burada mahremiyet biraz farklı algılanıyor. Özellikle kocalar işimizi oldukça zorlaştırırlar. Sanki eşlerinin mahremiyet alanına izinsiz giriyormuşuz izlemine kapılırlar. Maalesef bazı dokulardaki kitleler elle daha çabuk teşhis edilir. Esneklik gibi daha birçok olayı elle daha iyi anlarız.

Şu noktada ilgimi çeken bir şey yok benim için çünkü o dokular benim için mahremiyetini yitirdi. O benim hastam kafam bunu öyle kabul etti ve asla cinsel anlamda düşünmüyor. Hatta şu an kafamın içinde akşamki yemek var. Bir de ellerimde hissettiğim dokulardan çıkardığım anlamlar dolaşıyor.

Muayeneyi bitirince örtüyü tekrar çekiyorum. Eldivenlerimi çıkarırken tekrar konuşuyorum.

"Gayet normal şu ana kadar. Korkacak bir durum yok." Kadın oldukça rahatlamış gözüküyor. İlk defa bu kadar rahat gülümsüyor.

"Teşekkür ederim doktor bey. Ben çok çekiniyorum. Diğer muayenelerde canım yandı. Gelmek istemiyordum

ama bir arkadaşım sizi tavsiye edince denemek istedim, oldukça rahattı benim için." İşte duymak istediğim de buydu. Şu andan itibaren yemek aklımdan çıkıyor. Bir kadını daha önyargılarından kurtardım. Bu benim için bir can kurtarmaya eş değer. Başarılı oluşum namımın yayılması değil...

"Ne demek bu benim mesleğim. Geçmiş olsun." deyip çıkıyorum küçük odadan. Reçeteyi yazmak adına bilgisayarımın başına geçiyorum. O anda kapı vuruluyor. Bir kadın kafasını uzatıyor yavaşça.

"Şey... Benim randevu saatim geldi ama çağırmadınız." Biraz mahcup duruyor. Hemen bilgisayarımdan hasta listesine bakıyorum.

"Canfeda Hanım?" diyorum ismi okuyarak. Ne kadar da değişik bir isim bu böyle? Açıkçası ilgi çekici. Başımı kaldırıp şöyle bir bakıyorum. Düz siyah saçları var ve minyon duruyor.

"Evet..."

"İçeriye geçin lütfen, kapıyı kapatırsanız sevinirim." Kadın kapıyı kapatıp önümde bulunan koltuğa oturuyor. Garip olan bu kadın hiç de gergin değil. Bu nokta benim için şaşırtıcı.

"İçeride hastam var. Siz de şikâyetinizi anlatabilirsiniz o çıkana kadar."

Kadın rahat olduğu kadar da donuk. Yüzünde sakladığı garip bir ifade var. Bunu hüzün olarak algılıyor beynim. Dikkatle bakmak istiyorum ama hemen uyarı alıyorum. *'O senin hastan ona ilgiyle bakamazsın'* diyor beynim şiddetle. İyi de yüzünün güzelliği değil maskelediği yüzü açığa çıkarmak istiyorum. Belki de kendimi bu şekilde kandırmaya çalışıyorum. Hemen kendime çeki düzen verip onu pür dikkat dinliyorum.

"Ailemde serviks kanseri yaygın. Annemi bu yüzden kaybettim. Kontrol amaçlı geldim." Elinde birçok kâğıt var. Hepsini bana uzatıyor. Anlamadığım şey kadın çok genç görünüyor bu yaşta bu kadar test anlamsız. Bir şekil-

de gizemi çözülmüş gibi. Belki de üzücü hatıraları onun peşini bırakmıyor.

"Tüm kanser türlerinde genetik önemlidir tabii ama her aile bireyinde çıkar diye bir genelleme de yapamayız. HPV virüsü neden olur serviks kanseri için. Her kadın mutlaka bu virüsle karşılaşır." Kadın karşı çıkmak ister gibi bakıyor. Yüzünde pek hoşlanmadığını gösteren bir görüntü var.

"Daha otuz yaşındasınız," diyorum doğum tarihini görürken. Bir sürü gereksiz test yaptırmış ayrıca araları çok çok az. Takip etmesini takdir ediyorum ama çok kısa sürelerde yaptırması bir yönden de yanlış. Bu kadarı onun için çok fazla.

"Testler bu kadar sıkı aralıklarla yapılmaz." Anlıyorum ki bu kadın baya kaygılı.

"İçim rahat etmiyor."

Bunu bende gözlemliyorum şu an. Belli bir doktor deneyimine sahip olduğu oldukça açık.

"Ailenizde olması sizin olacağınız anlamına gelmez. Biraz daha sakin kalmalısınız. Görüyorum ki çok sıkı bir takip içindesiniz. Bazı risk faktörleri vardır tabii ki ama biz her gün o risk faktörleri ile birlikteyiz zaten."

"Sigara içmiyorum, sağlıklı besleniyorum, spor yapıyorum. Cinsel ilişkiye hiç girmedim." Son cümlesi beni özellikle şaşırtıyor. Gerçekten söyledi mi o cümleyi? Bunu bu kadar kolay söylemesi ilgimi çekiyor. Neden bana kızdığını anlıyorum çünkü HPV çoğunlukla cinsel yolla bulaşır. Şu an gözlerim onu taramak istiyor. Yüzünü derinlemesine incelemek... Bunu yapamam. Olmaz... Asla...

"Evli değilsiniz o halde." Neden sorgulamak istediğimi de anlayamıyorum. Onun hayatı beni ilgilendirmez. *'Allah aşkına ne yapıyorsun Levent?'*

"Düşünmüyorum... Hiçbir zaman."

O kadar emin ki kendinden. Yine şaşırıyorum. Kadınlar mesleğini eline alıp kendi ayakları üzerinde durduğunda sevdiği adamla evlenip bir aile kurmayı planlar. Her kadın

anne olmak ister. Öyle ki çocuk sahibi olmak için birçok sorunla karşılaşıp mücadele eden çiftler var. Bu çok kutsal bir olay. Ben kadın olsaydım kesinlikle bunu deneyimlemek isterdim. Özellikle dünyaya bir kere geliyorken.

"Bu yine de bir çözüm değil. Önemli olan virüslerin vücudumuzda dolaşması değil, onlarla yeteri kadar güçlü savaşmaları. Bu savaşı kazandıkları için onlardan korunuyoruz. Bazen ise onlara yenik düşüp hasta oluyoruz ama immün sistemimiz bu durumu bile avantaja çevirmek için çalışıyor. İşin özü bağışıklık sistemimizde saklı."

"Biliyorum ama yine de elimizde olan sebeplere de sıkıca tutunmalıyız."

İşte o an bir anlık dalgınlıkla yüzüne odaklanıyorum. Bir doktor olarak değil de bir erkek olarak bakıyorum. Oldukça hoş bir görünümü var. Kahverengi saçlar ve ela gözler mükemmel bir ikili olmuşlar. Gözlerinin şekli onun ne kadar ürkek olduğunu kanıtlar nitelikte. Düzgün küçük bir burnu ve dolgun bir altdudağa sahip. Bir an bu yaptığımdan utanıyorum. Vicdan azabı ile tekrar kâğıtlara dönüyorum. Bunu yapmamalıydım. Bu zamana kadar asla bir hastama dışarıdaki Levent gözüyle bakmadım ama şimdi resmen gözlerimi üzerinden çekmek istemiyorum. Şu an resmen doktorluğuma ihanet etmiş oluyorum.

Bu kadında garip bir şey var ki beni bu duruma getiriyor. Birincisi beni bir erkek olarak etkiliyor ve ikinci olarak ona düşüncelerimi geçiremiyor gibiyim. Sonuçta doktor benim ama içimden bir ses bunu herkese karşı yaptığını söylüyor. Yapabileceğim bir şey yok. Şu an gerek olmasa bile istediğini yapmak zorunda kalıyorum.

"Smear testi ve HPV mi istiyorsunuz?" Kendimi toplamak için yüzüne bakmamaya çalışıyorum. Göz ucuyla başını salladığını görüyorum.

"Peki, doktorlarınıza ne kadar güveniyorsunuz?" Taktik değiştirip konuyu onun güven problemine getiriyorum. İşte bu konuda ne söyleyecek merakla bekliyorum. Güvenmediği apaçık ortada. Biraz sıkılgan bir ifadesi var.

Lanet olsun ki gözlerimi yüzünden zor çekiyorum. *'Ne yapıyorum ben böyle?'* Kendime gelmem gerek.

"Güveniyorum tabii ki."

"Şu an bu testi yaptırmanızı önermiyorum. Bana güvenip bu kapıdan çıkacak mısınız?" Niye bu kadar sorguluyorum anlamış değilim. İstediği testi yaptırma özgürlüğü var. Galiba kadının kaygısını yenmesini istiyorum. Tabii şu an hemen dışarıya çıkmasını da istiyorum. Yoksa kendime olan tüm güvenimi çöpe atacak gibiyim. Bunca senedir Jinekoloğum ama hiç böyle olmamıştı işte.

"Hayır..." O sırada Hatice Hanım çıkıyor. *'İyi ki'* diye düşünüyorum ve düşüncelerimin dağılması için odağımı Hatice Hanım'a veriyorum. Ona reçetesini uzatıyorum. İlaçları bitirince kontrole gelmesini söylemeyi unutmuyorum. Tekrar kadına dönerek konuşuyorum. Beynim *'sakın yüzüne bakma'* derken diğer dürtüm ise doyasıya bakmak istiyor. Yeter diye bağırıp odadan çıkmak bile istiyorum.

"İçeriye geçin o halde." Korkmadığını söylemiştim. O ifade hâlâ aynı. Deneyimleri fazla olunca alışmış olabileceğini düşünüyorum. Bir sürü gereksiz test yaptırması bunu kanıtlıyor. Gidişini seyrediyorum sessizce. Şu an kaygılı hastalara fazla yüklendiğimi düşünüyorum. Gerçek şu ki birazcık da bize güvenmelerini istiyorum. Sonuçta biz de hastalığı tedavi için varız burada. Ona yeterli süreyi verdiğimi düşünüp içeriye giriyorum. Madem kaygılı onu tam muayene yapmadan bırakmayı düşünmüyorum.

Konu işim olunca yine aklımda başka şeyler oluşuyor. Allahtan muayene etiğim hâlâ çelik gibi sağlam. Rahat bir nefes alıyorum resmen, aşırı ahlaklı Doktor Levent'e geri döndüm. Muayeneyi bitirip hemen smear testi setini çıkarıyorum. Hızlıca örnekleri alıyorum. Şu an gördüğüm kadarıyla sağlıklı duruyor. Bu testler de adım kadar eminim ki temiz çıkacak.

"Sonuçlar on beş gün sonra çıkacak. O zaman gelince değerlendiririz. Geçmiş olsun." Beynimde garip bir karmaşa var. Sanki acil durum alarmı verilmiş gibi. Düşün-

celer birbiri ile çarpışıyor. Bir yanım *'kadın çok hoş'* derken diğer yanım *'ETİK'* diye bağırıyor. Bunu şu an çözmek istemiyorum ve kafamdaki algıdan süratle kaçıyorum.

Hastalar, hastalar... Günlerim hep böyle geçiyor. Sabah muayene, ameliyatlar ve doğum, geceleri yine acil çağrıları ve yine doğum derken hayatım hep aynı hep monoton. Bir değişiklik yok. Üstüne üstlük kötü bir durumun da içindeyim. Akşamki yemeğe gitmek istemiyorum.

İşte aradığım adam orada duruyor. Benim kardeşimden bile daha yakın. Bu adamla nasıl arama mesafe koydum bir aralar, anlamış değilim.

"Deniz?" diyorum ve beni görüyor. Yanıma gelirken onu bekliyorum.

"Yine hırpalanmışsın Levent."

Açıkçası o normal prosedüre geçmemi istiyor. Diğer hocalar gibi asistan almamı ve onlara danışmanlık edip sınırlı sayıda hastaya bakmamı ve derslere daha çok girmemi istiyor.

"Asistanlar ne güne duruyor. Ver birini işte kendini geliştirsin, hem sen hem de o yararlansın senin gibi bilgili bir hocadan." Düşünüyorum da böylesi daha iyi. Eve geç gitmemi sağlıyor. En azından ailemden kurtuluyorum.

"Bana ek nöbet falan yazsana ya. İnan hiç gidesim yok şu anda." Yüzüme anlayışla bakıyor. Çünkü bir nebze de olsa o da yaşadı bu durumu.

"Levent seni anlıyorum ama yüzleşmek zorundasın. Her dediklerine tamam deyip geç işte." Bu o kadar da kolay değil. Özellikle de annem konusunda, çünkü evde kaldığımı ima edip bir ton şey söylüyor. Ben de istiyorum evlenmek ama *o* kişi çıkmadı işte karşıma.

"İnan babanın yaptığını da yapmıyorlar, ona bile razıyım. O derece bunaldım." Bu halime gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Hey, gidi çapkın Levent! Şu düştüğün duruma bak."

Doğru, ben ki üniversitede birçok kızla çıkmış olan kişi şu an aşk işinde çuvallamış durumda. Kadın ruhundan

çok iyi anlayacak kadar deneyimim oldu ama hiçbirine evleneceğim gözüyle bakmadım. Hepsi sadece tek gecelik veya birkaç haftalık bir yatak arkadaşlığıydı. Üniversitedeki namım öyle bir yürümüştü ki herkes beni tanırdı.

"Sakın!" diyorum gülmesini bastırmaya çalışarak.

"Biraz da sen de bitiyor. O işindeki ciddiyeti özel hayatında da ver."

"Deniz kendime uyan birini bulmak çok zor." Kesinlikle bunu en iyi bilenlerden biri kendisi.

"Nihal'e bir sorarım."

Sormasına gerek yok zaten Nihal durumdan haberdar. Kaç aydır da uğraşıyor ama beğendiğim biri olmadı maalesef.

"Kız zaten uğraşıyor." O kadar işi olmasına rağmen. Nihal çok iyi bir arkadaş kesinlikle. Deniz o kadar şanslı ki bu konuda.

"Levent şu konuda anlaşalım. Sen hanım hanımcık kızlarla geçinebileceğine inanıyor musun?" Maalesef bu sorunun cevabı da hayır. Kesinlikle ben eğlenceli birini istiyorum. Çünkü benim tempoma uyması lazım. Sessiz kalıyorum.

"O zaman gidip o yemeği atlatmak zorundasın. Dediğim gibi *'hıhı'* de ve geç." Yanlış anlaşılmasın hâlâ taş gibiyim, yakışıklıyım, bir bakışla etkileyebiliyorum ama hiçbiri eş olmaya aday olmuyor gözümde. Çıkışa kadar birlikte yürüyoruz.

"İyi şanslar," diliyor ve ayrılıyoruz.

Bir şekilde o yemeğe gitmem lazım. Keyifsiz bir şekilde arabama biniyorum. Bu geceyi en az hasarla atlatmam lazım.

Eve geldiğimde çok temkinliyim. Derin bir nefes alıp zili çalıyorum. Yardımcı kadın açıyor kapıyı. Bu kadını tanımıyorum açıkçası. Yeni başlamış olmalı. İçeriye girdiğimde çoktan masaya oturmuşlar bile.

"Nerede kaldın Levent?" Annem yine her zamanki gibi sitemkâr. Hızlıca lavaboya koşuyorum ellerimi yıkamak

adına. Şurada kendimi kilitleyip dışarıya çıkmak istemiyorum. İstemeyerek elimi yıkayıp masaya yöneliyorum. Bana ayrılmış sandalyeye oturduktan sonra gerginlik başlıyor.

"Yorgun görünüyorsun oğlum." Babam kesinlikle işimi sevmiyor. Doktor olmama karşı değil ama Jinekolog olmama karşı maalesef. Hatta evde kalmamı bile işime bağlıyor. Yine o konulara girmesini istemiyorum. Yoksa ona karşı büyük saygısızlık yapacağımı biliyorum.

"Yoğundum baba," diyorum sakin kalmaya çalışıp.

Sarp ise karşımda oturuyor. Şu an inanmazsınız ama kardeşime düşman gibiyim. Çünkü o evleniyor ve o ailemin gözünde daha gözde. Bana onu örnek gösteriyorlar. Bana hem de! *'O ne yapmış ki'* deyip haykırmak geliyor içimden o zamanlar. Önüme gelen çorbaya bakıyorum. Güzel kokuyor, acıktığımı hissettiriyor. Evde kaldın deyip bana gözlerini dikmiyor. Şu an masadaki en rahatlatıcı şey.

Strese girdiğimde genelde içimden şarkı söylerim. Şu an da onu yapıyorum zaten.

"Kâğıt kesiğinden daha çok çok acıtır... "

Bu şarkıyı kafama kim soktu ki diye düşünürken direk aklıma o tatlı görüntü düşüyor. Ondan başkası da olmazdı zaten. Umut... Bu düşünce ile gülümsüyorum istemsizce.

"Sen neye gülüyorsun?" diye soruyor babam. Bakışların benim üzerimde olduğunu görüyorum.

"Hiç..." diyorum hemen ama tatmin olmuş değiller.

"Sabahtan akşama kadar kadın şeyi görmekten dolayı kafan iyice gitmiş olmalı." *Sakin ol!* Saygısızlık yükleniyor hemen onu durdurmalıyım. Sesimi çıkarmamam gerekiyor. Ona göre bu kadınların işi erkekler Jinekolog olamaz.

Kalbimde kırılmadık yer mi bıraktın?

Annem söze giriyor ortamı rahatlatmak adına.

"Yemekteyiz," diyor imalı bir şekilde. Babamın umurunda değil. Her zaman mesleğime düşman olacak. Yapabileceğim bir şey yok.

"Acaba oğlum kaldı mı merak ediyorum?" Şu an *'lanet olsun dostum senin derdin ne?'* diye bağırmak istiyorum. On

sene Amerika'da kaldıktan sonra bu sizin lügatınıza yerleşmiş bir kalıp oluyor. Ona göre sürekli görmek erkekliğimi ortadan kaldırıyor. Bir müddet sonra gay olacağımı falan sanıyor. Ne yapmam lazım acaba? Her yattığım kadın için yatağıma çentik atsam onu ikna edebilir miyim bilmiyorum.

"Baba gayet de kadınlarla çıkıyorum. Neden bir kere de olsa oğlum nasıl mutluysa öyle yaşasın demiyorsun? İlla ki başıma bir şey mi gelmesi gerek değerimin anlaşılması için?" Değerim var mı onu da bilmiyorum. Mesleğe başladığımdan beri ondan tek kuruş para almadım. Evimi bile kredi ile aldım sırf ağzına laf vermemek için.

"Şu haline bak! Kaç yaşına geldin! Şu an burada torunlarım olması gerek. Bu yaşa kadar kendi istediğin gibi mutlu yaşadın da ne oldu?"

Çığırından çıkıyorum artık. İçimden bir ejderha çıkmak için uğraşıyor. Sakin bir şekilde çıkmalı.

"Tam tamına 1200 bebek dünyaya getirttim. 300 kadına kanser tanısı koydum ve ölümden kurtardıklarım da çoğunlukta. Sayamayacağım kadar çok kişiye anne olacağının haberini verdim. Çok zor bir bölümde 6 sene hem de İngilizce okudum. Okulumu ikincilikle bitirdim. Uzman oldum o da yetmedi Doçent oldum. Daha da sayayım mı baba?"

"Onları da benim sayemde benim paramla oldun!" Bu kadarı yetti artık. Biliyordum kötü geçeceğini ama bu kadarını da tahmin etmemiştim. Yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Haklısın, bu konuda hakkını ödeyemem. Sonuçta beni siz dünyaya getirdiniz. Bunun bile hakkı ödenmez ama artık kendimi tutamıyorum. Ne zaman ki işime ve bana saygı duyarsın o zaman otururum bu sofraya. İyi akşamlar!" En sakin bu şekilde isyan edilebilirdim herhalde. Sandalyemi çekiyorum. Annemin arkamdan bağırmasını umursamıyorum. Şu an kafam ciddi anlamda bozuk. Bunu da bir kadın alabilir ancak.

Ne yapacağımı nereye gideceğimi çok iyi biliyorum. Bu yıllarca yaptığım bir şey. Gerçek hayatta çapkının tekiyim.

Eve gidiyorum, bu kılıkla kulübe gidemem. Sinirlerim gergin olsa da bunun üstesinden gelebilirim. Kafamda bir plan var. Geçen haftalardan beri bir kız bana asılıp duruyordu. Bugün ona bir şans vereceğim. Tabii hâlâ o kulüpte takılıyorsa. Eve geldiğimde hemen daireme çıkmak adına asansöre biniyorum. Yüzümde hâlâ o sertlik duruyor. Komik olan bu aldığım diğer eleştirilere çok benziyor. Sadece dozu biraz arttı diyelim. Yüksek doz çoğu zaman tehlikelidir.

Katıma geldiğimde hemen anahtarımı cebimden çıkarıyorum. Kapıyı açar açmaz hemen Kızçe beni karşılamaya geliyor. Bu her zamanki kapı ritüeli. Hemen sürtünüp yerde yuvarlanıyor. Bunun anlamı şu; seni özledim sevgiye ihtiyacım var.

"Kızçe, kızım özledin mi sen beni?" diyorum ve karnını yavaşça okşamaya başlıyorum. Kediler çok karmaşık yaratıklar. Karnını kaşımanızı isterken birden saldırıp ısırabiliyor. Yapacağını sezip hemen elimi çekiyorum. Kraliçe ortalarda görünmüyor. Yüzde doksan yaramazlık yaptı. Koridordan odama yürürken yerde delil arıyorum. Kızçe de hemen arkamda, beni takip ediyor.

Doğru tahmin ama bu seferki yaramazlık affedilebilir. Oyuncağı parçalamış; bunun anlamı ise sıkıldım oluyor. Onu gezdirmem lazım. Kedi bakmak köpeğe göre kat kat kolay ama sevgisi bambaşka. Hele ki Kraliçe gibi hazin bir öyküsü varsa. Köşede saklanmış bana bakıyor. Benden bir işaret bekliyor.

"Gel kızım," dediğim anda üzerime atlıyor. İşte bu yaptığı yaramazlığa kat be kat değiyor. Şu an onlarla kalıp vakit geçirmek ne kadar cazip gelse de diğerine de ihtiyacım var.

"Baba yarın sizinle muhteşem vakit geçirecek," diyorum mama kaplarına bakış atarak. Onları çıkarken doldurmalıyım.

Hemen üstümü değiştiriyorum. Kadınlar her zaman deri ceketi seksi bulur. Siyah bir jean beyaz bir gömlek geçiriyorum üstüme. Deri ceketim ile tamamlıyorum. O pahalı Hugo Boss parfümümü sıkıyorum. Kadınlar bunun

kokusuna da bayılıyor. Hızlıca hareket edip mama kaplarını dolduruyorum. Hemen saldırıyorlar. İkisi de birbirinden obur. Aslında onları anlamak da gerekir bir yönden. Sokaklardaki en ufak yemek yaşam yolunda bir umut onlar için.

Saçlarıma şekil verdikten sonra hemen anahtarımı alıp çıkıyorum. Kulüp her zamanki gibi kalabalık. İçeriye adım atmadan harika bir müzik yükseliyor. İşte bu benim işime yarar. Girişimi daha havalı yapar. Kendinden emin bir hava ile içeriye giriyorum. Hemen gözlerin üzerime çevrildiğini hissediyorum. Ben buna alışığım, huyum kurusun... Gözüm o kızı arıyor. Birden duruyorum. İşte orada dans pistinde. Üzerinde yine kısacık bir elbise var. Bir de payetli. Bu sözcüğü de kızlardan öğrendim. Bir keresinde Kızçe odaya gizlice girip kızın elbisesini kemirmişti. Bu eski oturduğum kiralık evdeydi. Artık kızları evime götürmüyorum.

Sinsice yaklaşıyorum dans pistine. Ona yaklaşıyorum, sırtına dokunuyorum ve hemen bana dönüyor. Şaşırıyor, yavaşça kulağına fısıldadığımda.

"Korkma, ben sürekli kestiğin çocuk." Fısıltı her zaman işe yarar. Ayrıca kadınları da aşırı etkiliyor.

"Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum." Bunun anlamı *'evet seni hâlâ istiyorum'* oluyor. Bundan ilham alıp bir elimi samimi bir şekilde beline koyuyorum.

"Geldim işte..." Fısıldıyorum ve ufacık bir öpücük bırakıyorum boynuna. İçini çekiyor.

"Önce dans et benimle." Kolunu boynuma doluyor, yüzüme bir sırıtış yerleştiriyorum. Bu aynı zamanda meydan okuma anlamında da geliyor. Daha da yaklaşıyor.

"Sevgilinden yeni mi ayrıldın?" Her zaman onu konuşturmanız lazım. Çünkü hakkınızda bir şey öğrenebilir. Bu da size kötü bir şekilde dönebilir.

"Nasıl bildin?" Bu kadın cidden seksi. Şu an dudaklarına bakıyorum. Bordo bir rujla kaplı, ona çok yakışmış. Mavi gözlerinde ise siyah baskın renk.

"Tahmin..." diyorum sessizce. Yavaşça dans ederken tecrübemi konuşturuyorum.

"Pisliğin tekiydi. Beni başka biriyle aldattı." Adam kesinlikle aptal olmalı. Böyle bir kadını bırakmak için o şekilde bir beyne sahip olmak gerekir. Kadının neden benimle olmak istediği ortada, bir şekilde intikam da almak istiyor sevgilisinden. Ben onun biraz hızlı gideceğini düşünerek sürekli ertelemiştim. Bugün ise tam tersi hıza ihtiyacım var.

"Aptalın teki olmalı. Bence kendince intikam alabilirsin." Gözlerinin içine bakıyorum. İşte o kıvılcımı çoktan gördüm bile.

"Dansı sonlandıralım o halde." Kesinlikle ben de öyle düşünüyordum.

"Nasıl istersen." Tek kaşımı kaldırıyorum. O ise elimi kavrıyor ve beni çoktan çekiştirmeye başlıyor. Dışarıya çıktığımızda beni öpmeye başlıyor. Ona çabucak ayak uyduruyorum. Yakınlarda bir otel olacaktı.

Nihayet otel odasındayız. O bordo rujun tadını çoktan aldım bile. Hatta şu an dudaklarıma da bulaşmış olabilir. Elim bir an önce elbisesinin fermuarını bulmak için çabalıyor. Bulduğumda ise zafer kazanmış edayla aşağıya indiriyorum. Tenini okşamayı da ihmal etmiyorum. Yavaşça elbiseyi aşağıya çekiştiriyorum. Bana yardımcı olmak için geri çekiliyor.

"Sen inanılmazsın!" diyor nefesinin arasından. Kızlarda hep bu etkiyi bırakırım, genelde duymayı alıştığım bir söz. Şunu da unutmamak gerek ben de bir zamanlar ergendim. En ufak bir şeyde erken boşalan cinsten. Birden aklıma bir şey geliyor. *Pislik kocalar...*

Elbiseyi çıkardıktan sonra gözlerim hemen vücudu tarıyor. En sevdiğim şey de bu. Bir kadını hiçbir zaman çırpı gibi istemem, asla zayıf olmamalı. Yoksa kemik torbasıyla sevişiyormuş gibi oluyor. Bu yüzden hafif balıketli olması tercihim. Tekrar öpüşürken yine pislik kocalar aklıma geliyor. Burada çok yaygın maalesef. İlk geceden kadını kor-

kutanlar hiçbir inceliğe başvurmayıp, kadını umursamayanlar. Bu yüzden kadınlar o korkuyu yenmek için bana geliyor. Çünkü bu bir kadın hastalığı durumunda. Yanlış anlaşılmasın çok anlayışlı eşler de var ama büyük çoğunluk anlayışsız olanlarda.

Kadın anatomisi asla bir erkeğe benzemez. Beyin olarak da bambaşka olduğumuz apaçık ortada. Bir bakış bile bir erkeği etkilerken kadında hiçbir etki yapmıyor olabilir. Bu yüzden onlara daha nazik ve anlayışla yaklaşmak gerekir. Daha yumuşak, daha sinir uçlarına hitap eden bir biçimde... Bu yüzden kadınlar bana inanılmaz diyor. Çünkü o sinirleri çok iyi biliyorum. Evet, akademik hayatıma asla cinsel öge düşmez ama özel hayatımda o bilgilerden faydalanabilirim. Ve işte başlıyorum. Ellerim bu konuda bayağı becerikli.

Öyle ki çoktan üzerimi çıkarmaya başladı bile. Şu an yatağa bile ulaşamamamız olası. Kimin umurunda, önemli olan o anı yakalamak değil mi! Ama içim rahat etmiyor bir şekilde. Kendimizi yatakta bulurken kıyafetler teker teker çıkıyor. Hünerlerimi sergilemeye başlarken çıkardığı sesleri dinliyorum. Bu bir terapi gibi.

"Lütfen..." diyor. Ben de ona istediğini veriyorum. Hem onun için hem de kendim için. Ve terapi harika bir hal alıyor. Çıkardığı sesler daha vahşi daha hayvansı. Benim de ondan bir farkım yok aslında. Özellikle son anlarda biraz haşinleşmiş olabilirim. Son girişimi yaparken o çoktan o büyülü anı yaşıyor. Hemen ben de ona katılıyorum. Nefeslerimiz birbirine karışırken kendimi yana atıyorum.

Kafamın daha rahatladığını dünyaya daha pozitif baktığımı hissediyorum. Babamın söyledikleri çoktan aklımdan çıkmış gibi. Birden düşüncelerim bir sesle bozuluyor.

"Tekrar?" Yanımda yatan kadına bakıyorum. Yüzümde bir sırıtış beliriyor. Evet, bayanlar başka bir etkim daha var. Bağımlılığa yol açabilirim.

2

Karanlık bir yerde ilerliyorum. Etrafta hiç ışık yok. Aval aval etrafa bakıp yürümeye devam ediyorum. Ben neredeyim? Aklım hep bu soruyu soruyor. En son kıza bir şeyler söylemiştim. Evet, kalamayacağım demiştim. Bu benim için bir prensip. Yarın koskoca bir gün beni bekliyor çünkü. Aşırı yorulacağım bir gün...

Birden tüm soruların cevabı olarak aniden bir parıltı oluyor. Gözlerim kamaşırken ellerimle yüzümü kapatıyorum. Her yer parıldamaya devam ederken gözüm yavaş yavaş ışığa alışıyor. Bu da ne böyle? Kızlar... Bu şarkı? Hayır, bu cidden olamaz! Hele bu şarkı hiç olmaz. Bu nasıl olabilir ki? Solucan deliğini falan mı buldum yoksa? Yıllar öncesine gittim. Şu an ergen olmamam gerekiyor. Çünkü bu şarkıyı ergenken çok dinlerdik. Nasıl dinlediğimize de anlam veremedim şu an düşününce.

Gerçi kullanım amacımız bambaşkaydı. Eh ergen erkekler hep aynıydı. Çok güzel işimizi görüyordu. Ne yapalım yani? Pornografik klip çekmeselerdi o zaman! Belki de günahımın cezasını çekiyorum. Bu da harika bir ironi. Şu an bir İsmail YK klibinin içinde ilerliyorum. İçimden dualar ediyorum. Düşünsenize bir sürü ergen size bakıp işini görecek. Bu bakımdan bakınca bir zamanlar ne kadar iğrenç bir iş yaptığımızı anlıyorum. Lütfen kız olmayayım. Kızsam bile en çirkini ben olayım. Lütfen... Lütfen... Şu andan itibaren o kızlardan tek tek özür dilemek istiyorum. Bu yaptığımız kötüydü kabul ediyorum.

Elim saçlarıma gidiyor. Saçlarım kısa... İçimden bir rahatlama geçiyor. Aşağıya bakıp gövdemde bir şey olmadığını görüyorum. Şarkı sözlerine başlanıyor. Yüzümde korkmuş bir ifade var. Kızlar bana bakmaya başlıyor.

"Ah seksi!"

"Hayır seksi olan ben değilim," diyorum çaresizce. Kızlar üzerime doğru gelmeye başlıyor. Bu kadar fazla kız var mıydı o klipte diye düşünmeye başlıyorum. Yoktu yani hepsi birden geçiyordu değil mi?

"90 60 90 vücudum var."

Kızlar şarkıyı söylemeye devam ederken kaçıyorum. Ah duvar, artık kaçacak yerim yok. Doksan bile değil göğüs ölçüm. Öyle olsa da gayet kaslı ve kadınlar bayılıyor. Şu an ego yapmanın sırası mı sanki! Bir an kendime kızıyorum. Nasıl bu hale geldim? Nasıl? Birden gözlerim şak diye açılıyor. Etrafı algılamaya çalışıyorum ve yatağımın serin kumaşını hissediyorum.

Rüyaymış... Sadece bir rüya. Kendi kendime gülüyorum. Herhalde bir sonraki rüyamda Can Kan klibine falan konuk olurum.

Kadına açıklama yapıp gece burada kalamayacağımı söylemiştim. Her zamanki gibi eve gelip banyoya girdim ve sonra da uyudum. Gayet de rahat bir uykuydu o rüyaya kadar. Gülerek doğruluyorum. Kızçe bacaklarımın arasına yatmış her zamanki gibi. Hareket etmem onu rahatsız ediyor. Uykulu gözlerle bana bakıyor. Ellerimle kafasını okşuyorum yavaşça. Tekrar uykuya dalınca yataktan kalkıyorum yavaşça rahatsız etmemeye çalışarak. Saat daha erken aslında hızlı bir yürüyüşe çıksam güzel olurdu. Kafamı da rahatlatır ayrıca algımı da açar.

Hemen üstümü değiştirip rahat bir eşofman altı ve kapüşonlu bir ceket alıyorum. Koşu ayakkabılarımı da alıp hemen dışarıya çıkıyorum. Yarım saat vaktim var sadece. Kafama kapüşonu geçirip asansöre adım atıyorum. Aşağı inince de hızlıca yokuşu tırmanmaya başlıyorum. Koşu yapmayı sevmiyorum. Bu her zaman böyle oldu. İnsanlar koşu için değil yürümek adına yaratıldı. Evet, koşu kalp adımlarını arttırsa da bu yürüyüşle daha randımanlı oluyor. Kalbe daha fazla faydalı ve yormuyor.

Yukarıya sahil kenarına geldiğimde etrafta kimse yok. Bu saatte olmasını beklemek de saçma zaten. Birden biri

dikkatimi çekiyor. Bankta oturan bir kadın. Kadın olduğunu tahmin ediyorum çünkü o da benim gibi kapüşonunu kafasına çekmiş ayrıca kapüşon pembe renkli.

Uzaklara dalıp gitmiş. Bir derdi olduğu belli. İçimde garip bir his beliriyor. Yardım etme içgüdüsü... Tam yanına gitmeyi düşünüyorum ki, kadın yerinden kalkıyor. Karşımdan gelirken yürümeye devam ediyorum. Kadın beni görmüyor bile. Birden yüzü tanıdık geliyor ve bir anda hızlıca yutkunuyorum. Dün gelen hastam bu kadın. Mükemmel kahverengi gözleri olup kaygılı olan hastam. Hızlıca yanımdan geçerken kapüşondan çıkan saçları savruluyor.

Bu saatte o da sabah sporu yapıyor olmalı. Doğru ya *sporumu yapıyorum* demişti. İçimde yine garip bir his beliriyor. *O da senin kadar yalnız* diyor birden aklım. Bu düşünce hüzünlenmemi sağlıyor.

Birlikte kahvaltı hazırlayabileceğim bir eşim, sabah kalktığımda baba diye üzerime atlayan bir çocuğum olmalıydı. Şu an babama aile konusunda hak veriyorum. Tabii ki işime yaptığı hakaretleri unutmam mümkün değil ama benim de bir ailem olmalıydı. Sonuçta hâlâ yaşadığıma göre bir şekilde benim de nasibim olmalı. En azından bu şekilde içim rahatlıyor. Yapacak bir şey yok şu anda. Eve gideceğim her zamanki gibi oradan da işime geçeceğim.

Yine yoğunum. Bir hastamın sorunu dikkatimi çekiyor. Bu durumu bir Dahiliye uzmanına danışmam gerekiyor. Tereddüt etmeden Nihal'i arıyorum. Önceden öğrencim olup da ona bir şey danışmak gerçekten de garip. Telefon çalıyor, çalıyor ama açan yok. Galiba çok meşgul. En iyisi gidip sormak.

"Ben birazdan geleceğim," deyip hızlıca ayağa kalkıyorum. Hastam biraz endişeleniyor.

"Endişelenecek bir şey yok. Sakin olun!" diyorum kapıdan çıkmadan.

Dışarıya çıktığımda gözler hemen üzerime dönüyor. Hamileler ve orta yaşlı kadınlar. İçlerinde genç olanlar da

var. Kısaca gülümseyip hızlıca yürüyorum. En uçta olduğumuz için bayağı yol kat etmem gerekiyor. Nihayet vardığımda kapıya doğru yürüyorum. O da benden farksız değil. Onun da bayağı hastası var. İyi ki üzerimde beyaz önlüğüm var. Yoksa hasta olduğumu sanıp sıramı işgal ediyorsun deyip beni linç edeceklermiş gibi geliyor.

Kapıyı tıklatıp açıyorum ama bir an gördüğüm kadın ile tekrar geri kapıyorum. Şu an gözlerim kocaman açılmış durumda. Hemen oradan uzaklaşmalıyım. İçerideki kadın aylar önce yattığım biri. Eğer yaka kartımı ve beni görmüş olsaydı kimliğim ifşa olurdu. İyi ki beni görmeden hemen kapıyı kapattım. Olmasa neler olurdu düşünemiyorum bile. En iyisi Murat'a sormak. Hızlıca onun odasına gidiyorum. Bu sefer içerisi temiz. Niye bu kadar temkinli davrandığıma kendimde inanamıyorum. Hemen değeri sorup Murat'a danışıyorum. O da benim gibi düşünüyor. Bir problem yok sadece ağrı kesicinin bir yan etkisi.

İçim rahatladıktan sonra yine temkinli gözlerle hızlıca Nihal'in odasının önünden geçiyorum. O kadar çok dalgınım ki biri bana çarpıyor. O da dalgın olmalı. Birden kafamı kaldırıp çarptığım kişiye bakıyorum. Bu Deniz... Yüzü hiç iyi görünmüyor. Rengi atmış, aşırı yorgun. Sanki yığılacakmış gibi duruyor.

"Deniz iyi misin?" diyorum endişeli gözlerle.

"Değilim Levent. Hâlâ şokta gibiyim." Neden bilmece gibi konuşuyor? Karşıdan gelen topuklu ayakkabının zeminde çıkardığı o sesi duyuyoruz. Nihal geliyor. O da Deniz'in bu kadar garip olmasına şaşırıyor. Hemen Deniz'e sarılıyor. Bu görüntülerine imrenerek bakıyorum. Birbirlerine güç veriyorlar. Galiba Nihal olaydan haberdar. Birbirlerinden ayrılmalarını bekliyorum açıklama için. Nihal kaş göz işareti yapıyor hemen. Bunun anlamını bilmiyorum. Veya az önceki kapıyı hemen örtüşümü de soruyor olabilir. Hiç emin değilim. Ayrıca arkadaşıma ne olduğunu da deli gibi merak ediyorum.

Biri bana bir şeyler anlatabilir mi artık?" diyorum sabırsızlık içinde. İçimde başka bir duygu var. Belki de bir diken. Sürekli bana 'Hastan seni bekliyor!" deyip sivri ucunu batırıyor. Gerçek hayatta bekletilmeyi asla sevmem. Nihayet ikili ayrılıyor.

"Nihal hadi sen işine geri dön," diyor Deniz. Oldukça kararlı bu tutumunda.

"İyi misin?" Nihal pek onunla aynı fikirde değil. Yüzünde anlayışlı bir ifade var.

"Levent ve Murat ile konuştuktan sonra daha iyi olurum." Nihal pek ikna olmasa da gitmek zorunda kalıyor. Onunla yürüyoruz yavaşça.

"Ne oldu?" diyorum tekrardan.

"Ameliyatım vardı. Benim açımdan kolay bir ameliyattı. Her şey işleyişindeydi. Birden hastanın kalp atışları öyle bir düştü ki. Hastamı kaybedebilirdik." Onu anlıyorum. Bazen siz ne kadar kontrol etseniz de kontrol dışı bir hareket olabiliyor. Toparlaması ise daha yorucu ve çok daha stresli bir durum ayrıca. Deniz de bunun stresini kat be kat yaşamış görünüyor.

"Peki şimdi?" diyorum onu rahatlatmak için. Deniz her zaman akıllıca davranır. Herkese çok güzel nasihatler verir ama bu nasihatlerden maalesef kendisi faydalanamaz.

"Şimdi iyi, bir şekilde hasarı da kapatmayı başardım. Ameliyatını da oldu ama o kadar hızlı davrandım ki, umarım yanlış şeyler yoktur." Onu tanıyorsam kesinlikle temkinli davranmıştır. Ne kadar hızlı olsa bile işini iyi yaptığını düşünüyorum. O Nihal'in de dediği gibi işinde korkutucu bir şekilde becerikli.

"Sanmıyorum Deniz. Seni tanıyorsam mutlaka bir şekilde önlem almışsındır. Ayrıca sakın bunu fazla düşüneyim deme. Kötü senaryoları söylüyorum; birincisi eğer fazla üstüne düşersen travma sonrası stres bozukluğuna dönüşür. Bir gün ameliyathaneye girdiğinde neşterini tutmayacak hale gelirsin." Onu elleri titrerken düşünmeye sevk ediyorum. Bir şekilde onu kendine getirmeliyim. Öyle de oluyor. Hemen gözleri büyüyor ve başını olumsuz anlamda sallıyor.

"İkincisi bu durumu aşmak da kolay değil. Üçüncüsü zaten her şey olacağına varır. Bir sorun çıkması senin suçun değil ameliyatlarda komplikasyonlar olabilir. Zaten elinden gelenin fazlasını yapmışsın. Gerisi Allah'ın takdiri." Şu an iyice kafasına yattı bu düşünceler. Onun geçmişteki bir olay yüzünden ne kadar da kötü hale geldiğini biliyorum. Bu bir daha olmamalı. Hastalarının ona, onun da hastalarına ihtiyacı var.

"Şu an iyi. Tepkiler normal ama işte düşünceler." Eli ile kafasını işaret ediyor. Nihal ona bulaştırmış olmalı. Gerçi şu aralar Nihal oldukça durgun. Bu tutumunu yatıştırdı. Daha olgun bir kadın. Aynı anda birçok sorumluluğu var. Bu durumdan hiçte şikâyetçi değil. Belki de kafasının dolu olmasından dolayı kaygıya yer kalmıyor olabilir.

"Bence dinlenmeye ihtiyacın var. Bugün poliklinik yapma. Hastanı takip edebilirsin. Ayrıca başhekim olarak işlerin de olmalı." Evet var, bunu yüzünden okuyorum.

"O zaman dostum ben gidiyorum. Şu an hastam beni bekliyor. Bir şey olursa haber ver."

"Tamam," diyor ve elimi sıkıyor. Bir an duraksıyor sonra.

"Dün akşam ne oldu? " Doğru ya yemeği tamamen unuttum.

"Boktan öte desem." Yüzü kırışıyor.

"O kadar kötü diyorsun."

"Daha da kötü... İşime söylediklerini duysan. Bana resmen kadınların şeyini görmekten gay olmaya başlayacağımı ima etti." Bunu duyunca Deniz gülüyor. Hatta bayağı eğlendi. Neyse ki en azından bu kötü durum bir işe yarıyor. Sonra yüz ifademi görünce çabucak toplanıyor.

"Bu kötü olmuş. Yanlış anlama hastalarından o şekilde bahsetmesi benim de sinirimi bozdu. Ben sadece tercih değiştireceksin kısmına güldüm. Yılların çapkını ile uyuşturamadım."

"Aynen gittim ve çapkınlık yapmaya devam ettim."

"Bu iyileşmiş hallerin aslında." Aynen öyle bu iyileşmiş hallerim üniversite hallerime göre.

"Neydi o kızın adı?"

"Taaaa-maaa-raaaa" öyle içli söylüyorum ki Deniz gülüyor. Tamara ile hayatımın en iyi cinsel deneyimini yaşadım diyebilirim. Hem de yurt odasının kapısında...

"Neyse kadın bana kızmış olmalı," diyorum hastamı hatırlayıp Göz kırpıp yanından ayrılıyorum. Bu kadar ergenliğe özlem yeterli. Odama koşar adımlarla ulaşıyorum. Bir açıklama yapmam lazım.

"Dediğim gibiymiş. Bir acil durum oldu da. Geciktim, kusura bakmayın. İlaçlarınızı kullanın. Fayda göreceksiniz," diyorum ve ilaçları yazmaya başlıyorum. Yine o monoton tavır çoktan geldi bile.

Eve yorgun olarak döndüğümde bir görevimin olduğunu hatırlıyorum. Kraliçeyi gezdirmem lazım. Çok fazla evde kaldı. Hava almaya ihtiyacı var. Tasmayı çıkarır çıkarmaz heyecanlanıyor resmen. Boynuna takıyorum hızlıca. Şimdiden deli gibi kuyruk sallamaya başladı bile. Kızçe ise koltukta uyuyor. Yayılmış muhtemelen keyif yapıyor orada. Kraliçe ile aşağıya iniyoruz. O kadar fazla çekiyor ki beni resmen çizgi filmlerdeki gibi köpeğimin arkasından sürüklenip gideceğim. Onu yavaşlatmaya çalışıyorum. Biraz yürüdükten sonra alışıyor ve keyfini çıkarmaya başlıyor. Sokaktan dönerken köşede bir kadını görüyorum. Yüzü yine tanıdık. Kaygılı hastam karşıdan bana doğru geliyor. Bu sefer de beni es geçip görmüyor.

Bu gizemli tavır iyice sıkıcı olmaya başlıyor benim açımdan. İstesem onunla konuşabilirim ama şu an banane modundayım. Ayrıca aşırı yorgunum. Belki şanslı değilsem bugünü acile gitmeden de geçirebilirim. En gıcık olduğum tip bu aslında. İllaki doktorum gelsin modu. Ebelere güvenmiyorlar ki onlar da benim kadar doğum eğitimi aldı. Ebeler de normal işleyen bir doğumu kesinlikle gerçekleştirebiliyorlar. Onlara güvenim tam. Tabii işler istenilmeyen duruma geldiğinde çağırmaları kadar doğal bir şey yok.

Şu an için beni gülümseten tek şey Kraliçenin kuyruğunu sallayıp dilini çıkarması, mutlu olması. İçindeki o fazla

enerjiyi attı çünkü. Eve gidince mamasını yiyip köşedeki yatağına çekilecek. O da bunu kesinlikle hak ediyor. Yaşadığı o kötü günleri atlatmasını ben ondan daha çok istiyorum. Ne yazık ki telefonum çalıyor. Derin bir nefes alıyorum. Yüzde doksan acilden arıyorlar. Kendimi hazırlayıp telefonuma bakıyorum. Yanıldım. Acil değil, amcamın oğlu. Serhat Abim... Kendisini çok severim. Bu yüzden az önceki halimden eser yok.

"Merhaba abi," diyerek telefonu açıyorum.

"Levent neredesin koçum? İşin yoksa bize gelsene. Azıcık konuşalım. Ne zamandır yüzünü göremiyorum." Annem bir şekilde anlatmış olmalı. Neyse ki Serhat abim genelde benim yanımda durur. Bu yüzden memnuniyetle gidebilirim. Küçük kızı Duru'yu da çok özledim. Bu aralar yakın dostlarımdan biri de çocuklar. Bayağı iyi anlaşıyoruz.

"Olur abi," diyorum. Belki de insan içine karışmak eve kapanmaktan daha iyi gelebilir. Gerçi sabahtan akşama kadar insan içindeyim.

"Hadi, bekliyorum." Telefonu kapatıyorum. Önce Kraliçe'yi eve bırakmam lazım. Bu yürüyüşten sonra çok mutlu. Onun mutluluğu beni de mutlu ediyor. Hayvanlar kesinlikle insanlardan daha rahatlatıcı. Onların mamalarını yemeleri bile bir mutluluk benim için. Çünkü dışarıda kötü durumda değiller. Sıcacık yuvaları olan şanslı kesimdeler. Adımlarımı hızlandırdığımda Kraliçe daha da memnun oluyor. Hemen kafasını okşuyorum.

Eve geldiğimde ise tasmayı ve kayışı çıkarıyorum. Kapının girişinde duran ıslak mendil ile patilerini silmek benim için adet oldu. İçim rahat etmiyor. Yoksa halıda cidden kötü bir iz bırakıyor. Bunu bizzat yaşadım. O yüzden önlemimi de aldım hemen. Sildikten sonra elimi yıkıyorum. Kıyafetim gayet yerinde. Mama kaplarını da doldurduktan sonra çıkıyorum. Aslında onlarla kalıp vakit geçirmeyi de özledim ama maalesef bu konuşma bana iyi gelecek. İçimde büyük bir his var çünkü.

Araba kullanmayı çok sevmiyorum. Beklemek bana göre değil. Hep bir kinetik enerji olmalı ama trafikte kurallara uymak hayati bir öneme sahip. Bu asla yadsınamaz bir gerçek. Bu yüzden boyun eğmek lazım. Ben de öyle yapıyorum. O kinetiği birazcık potansiyele çeviriyorum. Sonunda eve ulaşıyorum. Terapim yükleniyor... Kapıyı çalıyorum hızlıca. Her zamanki gibi Duru açıyor.

"Levent Amca!" diyor direkt. Yüzünde kocaman bir gülümseme var. Çünkü ona sevdiği şekerden aldığımı biliyor. Akıllı kız...

"Naber Duru?" Elimi uzatıyorum. Biz onunla yetişkin gibi hareket ediyoruz. Çocuklara onların da bir birey olduğunu öğretmek gerek benim açımdan. Çocuktur nasıl olsa deyip söylediklerini kesinlikle yabana atmamak gerek. El sıkıştıktan sonra içeriye giriyorum.

"İyiyim." Doğru ya şekerleri bekliyor. Elimi cebime atıp paketi çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim." Birden duraksıyor.

"Hoş geldin Levent," Yengem de benim kadar yorgun görünüyor. O bir otomotiv mühendisi. Kadınlar da olur mu demeyin. Bal gibi de işini yapıyor. Onu çok takdir ediyorum. Serhat abim ile de arabalar hakkında konuşurken tanıştılar. Serhat abim araba hastasıdır.

"Levent Amca, sen de bizimle sirke gelir misin?" *Sirk mi?* Birden kaşlarımı çatıyorum. Ben bir hayvansever olarak sirklere karşıyım. Bu yüzden telefonumda bir video bile var. Sırf çocuklara bunun yanlış olduğunu anlatmak için hazır bekliyor.

"Ben sirk hiç sevmem ki!" diyorum yavaşça.

"Neden? Çok eğlenceli." Onunla koltuğa oturuyoruz. Serhat abi ortalıklarda görünmüyor. Ben de telefonumu çıkarıp o videoyu açıyorum.

"Bak Durucum hayvanlar o hareketleri öğrenmek için işkence çekiyor. Onlar zorla yapıyorlar. Eğer siz gibi çocuklar bunu izlemeye devam ederseniz yine işkence çekecekler. Bak buradan izleyebilirsin." Teknoloji ilgilerini çektiği için sesini çıkarmadan izliyor. Birden içini çekiyor.

"Onlara vuruyorlar mı?" Başımı sallıyorum ve videoyu kapatıyorum. Bu kadarı yeterli.

"Sana masal kitabı almıştım. Onu okumuştun ve orada birçok hayvan vardı. Hepsi de ormanda mutlu bir şekilde yaşıyorlar değil mi?"

"Evet..." Kafası biraz karışmış gibi.

"O hayvanlar da özgür olup ormanda mutlu yaşamak istiyorlar. Bu yüzden de canları yanıyor. Şimdi kendin karar ver. Sirke gitmek istiyor musun?" Başını hayır anlamında sallıyor. Görev tamamlandı.

"Hoş geldin," Serhat abim yukarıdan iniyor.

"Sohbet yine koyu ha?"

"Baba sirke gitmek istemiyorum." Duru hemen kararını babasına söylüyor. Serhat abim ile dış görünüşlerimizde benzerlik var. Boyumuz, göz rengimiz aynı.

"Ama çok istemiştin."

"Gitmeyeceğim." Kollarını kararlı bir şekilde kucağında kavuşturuyor. Ben de işaret olarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hadi sen annene bak Durucum."

"Tamam," deyip koşuyor o çocuk enerjisi ile.

"Kendini işe mi verdin?" Bu yüzümden rahatça okunuyor, yorgunluğa artık vücudum bile alıştı.

"Amcam fazla çıkışmış sana ama biliyorsun Levent. Eski kafalılar. Onlara göre de kadınlar yağ makina ile uğraşamaz. "

"Dayanamadım abi. Bu resmen hakaretti. Ben işimi çok seviyorum." Yüzüme anlayışla bakıyor.

"Onların telaşlarını da anlamak lazım. 33 yaşına geldin. Kendi aileni kurmanı istiyorlar. Ne derler işte atalık görevleri. Bu yüzden sıkıştırmaları."

Bu konuda haklı olabilir. Ben de istiyorum onlar kadar ama yok işte. Kafama göre uyan biri yok.

"Ben de istiyorum ama şu anda öyle bir şey yok."

"Bu yaştan sonra seçme şansın fazla olmuyor. Halin vaktin yerinde, yakışıklısın, bence detaylarda çok boğulu-

yorsun. Çok çalışıyorsun. Hiç yok mu hastaneden biri mesela. Deniz meslektaşı ile evlendi, gayet de mutlu. Bence sen de bunu düşünmelisin."

"Hastanede o gözle bakamam. Bu benim için bir etik oldu. İstesem bile yapamıyorum."

"Belki biri bu zırhı delebilir ha?"

Keşke... Hiç umudum da yok maalesef.

Serhat abimin dün anlattıklarını düşünüyorum. Hastanede birçok bekâr kadın var. İstediğimde etkilemeyeceğim kadın yok. Koridorda yürüyorum ve ders anlatmam gerek. *Jinekolojik muayene...* Laboratuvara giriyorum. Çoktan gelmişler bile, manken ortada duruyor. Üstünde bir örtü var. Yaklaşıyorum hemen ve giriş cümlesi yapmadan direkt derse başlıyorum.

"Jinekolojik muayeneye her zaman inspeksiyon ile başlarız." Ellerime eldivenleri geçiriyorum.

"Her zaman hastayı bilgilendirin. Muayene önlüğünü alt batın ve kasıklar açık şekilde kaldırıyoruz. İlk önce alt batın, karın bölgesi, genital yay inspekte edilir. Elimizle bastırarak batında, simfiz üzerinde gebeliği düşündürecek örneğin bir uterus var mı bakıyoruz." Yavaşça tane tane anlatmaya çalışıyorum.

"Karın asit düşündürecek şekilde yanlara genişlemiş mi? Görünür yüzeyde kitle var mı? Pubik kıllanma nasıl? Değerlendirdikten sonra genital yaya geçiyoruz. Labiumlar ne durumda? Rengi nasıl, üzerinde kitle düşündürecek bir görünüm var mı? Çeşitli lezyonlar örneğin beyaz kabuk bağlamış bir görünüm var mı? Kızarıklık, ülser görünümde, akıntı veya kanama ya da şekil farklılığı var mı, bunları izleyip perinaya bakarız. Eski yırtık izleri var mı örneğin doğumda epizyo kesiği yapılmıştır. Son olarak anüse bakıp spekulum muayenesine geçeriz. Burada önemli olan hastanızı rahat ettirmektir. Ona adımları anlatmalısınız. Bilgi vermek onları rahatlatacaktır. Ayrıca mahremiyetine

de özen göstermelisiniz. Ellerinizin nereye değdiğine dikkat edin. Kadının bacağına veya muayene dışında bir yerine dokunmamaya özen gösterin."

"Hocam ama zaten muayene yeterince detaylı. Neden bu kadar kadına dokunmamamız önemli. Sonuçta bu bir muayene. O zaman gelmesin. O utanıyorsa biz de utanıyoruz." O an sakin olmak için içimden saymaya başlıyorum. Bir, iki, üç, dört beş... Hemen yaka kartına bakıyorum. Uğur Yıldız...

"Çünkü rahatsız olur evladım. Seni de yatıralım kız arkadaşın muayene etsin bakalım nasıl hissedeceksin? Hassas yerlerine dokunsa mesela?" Rengi atıyor birden. Sesimi biraz yükseltiyorum.

"Bu en mahrem muayenelerden biri. Kadın gelirken kırk kere düşünüyor bunu. Bir de senin gibi yontulmamış kalas olarak kalmış, adı hekim olan aslında hekimliğin sınırından geçmeyen odunlarla karşılaşırsa tabii ki kırk kere düşünür. Sen nasıl olur da mesleki ahlakı düşünmezsin? Bizim için o dokular mahremiyetini kaybeder ama kadın için hâlâ mahremdir. Merak etme ben senin yıldızını parlatacağım. Şimdi sınıftan çık. Bu senede dersten kaldın sözlüye falan da gelmeye tenezzül etme." Öğrenciler pür dikkat arkadaşlarına bakıyorlar. Şu an gözlerinde zalim bir hoca olabilirim ama etiği bilmeyen kişilerle gerçekten işim olmaz. Dersini alana kadar da cezasını çekecek.

"Hocam..."

"Çık dışarı!" O andan itibaren modum düşüyor. Böyle anlayışsız ve empatiden yoksun öğrencilere tahammülüm sıfır ve bu şekilde çok ani reaksiyon veriyorum. Diğer basamakları da anlatıyorum yavaş bir şekilde. Şu an hevesim kaçsa da dersi bırakıp gidemem. Ayrıca çok sayıda kadın beni bekliyor. Muayene için bayağı yorulacağımı düşünüyorum.

3

Dersi tamamladıktan sonra hızlı adımlarla polikliniğime doğru yola çıkıyorum. Tam yaklaşmışken Deniz'i görüyorum. Yanında bir kadın var. Beni görünce gülümsüyor ama benim gözlerim kadının üzerinde. Kadın kesinlikle muhteşem görünüyor. Çok seksi ilk başta, uzun bacakları var. Elmacık kemikleri belirgin, dolgun dudakları var, her halinden kendine baktığı belli oluyor. Özgüveni de hayli yüksen gözüküyor. Ben düşünceler denizinde yüzerken çoktan yanıma geldiler bile.

"Levent tanıştırayım. Yeni Kadın Hastalıkları ve Doğum uzmanımız."

Kendi meslektaşlarından birini bul. Serhat abi haklı olabilir. Şu an garip bir hal içindeyim.

"Hale Hanım ile tanıştırayım."

Deniz kadını bana tanıtırken ben yüzüne ve saçlarına odaklanmış durumdayım. Saçında boya var, uçları da şu aralar moda olan sarı saçlardan. Yüzünde de azımsanmayacak kadar makyaj var. Bunun anlamı bakımlı demek bir erkek için. Ben de bakımlı kadın severim. Kadınlar genelde bakımı makyaj olarak görmez ama erkekler benim gibi görüyor. Ayrıca bayağı benim tipim bir kadın. Şu an uzattığı elini tutuyorum. El sıkıştıktan sonra hemen konuşuyorum.

"Levent," diyorum sakince. Yüzüme bakıp gülümsüyor. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Dediğim gibi Levent aşırı yoğun oluyor."

"Evet, namınızı ben de duydum. Kıskanmamak elde değil." Demek açık sözlü, hanesine bir artı yazdırıyor hemen.

"Huyum kurusun." Birlikte gülerken Deniz bir anda gülmeyi sonlandırıp öğleni hatırlatıyor. Onunla uzun zamandır kahveciye gitmemiştik. Ayrıca şu ameliyat işini de derinlemesine konuşmadık.

"Hale Hanım yarın başlayacak."

"Yani yarın biraz daha rahatım." Kadını etkilemeye çalışıyorum ama çoktan etkilenmişe benziyor. Evet, cazibe anlamında da namım yürümüş.

"Umarım... Ben gitsem iyi olacak. Yarın görüşürüz." Hale yanımızdan ayrılırken Deniz saatini kontrol ediyor.

"Bence tam zamanı. Bayağı iyi anlaştınız ha?"

"Dün Serhat Abim bir şey dedi. Ona uyuyor bu tanım. Ben de neden olmasın diye düşündüm." Nedense içim rahatlıyor. Daha ferahım ve gelecek daha parlak sanki. Hatta gökyüzü bana baş parmağını gösterip onay veriyor. Hızlıca hastanenin biraz ilerisindeki kahveciye yürüyoruz.

"E ne oldu? Nihal'i ikna ettin mi?" Deniz bir çocuk daha istiyor ama Nihal pek sıcak karşılamıyor.

"İknadan daha ileriye gittim tatilde. Ayrıca asıl korkusunu da öğrendim." Deniz Nihal'in eski hamilelik anılarından korktuğu için istemediğini sanıyordu ama bence öyle değil.

"Sana o yüzden değildir demiştim."

"Haklı da çıktın."

"Görülen o ki engeli de aşmış gibisin." Kaldırımda hızlıca yürürken beyaz önlüklüler olarak çok fazla göz önündeyiz.

"Ayrıca televizyon programına çıkıyorum pazar günü." Bana da teklif geldi ama bir türlü çıkmak istemedim. Belki de bu ailemin o önyargısını yenmesine yardımcı olabilir. Bu parlak fikir ile daha da aydınlanıyorum sanki.

"Belki ben de kabul ederim."

"Denek mi oldum yani?"

"Bir bakıma kardeşim." Omzuma hızlıca elini geçiriyor.

Kahvecide biraz sıra var. Sıraya geçiyoruz hemen. İkimizin tercihi de aynı; sert bir kahve... Sırada dururken masalara bakıyorum. Birden tanıdık bir sima dikkatimi çekiyor. *Yine mi?*

"Yine mi?" Düşüncemi söylediğimin farkında bile değilim. Deniz'in sesi ile anlıyorum bu durumu.

"Ne?" diyor Deniz hemen. Bakışlarımı yakalıyor, o da inceliyor.

"Bu kadın neden bana tanıdık geliyor? Bir yerde gördüm sanki." Deniz'in de onu tanıyor olması garip.

"Benim aşırı kaygılı bir hastam. Her altı ayda smear testi yaptırıyor." Dikkatle onu inceliyorum. Karşısında bir kadın daha var. Koyu bir sohbetin içindeler. Kahvesini dudağına götürürken bir an duruyor. Arkadaşının söylediği bir şeye gülüyor yavaşça. Açıkçası şirin gözüküyor.

"Neden bu kadar sıkı takipte?"

"Anksiyete işte, sen daha iyi bilirsin," diyorum ona takılarak.

"O değil de ben bu kadını nerede gördüm ya? Yüzü çok tanıdık geliyor."

"Benim o taraflarda oturuyor. Bayağı bir karşılaştık ama beni görmedi bile. Aşırı garip biri." *Bana evlenmeyeceğini söyleyecek kadar hem de* diye içimden geçiriyorum.

"O değil de sen neden onu bu kadar çabuk hatırladın. Günde kaç kadın muayene ediyorsun?" Gözünü kırpıyor. Bu ima hiç hoş değil.

"Dedim ya sık test yaptırıyor. Oradan dikkatimi çekti." Neden panikledim ki sanki? Bu gayet normal. Farklı bir olay kafanızda yer edinebilir.

"Bence tam evlenilecek bir tip." Şu sıra tanıdıklarım da hep aynı ima var. Gözlerine iyi görünen kadınları potansiyel gelin adayı yapıyorlar.

"Evlenmeyecek." Dalgınlıkla dudaklarımdan bu kelime çıkıyor. Kendim de şaşırıyorum bu duruma.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Deniz gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Kendi söyledi." Bakışlarımı kaçırıyorum hemen. Niye bu kadar kontrolsüz kaldığımı anlamıyorum. Tamam, ilk geldiğinde beni etkilemeyi başardı ama anlık bir şeydi sonuçta.

"Ne yani, evlenmeyeceğim mi dedi?"

"Hayır, serviks kanserinden korkuyor. Bu yüzden de cinsel aktiviteden kaçıyor."

"Bunları sana mı söyledi?" Deniz şaşkın bir şekilde bana bakıyor. Aslında bu tepkisi doğal, her kadın bir çırpıda bunları söyleyebilecek cesarete sahip olmaz. Bu kadının cesaretini ise korkusu veriyor.

"Önyargıdan kurtarmak isterken biraz sıkıştırdım. Bana güvenmesini istedim, o yüzden..."

"Oldukça garip."

Sıra yavaş yavaş bize gelirken Deniz'in dediklerini düşünüyorum. Aklımca nedenler sunuyorum sürekli. Her davranışın mantıklı bir açıklaması kafamda beliriyor. Sıra bize geldiğinde o kadar dalgınım ki çalışan kadını duymuyorum bile. Benim yerime Deniz çoktan söylemiş bile. Dalgınlıktan çıkıp hazırlanan kahveyi alıyorum. Deniz ile yürürken onlar da kalkıyor. Karşı karşıya geliyoruz. Görmemesi mümkün değil.

Komik olan ilk Deniz'e bakıyor ve gülümsüyor.

"Merhaba Deniz Bey..." Birden Deniz'in yüzünde bir şey beliriyor. Galiba kadını nereden tanıdığını hatırladı.

"Anaokulundan," diyor sanki kendine söyler gibi.

"Evet..." diyor hastam. Oldukça normal şu anda. Gözleri bana bir bakış atıp geri çekiliyor. Bunun binlerce anlamı olabilir. Birincisi o benim doktorum bakışı ile gelen saygı ve gurur. İkincisi o benim mahremimi gördü düşüncesi. O daha farklı bir şekilde de anlamlandırmış olabilir. Birden Deniz'in dediği sözcük dikkatimi çekiyor. Anaokulu mu? Ne yani bu kadın veli olmayacağına göre ya öğretmen ya da orada bir çalışan. Birden bana bakıyor.

"Levent Bey ile arkadaş olduğunuzu bilmiyordum." Bu ima bana gelmiş olabilir ama bundan doğal ne var ki?

"Diğer Harvard mezunu doktor o. Ayrıca çocukluk arkadaşıyız." Şaşırıyor. Bunu bilmiyordu demek ki. Ben bilerek geldiğini düşünmüştüm oysaki. Deniz'in de bu kadar çok bilgi vermesi hoşuma gitmiyor açıkçası.

"Test sonucunuz çıkmadı daha," diyorum hastam olduğunu hatırlatmak için, gerçi ilk adımı o attı.

"Biliyorum." Gözlerini kaçırıyor hemen.

"Biz gitsek iyi olur." Deniz bana bakıyor ve başımı sallıyorum.

"İyi günler," deyip yanlarından uzaklaşıyoruz. Dışarıya çıkınca direkt Deniz'i sorguya çekiyorum. Bir yandan da arkadaşı ile giden hastamı izliyorum uzaktan.

"Ne demek anaokulu?"

"Diğer öğretmenin eşinin tayini çıktı. O da mecbur gitmek zorunda kaldı. Yerine bu kızı aldılar." Yani teorim doğru çıkmış oluyor. Ben de öğretmen olduğunu tahmin etmiştim. Deniz konuyu değiştirince içim rahatlıyor. O kadının bakışlarını hatırlamak istemiyorum çünkü bende garip bir etkisi var.

"Yarın izin kullanabilirsin istersen. Çok sık çalıştın." İzin alsam ne yapacağım ki? Evde pineklemek dışında pek bir şey yapamam.

"Yok, çalışsam iyi olur."

"Ne yapıp edip Hale Hanım'ı göreceğim diyorsun yani?" Bir ima daha. Bu ima daha güzel görünüyor gözüme.

"Bence güzel bir kadın. Kesinlikle yanıma yakışır. Ayrıca benim tipim." Göz kırpma sırası bende şimdi.

"Şu halinden kurtul da, başka bir şey istemiyorum."

"Bana diyene bakın hele! Nihal'den istihbaratım var. Zamanında ona nasıl yaklaştığını anlatmıştı bana. Kıza neler demişsin." Hemen itiraz ediyor. Bunu kabul etmeyecek olsa da olanlar doğru.

"Onu vazgeçirmek içindi." O an telefonum çalıyor. Numara tanıdık. Sıkıntı ile açıyorum.

"Levent Hocam hastalarınızdan biri tutturdu. Doğumda olmanızı istiyor. Ona anlatmaya çalıştık ama işe yaramadı." Nesrin Ebe çaresiz kalmış sesinden belli oluyor.

"Tamam dışarıdayım. On dakikaya gelirim. Durum nedir?"

"Doğuma almamıza biraz daha var."

"Yetişirim o zaman." Bugünkü hastaların bazısı yarına sarkacak mecburen.

"Doğum mu?"

Başımı sallıyorum. Hızlıca kahvemi içmeye başlıyorum. Neyse ki çok sıcak değil. Adımlarımı hızlandırınca Deniz de bana uyuyor. Bitirdiğim karton bardağı hızlıca çöpe atıyorum. Deniz ile ayrıldıktan sonra ilk işim servise bakmak. Nesrin Ebeyi çıktığı kapıdan görüyorum.

"Kod 13" diyor hemen. Aramızda böyle bir kod yaptık.

"Ben onu sakinleştiririm." Birlikte odaya giriyoruz. Kasılma sıklaşmaya başlamış yüzünden anlayabiliyorum. Beni görünce yüzü aydınlanıyor.

"Merhaba," diyorum dostane bir tavırla. Nesrin Ebe bana bir çift eldiven uzatıyor. Elime geçiriyorum direkt.

"Bir muayene edeyim," diyorum iç rahatlatmak adına. Kocası da yanında. Bu görüntü hoşuna gitmeyecek. Hatırladığım kadarıyla o da erkek Jinekologlara karşı kocalardan.

"Sizi dışarıya alayım," *Burada patron benim dostum* havası var üzerimde. Öyle de, ben onun işine karışmıyorsam o da benim işime karışmamalı.

"Hayır..." Kadın kocasını yanında istiyor. Bir şey duymamış gibi işime başlıyorum.

"Açıklığı kontrol edeceğim." Parmaklarımı kullanmam lazım. Dikkatle ve nazikçe başlıyorum. Nesrin Ebe kesinlikle haklı.

"Adımlar normal, ebelerime güvenim sonsuz. Bir sorun çıkmayacak. Kontrolü onlara bırakmak istiyorum. Sürekli bilgi alacağım onlardan. Doğum bensiz de rahat gerçekleşebilir. Dışarıda beni bekleyen hastam baya fazla." Kadın pek kabul edecek gibi değil.

"Gelip kontrol edeceğim." diye söz veriyorum.

"Bana güvenin önceden güvendiğiniz gibi." Gülümsüyorum. Eh başardım gibi de. Gönül rahatlığı ile polikliniğe dönebilirim. Çıkarken Nesrin Ebeye göz kırpıyorum.

"Size güveniyorum," deyip hızlıca oradan uzaklaşıyorum.

Koskoca bir öğleden sonra beni bekliyor. Yoruculuğunu hatırlayıp hızlıca yürüyorum koridorda. Haftaya daha da yorucu olacak. Çünkü komite haftasına giriyoruz. Soru hazırlamam ve sınav yapıldıktan sonra da okumam gerek.

Birden bundan sonranın değişeceğini düşünüyorum. Hale iş yükümü azaltacak en azından. İşimi sevsem de biraz dinlenmeye ihtiyacım var gibi. Bu kadar hızlı bir tempoya ayak uydurmayalı çok olmuştu. Ne de olsa yıllar kimseye acımıyor. Yaşlanıyoruz bir şekilde.

"Levent!" Tanıdık sese doğru yöneliyorum. Nihal, elinde bir karton bardak var. Muhtemelen bitki çayı içiyor.

"Geçende neden kapıyı açtığın gibi kapattın?" O günü hatırlamak bile istemiyorum. Bir yandan da Nihal'e nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. En düzgün şekilde nasıl anlatılır ki?

"Bu karmaşık bir durum..." En iyisi kaçamak cevap vermek.

"Kadından kaçıyordun." Yüzüme imalı bir şekilde bakıyor.

"Eskilerden biri işte. Çapkınlık turumdan." Yani kötü bir şey söylemeden ancak bu şekilde açıklayabilirim.

"Sen benim hastamla mı yattın?" Kızmış biraz da şaşkın bakıyor.

"Nihal, dışarıda hasta değil yetişkin bir kadın oluyor. Ayrıca herkes hasta olabilir. Bundan doğal bir şey yok." Tek kaşını kaldırıyor. Deniz bir şeyler anlatmış olmalı. Bunun aksine başka bir konuya geçiyor ve bir nebze içim rahatlamış oluyor.

"Karşı daire boşalmış. O tonton teyze gitti mi?" Derin yaramı açıyor. Neriman teyzeyi sandığımdan daha çok seviyormuşum. Yalnızlığım tavan yapmış durumda. En azından onunla karşılaşıyordum. Arada da bana dolma getiriyordu. Hayvanlarıma göz kulak oluyordu. Kendi annem onları eve bile sokmuyor çünkü. Bu kadar acınası bir durumdayım.

"Maalesef... Evini satıyor. Kızının yanına yerleşecek." Nihal'in yüzünde düşünceli bir hal var. Kesinlikle bu duruş iyiye işaret değil.

"Duyduğum kadarıyla yeni Jinekoloğumuzu beğenmişsin. Kadın Cambridge mezunu." *Cambridge* mi? Bir an şok oluyorum. Vay canına bu güzel bir haber. En azından ilgilenebilecek bir şey veriyor bana.

"Bilmiyordum."

"Gözlerin parladığına göre sen kadını sevmişsin. Hastanede sana güveniyorum ama dışarıda da seviyeli bir şey olsun." Şeyin üstüne basıyor.

"Hadi ama Nihal! O kadar da zampara değilim."

"Zampara olabilirsin ama unutma ki uslanmış zamparadan iyi koca olur. Ayrıca akşam bir sürpriz seni bekliyor." Göz kırpıyor. Bu sürpriz ve alaycı gülümseme iyiye işaret değil. Bir iş çeviriyor arkamdan. Bunu hissedebiliyorum.

"Kolay gelsin," deyip yanımdan ayrılıyor.

Odama doğru giderken birden boşlukla karşılaşıyorum. Doğru ya öğleden sonra sezaryen doğumum var. Kafam o kadar dolmuş ki iki saat poliklinik yapmayacağımı bile unuttum. Doğumhanedeki ameliyathaneye gidip hazırlanmam lazım. Sezaryen önerdiğim bir durum değildir her şey normal gelişim göstermişse. Eğer göstermezse sezaryen şarttır. Hatırladığım kadarıyla ayak prezentasyonu vardı. Bunun anlamı; bebek doğum pozisyonunda değil demek. Bebekler doğuma yakın bir zaman kala anne karnından baş aşağıya doğru dönerler. Çünkü en zor çıkan kısım ve hacim olarak büyük olan baştır. Eğer dönmemişse ayaklar doğum kanalına yakınsa bu durum çok sakıncalıdır. Mutlaka sezaryen ile bebeğin alınması gerekir. Ben de bu kararı verip hastama tavsiye etmiştim.

Ortalama 20-45 dakika arasından biten bir ameliyattır. Evet, bu bir doğum ameliyatıdır. Açıkçası bazı anne adaylarını anlamakta güçlük çekiyorum. Epidural bile varken normal doğumdan korkan hastalarım oluyor. Bu konu ma-

alesef annelerden veya komşu, akrabalardan anlatılan doğum efsaneleri. Bu duruma gıcık olmak elde değil. Doğum mucizevi bir olaydır. Öyle ki bebek doğum kanalında bazı hareketler yapar. Bu bile mucizevi bir olayken bu olayı çocuk oyuncağına çevirmek beni deli eden hususlardan biri maalesef. Dilimde tüy değil de yumak birikti artık.

Doğumhaneye girişte Nesrin Ebeyi görüyorum. Bir sorun çıkmamış olduğunu düşünüyorum.

"Bebek doğdu mu?" diyorum gülümseyerek.

"Biraz iri bir bebekti ama sorun yaşamadık." Onlara güveniyorum ve bu güven ile de haklı çıkmış oluyorum.

"Ameliyatım var," deyip kısaca açıklıyorum. Hemen hazırlanmam lazım. Hızlıca steril olmaya adım atıyorum. İlk önce ellerimi dirseklerime kadar yıkıyorum. Elleri belden aşağıya tutmamanız gerek. Direkt önlükleri giymeye başlıyorum. Arkamda bir hemşire de bana yardım ediyor. Eldivenleri de giydikten sonra ameliyathaneye giriyorum. Anestezi uzmanı beni görünce gülümsüyor. O işini yapmış görünüyor.

Genel anestezi olmadığı için anne adayının gözleri açık ve heyecanla bana bakıyor. Güven verici bir şekilde bakıyorum. Hastam bana ilginç bir olay anlatmıştı çünkü. Biraz kaygısı var bu konuda. Bir yakının sezaryen ameliyatında karın içinde spanç unutulmuş. Ağrılar olunca anlaşılmış bu durum. Bu anormal bir durum çünkü doktorun dikkatinden kaçsa bile ameliyat hemşiresi didik didik her şeyin sayımını yapmakla da sorumlu. O odadan bir tane spanç bile eksik çıkmaması gerek. Bu durumda hem doktor hem de ameliyat hemşiresinin bir dikkatsizliği var.

"Sakin olun bizde öyle bir durum olmaz," diyorum. Hikâyesini hatırladığım için hastam oldukça mutlu.

"Sevilay Hemşire işini iyi yapar." Yanımda duran hemşireyi işaret ediyorum.

"Bir de Deniz gibi titiz bir başhekim varsa asla olmaz. O yüzden rahat olsun. 25 dakikaya bebeğinizi kucağınıza vereceğim." Bebek kelimesini duyunca gözleri parlıyor.

İşte bu durumu çok seviyorum. Bu yüzden hemen işe koyulmalıyım. Karnı açıp uygun noktayı buluyorum. Bikini bölgesinin üst kısmına bir kesik atıyorum. Estetik açıdan ve kesinin daha küçük olmasından dolayı bu yöntem daha iyi. Kanamanın daha az olması için kan damarlarını katerize ediyorum.

Hemen kan süzülmeye başlıyor. Spanç ile silip yağ dokusuna kesik atmaya başlıyorum. Kas dokusu ve iç organ zarına kadar kesiyorum. Belli bir tecrübe edindiğim için ellerim daha becerikli. Mesane ve rahmi açığa çıktı bile. Bebeğin ve plesentanın pozisyonunu saptamak için en iyi yöntem elle pelvis üzerinden kontrol etmektir. Ben de bu yöntemi oldukça kullanırım ki yine kullanıyorum. Özellikle plesenta her annede farklı yerlerde olur. Pozisyonu öğrenip rahime bir kesik atıyorum. Hemen vakumu isteyip çıkan suyu alıyorum. Meşhur suyum geldi olayı sezaryen doğumda böyle oluyor. Sıvıyı tahliye ettikten sonra kesiği parmağımla genişletiyorum.

Saçlı deriyi gördüğümde yüzümde bir gülümseme beliriyor. Küçük yaramazın kafası bu. Kafayı daha rahat çıkarmak için geliştirilmiş ameliyat araçları var. Bebeğin kafasını kolayca çıkarmama yardım ediyor. Nazikçe diğer kısımlarını da çekerek çıkarıyorum. Hemşire hanım hemen yüzünü silince bebek ilk nefesini alıp ağlamaya başlıyor. Çığlık sesini duyan anne ise artık sabırsız.

"Sadece bir dakika..." diyorum. Çünkü hemen kordonu klemplemek yanlış bir davranış olmasa bile ben tercih etmiyorum. Bir 30-60 saniye bebeğe güzel demir deposu yaratacak. İçimden sayarken saniyeler geçiyor ve iki tane klempi arası olacak şekilde kordona geçiriyorum. Ortasını bir makas yardımıyla kesiyorum. Artık bebek annesine kavuşabilir. Bebeği hemşire hanım ile annesine gönderdikten sonra içeride kalan plesantayı çekiyorum. Yanımda duran kaba koyduktan sonra rahim içini kontrol ediyorum. Bir şey olmadığına kanaat getirerek sütura başlıyorum. Son kesikten başa doğru tek tek dikiyorum. Bu yara anestezi

geçince anneye ağrı yaratacak ve bazı yönlerden kısıtlama yapacak ama buna mecbur olduğu gerçeğini de unutmamak gerek. Bu yüzden eğer mecbur değilse her kadın normal doğum yapmalı. Hastalarımla bu konuda bayağı tartıştığım zamanlar da oldu aslında. Kazanan genelde ben oldum. Bu konuda en garip anım Nihal ile ilgili. Ona sezaryen önerdiğim halde o normal doğum diye diretmişti. Sahi şu akşamki sürpriz ne çok merak ediyorum. Önsezilerim genelde doğru çıkar.

Ameliyathaneden çıkarken biraz daha rahatım. Bir bebeği daha hayata getirmeye yardım ettim. Defterime bir isim daha yazmam gerekiyor. Bu bana garip bir keyif veriyor. Üzerimi değiştirip tekrar polikliniğe geçiyorum. Bu sefer kapının önü dolu. Akşama baya yorgun eve gideceğimi şimdiden biliyorum.

Nitekim dediğim gibi de oluyor. O kadar yorgunum ki, şu anki tek isteğim yatağım ile buluşmak. Kızçe'yi kucağıma alıp sıcacık bir şekilde uyumak. Hayalime az kaldı. Bir kat sonra evdeyim. Asansörün durmasını bekliyorum. Durunca da hemen kapıyı itiyorum. Anahtarlarımı çıkarıp eve girmeden önce karşı kapı açılıyor. Merakla arkama dönüyorum. Babam... Onun burada ne işi var?

"Baba?" diyorum şaşkın bir şekilde.

"Levent tam zamanında geldin gidiyordum. Aslında seni daha erken bekliyordum, bugün geç kaldın."

"Sezaryen operasyonum ve hastalarım..." Yüklem ağzımdan çıkmıyor çünkü çok şaşkınım. Kaygılı hastamın babamın yanında ne işi var?

"Ah Levent Bey!" O da benim kadar şaşkın. Gözleri kocaman açılıyor ama sonra o şaşkınlığı çabucak atıyor.

"Erken gelseydin seninle konuşmak istiyordum ama işim var. Gitmek zorundayım." Elime hemen bir zarf tutuşturuyor. Acaba içinde ne var?

"Anlaştığımıza göre ev senindir kızım." Babam kaygılı hastama anahtar veriyor. *Neler oluyor Allah aşkına,* diye bağırasım var. Burada resmen bir tiyatro dönüyor. *Ah Nihal!*

Yapacağını yapmış olmalı. İçimden şimdiden bir telefon konuşması yapıyorum bile.

"Teşekkür ederim Selim Amca." Amca mı? Ne zaman samimi oldular ki?

"Görüşürüz oğlum. Umarım beni affetmişsindir." Kalakalıyorum resmen. Babam az önce affettim mi dedi bana? İnanılır gibi değil. Ak sakallı dede gece rüyasında onu korkutmuş olmalı, yoksa ihtimal vermiyorum. Kadının karşısında ona istediğim gibi bir cevap veremem.

"Sen benim babamsın." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ne derse desin babam sonuçta. Bir şekilde kan çekiyor. Ona sarılıyorum gitmeden önce. Kadının ismini hatırlamaya çalışıyorum.

"Selim Amca babanız mı?"

"Evet Canfeda." Ne zaman hatırladım ki? Ayrıca ona ismiyle hitap etme gücünü bana kim veriyor? Bu kadar samimiyet patavatsızlık resmen. Beynim hiç bir sinyal vermemişti ama ağzımdan ismi çıkmıştı işte.

"Peki, siz ne yapıyorsunuz burada?" Hatamı telafi etmek adına siz diline geçiyorum.

"Buraya taşınacağım." Buraya mı taşınacak? Biraz daha mesafeli konuşmaya devam ediyor. Hatta burada oturacağı için baya mutlu gibi.

"Aslında beni büyük bir dertten kurtarmış oldu. Yoksa ev sahibim eşyalarımı dışarıya bile atabilirdi. Süreyi biraz geçtim. Bu civarda ev bulmak çok zor."

Aklımda garip fikirler beliriyor ama inanmak istemiyorum. Birden öğleden sonra çıkan sonuçlar aklıma geliyor. Onun sonucu da çıkmıştı. Genelde hızlı olsun diye sonuçları değerlendirip üstüne not alıp hastalarıma veriyorum. Bu yüzden de sonuçları yanıma alıyorum. Şu an küçük çantamın içinde. Aslında ona küçük ruhsal bir deney yapabilirim. Kesinlikle yapmam gerek.

"Bugün sonuçlar çıktı. Beklenenden erken gelmiş. Senin sonucunu da gördüm." Hemen heyecanlanıyor. Pür dikkat

beni dinliyor. Şimdiden ellerinin titrediğini görebiliyorum. Kaygı onu ele geçirmiş durumda.

"Aslında bunu söylemek zor. Senin gibi her zaman test yaptıran biri için ise ilginç bir durum. Tıp tarihine bile geçebilir. Kansersin ve üçüncü evre." Yüzü bembeyaz kesiliyor. Tüm kanı çekildi sanki. Tam anlamıyla beyninde anlamlandıramadı çünkü her zaman temiz sonuca alışmıştı.

"Üzgünüm." Hiç tepki vermiyor. Şu an karşımda beni sorgulayan bağıran bir kadın beklerdim ama hiç tepki yok. Bir an gözlerinin kaydığını görüyorum. Refleks olarak öne atılıyorum ve onu tam zamanında yakalıyorum. O an beynimde kocaman bir kelime yankılanıyor. Suç... Kaş yapayım derken göz çıkardım resmen. Gözleri kapalı kadına bakıyorum. Yavaşça onu kucağıma alıyorum. Ona çok ağır gelmiş olmalı. Ben daha farklı bir tepki beklemiştim. İyi ki anahtarı deliğe sokmuşum diye dua ediyorum içimden. Küçük bir hareketle kapıyı açıyorum.

Salondaki koltuğa yavaşça yatırıyorum onu. *Levent ne yaptın sen? Kadın bayıldı.* Hâlbuki bu ona iyi gelecekti. Ne kadar da sorumsuzca davrandım, benim gibi biri böyle davranmamalıydı. Hemen göz kapaklarına bakıyorum. Bu bir sinirsel senkop. Göz kapakları titriyor bunu görebiliyorum. Emin olmak için göz kapağını açmaya çalışıyorum. Direnç gösterince emin oluyorum. Kısa süre sonra kendine gelecek. Sadece şok geçirdi. İçimde tarif edilemez bir suçluluk duygusu var. Hiç böyle hissetmemiştim. Boğazından nabzını saymaya başlıyorum, normale dönüyor atışlar. O kadar dalmışım ki, Kızçe'nin bana sürtündüğünden daha yeni haberim oluyor.

Hayvanlar aç olmalı. Mama vermek için doğruluyorum. En azından beynimi bu suçluluktan uzaklaştırma şansı verir bana. Yine de hızlı davranıyorum. Kızçe hemen yemeğe başlıyor ama Kraliçe ortalıklarda yok. Hemen odaya dönüyorum. Tahmin ettiğim gibi yabancı birini kokluyor. Bir iç çekiş duyuyorum. Uyanıyor ve muhtemelen ağlayacak. Genelde bu tür bayılmalarda yaygın bir durumdur. Krali-

çe'yi görünce küçük bir çığlık atıyor. Yüzüne bakıp sakinleştirmeye başlıyorum. Tahmin ettiğim gibi çoktan ağlamaya başlamış. Suçluluk duygum daha da artıyor. Ona su vermeliyim en azından. Biraz olsun onu rahatlatır. Hemen mutfağa gidip bir bardak su alıyorum ve ortada duran sehpaya koyuyorum.

Kolundan tutup doğrulmasına yardım ediyorum. Hâlâ çok kötü. Ağlayan kadınlara dayanamıyorum. Hele ki bu kadar suçlu iken hiç dayanamıyorum. Ona sarılırken buluyorum kendimi. Bu güvende hissetmesini sağlayacak. Şu an bunu sorgulayacak durumda da değil zaten. Başını omzuma yaslıyor ve ağlamaya devam ediyor.

"Özür dilerim, çok özür dilerim." Yavaşça elimi sırtında gezdiriyorum. Suçluluğum içimde kat be kat artmış durumda. Neden bilmediğin işlere karışıyorum ki sanki? Psikiyatrim iyiydi ama bu şekilde deneyler yapacak kadar değil! Neyse ki biraz da olsa onu sakinleştirmeyi başarıyorum. Hıçkırıkları durmaya başladığında geri çekilip suyu uzatıyorum. Kendini daha iyi hissedecek biliyorum. Bardağı alıp yavaşça içiyor.

"Daha iyi misin?" Gözleri kızarmış durumda. Bu da benim suçum ama lanet olsun çok güzel görünüyor. Kaç kadın ağladıktan sonra güzel görünebilir ki!

"Bayılma da mı kanserden dolayı?" İç geçirip kendime tekrar kızıyorum. Ona anlatmak hem utanmamı sağlayacak hem de rahatlamama.

"Kanser değilsin." Gözleri şaşkınlıkla tekrar açılıyor. Gözlerinin şekli çok güzel aynı ilk gördüğümdeki gibi.

"Değil miyim?" Bir çocuk tatlılığında soruyor bunu. Bir an kendimi gülümsemekten alamıyorum.

"Sadece sana bir ders vermek istedim. Galiba hasta psikolojisi değiştirmeyi seviyorum." Bana deli gibi kızmasını bekliyorum ama o sadece sorgulamakla yetiniyor garip bir şekilde.

"Nasıl?"

"En kötüsünü yaşamanı istedim. Gördüğüm kadarıyla çok kaygılı birisin. Kaygılı insanlar hayatlarını bir hiç

uğruna mahveder. Hayata hep kötü taraflardan bakarlar. Beyin en kötüyü düşünmek istemez. O acıdan kaçar. Bu yüzden bir daha bu kadar korkmayacaktın çünkü o kötü anın ne kadar acı olduğunu bilecektin. Bir çeşit maruz bırakma terapisi olacaktı. Bu çok başarılı bir terapi yöntemidir." Tekrar şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Sen çok fazla reaksiyon verdin. Özür dilerim. Böyle olacağını düşünmedim. Sadece daha iyi olmanı istedim." Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade var.

"Garip... Şu an belki de öyle olsam daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Bazen yalnızlık çok ağır geliyor."

Yüzünde yine hüzünlü gölgeler var. Annesini kaybettiğini hastanede söylemişti. O hislerini bir şekilde bana da geçiriyor. Hissedebiliyorum... Şu an ben de bir şekilde yalnızım. İnanması için çantamdan sonuç kâğıtlarını çıkarıp onun ismini buluyorum. Sonuçları gayet normal. Hiçbir sorun yok. Kâğıdı ona uzatıyorum. Kızçe ise miskin miskin yanıma geliyor. Karnını doyurdu tabii. O da hemen koklamaya başlıyor. Biraz ürkse de Canfeda'ya yaklaşıyor.

Birden olduğu yeri, durumu ve olayı kavrıyor. Bir şekilde irkiliyor. Ona göre yabancı bir erkeğin evinde. Üzerindeki o sis perdesini atıyor.

"Benden korkmana gerek yok." Açıklama yapmama izin vermiyor ve hemen ayağa kalkıyor.

"Teşekkür ederim." Neden bu kadar nazik davranıyor ki! Baştan sona kadar suçluyum ve cezam neyse çekmek istiyorum.

"Teşekkür etmeni değil bana kızmanı bekliyorum aslında. Ayrıca benden lütfen bir şeyler iste. Yoksa bu suçluluk duygusunu nasıl atarım üzerimden bilmiyorum."

"Kötü bir şey yapmadın, beni düşünmüşsün sonucu beklediğin şekilde olmasa da. Bu ince bir davranış." İnce bir davranış mı? Hayır, bu tamamen akılsız bir davranış çünkü planlamadan önce vereceği tepkiyi hesaplamadan yaptım.

"En azından evine bırakmama izin ver. Ayrıca..." Çantasından görünen telefonun ışıltısını yakalıyorum. Hemen

alıp numaramı yazmaya başlıyorum. Bu ani hareketim yine onu şaşırtıyor. İçim rahat etmeyecek yoksa. Gerçi korkudan ölen kimse daha yok ama yine de benim suçum.

"Tamam... Ben biraz hayvanlardan korkarım da." Önceliklе Kraliçe'ye kısa bakışlar atıyor, korktuğunu ben de görebiliyorum.

"Bir şey yapmazlar merak etme. Sadece yabancı bir kokuyu yakaladılar. Onlar için zararlı olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar doğaları gereği. Telefon numaramı kaydettim. Bir şey olursa mutlaka ara." Başını sallıyor yavaşça. Çantasını uzatıyorum. Birden aklıma bir şey geliyor. Her suçluluktan bunlar. Ben kadınlarla genelde yemek yemem.

"İstersen yemek yiyebiliriz."

"Hayır, teşekkür ederim." *Hayır, teşekkür etme bir daha teşekkür etme* diye içimden haykırıyorum adeta. Bu suçluluk duygumu kamçılıyor. Anahtarları alıp dışarıya çıkıyorum.

"Doktorların böyle olabileceğini düşünmezdim." Kapıyı kitlerken bir an merakla ona bakıyorum.

"Neden?"

"Genelde çok havalı oluyorlar."

Genel kanı bu maalesef... Evet, çok saygın bir meslek aynı zamanda çok yorucu da ama o fazla özgüveni de insanların size duydukları özenme duygusu verebiliyor. Yani işin sırrı gördüğünüz muamelede. İltifat duymayı herkes sever.

"Bazıları öyle olsa bile biz de insanız. Bu onların karakterleri..." Asansörü çağırıyorum ve çaktırmadan onu süzmeye çalışıyorum. Aklım kesinlikle ikna olmamış durumda, aşırı suçlulukla düşünceler içinde.

"Ne zaman taşınacaksın?" En azından konuyu değiştirip suçluluk duygumu bastırmaya çalışıyorum.

"Birkaç güne olur galiba. Eşyalarımı toplamıştım. İlk başta temizlik yapmak gerek." Eh, sağlığı üstüne kaygılı olması temizlik takıntısını da tetiklemiş olabilir.

"Altı ay sonra yine kontrole gelecek misin?" Yüzüne şüphe ile bakıyorum.

"Bilmiyorum çok korktum." Galiba işe yaradı. Bir şekilde içimi rahatlatıyor bu detay. Birden aklıma bir şey geliyor. Cidden bu nasıl olabilir? O kadar merak ediyorum ki kendimi sormadan alamıyorum. Ayrıca hiç haddim değil, bana kızsa çok haklı.

"Yanlış anlama ama senden nasıl örnek aldılar ilk? Çünkü gördüğüm kadarıyla açıktın. Evlendin mi önceden?" Utanıyor. Neden sordum ki sanki? Üzerime vazife değil bu durum. Hele benim için oldukça iğrenç bir soru. Tamam, şurada hasta doktor diyaloğunda değiliz. Arkadaş olmaya biraz daha yakınız ama yine de bu iğrenç merakımı aklamaya yetmez.

"Hiç evlenmedim ve zaten o şekilde örnek almıyorlar." Bir şekilde doğruluyor. Demek ki adamın teki ile yatmış. Bunu düşünmek beni dehşete düşürüyor. Onun hayatı istediğini yapabilir. Bunda yanlış bir şey görmüyorum.

"Anlıyorum," deyip konuyu kapatıyorum. Bir daha soru sormamak üzere, gelen asansörün kapısını açıyorum. En azından artık merak etmiyorum.

4

Geçirdiğim en garip gecenin ilk basamağına yerleşiyor bu gece. Onu eve bıraktıktan sonra tekrar eve geldim. Şu an babamın verdiği zarf ile göz gözeyim. Acaba içinde ne var? Bunu merak etsem de açmak gelmiyor içimden. Garip bir şekilde o zarftan korkuyorum. O kadar dalmışım ki düşüncelere, telefonumdan gelen bildirim sesi ile irkiliyorum. Cebimden çıkarıp baktığımda yarın için uyarıyor beni. Kontrole gideceksin... Galiba Deniz haklı, yarın izin kullansam daha iyi olacak. Ayrıca, aptalca olan zarfla bakışmamı da sonlandırmalıyım. Kararlı bir şekilde zarfı masanın üzerinden alıyorum. Yavaşça açıyorum ve içinden resmi bir belge çıkıyor. Yok artık! Bu bir tapu... Babam karşı daireyi alıp benim üzerime mi geçirmiş? Neden böyle bir şey yapmış olsun ki? Sonuçta onunla hiç iyi değiliz bu aralar.

Öğrenmenin bir yolu var. Adım gibi eminim ki bu planın akıl hocası Nihal. Telefonumu alıp Nihal'i arıyorum. Telefon ikinci çalışta açılıyor. Nefes bile almadan hemen konuşuyorum.

"Aferin Nihal, amacın ne ise başarmışsın gibi görünüyor." Bir gülme sesi geliyor. Bu Nihal'in sesi değil.

"Öyle mi?" Deniz... O da biliyor bunu. Belki de ona bir şeylerden bahsetti. Bir hareketlenme oluyor. Nihal'in *kim* dediğini duyuyorum. Telefonunu alıyor ve bana cevap veriyor.

"Yeni evin hayırlı olsun Leventçim."

"Çok sağol Nihal, hiç zahmet etmeseydin. İlkinin taksitini hâlâ ödüyorum. İkincisi beni şoka uğrattı!"

"Ah, lafı bile olmaz. Söyle bakalım yeni komşunu sevdin mi?" Şu anki eğlencesini bozmak istiyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Pek bir fikrim yok.

"Sen Deniz'i versene telefona." Birkaç dakika sonra Deniz alıyor telefonu.

"İzin kullanmak istiyorum. Yarın kontrolüm var ve ben unutmuşum."

"Tamam hazırlatırım."

"Görüşürüz," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Yemek yemem ve son on üç sene her gün yaptığım gibi ilacımı içmem gerek. Kim demiş doktorlar hasta olmaz diye. Hem de kronik bir hastalığa hatta tamamen tedavisi olmayan bir hastalığa sahip olunmayacağını. Teşhis konulduğunda yirmi yaşıma daha yeni girmiştim. İki senelik çiçeği burnunda bir Tıp öğrencisiydim. Karın ağrısı çok basit bir belirti. Herkes kesinlikle bunu bilir. Küçüklüğümüzden beri bir şekilde karnımız ağrımıştır. Anneniz hemen der ki, *çocuğum üşütmüşsündür*. İşte bu üşütme ağrısına hiç benzemiyordu. Gecenin bir vakti yatağımda kendimi kıvranırken bulmuştum. Öyle ki tüm gece bu şekilde geçmişti. Bitmek bilmiyor ve beni güçsüz bırakıyordu. Ayrıca midem de bulanıyordu. İlk aklıma gelen acaba zehirlendim mi olmuştu ama yemeği Deniz ile birlikte yemiştik ve onda herhangi bir sorun yoktu.

Sabah olunca ilk iş acile gitmek olmuştu ama orada da net bir teşhis konulmadı. Çünkü ne rahatlatıcı bir iğne ne de bir serum ağrıya ufacık bir etki etmişti. Alınan kan örneğinde ise CRP yüksekliği göze çarpıyordu. Vücudunuz iltihabi reaksiyonlar sırasında kanda c-reaktif protein miktarını arttırır. Nitekim enfeksiyon tedavisi işe yaradı. Bir şekilde o ağrı geçmişti. Tam tamına on iki saat boyunca bunu çekmiştim ama bilemezdim ki her ay bir gün tekrarlanacağını. Amerika da pek bilinmeyen bir hastalık. Bu yüzden hocam beni Türkiye'de bir Romatoloji uzmanına danışmamı tavsiye etti.

Dediğini yaptım ve bir uzmana göründüm. Bu belirtiler onu düşündürdü ve bana ağrım varken test yapmamızı söyledi. Şüphelendiği hastalık ise genetik bir hastalıktı. *Familial Mediterranean Fever*. Türkçe adı ise Ailesel Akdeniz

Ateşi. Adından anlaşıldığı gibi sadece Akdenizlilerde olmuyor bu hastalık. Ayrıca ailemde kimsede de yok. Ayrıca hiç ateşim de çıkmadı karnım ağrırken. İnsan bu ne yaman çelişki demeden kendini alamıyor. Karın ağrısı çok yaygın bir belirtisi. Bir gün sürmesi ertesi gün sanki dün bir şey olmamış gibi olmam bu yüzden şüphelendiriyor. Nitekim ağrı geldiğinde yine gittim. Kan testleri normale yakındı. Anormal bir yükseklik yoktu. Geriye tek kalan ayırma yöntemi genetik testti. Çünkü tek başına bu testler de size tanı koyamıyor ne yazık ki. Öyle garip bir hastalık işte. Sonuç ise yirmi iki genimden sadece birinde çıkan heterozigot bir mutasyon. O ufacık mini minnacık mutasyon sizi bir gün yatağa çivileyebiliyor. Komik olan yine hasta kategorisine girmiyorsunuz. Sadece taşıyıcısınız. Taşıyıcılık oranı da yüksek ayrıca. Size bir hap veriyorlar. Minik kırmızı bir hap. İşte eğer hasta iseniz o ufacık hap sizin ataklarınızı azaltıyor. Tamamen iyileştirmiyor ve en önemli görevi ise vücuttaki hasarı en aza indirmek. Her atakta vücutta amiloid denen bir protein birikiyor. Bu protein böbrek gibi organların işlevini bozuyor ve iş böbrek yetmezliğine kadar gidiyor. Erken teşhis ile ilaç bunu yok ediyor. Sadece düzenli kullanmanız şart. Her altı ayda bir kontrole gidiyorsunuz. Benim de yarına denk gelmiş. En son atağım iki sene önceydi. Bu bir nimet gibi çünkü beş ay üst üste bir gecenizi acilde geçirdiğinizi düşünürseniz bu hayatınıza değen sihirli bir değnek gibi.

İlk başta korkutucu görünüyor ama ben o çok şanslı kesimdenim. Bu yüzden çok çabuk kabullendim ve ilaç ile daha iyi bir yaşam kalitem oldu. Tekrar Tıp eğitimime devam ettim ve bugünkü konumuma geldim.

Bugün baya yorgun hissediyorum kendimi. Yarınki tatil iyi gelecek. Ayrıca Hale'nin ilk gününü de merak ediyorum. Garip bir heyecan kaplıyor içimi. Güzel bir kadın ayrıca meslektaşız neden olmasın ki? Yüzümde aptal bir gülümseme ile mutfağa gidiyorum. Anneme tekrar teşekkür ediyorum. İyi ki yemek yapmayı biliyorum.

Sabah uykunun tadını çıkarıyorum. Babama bir teşekkür borçluyum. Öğlen yemeğini belki onlarda yiyebilirim. Ayrıca Nihal nasıl akıllarına girmiş merak da ediyorum. Bu yüzden yataktan kalkıyorum. Giyinip hızlıca evden çıkıyorum. Aç olmak daha iyi. Nasıl olsa yanımda ilaç var. Evden çıkarken bir ses karşılıyor beni.

"Merhaba," Arkamı dönüyorum. Canfeda elinde kovalarla gelmiş. İçlerinde temizlik malzemeleri var.

"Geç kalmadın mı?"

"Bugün tatil yapacağım. Kolay gelsin." diyorum kovaları gösterip.

"Teşekkür ederim." Anahtarla kapıyı açıyor. Asansörü çağırırken onu izliyorum. Bayağı bir malzeme almış yanına. Bu malzemelerle beş daire daha temizlenir.

"Neriman Teyze titiz bir kadındı. İçerisi eminim ki temizdir."

"Takıntı işte içim rahat etmez." Asansör gelince kapıyı açıyorum.

"Hoşça kal," dedikten sonra içeriye giriyorum. Sıfıra basarken artık bir komşu olduğumuz gerçeği kafama çarpıyor. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Karşımda benim yaşlarımda bir kadının oturması benim açımdan iyi değil. Çünkü garip bir şekilde korkuyorum ve o hissi bastırmaya çalışıyorum. *Hayır hayır onunla kesinlikle ilgilenmiyorum.* Aşağıya indiğimde direkt kapıdan çıkıp arabama yöneliyorum. Galiba ev de benim için artık güvenli bölge olmayacak.

Hastaneye girdiğimde cüzdanımdan kimliğimi çıkartırken yere düşürüyorum. Tam eğilecekken biri çoktan alıyor. Yüzüme gülümseyerek bakarken aklındakileri çözmeye çalışıyorum. O ise bakışlarını kimliğime yönlendiriyor.

"İnanmıyorum! Sen Düsseldorf'ta mı doğdun?" Nihal ile hiç doğum yeri konum açılmadığı için bilmemesi normal.

"Evet, çocukluğumun ve gençliğimin bir bölümü orada geçti."

"Almanca biliyor musun?"

"Ja..."

"Muayene mi olacaksın?"

"Kontrole geldim."

"Nasıl olsa önceliğin var. Beklemek istemezsen bana muayene olabilirsin."

"Yok, canım kalsın. Murat'a gideceğim." Yüzümdeki kızmış ifade ile ona bakıyorum.

"Sen bilirsin," deyip gidiyor. O da bana kızdı ama şu an pek de umurumda değil. Arkamdan iş çevirmesi yeterince sinir bozucu zaten. Acaba Hale gelmiş midir diye düşünürken cevabı kapıda buluyorum.

Bu kadında ne ararsan var be kardeşim diyorum içimden. Bu güne kadar onun gibi birçok kadınla çıktım ama hiç ciddi düşünmemiştim. Üzerinde sımsıkı bir gömlek var. Bunu önü açık mantosundan görebiliyorum. Topuklu ayakkabılar. Mor bir ruj. Resmen feminenlik kokuyor. En sevdiğim... Beni görmüyor doğal olarak ama ben onu gördüm bile. Bu yüzden sorun yok. Birden iki üç kişi arkada olduğum sıradan bir ses duyuyorum.

"Hayır, bugün Levent Bey izinli ama yeni bayan bir doktorumuz var. Ona sıra verebilirim." Kadının yüzünü ekşittiğini görebiliyorum.

"Hayır, ben Levent Bey'e muayene olmak istiyorum. Yarın tekrar gelirim." Kadın giderken hayal kırıklığına uğramış ama sesimi hemen yükselterek kalabalığın bana bakmasını sağlıyorum.

"Bugün benim de kontrolüm var ama yarın burada olacağım." Kadın beni sırada görünce şaşırıyor.

"Geçmiş olsun," diyor anlayışlı bir şekilde.

"Teşekkürler." Kadın giderken bana gülümsüyor. Bu kadını hatırlamıyorum galiba ilk defa gelecek. Israrcı olması ise bir arkadaş tavsiyesi üzerine geldiğini düşündürtüyor bana. Sıra bana geldiğinde kimliğimi uzatıyorum. Personel olduğum için sıra önceliğim var.

"Romatoloji Murat'a" diyorum sekretere. Kız sıra numaramı uzatıyor bana.

Dahiliye kısmına yöneliyorum. O kadar kalabalık ki... Deniz ve Nihal'in kapıda konuştuklarını görüyorum. Her zamanki gibi el ele göz gözeler. Kıskanmıyor değilim itiraf ediyorum. Ben daha geçemeden Deniz beni görüyor.

"Levent!" diye sesleniyor. Aslında ona da kırgınım. Yüzde yüz Nihal'e bir şeyler anlatan o. Bundan eminim. Kırgın bir surat takınmayı ihmal etmiyorum.

"Söylesene Levent Hale ile ne zaman düğününü yapıyoruz?" Nihal'in söyledikleri ile şaşırıyorum aslında. Ne yani planı yok muydu da böyle söyledi?

"Bilmem daha bir şey yok." Ciddiye alıp şakasına katılıyorum.

"Söyleyeyim ki ben sizin gibi sosyete düğünü yapmayı düşünmüyorum. Kocan da bir zamanlar Ankaralı Turgut dinliyordu Nihal." Nihal şaşırıp Deniz'e bakıyor. O da bana kötü bakışlar atıyor.

"Pot mu kırdım?" diyorum masum bir şekilde. İçimden kıs kıs gülüyorum oysaki.

"Memleket özlemi Nihal işte" deyip geçiştirmeye çalışıyor ama ben dün gibi hatırlıyorum.

İlk senemizde cidden çok zorlandığımız anlar oldu. Öyle ki Nihat Doğan gibi memleketimin koyunu bile farklı bakıyor diyecek kıvamdaydık. Bambaşka bir kültür ile şoka girmiş gibiydik. Yemekler de cabasıydı. Artık Amerikan rapinden nefret eder hale gelmiştik. Bir gün yine odadaki mühendisler 50 Cent dinlerken yeter artık demiştim Türkçe ama onlar tabii ki anlamadılar.

"Ulan Ankaralı Turgut bile özlenir mi be?" Deniz'in de benden farkı yoktu.

"Sünnetim aklıma geldi. Amcam nasıl da oynamıştı. Of bee! Yeter artık anladım şekerci dükkanına girip bir taraflarını... Tövbe yarabbim ya!" O zamanlar Candy Shop çok meşhurdu. Bizim ne eksiğimiz vardı sanki. Biz de onlar gibi şarkı konusunda özgürdük. Sonuçta Amerika özgürlükler ülkesi değil miydi? İlk ben söylemeye başladım...

Atakuleden at beni gülüm aman aman
İn aşağı tut beni
Gel yanıma güzelim gülüm aman aman
Biraz azıcık öp beni

Deniz de bana katılınca resmen taraftar tezahüratı gibi olmuştu. Öyle sesli söylemiştik ki bizim mühendisler sonunda şarkılarını kapatıp bize bakmaya başlamışlardı.

Memleket özlemi Ankaralı Turgut bile dinletebilirdi ki nitekim dinlediğimiz zamanlar olmuştu. Sözleri ne kadar kötü olsa da bir şekilde insanın ağzına takıldı mı gitmek bilmiyordu işte. Eski günlerin özlemi beni alırken kendimi kötü hissediyorum. Ne kadar da güzeldi.

"Neyse ben gidiyorum." Arkamı dönmüşken Nihal'in sesini duyuyorum ve söylediği şey dikkatimi çekiyor. Hemen ona doğru dönüyorum.

"Kızın yardıma ihtiyacı vardı. Ben de yardım ettim. Hepsi bu Levent. Neden aklın hep başka şeylere çalışıyor?"

"Nihal tesadüflere asla inanmam. Bundan olabilir mi acaba?"

"Gerçek bu. Düşüncelerinde özgürsün." Gayet net ve sert duruyor. Odasına giderken Deniz'e bakıyorum ama o da aynı tepkiyi veriyor. Belki de fazla abartıyorum. Nihal'in bu iyilikleri meşhurdur. Belki yine aynısını yapıyor. Kafamdaki düşünceler çarpışırken çoktan sıram gelmiş bile. İçeriye giriyorum ve Murat hemen görüş alanıma giriyor.

"Kontrol?" diyor hemen.

"Evet, en son iki sene önce atak geçirdim."

"Harika, rutin testler isteyelim. Crp, serum amiloid a..."

"Çok kalabalık."

"Her zamanki gibi. Sonuçları mesaj atarım sana."

Arkadaş olunca böyle oluyor muayene. Dışarı çıkıp kan alma bölümüne gidiyorum. Doktor olarak hasta olmak çok garip bir duygu uyandırıyor hastane personeli için. Kan alınırken etrafa bakıyorum. Dile kolay beş tüp. Bir de idrar örneği vereceğim. Kendilerini çok severim(!) Neyse ki

çabucak hallediyorum. Belli bir alışkanlık var üzerimde. Hastaneden çıktıktan sonra gideceğim yer ailemin evi. Babam bana dün bir zeytin dalı uzattı. Ben de ona karşılık vermeliyim. Ayrıca annemi de özledim. Babamı ikna eden de odur diye tahmin ediyorum. Annemin aklına da bu fikri Nihal soktu kesin. Annem ve Nihal arasında garip bir yakınlık var. Annem onu çok seviyor. İdeal gelin kesinlikle Nihal gibi olmalı onun gözünde. Hatta Nur Teyze ile bu konuyu bile konuşmuşlar bir ara. Sonuçta Nihal'i Haluk Amca bulmuştu.

Aslında Nihal gibi birine katlanamam diye düşünüyorum. Bana çok sıkıcı geliyor ama Deniz asla öyle olmadığını hatta daha iyi olduğunu söylüyor. Gerçi bu zamana kadar eğlenceli kızlarla çıktım da ne oldu ki sanki? Elimde bir şey yok işte.

Eve geldiğimde kapıyı annem açıyor. Gözlerinde kocaman bir ışıltı var. Beni gördüğüne çok seviniyor. Hemen sarılıyor.

"Ah, benim yakışıklı oğlum. Gelmekle çok iyi ettin."

"Özledim," diyorum kısaca. Evde garip bir gerginlik var. Bunu içeriye girerken hissediyorum. Sarp evde, koltukta oturuyor. Düşünceli görünüyor. Gerginliğin sebebi bu olmalı. Bu saatte asla evde olmaz. Genellikle iş merkezindeki koltuğunda oturuyor olur. Babam beni fark edince ayağa kalkıyor. Yok, cidden babamda değişik haller var.

"Hoş geldin oğlum." Gidip elini öpüyorum.

"Ev için teşekkür ederim baba."

"Bu benim görevimdi. Sana yardım etmeliydim." Kredi ile aldığım dairemi kast ediyor. Babam böyle biri olmadı hiçbir zaman. Ona göre o nasıl sıfırdan başladıysa biz de sıfırdan başlamalıydık. Emeğin ne olduğunu öğrenmeliydik. Bu yüzden bu davranışını yadırgamadım hiçbir zaman.

"Açıkçası şaşırdım."

"Öğretmen kızımızı ben çok sevdim. Aklı başında biri."

"Baba, o kadın benim hastalarımdan biri..." diyorum ve susuyorum. Ne tepki verecek emin değilim.

"Bu çokta önemli değil."

Sonuçta babam iş ahlakımı bilen biri değil. Böyle bir tepkiyi beklemiyordum açıkçası.

"Sen bugün izinli misin?" diyor annem.

"Kontrole gitmem gerekiyordu." Göz ucu ile Sarp'a bakıyorum. Beş senedir ciddi bir ilişkisi var ama hâlâ evlenmiş değil. Nihayet bu yaz mutlu sona ulaşıyor.

"Sarp hiç pas vermiyorsun," diyorum bakarak.

"Canı sıkkın onun." Annem de üzülmüş duruyor. Bu kadar düşündüğüne göre Çağla ile bir şeyler yolunda gitmiyor demek ki.

"Neden?"

"Çağla nişanı attı." Bunu hiç beklemiyordum. İçimde ikilem mevcut. Bir tarafım üzülse de diğer tarafım bana yapılan baskıdaki o yegane rolü için ona kızgın. Yine de kardeşim ve ona yardım edeceğim her zaman.

5

Beş senelik bir ilişkiden sonra bu durum garip gibi görünse de birden Deniz'in başına gelen olay aklıma geliyor. Onun da sekiz senelikti değil mi sonuçta? Ama Çağla bunu yapacak biri değil. Yüzde yüz suçlu olarak kardeşimi görüyorum. Kesin bir şeyler yapıp kızı delirtti. Çünkü kadınların istediği tipte biri değil. Sürpriz veya romantiklik gibi durumları beceremez. Varsa yoksa işi vardır onun için. Belki de Çağla onu bu yüzden terk etti. Düşündükçe daha da kafama yatıyor bu düşünce.

"Gelsene sen benimle?" diyorum Sarp'a bakarak. Fizik olarak birbirimize benziyoruz. Göz rengim de dahil. Onu çalışma odasına yönlendiriyorum. Onun kutsal mabedi burası. İşin garibi ona ders vermekten büyük bir keyif alacağım. Hiç başarısız görmez kendini. Kapıyı açıp ona yer veriyorum. İçeriye giriyor.

"Söyle bakalım kızı nasıl delirttin?" Çağla'nın ona katlanması bile büyük bir şans bence. Aşırı tatlı ve ayakları üzerinde duran bir kız.

"Onunla ilgilenmiyormuşum." Bingo... Haklıyım işte. Evlenme arifesinde her kadının yaşadığı o stresi yaşıyor. Özellikle de tanınmış biri ile evleniyorsan bu stres ikiye katlanır. Biliyorum çünkü kadınlarla çok vakit geçirdim.

"İlgileniyor musun sence?"

"O çok garip davranıyor. Aklı başında değil gibi."

"Ne bekliyordun Sarp. Bu düğün öncesi. Tabii stresi tavan yapmış olacak. Senin gibi kalas olanlar bilmez. Kız ilgi istiyor azıcık da olsa yardım etmeni bekliyor senden. Koltuğundan kalkıp onunla alışverişe çıktın mı hiç?" Cevabın hayır olduğunu yüzünden anlıyorum.

"Çağla'yı bulduğuna dua et. Kız yine çok sabırlı."

"Sen kendine bak önce." Küçük bir kahkaha atıyorum. İstesem şu an önüme on seçenek koyarım. Sadece doğru

kişi olsun istiyorum. Herhangi biri değil bana özel olan kişi...

"O konuda benimle kapışamayacağını adın gibi iyi biliyorsun. Şimdi o kocaman egolu gururunu Kaf dağından indirip kızın gönlünü alıyorsun. Ayrıca kendine izin ver. Oğlum evleniyorsun işte o evde sen de yaşayacak değil misin? Git televizyonu falan seç mesela. Yeter ki onunla ilgilen." Omzuna koyuyorum elimi. Yüzüme bakıyor ve sonra kabul ettiğini anlıyorum. Çünkü onu seviyor. Telefonum çalarken kapıyı Sarp açıyor. Murat arıyor. Ne çabuk çıktı ki sonuçlar?

"Efendim..." diyorum.

"Sonuçların çıkmış. Gayet iyisin. İlaca devam et. Ben de sonuçları dosyana işlerim."

"Tamam kardeşim. Teşekkürler!"

"Hadi iznin hakkını ver," dedikten sonra kapatıyor. Cidden hak ettim. Bayağı sıkı çalıştım. Benim gibi önceden gece hayatı olan bir kişiye göre iyi bir grafik. Bunun tek açıklaması da şu; yaşlanıyorum... Her insanın kolaylıkla kabul edemeyeceği bir olay. Tıp ne kadar ilerlese de ölümsüzlüğün bulunması gibi bir şey söz konusu değil çünkü organik bir yapıdayız. Bir şekilde hücrelerimiz iflasın eşiğine gelip ölecek ve yenilenmeyecek. Gerçi komplekse girmek için daha çok gencim. Salona tekrar döndükten sonra birlikte Sarp'ın evden gidişini izliyoruz.

"Belki yemek yeriz diye düşünmüştüm," diyorum anneme bakarak. Birden unutmuş olduğunu hatırlayıp ayağa fırlıyor. Bu sırada babamın fikrini neyin değiştiğini öğrenmek istiyorum.

"Baba beni dün çok şaşırttın," diyorum karşısındaki koltuğa oturarak.

"Haluk ile biraz konuştuk. Sana haksızlık ettim oğlum."

Bu kadar etki edecekti de neden daha önce konuşmamıştı sanki? Haluk Amcayla kendimi bildim bileli arkadaşlar. Garip ama bir an sorgulamayı bırakmak istiyorum. Sonuçta düşünceleri değişti değil mi? Sonuç önemli.

"Beni anladığın için mutluyum."

"Halukla konuşurken Nihal geldi çocukları almak için. Biraz da onunla konuştum. Derya'ya ulaşamamış. Boş daire var mı diye soracakmış. Ben de senin karşı katı almıştım çoktan. Ona söyledim." Bir dakika... Yani Nihal ev almasını söylemedi. Birden Canfeda'nın söyledikleri aklımda tekrarlanıyor. *Ev sahibim eşyalarımı sokağa atabilirdi.*

"Garip bir tesadüf olmuş."

"Ben çok sevdim kızımızı. Terbiyeli hanım hanımcık biri." Aklından ne geçtiğini okuyorum resmen. Canfeda eşittir ideal gelin adayı. Bilmediği bir şey var, o kadın evlenmek istemiyor. Ayrı dünyaların insanıyız klişesi gibiyiz. Niye kafamı bu kadar yorduğumu da anlamıyorum. Şu an hastanedeki Hale bana çok daha uygun. Ayrıca onunla mesleğim ile ilgili birçok şey konuşabilirim. Mesleki şakalar da bunlardan biri.

"Sen ne düşünüyorsun?" Yüzüme ciddi ciddi bakıyor ve bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

"Sıradan kaygılı biri işte," diye geçiştiriyorum.

"Bu ne demek?" Daha doyurucu bir cevap bekliyor benden. Onu çok tanımıyorum ve evet kendime itiraf etmek gerekirse ilk gördüğümde birazcık ilgimi çekmeyi başardı ama hepsi bu.

"Dediğim gibi işte." Annem nerede kaldı? Hızla ayağa kalkıp onu kontrol etmek için mutfağa kaçıyorum. Annemin yemeklerini özledim. Yemek işinde fena olmasam da asla annemin yerini tutmaz. Nitekim de öyle.

Şimdiden kocaman bir tabağı bitirdim bile. Annemin sorularından da kaçmak zorunda kaldım. Belli ki kararlılar. Ayrıca babamın kendi isteği ile o daireyi aldığına da inanasım gelmiyor. Bu adamın başına saksı düşmedi sonuçta.

Eve geri dönerken çocuklara mama almayı hatırlıyorum. Onları çok ihmal ettim. Koca akşamı onlarla geçireceğim için çok mutluyum. Gerçi Kızçe farkında olur mu bilemiyorum ama Kraliçe kesinlikle farkında olacak. Eve girmeden karşı daireden güzel kokular geliyor. Parkelerin

üzerinden kaç kere bez ile geçtiğini düşünürken kapı açılıyor. Beni görünce gülümsüyor. Bu kız için diyebileceğim kelime tatlı olurdu kesinlikle.

"Bütün apartman kokuyor neredeyse?"

"Öyle mi?" Biraz utanıyor. Birden kapıyı açmış olduğumu unutuyorum. Kraliçe kapıda görünüp hızlıca yanımdan geçiyor. Karşıdaki yabancı biri bunu çok iyi biliyor. Üzerine gelen köpeği görünce Canfeda irkiliyor. Yani Kraliçe büyük bir köpek ayrıca iştahına da çok düşkündür. Havlıyor ve insanlar tekrar beni şikâyet etmeden onu yanıma çağırıyorum.

"Kraliçe!" diyorum hızlıca. Kızdığımı anlıyor ama geri adım da atmıyor. Mecbur ben gideceğim yanına. Onu kucaklamaya çalışıp tekrar eve götürüp kapıyı kapatıyorum. Canfeda kesinlikle korkmuş görünüyor.

"Yine bayılacak mısın?" diyorum takılarak.

"Hayır..." Utanıyor hemen elleri saçlarına gidiyor. Evin içine göz atıyorum, pırıl pırıl olmuş.

"Keşke biri de benim eve el atsa..." Bunu düşünmüştüm ama aynı zamanda söylediğimi de fark ediyorum.

"Yani... Kendim de yapabilirim," deyip cümlemi toplamaya çalışıyorum.

"Tamam," deyip bozuntuya vermiyor. Açıkçası bu içimi rahatlatıyor. Telefonumun çalması da benim için bir nimet şu anda. Hemen ekrana bakıyorum. Bilinmeyen bir numara. Açıyorum hızlıca.

"Merhaba Levent rahatsız ediyorum kusura bakma. Ben Hale." Birden dikkat kesiliyorum. Hale beni arıyor. Güzel bir gelişme...

"Bir hastan seni istiyor. Doğuma girecek ve beni kabul etmedi." Derin bir nefes alıyorum. Buna alışmam gerekirdi aslında. Sonuçta en fazla iki saate tekrar evde olabilir ve çocuklarımla vakit geçirebilirim.

"Tamam geliyorum." Bu sayede Hale ile konuşabilirim. Onun mesleki değerlendirmesini yapmayı sabırsızlıkla beklediğim de bir gerçek. Hemen daireme yönelip koca

mama torbasını içeriye atıyorum. Kapıyı hızlıca kilitlerken Canfeda çoktan asansörü çağırmış bile.

"Acil bir durum mu?"

"Hastam doğumda beni istiyor. Bu alışıldık bir durum."

"Haklı olarak kendini güvende hissetmek istiyor. Ben olsam ben de isterdim." Yüzüne bakıyorum hızlıca.

"Anne olmak istemediğini düşünüyordum." Yüzüme bilmişçe bakıyor.

"Zaten onun yerinde olsaydım dedim." Olsun yine de bir anlam çıkarabilirim.

"Bence çok geçmeden kararını ver. İleri yaşlarda çok sorun oluyor çünkü."

"Kararım sabit ayrıca bu seni asla ilgilendirmez." Öylece kalakalıyorum. Tırnaklarını çıkartmasına şaşırıyorum. Pek de hanım hanımcık değilmiş sanki değil mi?

Az önceki aldığım ağız payı dolayısıyla kendimi hâlâ şaşkın hissediyorum. *Cidden Levent sanane* diyorum içimden. Üstüme vazife olmayan şeylere neden karışıyorum ki? Kafamdan atmalıyım bu salaklığı. Daha ikna edeceğim bir hastam var. Doğacak bir bebek... Aslında ikna da etmek istemeyebilirim. O garip duyguyu tekrar yaşamak istiyorum. Bir bebeğin elinize doğması çok güzel bir his.

Hastaneye gelmek üzereyim. Bugün hiç tatil gibi olmadı ama akşam tam anlamıyla bir tatil olacak. Belki oyun oynarım belki de rapor okurum... Arabamla otoparka girdikten sonra müsait bir yer arıyorum. Bulduğumda ise hemen kapıyorum. Artık hazırım yeni bir hayatın doğuşu için. Arabamdan inip aşina olduğum yollardan geçiyorum. Doğum servisi her zamanki gibi garip. Bekleyiş ve mutluluk bir arada. Her zaman bu bekleyiş mutlu bitmiyor ne yazık ki. Temennilerimden biri de o olayla hiç karılaşmamak ama oluyor. Bu hayatın bir kanunu.

Hemen nöbetçi kısmına geçiyorum. Buradan bilgi alabilirim.

"Merhaba arkadaşlar," diyorum hemen. Ebeler ve Hemşireler ile gayet iyi bir iletişimim var.

"Hocam, sekizde," diyor hemen neden geldiğimi bilen ebe.

"Kolay gelsin," dedikten sonra hemen sekize gidiyorum. Kapıyı hafifçe tıklatıp giriyorum. Hale beni görüyor ve hemen yüzü rahatlıyor. Mesaisi bitmiş aslında ama hastam için mecbur bekliyor. Sağ kolum Nesrin ebe de burada.

"Merhaba," diyorum ve gelişmeleri öğrenmek için Nesrin ebeye dönüyorum.

"Durum?"

"Biraz daha var hocam."

"Neden bilmediğim biri ile doğum yapayım ki?" Kadın oldukça kızmış durumda. Sonuçta sürekli ben takip ettim onu. Bana güvendi her şekilde ve son virajda da yanında beni istemesinden doğal bir şey yok. Ortalığı bu kadar karıştırması hoş değil ama onlara da hak vermek lazım stres faktörü de var. Şu an boş olduğum için doğumu ebelerime bırakmak istemiyorum.

"Haklısınız... Gevşemeye çalışın lütfen. Ben gireceğim doğuma."

"Teşekkür ederim." Neyse ki kocası anlayışlı birine benziyor. Bazıları beni kıskanıyor. Doktorum ben diye haykırmak istiyorum. Artık böyle bir durum olmayacak çünkü Hale var. Açıkçası yorulmuş görünmüyor. Onunla odadan çıkarken sohbet etmek istiyorum.

"İlk günün nasıldı?"

"Fena değil ama hastaların beni pek sevmedi sanki." Gülümsemeden edemiyorum.

"İşimi çok ciddiye alırım ama kadın doktor isteyen çok kişi var. Kocalarıyla uğraşmak bazen çok zor oluyor." Elini cebine atıyor dalgınlıkla. Bu çok hoşuma gidiyor.

"Pek başıma gelmedi." O da gülümsüyor. Güzel bir gülümseme bu ama garip bir şekilde tıkandım. İçimden bir şey demek gelmiyor.

"Yarın görüşürüz o halde," diyor ve başımı sallıyorum.

"İyi akşamlar." Aslında kendime şaşkınım. Genelde çok çabuk muhabbet kurarım. Bu hiçte iyi değil. Bugünün ikin-

ci şaşkınlığı oluyor. Hazırlansam iyi olur. Birazdan doğum başlayabilir. Ayrıca kafamı çok güzel boşaltacak.

Steril olduktan sonra beklememe gerek kalmıyor. Bu biraz zor olacak çünkü kadın çok endişeli ve korkuyor. İlk işim onu rahatlatmak. Sürecin işleyişi bu, ağrı doğal olarak kasılmanın bir sonucu.

"İlk başta sakin olmanızı istiyorum. Hiçbir problem yok. Ağrı elbette olacak ayrıca nasıl rahat hissediyorsanız öyle davranın." Kadınların çığlık atmasına bağırmasına alışkınım. Bazen küfür edenler de oluyor tabii. Takılmıyoruz çünkü o ağrıda insan söylediklerinden sorumlu tutulamaz."

Doğumdan sonra eve gidiyorum. Yemek hazırlamam gerek. Kolay hazırlamam gereken bir şey istiyorum çünkü çok acıktım. Aşırı plansız gidiyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Şu aralar bana eğlence olabilecek yegane olay komiteler. Tabii uygulama sözlülerinden bahsetmiyorum bile. Egom için müthiş destek veriyorlar. En sevdiğim diyebilirim. Yanlış anlaşılmasın sonuçta iyi çalışanlara kesinlikle hakkını veririm.

Eve geldiğimde Kızçe beni kapıda karşılıyor. Garip bir durum bu, galiba beni özlemiş. Yalnız az sonra pişireceğim tavuk için başımda nöbet tutacak Kraliçe ile. Çünkü o da tavuğa büyük taliplerden biri.

Kızçeyi kucağıma alıyorum. O bebek kokusunu hâlâ atmış değil. Yumuşacık kafasına öpücük konduruyorum. Biraz sıkıştırıyorum ama hemen patilerini açığa çıkarıyor. Alıştığım için hemen yere bırakıyorum. Elimi yıkayıp mutfağa gidiyorum. Patates soğan ve tavuk göğsünü güzelce dilimlemem gerek. Etin kokusunu duyan geliyor hemen. Kızçe çoktan sürtünmeye başladı. Kraliçe ise köşede bekliyor. Dilimleyip tavaya attığımda ise Kızçe bu sefer tezgaha çıkıyor. Bazen düşünüyorum da açken beni bile yiyebilir. Onların bu oburluğunu seviyorum aslında. Sokakta kalsalar belki bu ölçülerin üçte biri olacaklardı. Bu yüzden içim çok rahat ve mutluyum.

Yemek piştikten sonra hayvanlarım için bir tabakta soğuttuktan sonra onlara veriyorum. Hemen saldırıyorlar. Kendim de masaya geçip yemeğe başlıyorum. Cidden çok acıkmışım. Ev bana çok tuhaf geliyor. Çünkü uzun süredir evde vakit geçirmiyorum. Ne yapacağımı şaşırıyorum resmen. Film mi izlesem yoksa şu aldığım kitabı mı okusam? En iyisi kitap okumak. Yeni çalışmaları okumak ilgi çekici. Ayrıca soruları da şimdiden hazırlayabilirim. Öğrencilerime önerdiğim kalın kitap ile okuyacağım kitabı alıyorum. Bilgisayarım sehpanın üstünde zaten. Rahatça koltuğa yayılıp sayfaları karıştırıyorum. Konuyu görünce şeytanca gülümsüyorum. Çoktan ilk sorum hazır bile. On tana falan hazırladıktan sonra bilgisayarıma soruları yazıyorum. Bu sorular onları sıkıştıracak biraz ama zaten bilmeyen kesinlikle yapamayacak. Geç vakte kadar kitap okuyup hayvanlarımla oynadıktan sonra yatıyorum. Yine de verimli bir gece oldu.

Beni uyandıran sesler oluyor. Yüzümü buruşturup bu seslere neden olan olayı çözmek için yatakta doğruluyorum. Sesler dışarıdan geliyor. Direkt kapının gözetleme deliğinden dışarıya bakıyorum. Tabii ya bayan kaygılı taşınıyor olmalı. Tekrar yatağa dönüyorum sesleri duymamaya çalışarak.

Sırtımda sıcaklık hissediyorum Kızçe uyumuş olmalı. Bu bir nebze beni gülümsetiyor. Bu aralar Kızçe de sevgi belirtileri mevcut. Galiba o da beni özlüyor. Tekrar gözlerimi kapatırken telefonum titriyor. Açıkçası tahta zeminde sesten daha fazla ses çıkartıyor titreşim. Numaraya baktığımda Deniz'in aradığını görüyorum.

"Efendim," diyorum merakla. Sesimin uykulu olduğunu anlıyor.

"Uyandırdığım için üzgünüm paşam. Hemen hastaneye gelmen lazım. Düşük vakası var." Evet nöbetçi olduğum da aklımdan çıkmış. Asistanları biraz aşan bir durum olduğunu düşünüyorum. Hızlıca doğruluyorum. İyi ki bana rahat yok. Çünkü ev dün çok boş geldi gözüme.

"Geliyorum hemen," deyip telefonu kapatıyorum. Üzerimi değiştirip yüzümü yıkıyorum. Evden çıkarken onu görüyorum.

"Kolay gelsin," diyorum basitçe ve asansörün katımda olmasını fırsat bilip hemen harekete geçiyorum.

Hastaneye geldiğimde hemen bölümüme yöneliyorum. Birden anılarım canlanıyor. O günü anımsıyorum. İlk başta vaka geldiğinde arkadaşımın eşi olduğunu asla düşünmemiştim. Onu karşımda görünce şaşırmıştım. Hele ki sonraki süreç daha da kötüydü. İlk defa arkadaşımı o kadar çaresiz ve bitkin görmüştüm. Aramızda olan saçma gerginliği o gün bitirmek istedim. Çünkü insanların gerçek yüzü kötü günde çıkar derler ama ben bunu da pek düşünmüyorum. Her iki gün de önemli. İyi veya kötü her ikisinde de yanınızdaysa o zaman tam anlamıyla dostunuz oluyor. Nitekim çocukluktan gelen bir zaafımız var. Deniz orada yeşiller içindeki ameliyat forması ile oturuyor. Ameliyattan çıktığını düşünüyorum.

"Merhaba," diyorum ve bana kapıyı gösterip göz kırpıyor. Kapıyı açıp içeriye giriyorum. Damar yolu açılmış durumda. Anne adayı ve eşi de endişeli.

"Şikâyetiniz?" Kadın bana bakıp telaşla anlatmaya başlıyor. Durum şimdiden belli. Kanama olması düşüğün önemli bir göstergesi. Ayrıca 10. haftada olduğunu da söylüyor kadın. Tahmin ettiğim gibi spontan abortus geçiriyor. Bunun anlamı belirlenemeyen sebeple vücudun bebeği atması. Genelde anomaliler sebep olur. Müdahale edebileceğim bir nokta yok. Kürtaja da gerek duymuyorum çünkü vücut doğal şekliyle atıyor.

"Düşük geçiriyorsun. Bebeğin için üzgünüm. Bugün hastanede kalalım. Ebeler sizin takibinizi yapacak. Ben yarın tekrar kontrol edeceğim." Kadının gözyaşlarını görüyorum. Açıkçası nasıl bir his bilmiyorum.

"Neden peki?"

"Genelde buna kromozomdaki olmaması gereken anormallikler sebep olur. Ayrıca bu tekrar gebe kalmamanıza

engel değil, sık rastlanır. Bu yüzden kendinizi toplamaya çalışın. Yaşınız oldukça genç." En azından biraz moral vermeye çalışıyorum çünkü elimizden gelen bir şey yok.

"Geçmiş olsun," dedikten sonra çıkıyorum. Deniz hâlâ orada oturuyor. Ebe Hanımı görünce direkt olağan testleri istiyorum. Hormon seviyesi normal durumda düşmeye başlayacak. Ayrıca parçanın daha kolayca atılması için kasılma tetikleyici ilaçlar da verebiliriz.

"Kötü son?" diyor Deniz bana bakarak.

"Maalesef."

"Hadi bize gidelim. Bayağıdır adam akıllı konuşamıyoruz ayrıca Umut'tan çekeceğin var." Ah küçük cadıyı bir an unuttum tabii. Bugün kötü başlasa da güzel bitecek.

"Tamam."

6

"Nasıl gidiyor hayat?" Deniz ile arabada yol alırken acaba kabul etmesem mi diye düşünüyorum. Sonuçta yoğun bir programı var ve bu tatil gününü ailesi ile geçirmek onun hakkı.

"Anormal diyebilirim. Babam beni çok şaşırtıyor." Açıkçası uzun zamandır evlerine gitmiyorum ve Umut cidden beni sıkıştıracak.

"Şaşırtması gerekiyordu çünkü düşüncesi yanlıştı." Direksiyonu çevirip dönüş yaparken haklı olduğunu biliyorum. Sadece zamanlaması manidar olmuştu.

"Nihal'in parmağı olduğu teorim çürümüş değil."

"Dolaylı olsa da var diyelim o halde."

"Sizi rahatsız etmem değil mi?" Deniz huysuz bir bakış attıktan sonra bakışlarını tekrar yola çeviriyor.

"Komik olmaya mı çalışıyorsun Levent! Ayrıca nedir şu kendini herkesten soyutlama davranışın anlamış değilim. Ya evdesin ya da hastane de... "

"Depresyona giriyorum galiba."

"Hiç girme tavsiye etmem."

"Biliyorum çok sıkıcı ve asla bana göre değil."

"Şöyle yola gel azıcık. Söyle bakalım soruların nasıl?"

"Dehşet verici tabii ki." Gülümsüyor çünkü o da benim kadar katı bu konuda.

Eve geldiğimizde olacakları gülümseyerek bekliyorum. Umut ve Erdem'in çok değişik bir enerjisi vardır. Şimdiden akıl küpüler ama bu tanımı sevmiyorlar. Deniz kapıyı anahtarla açarken içeriden güzel kokular geliyor.

"Babam geldi!" diye neşeli bir ses geliyor sonra da onu izleyen koşuşturmalı ayak sesi. İşte bu noktada ayrılıyoruz çünkü dikkatini ben çekiyorum.

"Kankacım gelmiş." Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ama bu uzun sürmüyor. Ağzını büzüyor kibirli bir şekilde.

"Küs müyüz?" diyorum ve ona yaklaşıyorum. Kollarını kavuşturmuş bile.

"Sözünü tutmadın."

"İşim vardı ama..." Deniz ceketini çıkarınca beni şaşırtan bir canlılıkla babasına bakıp hayalet taklidi yapıyor. Küçük ellerini kırpıştırırken o kadar tatlı ki kendimi mutlu hissediyorum. Deniz de aynı şekilde ona karşılık veriyor. Bu aralarında olan bir oyun galiba.

"Bunun anlamı ne kankacım?" diyorum onu konuşturmak için. İşte onun zayıf noktası da bu. Bir şeyler anlatmaya bayılıyor.

"Babam bizi kreşten alacaktı sonra gıcık Emir de gidiyordu. Babamı gördü üzerinde bu kıyafetler vardı. Ben de onu korkuttum. Benim babam doktor ve ameliyat yapıyor dedim. O iğneden korkan bir tavuk." Kendimi gülmeden alamıyorum. *Bunu da nereden öğrenmiş* diye düşünüyorum hemen. Korkan bir tavuk lafı aklımdan silinmeyecek bir detay.

"Artık benden ve babamdan korkuyor." Yüzünde şeytanca bir ifade var. Genelde kreşteki arkadaşları ile savaş halinde diyebiliriz.

"Barıştık mı?" deyip elimi uzatıyorum.

"Bir daha olmasın yoksa affetmem." Küçük cadı şimdiden çok kararlı.

"Erdem nerede?"

"Dün sabun yaptık biz biliyor musun?" Heyecanla tekrar anlatmaya başlıyor. Erdem böyle deneyler yapmaya bayılıyor. Şimdiden büyük hedefleri var. Küçük bir çığlık sesi geliyor sonra ise koşar adımlar... Merdivenlerin başında beliriyor. Elinde bir kalıp var.

"Olmuş olmuş." diyor. Şu hali suyun kaldırma kuvvetini bulan Arşimet gibi. Tek farkı Eureka demiyor ve ban-

yodan o şaşkınlıkla dışarıya bir şey giymeden çıkmamış. Beni fark ediyor.

"Levent Amca..." dedikten sonra babasına dönüyor ve kalıbı uzatıyor.

"İlk başta çok korktum olmamış sandım ve bakıp bakmamak arasında kaldım sonra baktım olmuş. Elimizi yıkayabilir miyiz?" Umut sabunu eline alıp burnuna götürüyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Kötü kokuyor ama sonra gül kokusu geliyor." Bunu duyan Erdem hemen sabunu alıp kokluyor. O da kokusunu pek beğenmedi.

"Ama bu doğal biz yaptık." Yine de heyecanını kaybetmiyor.

"Siz yıkayın ellerinizi biz de annenize bakalım." Heyecanla lavaboya gidişlerine bakıyorum. Ne zaman bu kadar büyüdüler ki? Onların doğum anını hatırlıyorum hâlbuki. Mutfağa giderken kokular fazlalaşıyor. Kokunun kaynağı fırından geliyor.

"Hoş geldin Levent!" deyip gülümsüyor. Kabul etmeliyim ki Nihal yemek konusunda çok yetenekli. Ondan bazen tüyo alıyorum.

"Hoş bulduk."

"Aşkım ameliyatın nasıl..." Nihal Deniz'in kıyafetlerine bakıyor.

"Deniz çabuk üstünü değiştiriyorsun. Ayrıca neden hastanede değiştirmedin?" Deniz şu an suçlu bir çocuk gibi.

"Üşendim."

"Aferin sana," Nihal kızdı çoktan. O an çocuklar geliyor. Deniz bana çaresiz bir bakış attıktan sonra gidiyor. Bu hali cidden komik. Aşk insanı değiştiriyor.

"Anne daha pişmedi mi?" Umut merakla annesine bakıyor.

"Daha değil bebeğim biraz daha zamanı var ama o zamana kadar masayı hazırlayabiliriz." Nihal göz kırpıyor.

Eve geldiğimde kendimi mutlu hissediyorum. Galiba taşınma işlemi bitti çünkü etraf çok sessiz. İçeriye giriyorum ve beni kocaman bir sessizlik karşılıyor. Hâlbuki geldiğim ev çok neşeliydi. O mutluluk çoktan uçup gidiyor. Sanki ömrümün sonuna kadar böyle yaşayacakmışım gibi geliyor. İçimdeki umut çekiliyor hızlıca. O an üzerimden zıplayan Kızçe bile umurumda değil. Derin düşüncelere dalmış durumdayım. Şu an babama hak veriyorum. Benim evim de neşeli olmalıydı. Ben hayatımın aşkını bulamayacak mıyım? Yoksa bu kadar incelediğim için mi oluyor tüm bunlar? Birden Kraliçe havlayınca ısrarla çalan zilin sesini duyuyorum. O kadar dalmışım ki zili bile duymadım. Ayrıca kim gelecek ki?

Kapıyı açtığımda yeni komşumu görüyorum.

"Özür dilerim müsait değilsin galiba?" Yüzümdeki garip ifadeyi böyle yorumlaması çok normal.

"Müsaitim."

"Bir konuda yardım isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Bulaşık makinamı yerleştiremedim de..."

Anahtarımı alıp kapıyı kapatıyorum hemen. Kabul ettiğimi görünce yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. Evine girerken içeriyi inceliyorum. Ne kadar da komik... Benim olan daireyi hiç inceleme fırsatım olmadı. Salonu yerleştirmiş ama mutfak darmadağınık. Birden aklıma takılıyor. Bu kızın hiç kimi kimsesi yok mu? Sonuçta tek başına altından kalkması zor bir durum.

Makinayı görüyorum. Eğer halıyı koymadan yapsaydı makina kolayca itilebilirdi ama halıyı önce koymuş.

"Halıyı çekmek lazım. Ben makinayı kaldırayım sen halıyı çek." Onaylayınca kaldırıyorum kolayca ve o da çekiyor. O an aklıma bir görüntü ve şarkı geliyor. *Tell me what can ı do...* Benden iyi Biscolata erkeği olurdu aslında. Yakışıklıyım kaslıyım doktorum daha ne olsun değil mi? Ruh

halim nasıl bu kadar değişken oldu anlam veremiyorum. Halıyı çektikten sonra kolayca makinayı yerleştirirken birden duruyorum. Çünkü kurulumu da yapılmamış. Kirli su hortumunu ve temiz su musluğunu takıyorum. Fişi de taktıktan sonra makinayı itiyorum.

"Tamamdır."

"Çok teşekkür ederim." Yorgun görünüyor. Evime gitmek için dış kapıya yönelirken kolum bir şeye çarpıyor ve yere düşen camın kırılma sesini duyuyorum. Ani bir refleksle arkama dönüyorum. Bu bir fotoğraf çerçevesi. Sert zeminde paramparça olmuş. Yere eğiliyorum ve dikkatlice fotoğrafı alıyorum. Eski bir fotoğraf. Fotoğraftaki kişinin üstünde asker üniforması var ve oldukça genç. Birden hızlıca fotoğrafı elimden alıp göğsüne bastırıyor. Yüzünde ağlamaklı bir ifade var.

"Özür dilerim görmedim," diyorum hemen. Onun için çok değerli olduğu belli. Kendimi kötü hissediyorum. Hızlıca yanıma gelip kapıyı açıyor.

"İyi akşamlar." Resmen beni evden kovuyor ve beni şaşırtmayı yine başarıyor.

Kapıdan çıkarken hıçkırık sesi duyuyorum. Tam arkamı dönecekken kapı yüzüme kapanıyor. Neden ağlıyor ki şimdi? *Ben ne yaptım* diye düşünüyorum. İyilik de yaramıyor artık! Ters bakışlar eşliğinde eve giriyorum. Sonuçta kızın çerçevesini kırdım. Kadınları çok iyi okurum diyen ben bugün resmen duvara çarpıyorum. Demek ki pek de bilmiyormuşum. Belki kadın bakış açısı iyi gelebilir. İçimde garip bir his var. Yine suçluluk... Bu kızı her gördüğümde aynı duygu oluyor hep. Galiba kafamda o bayılma sahnesini silemedim. Evde volta atarken telefonu alıp çoktan Nihal'i aramaya başladım bile.

"Merhaba, bir şey sormam gerek," diyorum hemen.

"Sor bakalım." Aslında düşündüm de hiç iyi bir fikir değil. Eğer Nihal'i tanıyorsam kesinlikle altında başka bir şey arayacak. Bu yüzden kelimeleri doğru seçmek zorundayım.

"Karşı komşum bugün taşındı ve benden yardım istedi. Ben de yardım ettim ama bir aksilik oldu ve çerçevesini kırdım. Aşırı garip tepkiler verdi. İlk başta beni evden kovdu sonra da ağlamaya başladı. Açıkçası anlam veremedim." En uygun böyle anlatabilirdi herhalde.

"Belki de onun için değerlidir. Ayrıca yorulmuş olmalı. Taşınmak berbat bir şey, belki gerildi ve aç olabilir. Taşınırken yemek yemeği unutuyorsun." Yemeği hiç düşünmemiştim.

"Ona yenisini alsam."

"Güzel olur da... Levent neden bu kadar önemsedin ki şimdi?" Dediğim çıkıyor. En iyisi geçiştirmek.

"Görüşürüz Nihal, iyi akşamlar!" deyip kapatıyorum ama son olarak söylediği cümleyi duyuyorum.

"Dur kapatma!" Kapatmayayım da çapraz sorguya çekileyim. Hiç havamda değilim. Bir an önce şu aptal hissi atmam gerek. Ceketimi cüzdanımı ve telefonumu aldıktan sonra evden çıkıyorum. Kapıyı kilitleyip asansöre yöneliyorum.

Şu büyük alışveriş merkezleri iyi ki var. Şu an anı kurtarıyor resmen ama çok fazla seçenek var. Kırılan çerçeveyi hatırlamaya çalışıyorum. Resim eskiydi bu yüzden ona uygun bir şey arıyorum. Beyaz üstü kabartma sarmaşıklarla süslü olanda karar kılıyorum. Beyazı herkes sever ve sevmeli bence. Annelerimize kalsa beyaz çabuk kirlenir ve beyazdan kaçarlar. Bence güzel bir seçim oldu. Etiketi çıkarıyorum hemen. Tam kasaya koyup cüzdanımı açtığım anda kasiyerin yüzü tanıdık geliyor.

"God damn it!" diyesim geliyor resmen. Yüzümü gizlememe kalmadan görüyor bile. En iyisi tanımamazlıktan gelmek. Hiçte öyle değil yüzümün attığını kesinlikle gördü.

"Merhaba, hoş geldiniz," diyor. Yüzünde işveli bir gülümseme var. Bu iyiye işaret değil.

"Merhaba..."

"Ne güzel bir tesadüf." Olabilir ama o geceye ait pek bir şey hatırlamıyorum. Güzel miydi acaba diye düşünmek-

ten alamıyorum kendimi. O kadar fazla kadın görüyorum ki bu biraz garipleşebiliyor ve hatırlamıyorum.

"Şaşırtıcı... 44.99," diyor ve parayı uzatıyorum.

"Başka bir kadına hediye ha?" Cidden kadınlar neden cin gibi olmak zorunda ki? Bu özellikleri takdir edilesi. Direkt karşılarında dişi olunca bir rekabet oluyor. Hatta bazen diyorlar ki sırf kadın Jinekoloğa bu rekabet için gitmiyorlar. Değişik ve bazen kafaya yatan bir bakış açısı.

"Öyle de denilebilir."

"Şanslı bir kadın."

"Bir arkadaşa," diyorum para üstünü alırken.

"Hep böyle başlamaz mı zaten?" Bir şey demeden oradan uzaklaşıyorum. Kusura bakma ama sana arkadaş olarak yaklaşmadım. İkimizin istediği bir deneyimdi ve oldu demeyi çok isterdim ama tabii ki diyemiyorum. Ben bir beyefendiyim. Ayrıca o benim komşum olacak, bu zamana kadar bir şey hissetseydim hissederdim herhalde. Suçluluk duygusunu saymazsak başka bir duygu yok. Olmasını da istemiyorum. Hele ki en ufak bir şeye ağlayanlara tahammül edemem.

Evime girmeden önce Nihal'in sözleri aklıma geliyor. Aç olabilir... Doğrusunu söylemek gerekirse defalarca taşınmış biri olarak özellikle ülkeden ülkeye geçiş yapıyorsanız çok fazla yorgunluk oluyor. Muayenede dikkat ettiğini söylemişti. Adım gibi eminim ki dışarıdan hazır yemek yemiyor. Bir kere taşındığımızda Nur teyze bize kocaman bir tencere çorba ve yemek yollamıştı. Çok makbule geçmişti bu davranış. Çorba kolay olan bir yemek. Ev yapımı tarhana olduğu için içi rahat olacak.

En nefret ettiğim iş sürekli karıştırmak. Sıkıcı ve yüzünüzü terletiyor. Nihayet pişti ve harika kokuyor. Acıktığımın farkında değildim. Tencere küçük olduğu için bu şekilde çerçeve ile birlikte verebilirim. Ne kadar garip bir gün oldu böyle. Zili çaldığımda içimde garip bir beklenti var. Artık şu suçluluk duygusunu atmak için can atıyorum diyebilirim.

Kapı yavaşça açılıyor. Beni görmeyi beklemiyor kesinlikle.

"Özür dilerim bilerek olmadı," diyerek açıklamaya başlıyorum. Çerçeveyi kabul etmiyor.

"Gerek yoktu cidden."

"Hayır, gayet vardı ağladığına göre senin için çok önemli olmalı. Lütfen kabul et yoksa içimdeki suçluluk ile yaşayamayacağım. Sende böyle garip bir enerji var hep kendimi kötü hissediyorum."

"Negatif yüklü olabilirim."

"Doğru bir tespit." Tencereyi uzatıyorum.

"Yorulmuş olmalısın, komşuluk görevi."

"Sen yemek yedin mi?" Bu soru beni şaşırtıyor. Niye sordu ki acaba?

"Hayır..."

"Bir şartla kabul ederim, eğer benimle yemek yersen."

"Beni soru yağmuruna boğmayacaksın değil mi?" Doktor olduğunuzda bu kaçınılmaz bir olay. Onların açısından bakmak da gerekir. Bu sağlık sonuçta. Olmayınca başka hiçbir şey de olmuyor.

"Belki..." Gülüyorum ve içimin rahatlaması adına isteğini kabul ediyorum. Mutfak daha derli toplu duruyor. Dolaplardan iki tane kase çıkarıyor.

"Tek başıma yemek yemekten nefret ediyorum. Canım istemiyor mecbur olmasam hiç yemeyeceğim." Bunu ben de sevmiyorum ama erkekler yemeksiz yapamaz. Aşırı derecede merak kafamı dolduruyor. Sormaya çekiniyorum açıkçası.

"Neden yalnızsın?"

"Sen neden yalnızsın?" Bu kadın kesinlikle akıllı. Okları çok güzel bir şekilde bana çevirdi.

"Özgürlüğüme düşkünüm. Annem hayvanlarımı kabul etmiyor. Ben de onlarsız yaşayamam. Böylesi daha iyi." Bir saat önce beni evinden çıkaran kadına neden böyle bir yakınlık besleyip anlattığım konusunda fikrim yok.

"Neden hayvanlarını istemiyor?" Önüme bir kaşık koyuyor.

"Kedim saksılarını aşağıya indirip, perdelerde tırmık izleri bırakabilir. Ayrıca köpeğim de bazı eşyalara zarar verebilir. Annem çıldırır ve üçümüzü de dışarıya atar." Gülümsüyor sıcak bir şekilde. Ona eğlenceli gelmiş olmalı.

"Ne güzel keşke benim annem de bana kızsaydı." Yüzünde kocaman gölgeler oluşuyor ve o gülümseme soluyor.

"Yaşam bir süreç, herkes doğar büyür ve ölür sadece biz değil doğa da böyle. Öyle şeyler gördüm ki insan bazen kendini daha şanslı sayabiliyor. Annen ile tanışmışsın mesela. Her yolu denesem de ölen anneler oluyor bebeğini görmeden." Farklı bir açıdan bakmasını istiyorum. Annesi için yapacak bir şey yok.

"Doğru... Yalnızım çünkü annem ve babam vefat etti. Başka bir kardeşim de yok. Bazen şehir dışındaki halamın yanına giderim. Birkaç da arkadaşım var." Üzülüyorum bu cidden kötü olmalı. Tek başına hayata tutunmaya çalışıyor. İçimde anlam vermediğim bir duygu açığa çıkıyor. Sanki ona hep yardım etmeliyim ve destek olmalıyım. Yoksa o suçluluk duygusunu hiç atamayacakmışım gibi geliyor.

"Belki de arkadaş olmalıyız," diyorum yavaşça.

"Yakışıklı adamsın. Sevgilin kıskanmasın sonra." Bunun anlamı çok açık. Sevgilimin olup olmadığını sorguluyor. Sonuçta beğenilen bir erkek oldum bu zamana kadar. Bu doğal bir şey diye düşünüyorum.

"Sevgilim olsa şimdiye evlenmiş olurdum."

"Jinekolog bir arkadaşım olsa cidden iyi olurdu."

"Sürekli bana bir şeyler soracaksın." İlk defa karşımda gülüyor ve ben de kendimi gülümserken buluyorum.

"Kabul edersen evet."

Yapabileceğim bir şey yok. İçimdeki suçluluğu atmalıyım.

Aslında bunu öğrencilerim yapsa çok daha mutlu olurum. İllaki sıkıştırma gerekli. Tamam teoride cidden aşırı

bilgi yüklendi ama asıl iş şimdi başlıyor. Çünkü çoğu bilgiyi pratikte öğrenirsiniz. Bu dönemde ilk üç senede parlamayan öğrenciler parlamayı bile başlar ve diğerleri çok şaşıracak seviyeye gelir. Ben beşinci sınıfta okulu bırakanları hatırlıyorum. Sırf bu pratik yüzünden.

"Hiç doktor olmayı düşündün mü?" Bir kepçe alıp kaseyi dolduruyor. Sınıra gelince ise önüme koyuyor. Şu an diğer halinden çok daha fazla misafirperver. *Çünkü tek başına yemek yemeyi sevmiyor aptal* diyor beynim hemen.

"Hayır, ben eşit ağırlıkçıydım." Kendine de koyup karşıma geçiyor.

"Çocukların çoğu bir dönem doktor olmak ister."

"Sen istemiş miydin?" Yine lafı bana çeviriyor. Bu garip olmakla birlikte sinir bozucu da. Çünkü bunu genelde ben yapıyorum. Kadınlar konuşmaya ve karşısındakinin dinlemesine bayılır.

"Bu hep böyle olacaksa ben pes ederim ama."

"Neden? Korktun mu?" Bu halimle resmen eğleniyor. Benim de onunla eğleneceğim günler gelecek nasıl olsa.

"Korksam Jinekolog olmazdım."

"O kadar kötü mü?"

"Baban onaylamıyorsa baya kötü." Şaşırıyor. Karşılaştığı baba ona çok sıcak davrandı çünkü.

"Aslına babam o gün bir şeyler söylemişti. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama bu konu yüzünden aramız açıldı diyebilirim. Onaylamıyor, ona göre kadınlar jinekolog olmalı, bu yüzden evlenmediğimi düşünüyor."

"Bence senin ne kadar başarılı olduğunu bilse bu şekilde konuşmazdı." Çorbasından bir yudum alıyor ve tadını beğeniyor. Ayrıca küçük bir şaşkınlık daha yaşıyor.

"Ev yapımı tarhana?"

"Evet, annem her yaz sonu yapar."

"Anlamadığım şey bunu sen mi pişirdin? "

"Evet, ne olmuş ki?" Onu gerçekten şaşırtmayı başarıyorum. Kurallara göre oynamayı çok iyi bilirim.

"Açıkçası bir erkeğe göre titizsin. Evin temizdi ayrıca bu hazır çorbalar gibi de yapılmaz. Bunu bilmen de şaşırtıcı. Domestik bir erkek ile karşılaşmak oldukça ilginç." Bu konu hakkında konuşmayı cidden sevmem ama kızda garip bir sıcaklık var ve ben bunu çözemiyorum. Korkutucu bir boyut resmen ama kendimi anlatmadan da alamıyorum. Sonuçta kime söyleyecek veya söylese bile benim umurumda mı olacak...

"Mecbur kaldım ayrıca neden diye soracağını da biliyorum. O yüzden anlatacağım." Yeni tanıştığım kimseye bu hikâyeyi anlatmadım. Belki de bana yabancı olduğu için konuşmak daha kolay geliyor.

"Annem bir dönem zor zamanlar geçirdi. Ben on beş yaşındayken Almanya'da yaşıyorduk. Babaannem çok talepkar biriydi ve kolay kolay beğenmezdi. Annem de bu konudan çok çekmiş. Bir noktada patlama noktasına geldi ve psikolojik olarak çökmüş bir dönem geçirdi. O zaman ilaç sanayi bu kadar iyi değildi. İlaçlar onu sakinleştirirken uykuya teşvik ediyordu. Çok yüksek dozlar kullandı ve bize bakamayacak hale geldi. Tanıdık biri yoktu babam işinde çok hırslıydı. Yani iş bana düştü ve insan sıkışınca bir şekilde öğreniyor. Bulaşık yıkamayı, yemek yapmayı temizliği..."

"Bunu herkes yapmaz. Tebrik ederim." Yüzünde garip bir ifade var. Beni gerçekten takdir etti.

"Teşekkür ederim. İnsan kendi kendine yetebilmeyi öğrenmeli her şekilde. Zamanın ne getireceği belli olmuyor. Peki, sen beni nasıl tanıdın?" Bakalım yine soruyu bana çevirecek miydi? Merak ediyordum açıkçası.

"Bir arkadaşım vasıtasıyla ayrıca dergide de gördüm. Anlayışlı ve çok bilgili olduğunu söyledi. Annesinin hayatını kurtarmıştın."

"Ne yapmışım?"

"Annesi başka bir şey için gelmiş ama sen ısrarla yaşından dolayı test istemişsin. Muayenesi normal çıktığı halde.

Sonuç olarak erken evre serviks kanseri. Tanıyı sen koymuşsun ve şu an sağlıklı." Hüzünleniyor, aklına annesinin geldiğini düşünüyorum. Bu beni de üzüyor. Belli ki çok bağlıymış annesine.

"Babam ne kadar takdir etmese de işimi seviyorum. İş sırasında kadınlar gözümüzde kadın kavramının başka bir boyutuna geçer. Onlara asla bir erkek gözüyle bakmayız. Genelde erkek Jinekologlar daha tercih ediliyor bence temel neden de o. "

"Kadınların bazıları nazik değil, iyi olan da var ama kimse senin gibi nazik değildi." Yüzü kızarıyor. Açıkçası yüz kızartacak bir şey yok çünkü hatırlamıyorum bile. İşte eğlenme zamanı bana geliyor.

"Bu kadar utanmana gerek yok hatırlamıyorum. Çünkü çok fazla görüyorum." Birden kahkaha atmaya başlıyor.

"Neden babanın sevmediği ortada. Çok normalmiş gibi anlatıyorsun ama kadınlar çok çekiniyor ve toplum olarak o konular hep örtülür."

"İşte mesleğimde en çok istediğim olay da bu. O örtüyü bir nebze aralayabilmek. Jinekoloğa gitmek Dahiliye'ye gitmek gibi olmalı. Sonuç olarak hepsi sağlık için. Ayrıca muayeneden daha fazla çekindikleri şeyler de var."

"Peki, ne zaman korkmalıyım?"

"Değişiklikler belirti olabileceği gibi olmayabilir de ama kontrol ettirmekte fayda vardır."

"Peki, hep değişiklik gibi oluyorsa."

"Gibisi olmamalı. Ayrıca yaşın daha genç. On sene sonra istediğin kadar takip ettir hak veririm ama şimdi değil. Hayatını yaşamıyorsun."

"Ne yaşayabilirim ki? Çalışıyorum eve geliyorum sonra tekrar işe gidiyorum." Resmen beni anlatıyor. Ben de bu haldeyim. Öz eleştiri yapmak gerekirse ben de hayatımı yaşamıyorum. Gerçi gençken cıvıtmış biriyim orası da ayrı.

"İstediğin bir şeyler olmalı."

"İmkânsızı istiyorum desem." Galiba annesini geri istiyor. Bunu seziyorum cümlesinden.

"Dans kursuna falan gidebilirsin."

"Belki ama en iyisi evde takılmak. Ayrıca çocuklara etkinlik için bir şeyler hazırlamam gerekiyor. Bu yüzden en büyük randevularım kartonlarla." Belki de hissettiğim yakınlık bununla ilgili. Şu anda yaşadığımız hayatlar benzerlik taşıyor.

"Açıkçası sana tavsiye veriyorum ama benim de senden farkım yok. Önceden gece hayatım vardı şimdi o da sıkıcı gelmeye başladı." Az önce ben gece hayatı mı dedim? Hem de bir kıza.

"Seni doktor olarak görmesem filmlerdeki çapkın adamlardan biri derdim ki bu doğru galiba."

"Hastanedeki Levent ve dışarıdaki Levent çok farklı. Farklı olmasa işimi düzgün yapamam zaten."

"O zaman iyileşmeye başlamışsın."

"Ne?" diyorum anlamayarak.

"Çünkü günü gününe yaşayıp geleceğini düşünmedin şimdi ise günü gününü bıraktın." Omuz silkiyor ve bitirdiği kasesini alıyor. Tenceredeki kalan çorbayı ise kaseme döküyor.

"Ne yapmam gerekiyor yani?"

"Geleceğine şekil vermen geç olmadan." Açıkçası kafamı karıştırıyor.

Kasedeki çorbayı bitiriyorum hızlıca. Bir şey yapmadığımı nereden biliyor ki? Kaseyi alıp lavaboya götürürken elimden alıyor. Daha söze başlamadan yıkamaya başlıyor. Tenceremi de yıkayıp bana veriyor giderken. Birden çantasından dışarıya çıkmış kitabı görüyorum.

"Bu kitabı Nihal de okuyor. Çok övdü." Neden söyleme gereği duydum bilmiyorum.

"Mükemmel bir kitap. Bu arada siz nereden tanışıyorsunuz?"

"Deniz'in ailesi aile dostumuz ayrıca fakülteyi aynı dönem okuduk onunla. Nihal ile de o evlendikten sonra tanıştım."

"Sen de mi Harvard mezunusun?" Sonra birden öyle olduğumu hatırlıyor ve elini kaldırıyor ama çoktan cevap veriyorum.

"Evet," diyorum ve kapıyı açıyorum. Hiç bu şekilde sorgulanıp konuştuğumu hatırlamıyorum. Garip bir kadın ve gizemli tarafları var.

"Sabah yürüyüşe çıkacak mısın?"

"Sen nereden biliyorsun?"

"Seninle bir kez karşılaştık ama sen beni görmedin çünkü çok düşünceliydin." Biraz düşünüyor ve bu sefer o beni şaşırtıyor.

"Saat altı buçukta burada."

"Anlaştık."

Açıkçası uzun süreden sonra kendim gibi birini bulmak beni rahatlatıyor. Bazen her şeyi en yakın olarak gördüğünüz biri bile anlamayabilir çünkü o senin gibi yaşamıyordur. Canfeda ile yaşamımız uyuşuyor. Bir gecede bu kadar ilerleyebileceğimizi düşünmezdim ama ortak noktaların fazlalığı ilerleme kaydetti. Bir konuda da haklı. İlerleme kaydetmeliyim daha hızlı olmam gerek. Oyalanmam gereken zamanı beş sene önce kaybettim bile. Eğer Hale ile olmak istiyorsam bir an önce harekete geçmem gerek.

7

Gözümde siyah camlı bir gözlük var. Birini arıyorum ama neden arıyorum kimi arıyorum bilmiyorum. Ayrıca hiç bilmediğim bu villada ne işim var? Mafya kılıklı biri gibi görünüyorum. Yüzümü kırıştırıp telefona bakıyorum. Bir şey yazmıyor ama nasıl çalabiliyor anlamış değilim. Birden bir kadın sesi geliyor. Seda Abla? Yok artık yine bir klibin içindeyim. Kesinlikle kafayı yedim başka bir açıklaması olamaz. Tıbbi anlamda eğer sen kafayı yediğini düşünüyorsan aslında yemediğini gösterir. Deli olsam niye takayım ki bu kadar? Şu an filozofluğun bir alemi yok. En iyisi anlamaya çalışmak.

"Neredesin, ne yapıyorsun?" Kusacağım resmen. Ben bunu bir yerden hatırlıyorum ama çıkartamıyorum. Seda Abla galiba beni evlendirme programına konuk etmek isteyecek. Az izlemedik çocukluğumda şimdi yalan yok. Annem de bir dönem onun müptelasıydı. Ayrıca çocuğu olmayan kadınların kocalarına keçiboynuzu yedirin dediği sesi hâlâ kulaklarımda. Ah, Seda abla doktor değil ki infertil çifte nasıl yaklaşacağını bilsin.

"Klip çekiyoruz." *Ben demiştim ben demiştim* diyorum içimden ama beynim ve bedenim bambaşka çalışıyor. Benliğim beynimin içinde ama hareket sistemim çalışmıyor. Robot oldum resmen.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyorum. Hayır! Ne diyebilirim ki yani? Bir şey yapamıyorum.

"Söyle dinliyorum." Kadın da iyi niyetli şimdi. Sen kimsin be demedi yani. Delikanlı kadındır kendisi.

"Ben âşık oldum." Ne? Nasıl? Ne zaman oldu da haberim yok benim. Kime âşık oldum ben? Şu an çıkma teklifi almış çılgın, ağzı sürekli laf yapan kızlara dönüyorum. Herhalde diğer adımım da olduğum yerde zıplamak olacak.

"Kime?" Sana diyecek halim yok ya... O halde neden aradın demez mi kadın? Banane ulan senin kime âşık olduğundan da diyebilir. Veya gel çocuğum ben seni evlendiririm bizim programda da diyebilir. Sonuçta tanınan bir doktorum değil mi? Yakışıklıyım da reytingler tavan yapardı.

"Canfeda'ya!" diyor ağzım ama ben şok olmuş öylece duruyorum. Yok artık! Hale'ye ne oldu? Yoksa çapkınlığım tuttu başka bir şey mi yaptım? Onu da mı harcadım diğer kızlar gibi. Olması çok olası bir durum ama yine de bu Canfeda'yı açıklamaz.

"Allah tamamını erdirsin yavrum." Telefon kapanıyor. Sonunda düşüncelerim davranışlarıma yansıyor ve gözlerimi kocaman açıyorum. Bu asla olmayacak bir şey. Asla... Asla...

Uyanıyorum. Allah'ım yine o saçma rüyalardan biriydi. Nedenini de biliyorum. Sosyal medyada bu video dolaşıyordu. Bu da bilinçaltıma yattı. Canfeda olayı ise sadece dün geçirdiğimiz vakit ile alakalı. Yalnız ona dün söz verdim. Sabah birlikte yürüyüşe çıkacaktık. Saate bakıyorum, neyse ki daha erken. Yüzümü yıkayıp kendime gelsem iyi olacak.

Lavaboya giderken düşüncelerden uzaklaşmak için şarkı mırıldanıyorum. Gençliğimden beri Shakira hayranıyımdır. Böyle bir kadın kesinlikle yok. Seksi ve tatlılığın birleşimi gibi. Onu canlı izleme fırsatım da oldu. Daha da çok sevdim. Bir kadın nasıl bu kadar kıvrak olur bilmiyorum ama ona çok yakıştığı kesin. Bizim dansözler onun yanında halt etmiş. Bir kere kadın seviyor bu da dansına yansıyor.

Puro, puro chantaje

İyi ki gittiğim Alman okulunda İspanyolca görüyorduk. Yoksa şarkıları bu kadar iyi söyleyemezdim. Aslında keyfim yerine geliyor derken çekmecede bir paket ile bakışıyoruz. Bu durex paketini kullanmayalı baya oluyor. Sahi ben en son ne zaman bir kadınla yatmıştım? Hesapladığımda

kendim de şaşırıyorum. O kadar olmamış olması gerek. Bu bir rekor olur benim için. En son babamın o kötü sözlerinden sonra bardaki kızla olmuştum. Garip bir şekilde gerek duymadım bu süre boyunca. Ergenliğe girdiğimden beri sürekli aktif olmayı seçen biri için oldukça kırıcı bir durum. Yaşlanıyorum ve tek nedeni de bu.

Birçok çocuk doğumuna girsem bile kendi çocuğumu göremeden bu dünyadan göçüp gideceğim. Resmen depresyona giriyorum. Kesinlikle beynimi boş bırakmamalıyım. Yoksa düşünüp duracak ve bir yol bulamayacağım olası. Dişlerini fırçala, üzerini değiştir diyerek beynime talimat veriyorum. Ayrıca canım hastalarım da bana iyi gelecek. Aynen kendimi işime vermeliyim.

Dişlerimi fırçalıyorum. Yüzümü yıkıyorum komik olan neden ilk yüzümü yıkamadım. Saçlarıma da şekil veriyorum ve üzerimi değiştiriyorum. Aslında Kraliçeyi de götürsem ne güzel olur. Zaten hayvan sıkılıyor. Kararımı verip tasmayı çıkarıyorum. Mamasını yerken yapmak zorundayım çünkü vakit yok. Zaten o da halinden memnun. Dışarıya çıkacağını biliyor. Çıkmadan gözüme bir poşet ilişiyor. İçinde mama var. Erken saatte etrafta kimse olmadığı için kendilerini rahat hisseden hayvanlara mama verebilirim. Anahtarımı alıp Kraliçe ile çıkarken Canfeda'yı görüyorum. O çoktan çıkmış bile. Yine pembe kapüşonu kafasında.

"Geç kaldın," diyor.

"Bir dakika..." diyorum, tasmaya ve Kraliçeye bakıyor.

"Evde çok sıkılıyor sorun olmaz diye düşündüm." Omuz silkiyor ve merdivenlere yönelirken duruyor bir an.

"İnsanlar uyuyor olabilir." Sanki açıklamayı bana değil de kendisine yapıyor. Asansör bir kat altta olduğu için çabuk geliyor. Dikkatle Kraliçe'ye bakıyor. Açıkçası Kraliçe de biraz huzursuz. İnsanlara geçmişten gelen bir korkusu var.

"Korkuyor musun?"

"Biraz," diyor ve dikkatle Kraliçe'ye bakıyor.

"O da senden korkuyor. Bence iki kadın buzları eritmelisiniz. Başını okşayarak merhaba diyebilirsin." Onu cesaretlendirmeye çalışıyorum. Köpekler insanlara karşı sevgi ile dünyaya geliyor ama sonra insanların o kötü davranışları bunu yok ediyor.

Canfeda cesaret alarak elini uzatıyor ama hâlâ biraz korkuyor. Kraliçe bir kangal kırması bu yüzden biraz büyük. Klasik sokak köpeği her gün görebileceğiniz masumlardan biri.

"Yemez, karnını doyurdu çıkmadan," deyip göz kırpıyorum. Bu yaklaşımıma kızsa da gülüyor. Tekrar deniyor ve bu sefer dokunuyor. Kraliçe hemen kafasını kaldırıyor hoşuna gittiğini belli ederek.

"O da sana merhaba diyor."

"İsmi ne?"

"Kraliçe..."

"Merhaba Kraliçe," diyor yavaşça. Eh, sonunda korktuğu gibi olmadığını anlıyor. Bu da bir gelişme. Aşağıya indiğimizde yokuş yukarı yürüyoruz. Bu biraz yoruyor.

"Cidden çok mutlu oldu," diyor Kraliçe'ye bakarak.

"Çünkü önceden özgürdü. Buna ne kadar özgürlük denir tartışılır. Evde kalırsa çoğu şeyi parçalayabilir illaki enerjisini atması gerek. "

"Sokaktan mı aldın?"

"Evet, hazin bir şekilde karşılaştık."

"Nasıl?"

"Geçen kış çok soğuktu hatırlarsan. Geçerken tesadüfi olarak gördüm. Resmen kıvranıyordu yiyecek arıyordu. Yanımda kediler için aldığım mama vardı. Onu verdim ama ne kadar aç olursa olsun yemedi. Sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bir yandan da titriyordu. Memelerini görünce yeni doğum yapmış olduğunu anladım. Onu takip ettim ve gördüğüm manzara korkunçtu. Beş tane minicik yavrusu vardı ama hepsi bir bahçe köşesinde soğuktan donmuştu. Yavrularını yalıyor onların tepki vermesini bekliyordu ama hepsi ölmüştü. Zaten kendisi de titriyordu.

Hemen alıp veterinere götürdüm. Yavrular için yapılacak bir şey yoktu. Çok hastaymış ciğerlerini üşütmüş. Bir hafta veterinerde kaldı. Sonra ben de onu bırakamadım ve eve aldım. Zaten Kızçe ile hayvanseverliğe adım atmıştım." Ağaçların orada bir kedi görüyorum. Poşetteki mamaları yer yer boşaltıyorum ve kokuyu alan geliyor hemen.

"Bu çok kötü olmuş. Keşke yavrular da kurtulsaydı."

"Yavrularını kurtaramadı ama birçok yavruya süt annelik yaptı. Onları da yavruları gibi sahiplendi." Kraliçe'ye bakışı değişiyor. Kediler Kraliçe'den ürktükleri için geri çekiliyorlar. Onların rahat yemesi için uzaklaşıyorum.

"Sen gerçekten iyi kalpli birisin."

"İnsanlık vazifesi sonuçta can taşıyan herkese yardım etmek gerek." Bana garip bir şekilde bakıyor. Açıkçası anlayamıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Hastaneye geldiğimde kapımın önünün her zamanki gibi kalabalık olduğunu görüyorum. Hale'nin gelmesi pek de etki etmemiş görünüyor. Neyse ki çalışmayı gerçekten seviyorum. Odama yaklaşırken gözler beni buluyor. Küçük hastalarımın da olduğunu görüyorum. Beni incelediklerinden de eminim ama içeriye girmek zorundayım. Kapıyı kapatıp ceketimi çıkarıyorum.

"Çok kalabalık!" Tıbbi sekreterime bakarken o da sistemi kontrol ediyor.

"Yüz kişiye yaklaşıyoruz." Gözlerim şaşkınlıkla açılırken hemen tekrar konuşmaya başlıyor.

"Yüz oldu bile..." Bu kadar çok kişi yıpratıcı bir etki oluyor benim için. Sonuç olarak onlara da maksimum fayda veremem.

"Muayeneyi kapatsınlar. Hale var sonuçta o da bakabilir. Ayrıca asistanlar da vardı."

"Tamam hocam," diyor ve yerime oturuyorum. Bu sabahki yürüyüş ciddi anlamda bana iyi geldi. Çünkü benim gibi biri vardı yanımda. Onu çoğu açıdan anlayabiliyorum.

İyi bir arkadaş olacağını düşünüyorum. Bazı tuhaf davranışları olsa da yine de çözeceğim onu. Keyfim tuhaf bir şekilde yerinde. Bir an önce işime başlamak istiyorum. İlk hastam yetişkin bir kadın. Şikâyetini dinlerken bana tuhaf bir şey soruyor.

"Kadın hastalıkları için sülük kullanılıyormuş. Çok iyi geliyor diyenler var. " Açıkçası böyle tuhaf şeyler duyuyorum arada.

"Nasıl kullanılıyormuş," diyorum meraklı bir şekilde. Açıkçası sülük bazı tedavi yöntemlerinde etkili bunu kabul ediyorum ama sadece sınırlı bir bölge için etkili. Geri kalanın psikolojik olarak rahatlama olduğunu düşünüyorum. Onlar sülük ile iyileşmiş ben de iyileşeceğim algısı beyne yerleşiyor o yüzden rahatlama sağlanıyor. Özellikle infertilite tedavisinde bu konu ile ilgili çok şey duydum hastalarımdan. Hastam da anlatmak için çekiniyor ama bir yandan merak da etmiyor değil.

"Rahim ağzına koyuyorlarmış o da içeriye girip hastalıklı bölgeyi bulup işini bitirdikten sonra düşüyormuş." Açıkçası bana saçma geliyor. Bildiğim kadarıyla kanaması hemen durmuyor düştükten sonra bir yerde buna benzer bir şey okumuştum. Tabii son çare olarak kullananlara da bir şey diyemem çünkü kaybedecek bir şeyi yok.

"Bana sorarsan ben pek taraftarı değilim. Yararlı olduğu şeyler var ama ben kendi açımdan tavsiye etmiyorum. Çok daha gelişmiş yöntemlerimiz var. Eğer denemek istiyorsan da bazı doktorların özel klinikleri var. Orada yaptırmak daha doğru olur çünkü enfeksiyon kapıp gelen çok hastam oldu. Onun için de ayrı bir tedavi daha yapmış olduk. Yani faydadan çok zarar getirdi." Nedense bu gibi durumlar çoğu doktora ters geliyor. Ben de onlardan biriyim.

"Kanamanız var mı? Bir iki tane test isteyeceğim." Uzun zamandır takipte olduğumuz için genel testlerin nasıl yapılacağını biliyor.

"Evet..."

"Öğleden sonra görüşürüz o halde," diyorum ve çıkışını izliyorum. Şimdiden yoğun olacağı belli. Öyle de oluyor

öğlen yemeği için bile dışarıya çıkmak istemiyorum. En iyisi yemekhane de yemek. Kapıdan çıkarken arkamdan biri sesleniyor.

"Şimdiden yorgun görünüyorsun. Hastalarını ödünç alabilirim." Alaycı bir şekilde söylüyor ben de ona o şekilde karşılık veriyorum.

Hale her zamanki gibi çok şık görünüyor. Bana o kadar yakın duruyor ki, saçlarından yayılan kokuyu alabiliyorum. Açıkçası beni etkiliyor. Uzun zaman oldu, öyle ki içimdeki merkezdeki bazı hormonlar üzerindeki tozu atıyor. Bu daha da neşelenmemi sağlıyor ve ona en can alıcı gülüşümü atıyorum. Etkileniyor gözlerinden okuyabiliyorum.

"Hepsi benim için değerlidir ama..."

"Onlar sana pek acıyormuş gibi görünmüyor."

"Çünkü ben doktorum öğrenciyken de doktorken de veya ilerleyen zamanlarda da hep yorulacağım. İşimiz bu iyiliği sevmeyen bir kişi doktor olmamalı. İnsanlar iyilik yaparken mutlu olurlar. Bu bile yeterli." Biraz sert girdim ama olsun. Bir şey demeyince yumuşatmak adına bir cümle daha ekliyorum.

"Tabii isteyen kişileri alsan fena olmaz." Göz kırpmayı da ihmal etmiyorum.

"Belki beni tanıdıklarında olabilir. Yemekhaneyi bana tarif edebilir misin? Daha öğrenemedim yerleşimi."

"Ben de oraya gidiyordum zaten. Dışarı çıkmak istemedim."

"Güzel bir tesadüf olmuş. Meslektaşımı tanımak isterim." Bu cümlede garip bir ima var. Havada hoşlanma belirtisi alıyorum sanki. İstediğim ayağıma geliyor. Belki de onu, ilk gördüğü an etkilemiş olabilirim. İçimi bir ferahlık kaplıyor. O kadar da yaşlanmadım. Bu da büyük bir kanıt veriyor bana.

"Ben de..." diyorum ve birlikte yürüyoruz.

Allah'ım, saçları her savrulduğunda o harika koku beni benden alıyor. Resmen yoksunluk çekiyorum sanki. Aklıma bazı görüntüler düşüyor. Düşünmemem lazım burada

olmaz. Başka bir şey düşünmeliyim. Düşünce derken o saçma rüyayı da kast etmiyordum ama. Hele ki son kısmını es geçiyorum. Nihayet yemekhanedeki yemek kokusu imdadıma yetişiyor. Acıkmış olduğum gerçeği gün yüzüne çıkıyor. Menü de fena değil. Tepsi alıp sıraya giriyoruz. Yemekleri aldıktan sonra ise boş bir masaya yerleşiyoruz. Şu an full konsantre yemeğe odaklanıyorum. Yalnız bu kadar iyi yemek çıkardıklarını bilmiyordum. Lezzeti gayet yerinde.

"Ah erkekler! Her zaman yemek görünce gözleri döner." Ne yapmamı bekliyordu ki? Acıktım ve doğal olarak da yiyorum.

"Ne yapmam gerekiyordu?" Onu sinir etmek istercesine tekrar yemeğe saldırıyorum.

"Güzel bir konu açabilirdin mesela."

"Peki, kaç hastaya baktın bugün?" Alaycı bir ifade ile ona bakıyorum.

"30 falan..."

"O kadarcık mı yani?" Bana şaşkınlıkla bakıyor. Biraz bozuldu gibi. Hemen toparlamak için tekrar konuşuyorum.

"Şaka yapıyorum... Daha yeni geldin bence gayet iyi bir sayı." Gözleri hızlıca ellerimi tarıyor. Ne var ellerimde yani?

"Hep böyle isen kadınların senden neden kaçtığı belli oluyor." Demek yüzüğüm olup olmadığına baktı. Bu hoşuma gidiyor ve gülümsüyorum.

"Hiçte sandığın gibi değilim. Kadınlar üzerinde mıknatıs gibi bir etkim vardır. Alanıma girdiğinde aynı kutup olsak bile yine çekerim." Bu özgüvenim onun da hoşuna gidiyor. Kadınlar her zaman kendine güvenen erkekleri daha çekici bulur. Sonuçta kendini onun yanında güçlü hisseder. Kim korkak bir herifle olmak ister ki?

"Onun doğru kişi olduğunu sanırsın ama sonra asla onu tanıyamadığını anlarsın." Yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. Acı bir deneyim yaşamış olmalı. Yoksa mutsuz bir evlilikten yeni mi kurtuldu acaba?

"Yaşamadan bilemezsin tabii. Kimdi o adam?"

"Eski eşim..." Konuşmak istemediğini görüp üzerine gitmiyorum. Hale'nin evlenmiş olması benim için bir sorun değil.

"Şu aralar bana dikte edilmeye çalışılan yegane konu bu; bir an önce evlenmem."

"Aslında ortası yok bu konunun. Ya çok fazla süre sonra evleneceksin her huyunu öğrendikten sonra veya onu hiç tanımadan bulmaca çözer gibi evli olduğun süreçte öğreneceksin ki son söylediğim şey bizzat görücü usulü ile kanıtlanmış." Onunla burada evlilik konuşmak cidden garip oluyor benim için. Aslında *aklımda sen varsın* demek ne kadar da duygusuz. Açıkçası ona karşı bir çekim hissediyorum, bunun duygusal bir anlamı yok ama şimdilik yok.

Yemekten sonra odama geri dönerken Deniz ile karşılaşıyoruz. Elinde bir kâğıt var. Görünüşe göre beni bekliyormuş. Hale ile gelişimize baya dikkat ediyor ama yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyor.

"Ben de seni bekliyordum Levent. Merhaba Hale Hanım..." Hale Deniz'in yalnız konuşmak istediğini anlayıp yanımızdan ayrılıyor kısa bir selamdan sonra.

"Aslında iki haberim var." Merakla ona bakıyorum.

"Sağlık Bakanlığı ve Milli Eğitim Bakanlığının bir projesi var ve bence uygulamaya geçerse çok yararlı olacak."

"Neymiş peki?"

"Şöyle hastalarına bir baktım da genç kız oranı fazlaydı. Ayrıca bu anket de işini çok iyi yaptığını kanıtlıyor." Kâğıdı bana uzatıyor. Hemen gözlerimle üst yazıyı tarıyorum.

Hasta Memnuniyeti Anketi

Hastanedeki en iyi hizmet aldığınız doktorlardan üçünü işaretleyiniz.

Çıkan sonuçlar

1-Levent Öztürk

2-Deniz Ada Hazinedar

3-Gülnihal Hazinedar

4-Sevim Çiftçi Karadağ

....

Liste uzayıp gidiyor. Yanlarında ise kaç kişinin işaretlediği yazıyor. Ne yani en çok ben mi oy almıştım? Ayrıca Nihal nasıl hocalarını geçebilir?

"Bakın şu Nihal kıza! Hocalarını bile geçmiş..."

"Tabii ki geçecek. Ne sanıyordun?" Yüzüme alaycı bir şekilde bakıyor. Gurur dolu bir ışıltı gözlerinde parlıyor.

"Ne olacaktı Deniz, zirvedekiler daima yalnızdır." Gülüyor ve direkt konuyu toparlıyor.

"Proje şu şekilde, ortaokullardaki on iki, on üç yaş gruplarına ergenlik eğitimi verilmek isteniliyor ve bu sefer bir doktorun özellikle kız öğrencilere eğitim vermesi düşünülmüş." Güzel bir proje olduğunu düşünüyorum. Toplumda yıkılacak çok tabu var. Bende de o tabuları yıkacak koca bir cesaret.

"Elbette yapabilirim."

"Güzel... Ben de kabul edeceğini düşünmüştüm. Ayrıca bir haber kanalı Türkiye'de ki sezaryen oranına dikkat çekmek için uzman birini programa çıkarmak istiyor. Yine bir numaralı aday sensin." Televizyona çıkmak benim için biraz kasıntı bir durum. Niyeyse sevmiyorum. Belki de pek izlemediğim içindir. Tam emin değilim.

"Program için biraz ders çalışman gerek. İstatistiki şeyler işte..." Sezaryen doğumunda dünyada bir numara olduğumuzu biliyorum sadece. Deneyimlerim de fazlaca bu konu ile ilgili.

"Düşünmem gerek."

"Çok bekletme ama... Hadi kolay gelsin."

"Sana da..." diyorum ve kapımdan içeriye giriyorum. İşte bundan sonrası kocaman bir yorgunluk oluyor benim için. Dahası çıkışta çok zor bir vaka ile karşılaşıyorum. Bitik vaziyetteyim ama vakanın zor olması son enerjimi kullanmamı sağlıyor. Nefes alıp su içiyorum rahatlamak adına. Bunu yapabilirim kesinlikle yapabilirim daha önce yapmıştım.

Allah'ım bana yardım et. Lütfen ömrünün sonu olmasın! diyorum içimden. Çok riskli bir olay. Ayrıca nadir olur. Hamileliğin ilk dönemlerinde tansiyon düşüklüğü normaldir ama ilerleyen aylarda bu durum artarsa çok kötü sonuçlar

verebilir. Hastamın doğumuna çok az kaldı ama ani tansiyon düşmeleri yaşıyor ve bu beni aşırı korkutuyor. Bir keresinde böyle olan hastamı ve bebeğini kaybetmiştim. Bazen ilaçlar bile işe yaramıyor. Her insan ilaçlara aynı tepkiyi vermiyor. Eğer ikisini de yaşatmak istiyorsam çok dikkatli olmam ve kontrollü gitmem gerek.

Şunu çoğu kişi bilir; yüksek tansiyon beyin kanaması veya felç yapar, çok düşük tansiyon ise ölüme sebebiyet verebilir. Bazı kişiler düşük tansiyon ile de rahat bir yaşam sürebilir. Bu kadar karmaşık bir iş yapmak size stres veriyor çoğunlukla. Şu an omuzlarımda çok büyük bir yük var. Keşke bu kadar yorgun olmasaydım. Ayrıca takibini yaptığım hastayı başka bir doktora emanet etmek istemem çünkü en ince detayına kadar nasıl bir vaka olduğunu kendim gözlemledim. Bir yudum daha alıp derin nefesler alıyorum ve hazırlanmak için steril alana adım atıyorum.

Tek kelimeyle bittim. Ameliyathanede yere yığılmamak için kendimi zor tutuyorum. Yorgunluk her halükarda geçer. Kendimi aştım ve bir çıta daha yükseldim kendi gözümde. İkisini de kurtarmayı başardım. Bebeğin gelişi ile resmen hastamın vücudu rahatladı. Hemen tansiyon oranında gelişme oldu.

Bebeğin ağladığını duyuyorum ve gülümsüyorum. Annesini istiyor ama annesi onu duyamayacak kadar derin bir uykuda. Güç toplaması gerek. Üzerimi çıkarıyorum hemen. Hemşire Hanımlara sık sık tembihliyorum. En ufak bir sorunda aramalarını söylüyorum. Ameliyathaneden çıkıp dalgın dalgın yürürken birden aile önümü kesiyor. Ben cidden bunu unuttum. Bu halimi gördüklerinde gözlerinde endişeler beliriyor. Özellikle kocasında...

"Merak etmeyin ikisi de hayatta. Bebek oldukça sağlıklı, anne de zaman geçtikçe daha düzelecek. Biraz risk var ama doğumdan sonra iyi bir reaksiyon verdi vücudu. Eski düzenine yavaş yavaş dönecek." Birden adam üzerime atlayıp bana sarılıyor. Adamı biraz korkuttum ama hazırlıklı olmak ani haberden daha iyidir. Kötüyü düşünürsün hep ve iyi olduğunda aynı bu şekilde coşkun bir tepki verirsin.

"Çok teşekkürler Levent Bey..." Ayrıldıktan sonra yüzüne gülümsüyorum.

"Tebrik ederim, ayrıca geçmiş olsun." Yürürken cidden beynim felç olmuş gibi hissediyorum.

"Hocam iyi misiniz?" Bu kadar fazla yürüdüğümü dinlenme odasına girdiğimi bile algılayamıyorum.

"Çok yorgunum Nesrin," diyorum ve kendimi koltuğa atıyorum. Bana bir çikolata uzatıyor. Yanına da bir kahve getiriyor. Sıcak kahveden bir iki yudum aldığımda kendimi daha iyi hissediyorum.

"Çok yoruldunuz ama değdi," diyor bana bakarak. Yüzünde mutluluk açan bir gülümseme var.

"Aynen ama ben de bittim." Çikolatadan kocaman bir ısırık alıp bitiriyorum. Bu cidden çok iyi geldi. Kendimi o malum reklamdaki adam gibi hissediyorum. Kahvemin dibini gördükten sonra ayağa kalkıyorum. Eve gitmem gerek.

"Teşekkür ederim Nesrin," diyorum ve hastanenin dışındaki taksilerden birine binmek üzere çıkışa yöneliyorum.

Sonunda evdeyim asansörden çıkarken elinde bir kova ile Canfeda'yı görüyorum. Beni görünce çok şaşırıyor.

"Çok kötü görünüyorsun. Savaştan çıkmış gibisin."

"Aslında haklısın kocaman bir yaşam savaşından çıktım öyle ki çarpı ikiydi."

"Çarpı iki?"

"Beynim çok kötü sürmenaj oldu. Algılarım çok düşük."

"Sürmenaj?"

"Beynin yorulması işte... Keşke annemlere gitseydim o bana yemek hazırlardı. Deli gibi aç ve yorgunum bu halde yemek yapmak istemiyorum. Fast food da istemiyorum bana sıcak bir çorba lazım." Sarhoş gibiyim resmen.

"Aslında misafirim olabilirsin. Yiyeceğimden fazla yemek var." Şu an gözümde pırlanta gibi parlayan bir fikir bu; güzel bir yemek, sonuçta geçende de ben ona yemek getirmiştim.

"Çok iyi olur."

8

Kapıyı açıyor ve içeriye giriyor. Şu an mantıklı düşünme kısmım arızalı durumda ama cidden iyi bir yemeğe ihtiyacım var. Ayrıca bir miktar beynim de dinlenmiş olacak. Yüzüme doğru çarpan yemek kokuları var.

"Orada dikilip duracak mısın?" Yüzüme garip bir şekilde bakıyor. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp eve giriyorum.

"Bence beynin yorulmamış resmen durmuş." Gülümsüyorum bu cümlesine. Onu takip ediyorum ve bana masayı gösteriyor. Kendimi sandalyeye bırakırken garip bir rahatlık hissediyorum. Sanki geçen seferki gibi. Önüme bir kase koyuyor. Yalnız bu çorbanın rengi nasıl bir şey böyle? Çizgi filmlerdeki yeşil kusmuklara benziyor. Şüpheci bir şekilde çorbaya bakıyorum ve biraz kafamı eğiyorum. Açıkçası güzel kokuyor ve acıktığımı hissettiriyor. Kaşığı alıp bir yudum içiyorum. Garip bir şekilde tadı çok güzel. İçinde ne var bilmiyorum ama cidden güzel bir şey bu. Daha o oturamadan kaseyi bitiriyorum.

"Bunun içinde ne var cidden? Çok beğendim." Kaseyi alıp bir tabak koyuyor önüme. Kendimi restoranlarda yemek tadan gurmeler gibi hissediyorum. Bu bir klasik tavuklu bezelye yemeği. O çorbasını içmek için yerine otururken gözü dönmüş bir şekilde yemeğe devam ediyorum. Tabağın sonuna geldiğimde bana gözlerini kocaman açarak baktığını görüyorum. Gerçek şu ki, biraz kendime geldim.

"Biraz daha ister misin?" diyor bakışlarımı görünce.

"Fena olmaz ama kendim almak istiyorum." Tabağı alıp ocağın üstünde duran tencerelere bakıyorum. Kepçe ile biraz daha yemek koyuyorum. Masaya tekrar döndüğümde aslında tabağın biraz ilerisindeki yoğurdu yeni görüyorum.

"Cidden sana ne oldu?"

"Çok yoruldum sadece. Yüz hastaya baktım sonra acil gelen bir hastam vardı. Ağır ve aşırı stresli bir ameliyattı. Anneyi ve bebeği kaybedebilirdik. Nitekim daha önce böyle bir vaka da kaybetmiştim. Bilinçaltını bilirsin her zaman kötü olayları alır ve tam zamanında gözünün önüne getirir."

"Peki, ne oldu?"

"İkisi de iyiydi bıraktığımda. Aramadıklarına göre anne de düzeliyor olmalı."

"Sevindim o zaman stresin de boşuna olmamış oldu."

"Çok teşekkür ederim o kadar makbule geçti ki..."

"Rica ederim geçen sefer de sen yapmıştın." Çorba aklıma gelince tekrar sormak istiyorum, cevabını vermedi çünkü.

"Cidden o kusmuk çorbasının içinde ne var?"

"Kusmuk çorbası mı?" Bir anda kaşları çatılıyor ve kızgın bir şekilde bakıyor. Kelime seçimimin yanlış olduğunu anlıyorum çünkü alınacakmış gibi hissediyorum.

"Hayır, çok lezzetliydi o yüzden sordum ya, rengi böyle garipken tadı çok güzeldi." Biraz yüzü düzeliyor.

"Kendi uydurduğum bir şey içinde birkaç çeşit sebze var."

"Ne mesela?"

"Brokoli ve bal kabağı gibi..." Bal kabağını hiç sevmem. İçindeki hafifçe rengini belli eden turunculuğu açıklıyor. Birden neden bu kadar sebze kullandığını çözüyorum. Çünkü sağlıklı ve beta karoten de kanser düşmanı.

"Böyle tuhaf renkli şeyler yapıyorsun çünkü çok sağlıklı."

"Aynen öyle..."

"Hayatında kaç kere fast food restoranına gittin?"

"Bilmem, bir elin beş parmağını geçmez herhalde." Tahmin etmiştim. Bu iyi bir şey ama bu kadar dikkat etmesi bence onu bazı dünyevi zevklerden alıkoyuyor. Şimdi doğruya doğru bazı hamburgerler cidden güzel.

"Neden bu kadar tuhaf birisin?"

"Tuhaf mı? Az önce kıtlıktan çıkmış gibi yiyen sen değil miydin?" Yine tırnaklarını çıkarıyor.

"Tamam kabul, cidden kendimde değildim."

"Ayrıca bana yalan söyleyip bayılmama sebebiyet veren de sendin." Ah bunu neden söyledi ki? Lanet olsun! Yine içime hızlı bir şekilde suçluluk veriliyor. Damarlarıma kan yerine sırf duygu basılıyor sanki.

"Bak, gerçekten özür dilerim..."

"Söyle o zaman başına başka garip şeyler geldi mi bugün?" Bir anda gündem değiştirmesi içimi rahatlatırken şaşırmamı da sağlıyor. Galiba vicdan yaptığımı anladı.

"Ergenlik eğitimi için okullara gideceğim. Genç kızlar ile buluşmak eğlenceli olacak. Ayrıca bir haber kanalı sezaryene tepki çekmek için bir doktordan bilgi almak istiyormuş. Canlı yayın gibi işte."

"Bence harika özellikle televizyon programı. Sonuçta babam sevmiyor demiştin bence sana danışmak istemeleri onların gözünde seni iyi bir doktor yapar. Güzel bir cevap olmaz mı?"

"Beni biraz geriyor."

"Saçmalama gayet özgüvenlisin. Ayrıca ekrana da yakışacağına eminim." Gülümsüyorum yavaşça.

"Düşünmem gerek."

Tabağımı ve kaşığımı alıp lavaboya yönelip su tutuyorum. Geçen sefer yerleştirdiğim bulaşık makinasını açıp uygun yere koyuyorum.

"Cidden bunun altında kalmayacağım. Çok teşekkür ederim biraz dinlenmem gerek."

"Önemli değil." Gideceğimi ima ettiğim için ayaklanmak istiyor ama onu bir el hareketimle durduruyorum.

"Lütfen yemeğini ye Canfeda..."

"İyi akşamlar," diyor yavaşça ve kapıya doğru yürüyorum.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çekiyorum. Rahatlatıcı bir duşa ihtiyacım var. Kapıyı açtığımda Kraliçe ve Kızçe beni

karşılıyor. Onları unuttum. Neden bu kadar sorumsuz olmaya başladım ki ben? Onları çok fazla ihmal etmeye başladım. Hemen mamalarını vermek için mamanın olduğu kocaman kovaya koşuyorum. Mamaları verdikten sonra direkt odamdaki banyoya gidiyorum.

Kendimi suyun rahatlığına bırakıyorum bir süre. Elim duş jeline uzanıyor daha sonra. Cidden o kadar iyi geliyor ki, çıktıktan sonra başımı yastığa koysam kesin uyuyacağım. Bunu yapmamam gerek çünkü uyku düzenimi bozmak istemiyorum. Yoksa gecenin bir vakti uyanıp tekrar uyuyana kadar koyun saymam gerekiyor. Şuna da çok tavım. Neden koyun, neden başka hayvan değil. Ben belki birbirine dolanmış yılanları ayırıp saymak istiyorum. Böyle birbiri ile çelişen düşünceler eşliğinde havluyu sarıp banyodan çıkıyorum. Birden telefonun çaldığını duyuyorum. Kalp atışlarım saniyenin onda birinde hızlanıyor. Yoksa hastam kötüye mi gitti? Allah korusun daha mı kötüsü oldu? Minicik erkek bebek annesiz mi kaldı? O telefona bakmak zorundayım.

Hem hızlı hem de korkarak elimi uzatıp telefonu alıyorum. İsmi görünce derin bir nefes alıyorum. Sadece Sarpmış şükürler olsun ki. Açar açmaz resmen bana bağırıyor.

"Abi neredesin seni kaç kere aradım." Telefonu kulağımdan uzaklaştırmak istiyorum. *Sanane ulan nerede olduğum, ne zamandan beri abin senin için kıymetli oldu ki?* diye bağırasım var açıkçası.

"Duşa girmiştim, yorgunluktan ölüyorum."

"Bize gelsene planları sana da anlatmak istiyoruz."

Şu an onun ne zaman evleneceği, ne kıyafet giyeceği beni alakadar etmiyor. Çünkü bu zamana kadar sadece işi düştüğü zaman abisi oldum. Bu yüzden çok da takılmak istemiyorum. Geçen sefer de sırf abilik görevim diye ona akıl verdim. Yoksa beni kendisinden her zaman yüksekte görür. Garip olan şey Deniz de abisi hakkında öyle düşünüyor ama Derya Abi hiç de öyle değil kesinlikle. Bir kere her zaman koruyup kollar yeğenlerini de kendi çocuğu

gibi seviyor. Sarp ve bizim aramızdaki ilişki ise kardeşlikten başka her şeye benziyor.

"Çok yorgunum gelemem."

"Ne kadar yorulmuş olabilirsin ki?" Yine o küçümseyici ifade. Bu narsistliği beni deli ediyor. Hemen kapatıyorum telefonu. Onun egosunu hiç çekemem.

Telefonu yerine koyup saçlarımı kurutmaya gidiyorum. Uyku ciddi anlamda kendini hissettirmeye başlıyor. Daha da çabuk hareket edip saçlarımı kurutuyorum. Üzerimi giyindikten sonra tekrar telefonum çalıyor. Bu sefer arayan babam. Ailede ne zamandır önemli konuma geldim ki? Söz konusu baba olunca telefonu açmak zorunda kalıyorum. Babam pek bizim kardeş ilişkimize karışmaz ki bu cidden bir nimet. Çünkü işin içine aile girince kavga daha da büyür ve sonra ailenin sevdiği çocuğundan tutun da diğerinin yaşadığı haksızlıklara kadar giden bir kavga süreci başlar. Babam bizi kendi halimize bırakır. Nasıl olsa bir şekilde birisi zeytin dalı uzatır düşüncesindedir.

"Efendim baba," diyorum telefonu açınca.

"Oğlum buraya gelsen çok iyi olur. Konuşmak istiyoruz ailecek." Hayır, gelsem ne olacak ki? Yine konu bir şekilde benim bekâr oluşuma gelecek. Çünkü sevgili kardeşimin düğün planları ana konumuz olacak.

"Baba cidden çok yorgunum. Bensiz olmaz mı?"

"Levent ne zamandan beri babana karşı geliyorsun?" Bu hiç iyi olmadı. Her zaman bu kozu kullanır bana karşı. Beni öyle bir yetiştirmiş ki konu saygısızlık olunca direkt benim zayıf noktam haline geliyor.

"Tamam baba, geliyorum yorgunluğumu kendi gözlerinizle görmüş olursunuz."

"İyi olur bekliyorum," diyor ve telefonu kapatıyor.

Şu an gözlerimi kapatıp çocuk gibi ağlamak istiyorum. Aşırı yorgunum dahası benim için stresli geçen bir aile buluşması olacak. O iki kat daha yorgunluk verecek. Yarın yine çok yoğun olacağım. Kocaman bir yorgunluk harmanı haline gelip beni bitirecek. Yapacak başka bir şeyim yok.

Ceketi alıp çıkmak zorundayım. Çocuklara bakıyorum ceketimi aldıktan sonra. Mamalar yenmiş herkes yatağına kurulmuş bir vaziyette. İçim rahatlıyor açıkçası. Anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp evden çıkıyorum.

Memnuniyetsiz bir şekilde zili çalıyorum. Kapıyı gıcık Sarp açıyor. Aramızda olanlar çok saçma dışarıdan gören biri için. Çok da umurumda değil hani.

"Hoş geldin abi..." diyor ama duymazlıktan geliyorum. Sadece o yorulabilir tabii. İçeriye girdiğimde annem direkt fark ediyor. Zaten beni anlayan bir tek o var gerçi son zamanlarda babam da fena değil. Ona ayrı şaşırıyorum.

"Kuzum benim ne oldu sana böyle?" Annem hemen yüzümü avuçlarının arasına alıyor. O her zaman beni takdir eder çünkü bir dönem onun rolünü üstlendim evde.

"Sadece yoruldum anne. Çok riskli bir hastam acil geldi ve bir de o stresi yaşadım."

"Yemek yedin mi?"

"Yedim annecim sağol," diyorum ve yanaklarından öpüyorum.

"Bu kadar önemli olan mesele ne?"

"Tabii ki düğünüm." Tam tahmin ettiğim gibi. Umursamaz bir tavırla koltuğa çöküyorum.

"Ben kahve yaptırayım en iyisi." Annem bana neyin iyi geleceğini biliyor. Yalnız bu kahvenin kırk yıl hatırı olur mu bilemem çünkü ana gündem maddesi Sarp olacak.

"Aslında bir an önce eve dönmek istiyorum. Hızlandırılmış bir biçimde anlatırsan iyi olur. Yarın da çok işim var. Bugün yüz hastaya baktım." Babamın şaşırdığını görüyorum. Bilmiyor ki çocuğunun iyi bir doktor olduğunu. Çünkü beni tam anlamıyla doktor görmüyor.

"Düğünü iki hafta sonra yapmak istiyoruz. Çoğu detay halledildi."

"O zaman bana ihtiyacınız yok demektir. Bunu telefonda da söyleyebilirdin. Görüyorsun ki bitik durumdayım."

"Abi lütfen abartma gayet iyi görünüyorsun." Bir anda ayağa kalkıyorum. İşte yine yapıyor.

"Sarp sen kimsin de bana böyle davranıyorsun? Banane ulan evleniyorsan? Ne yapayım, diğer sülükleştirdiğin elemanların gibi dakika başı sana yağ mı çekeyim?" Babam bana şaşkınlıkla bakıyor ama pek de umurumda değil.

"Banane mi? Sen benim abimsin..."

"Şimdi mi aklına geldi abin olduğum? Telefon açıp bir teşekkür bile etmedin be! Keşke bıraksaydım da sefil bir hayat sürseydin."

"Senin gibi mi yani? Şu an sefil olan sensin. Kaç yaşına gelmişsin ama halin ortada. Beni kıskanmayı bırak artık!" Gülüyorum hem de kahkaha atarak.

"Senin neyini kıskanacağım söyler misin? Babam desteğini çektiği anda bir hiçsin. Elin ekmek tutar mı dışarıda sanıyorsun. Sen aşırı şımarık bir çocuksun. Keşke şu sikik beynin anlasa." Son cümlem ile üzerime yürüyor ama babam araya giriyor.

"Levent..." diyor uyarır bir tonda ama umurumda da değil.

"Allah mutlu mesut etsin ama lütfen ben eksik kalayım." İçim rahatlıyor. Küfür kullanmam genelde ama bazen kullanıp rahatlamak gerekiyor. Şimdi eve gidip uyuyabilirim. Ayrıca babamın da değiştiği yok hâlâ Sarp'ı şımartmayı sürdürecek galiba. Ben cidden en iyi şeyi yapmışım evden ayrılarak. Gayet özgürüm ve kendi paramı kendim kazanıyorum. Sarp Bey şimdi işe girmeyi denese bile ufak bir elemandan başka bir şey olmaz. Aylık on bin lirayı da rüyasında görür. Keşke bunu anlasa. Ölmeden önce bunu görmeyi çok isterim.

Evden çıktıktan sonra biraz arabamda oturup düşünüyorum. İçim rahatladı rahatlamasına ama yine de garip bir şekilde üzgünüm. Keşke bu hale gelmeseydik. Tam *one two three one two drink drink* halinde olsam da kesinlikle içmeyeceğim. Onun yerine kendimi başka bir şeyle mutlu edeceğim. Hastamı ziyaret edip yatağıma huzurla kafamı koyabilirim.

Kararımı verip hastaneye gidiyorum. Bugün dayanıklılığımı iki kat artırdım. Hatta üç kat bile olabilir. Beni ne

yıkabilir ki bu saatten sonra? Hastaneye geldiğimde direkt yoğun bakıma çıkıyorum. Şifreyi yazıp kapının açılmasını sağlıyorum. Hemşire beni görünce şaşırıyor.

"Hoş geldiniz hocam... Bir sorun mu var?" Endişeli görünüyor.

"Hayır, sadece hastama bakmaya geldim. Nereye aldınız onu?"

"Normal odaya geçti o. Çok güzel toparladı kendini."

"Bu çok iyi bir haber. Kolay gelsin," diyorum ve çıkıyorum. Kendi servisime inerken daha iyi hissediyorum kendimi. *Sarp Bey kim ki kaç insan hayatı kurtarmış ki* diye içimden söyleniyorum. Açıkçası onu biz büyütüyoruz ilgilenerek. Bu düşünceler bile ona çok fazla. Hemşire, ebe odasına giriyorum.

"Merhaba yoğun bakımdan çıkan hastam nerede kalıyor?" diyorum Yasemin hemşireye.

"315'te hocam."

"Teşekkürler, kolay gelsin." En sonda olacaktı bu oda.

Hızlı adımlarla koridorun sonuna yürüyorum. Kapıyı çalıp açıyorum. Kocası ve bir kadın daha var. Galiba annesi... Her ihtimale karşı kalp atışlarının izlenmesini ben söylemiştim. Karşımda duran monitöre bakıyorum. Ciddi anlamda düzelmiş. Buradan tek bir ihtimal çıkıyor. Maalesef hamile kalmak hastamı çok zorluyor vücut buna dayanamıyor.

"Geçmiş olsun Berrin Hanım, nasıl hissediyorsunuz kendinizi?" Çok daha canlı görünüyor kesinlikle.

"İyiyim Levent Bey, sayenizde."

"Ben doğuma kadar daha iyi olacağınızı düşünmüştüm ama görülen o ki vücudunuz son dayanma noktasına geldi."

"Bir şekilde idare ediyordum. Tuhaf olan ilk hamileliğimde böyle olmamıştı." Bu aklımdan uçup gitmiş. Doğru ya çok şirin bir kızı vardı. O an içimi daha da güzel bir rahatlama alıyor.

"Şimdi ne yalan söyleyeyim ben çok korktum. Eşinize de söyledim sizi kaybedebilirdik. Bu şekilde ani reaksiyonlar genelde iyi bitmiyor. Çok şükür ki Allah yardım etti."

"Allah sizden razı olsun," diyor ve tekrar mutlu oluyorum. Bu anı yaşamak için bile yine o kadar yorulmak isterdim. Tabii sonu güzel bitiyorsa.

"Teşekkür ederim sizden de. Tebrik ederim. Bir kontrol etmek istedim yoksa aklıma takılacaktı ama tansiyonunuz düzelmiş. Bundan sonra bir sıkıntı çıkmaz."

"Teşekkürler," diyor kocası.

"İyi geceler," diyorum ve dışarıya çıkıyorum. *Boş ver Levent sen hastalarınla çok mutlusun* diyorum içimden. Öyleyim de şimdi çok mutluyum...

9

Eve geri döndüğümde garip bir şekilde uyuyamıyorum. Yatağın içinde dönüp durma aşamasının içindeyim. Hayatı sorgularcasına tavana bakarken bir yandan da omzumda uyuyan kedimin nefesini dinliyorum. Bu bana huzur veriyor. Ailemle ilişkim facia noktasına geldi. Sosyal yaşamım sıfıra yakın durumda. Tam anlamıyla bir işkoliğe dönüşeceğim. Bu da hiç iyi değil benim için. Ben bunlara alışık biri değilim. Her zaman özellikle sosyal hayatım mükemmel seviyelerde seyretti. Şimdi ise ev iş arasında mekik dokuyorum ve üstüne garip sorunlar da bunlara ekleniyor.

Telefonum titriyor komodinin üzerinde. Arayan kişi Deniz, yoksa annem direkt Nihal'e olanları anlattı mı acaba? Cidden annemle araları çok iyi ben bunu da çözemiyorum.

"Levent haberlerim var. Ne yapıyorsun?"

"Yatakta uyumaya çalışıyorum."

"Bu saatte mi?" Şaşırıyor benim gibi önceden aktif gece hayatı yaşayan biri için çok tuhaf durduğunu kabul ediyorum.

"Evet, çok yoruldum bugün Üstüne bir de Sarp ile çok güzel kavga ettik." Sarp'ı bildiği için bana hak vereceğini biliyorum ama anlatmak istemiyorum şu anda.

"Neyse barışırsınız nasıl olsa. Haber programı değişikliğe gidip yarın yapmak istiyor yayını. Kararını verdin mi?" O konuşmadan sonra çoktan vermiştim zaten. Canfeda kesinlikle haklı. Babama da kardeşime de nasıl bir meslek sahibi olduğumu hatta yüksek seviyede seyrettiğimi göstermiş olacağım.

"Evet katılacağım. Nasıl olsa uyuyamıyorum ders de çalışabilirim."

"Mükemmel. Sakın canını falan sıkma. Sen bize lazımsın." Gülümsüyorum en azından iyi hissettiren arkadaşlarım var.

"Sağol Deniz, çok iyi geldi." Yatak örtüsünü açıyorum ve yataktan kalkıyorum. İyi bir araştırma yapmam şart.

"Görüşürüz iyi çalışmalar," diyor ve telefonu kapatıyorum.

Bu konuda birçok makale var. Hatta aylık aldığım jinekoloji derneğinin dergisinde bu konuya çok sık değiniliyordu. Tek yapmam gereken o bilgileri birleştirip not haline dönüştürmek. Deneyim açısından çok fazla bilgiye sahibim zaten. Sadece sayısal olarak bilgi edinmem gerekiyor. Bilgisayarımı açıyorum ve dergileri de sağıma koyuyorum. Beyaz bir kâğıt ve mürekkepli bir kalemi de yanıma koyuyorum. Çalışmak çok iyi geliyor. Hatta baya kaptırıyorum kendimi.

Sayılar korkunç derecede yüksek. Sonuçta çoğu kişi amelivat denilince korkar ama kadınlar bunun da bir tür amelivat olduğunun farkında değil. Bunu adam akıllı anlatmam lazım. Epidural anestezi hakkında da bilgi vermek en doğru olanı. Ağrısız da doğum yapılabilir. Çoğu sayısal değeri öğrendiğime göre şimdi rahat bir şekilde uyuyabilirim. Beynim de biraz yoruldu sonuçta.

Sabah kalktığımda kendimi dinlenmiş ve hazır hissediyorum. Kısa bir kahvaltıdan sonra heyecan eşliğinde hastaneye gidiyorum. Odamın önünde çok az kişi var. Deniz yeni hasta kaydını iptal ettirmiş olmalı. Sadece randevulu hastalarıma bakacağımı düşünüyorum. Nitekim de öyle oluyor. Öğlene doğru kimse kalmıyor. Yayın ise öğleden sonra yapılacak. Notlarıma şöyle bir göz atabilirim bu sürede.

Konsantrasyonumu bozan kapıya vurulan heyecanlı bir elin sesi. Kapı açılırken gördüğüm kişi ile şaşırıyorum. Çağla neden buraya geldi ki? Ayrıca yüzü hiç de iyi görünmüyor. Sanki dokunsam ağlayacak durumda.

"Çağla..." diyorum hemen. Cidden hiç iyi değil. İlk başta yüzünü kaldırmıyor.

"İyi misin?"

"Ben..." diyor ve sonra yüzünü kaldırıyor. Korkmuş ve endişeli görünüyor. Bakışlarını tekrar yere eğiyor.

"Ben... Hamilelik testi yaptım ve pozitif çıktı." Biraz da olsa şaşırıyorum.

"Tamam, düğüne iki hafta var nasıl olsa. Sorun nedir? O testlerde yanılma payı da var ayrıca."

"Bu yüzden geldim. Çok korktum ve Sarp hemen çocuk isteyen biri değil. Ayrıca ailem öğrenirse tepkileri çok kötü olur. " Asıl mesele açığa çıkmış oluyor.

"Sakin olmaya çalış. Bunda kötü bir şey yok. Kimse anlamaz. İki hafta sonra evleniyorsunuz. Herkes evlendikten sonra olduğunu düşünür. Ayrıca Sarp Efendi istemese bile biz sana sahip çıkarız öyle şey mi olur! Ona söylerim ve bu üçümüz arasında bir sır olarak kalır." Biraz içi rahatlıyor ama gözyaşlarını dökmeyi ihmal etmiyor. Komik olan ilk Sarp'a gitmesi gerekirken bana gelmesi.

"İstersen test yapabiliriz veya hızlı olmasını istersen ultrasonla bakabilirim."

"Hızlı olsun..." Onun içini tam olarak rahatlatmış değilim. Sarp ile konuşmam lazım. Şu an hiç iyi değil Çağla. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum. Ağlıyor ve ağlayan hiçbir kadına dayanamam. Çünkü neler çektiklerini bizzat ben görüyorum.

"Çağla biraz daha güçlü ol güzelim. Ben her şeyi yoluna koyacağım. Korkma..." diyorum ve güven verdiğim için bana sarılıyor.

"Sarp'a da sen söyler misin?" diyor omzumda ağlarken.

"Tabii ki söylerim. Yeter ki sakin ol." Ondan nazikçe ayrılıyorum.

"Şimdi şu odaya git. Hemşire Hanım ne yapman gerektiğini sana söyleyecek." Başını sallıyor yavaşça. Dediğimi yerine getirip o küçük odaya giriyor. *Hayat sen bize nasıl oyun oynuyorsun böyle?* Dün küfrettiğim kardeşimin ayağına gidip onunla konuşmam gerek. Egosunu çok güzel okşayacak bu davranışım. Yapmam lazım çünkü ne olursa olsun abisiyim. Bu kızı da yüzüstü asla bırakmam. Zaten evlenmeseler bile yine de o çocuğa sahip çıkardık. Kardeşimin baba oluş fikri kötü gelmiyor. Benim yerime ilk torun sevgisini o tattıracak aileme.

Yeterince süre verdiğimi düşünüp odaya giriyorum ama çok daha gergin bir de utangaçlık ekleniyor doğal olarak.

"Sen sadece hastamsın şu anda. Kardeşimin nişanlısı değilsin," diyorum rahatlatmak adına. Pek de işe yaramıyor.

"İstersen kan testi de yapabiliriz." Ne oluyor bana böyle? Genelde ikna ederim hastalarımı. Hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım ki!

"Hayır, hemen olsun," diyor ve kararını verdiğini düşünüp utanmasını umursamadan örtüyü açıyorum.

"Biraz rahatsız hissedebilirsin." Ultrason ile girişi sağladıktan sonra ekrana bakıyorum. İşte orada daha 4 haftalık olduğunu tahmin ediyorum. Elimle monitörü işaret edip embriyoyu gösteriyorum.

"İşte orada..." Her kadın o ilk görüşte aşırı duygusallaşır. Bebeği istemese bile bu duygusallık hep olur. Bununla çok karşılaştım. Kadınlara verilen o içgüdü ile alakalı olduğunu düşünüyorum.

"Çok küçük," diyor ve gözleri parlıyor. Güzel bir görüntü yakalayıp resmini çıkartmak istiyorum. Kardeşime gösterebilirim. Ne kadar sinirli olsam da ona karşı bunu yapmak zorundayım. İşlemi sonlandırıp hazırlanması için odadan çıkıyorum. Cidden şu an çok duygusal oldum. Aklımda birçok senaryo yazılıyor. *Sen bu ana belki hiç şahit olamayacaksın* diyor. Aşırı umutsuz ve karamsarım. Dalmışken Çağla çıkıyor.

"Vaktin varsa testler de yapalım. Bir planlama yapmamız gerek. Takviyeye de gereksinimin olacak. Sen giriş yaptırdıktan sonra haber ver ben de testleri isteyeyim. Kan ve idrar tahlili isteyeceğim."

"Tamam Levent Abi... Her şey için çok teşekkürler."

"Rica ederim bu arada tebrikler. Sarp ile bu öğlen arası konuşacağım." Tam gidecekken bir an duraksıyor.

"Siz kavga etmişsiniz ve size haksızlık ettiğini ona söyledim." Düşüncesini paylaşması hoşuma gidiyor.

"Teşekkür ederim bir gün anlayacağını ümit ediyordum."

"Onun anlamasını sağlayacağım. Bugünü anlatacağım." İşe yarar mı bilmiyorum ama denemesine değer bir olay. Belki benim açımdan bakmaya çalışabilir.

İnanamıyorum hayat sana! Cidden inanamıyorum... Şu an bir asansörün içindeyim ve Sarp'ın odasına doğru çıkıyorum. Beni ilk gördüğü an aklına gelen tek şey tabii ki abim hatasını anlayıp benden özür dilemeye geldi olacak. Bu düşünce kesinlikle bir aptala uygun olabilir ama bilmeyenler için karşıdaki kişi asla aptal değil. Her zaman ezilen biri varsa hep büyük kardeştir diye düşünüyorum. Bir şey olsa sen büyüksün denir ve susmak zorunda kalırsınız. Kardeşinize rol model olarak eşlik etmeniz o doğmadan önce kesinleşmiş bir kanıdır. Uzun lafın kısası keşke abi olmasaydım. Gurur yapan tiplerden değilim kesinlikle ama yine de bazen insan gurur yapmak istiyor. Tam şu anda yapmak istediğim gibi.

Asansör açılıyor ve ben o geniş, ferah, metalik renklerin hakim olduğu patronun kral dairesine giriyorum. Belki de kafasını bulandıran obje bu; bir kral dairesinde işini yapması. Bu yüzden de abisi dahil herkese büyüklük taslıyor. Onu yerin dibine sokmam için elimde kocaman bir oyuncak var. O oyuncakla istediğim şekilde de oynayabilirim ama her cümlemde olduğu gibi bir ama var. Sarp ile istediğim şekilde oynayabilirim ama o kızla oynayamam çünkü onun bir suçu yok.

"Hoş geldiniz Levent Bey!" Bu kız burada hâlâ çalışıyor mu? Her zaman bana karşı utangaç bir tavır sergiler. Beni çekici buluyor sanırım. Bu benim için normal bir durum tabii...

"Hoş buldum... Acaba Sarp buralarda mı?"

"Odasında efendim."

"Teşekkürler," diyorum ve odasına doğru yürüyorum.

Kapıya vurma inceliği falan yapmayacağım direkt dalacağım. Öyle de yapıyorum ve bir anda şaşırıyor. Şu an beynini okuyabiliyorum. Halinden son derece hoşnut ama abi olarak ağırlığımı koyacağım. Kapıyı sakince kapatıp yaslanıyorum. Ellerimi göğsümde kavuşturup ona kibirle bakıyorum. Şu an acayip cool durduğundan da eminim. Sahi neden ben ona hep böyle davranmıyorum ki? Belki abisi olduğum gerçeği kafasına dank eder de saygıyı öğrenir.

"Demek evlenmeden önce ilişkiye girdin. Sarp Beycim beni deli gibi eleştirdiniz bir zaman ama aynı haltı görüyorum ki sen de yemişsin. Yüksek mertebe özürlerini bekliyorum." Bir anda rengi atıyor. Gıcık bir şekilde gülümsüyorum. O haltı yemek de yürek ister tabii. Benim tuzum kuru nasıl olsa birçok çeşit doğum kontrol yöntemini biliyorum ayrıca gençliğimin en azılı dönemlerini yurt dışında geçirdim. Onlar cinselliği daha erken yaşlarda yaşarlar ve bir kadının daha önce yapıp yapmadığını kafalarına takmazlar hatta bu şekilde olmayanlarla alay ederler. Klasik Amerikan gençlik filmleri gibi.

"Abi sen ne diyorsun?"

"Hadi diyelim ki yüksek libidona yenik düştün. Korunma yöntemlerinden de haberin vardır muhakkak."

"Biz korunmuştuk," diyor savunmaya geçer biçimde. Sesi yüksek ama sanki başka bir şeyi daha saklıyor.

"Tam anlamıyla olmamış, bir terslik olmalı." Kapıya dayadığım sırtımı rahat bırakıp ona doğru yürümeye başlıyorum.

"Çocuk istiyor musun? Veya ne zamana planladın, aklında eminim ki bir plan yapmışsındır." Sesini çıkartmıyor çünkü onu da korku saldı kesinlikle şimdi söylemeliyim.

"Çağla hamile..." Direkt yüzüme bakıyor. Biraz şaşkın biraz ürkmüş...

"Bana geldi bugün. İlk sana dememesi de çok manidar. Kadının senden önce bana güveniyor. Neden? Cevabı ben vereyim çünkü jinekoloğum çünkü benden sır çıkmaz çün-

kü kadın ruhundan anlıyorum. Sende olmayan özellikler yani. Dün işimi küçümsedin ya, hayat işte bazen mükemmel bir zamanlamada ders veriyor. Şimdi söyle bakalım, ben haftanın beş günü deli gibi çalışıyorum. Bazılarına hastalık teşhisi koyuyorum bazılarına da gebelik. Ne garip ki müstakbel eşine de gebelik teşhisi koydum bugün. Yani anlayacağın şey şu, doktorlara ekmek su kadar ihtiyaç vardır da iş adamlarına o kadar yoktur be Sarpçım. Onu doğurtabilir misin veya gireceği bu uzun ve meşakkatli dönemde ne yapacağını nasıl davranışlar gerçekleştireceğini biliyor musun? Cevabın hayır olacağına göre... " *Elime düştün* bakışı atıyorum ona. Bir şey diyemiyor. Aklı karışık, aynı zamanda korkuyor.

"Ne kadar yorulabilirim ki? Özür dilerim asıl önemli işimi söylemedim tabii. Hayat dünyaya getirirken var olan hayatı da kurtarıyorum. Hamilelik bu hiç bir şeye benzemez. Belki de karını bu vaziyetten bile kaybedebilirsin. Hiç bunu düşündün mü acaba?"

"Abi lütfen..."

"Özür dile!" diye bağırıyorum hemen. Hâlâ anlamış değil mi bu çocuk?

"Özür dilerim sana haksızlık yaptım." İşte böyle yola gelmeli Sarp Bey.

"Birincisi kız çok korkmuş ayrıca ailesinden de çekiniyor. Komik olan kısa bir süre sonunda evleneceksiniz. İkinci konu ise senden çekiniyor çünkü sen hemen baba olmak istemeyen biriymişsin ki bu konudaki fikrini ben de bilmiyorum. "

"Bu çok ani oldu."

"Sonuç olarak sana ihtiyacı var. Ona destek olmalısın. Kimse bir şey anlamaz. Balayında oldu sanırlar. Bana kalırsa iki hafta bile beklemeyin. Çoğu detay hazır demiştin zaten."

"Düğünüme gelecek misin?"

"Bir daha aynı konu üzerinden beni küçümsemeyeceğine ayrıca bacağıma bile çıkamayacağına inandığını davranışlarınla kanıtlarsan neden olmasın. " Gülüyor bu mah-

cup bir gülümseme. Kan mı çekiyor ne şu andan itibaren ona kızamıyorum.

"Tamam. Şimdi ben baba mı olacağım?"

"Evet sekiz ay sonra... Tabii bu mesele üçümüz arasında sır olacak. Bir şekilde sonra ben kılıf uydururum. Çağla'ya söz verdim. Git kıza destek ol. Testler istedim. Sonuçlarını mesaj atıp uygun bir doğum planı hazırlarım."

"Sanki bu terimler uzaydan geliyor. Çok yabancı hissediyorum."

"Olgunlaşıyorsun sadece..."

"Peki abi, sen ne zaman olgunlaşacaksın?" Bunun anlamı bu değil kesinlikle. Ne zaman baba olacağımı soruyor.

"Doğru kişi karşıma çıkınca. Aslında biri var ama hızlı gitmek istemiyorum."

"Yeni kiracın mı?" Neden herkes beni Canfeda'ya yakıştırıyor. Beşik kertmesi falan mıyız yoksa!

"Hayır, tabii ki hayır. Neden bu düşünceye kapıldın ki?"

"Sence babam onu neden senin kiracın yaptı? O civarda Derya Abi'nin de kiralık dairesi vardı. İnşaat işinde oldukça başarılı."

"Bilerek mi?"

"Sana uygun gördü veya öyle birini istiyor. Sence neden Haluk Amca ile çok sık konuşmaya başladı?" Nihal... Tabii ya Nihal ve Deniz de bir plana kurban gitmişlerdi ama burada isteyen kişi Nihal'di. Canfeda böyle biri değil.

"Uygun şartların oluşmasını bekliyor. Seni biliyoruz kadınsız duramazsın. Hem de karşı dairende güzel korunmaya müsait bir ceylan varken."

"Hayır, böyle bir şey olmayacak kesinlikle! Canfeda iyi bir arkadaş olabilir ama ben Hale'den hoşlanıyorum. Madem Haluk Amca akıl hocası bana da bir doktor eş bulurdu herhalde. Onların ortak noktası buydu. Ayrıca Deniz'in bir kadının aşkına ihtiyacı vardı ve kısa sürede bu olay oldu ama ben çok farklıyım."

"Seçim senin tabii ki. Haleyi istiyorsan da harekete geç o zaman. Çünkü zaman çok çabuk geçiyor."

10

Şu an hastaneye doğru yürüyorum. Sarp ile hızlı bir yemek yedim garip olan ise yediklerimi değil de duyduğum sözleri sindiremiyorum. En nefret ettiğim şey arkamdan iş çevirmeleridir. Ne düşünüp yapacağımı bilemiyorum. Bu belki de bir düşünce ama herkes aynı şeyi düşünüyor olamaz. Nihal ve Deniz biraz da olsa Hale'yi düşündüğümü biliyor. Bunu bilirken de plana dahil olmazlar.

Öğleden sonraki programı düşünmek yerine düşündüğüm duruma bakın! Bir an önce şu düşünceleri kafamdan atıp sayılara odaklanmam gerek. Ayrıca aklımda başka bir şey daha var. Hızlı yürümeye devam edip aklımı boşaltmaya çalışıyorum. Bir şekilde de başarıyorum. Girişte Deniz ile karşılaşıyoruz.

"Neredesin sen Levent?"

"Sarp ile konuşmaya gittim." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Yani dışarıdan duyan biri için garip bir durum kabul ediyorum ama yapacak bir şeyim yoktu.

"Hemen hazırlanman gerek. Ekip geldi. Ameliyat formanı giymeni istiyorlar. Duruma dikkat çekmek için."

"Tamam. Nasıl görünüyorum?"

"Her zamanki gibi iyisin," diyor ve gülüyor. Beni ekibin yanına götürüyor. İlk önce şu formayı giymem lazım. Neyse ki onlar ayarlamış bile. Üzerimi giyiniyorum ve ufak bir ekran makyajından geçiyorum. Muhabir bir kadın, beni görünce şaşırıyor.

"Genç ve yakışıklı birini beklemiyordum." *Azıcık araştırsaydın o zaman. Ayrıca doktorları ne zamandır genç ve yakışıklı diye ayırır olduk?* Aman be şu konuşma cidden sinirimi bozuyor. Aşırı abartıyorum. Umarım bu gerginlik ekrana yansımaz.

"Teşekkür ederim..." diyorum ve hazırım artık. Aklıma

minik bir detay geliyor. Bu oyunda en masum kesinlikle Canfeda. Ayrıca beni cesaretlendiren de o oldu. Kısa bir mesaj yazıyorum.

"Az sonra haber kanalında canlı yayındayım. Sen haklıydın..."

Yayını beklerken mesaj geliyor ve telefonum titriyor.

"Çok sevindim izlemeye çalışacağım. Bol şans!"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. O an yayına girmek için bir dakikamız olduğunu anons ediyorlar. Derin bir nefes alıyorum. Muhabir ile yerimize geçiyoruz. Yayındayız diyen bir kart gösteriyorlar ve yanımdaki kadın konuşmaya başlıyor. Normal bir şekilde kameraya bakıyorum.

"Bugün yanımda Kadın Hastalıkları ve Doğum dalından Yardımcı Doçent Doktor Levent Öztürk var. Onunla Türkiye'deki sezaryen gerçeğini ve normal doğumun önemini konuşacağız. Öncelikle yayınımıza katıldığınız için teşekkür ederiz."

"Rica ederim, bu ciddi konuyu gündeminize aldığınız için ben de teşekkür etmek istiyorum." Rahat bir şekilde gülümsüyorum.

"İlk olarak rakamlardan ve mevcut durumumuzdan başlamak istiyorum. Türkiye'nin sezaryen gerçeği nedir?"

"Maalesef rakamlar iyi bir durumu göstermiyor. Türkiye sezaryen doğumda Avrupa'da birinci dünyada ise üçüncü durumda. Sağlık Bakanlığı'nın verilerinde devlet hastanelerinde doğum yapan kadınlar %35, özel hastanelerde ise %65 oranında sezaryen doğum yapmış. Bu rakamlar görüldüğü gibi çok fazla. "

"Peki bir doktor olarak rakamlar neden fazla?"

"Bunun en büyük sebebi bilinçsizlik kesinlikle. Doktor hasta iletişiminin eksikliği, bu da doğal olarak korku oluşturuyor. Hamilelerimizin etraftan duyduğu doğum efsaneleri de korkuyu tetikliyor. "

"Doktor hasta iletişimi nasıl olmalı?"

"İlk başta başka bir konuya değinip toplamak istiyorum. Meslektaşlarımın ve benim de oldukça yoğun bir

planımız var. Hasta yoğunluğu çok fazla. Poliklinik yaptığımız gibi doğumlara da giriyoruz ama çok önemli bir parantez açacağım. Ülkemiz bilinçli ve iyi eğitim almış ebeler yetiştiriyor. Onlar da bir uzman kadar iyi doğum yaptırabilir ama maalesef hastalarımız onlara güvenmiyor. Ben kendi açımdan eğer doğumda hiç bir sorun yoksa işi ebelerime bırakıp polikliniğime dönüyorum. Çünkü takip de işin çok önemli bir bölümü. Hamile olduğunu öğrenen bir kadın doktoru ile bir takvim yapmalı. Son aşamalarda ise doğum yöntemi kararlaştırmalı. Diyelim ki hastamız sezaryen olmak istiyor. Hemen buna onay vermemeliyiz. Eğer normal doğuma engel bir durum yoksa keyfi olarak sezaryen isteniliyorsa ilk başta ona sezaryen doğumun ne olduğunu anlatmamız gerekir."

"Sezaryen doğum nedir? Önce bununla başlayalım."

"Sezaryen doğum bir doğum ameliyatıdır. İnsanlar başka bir hastalıkta ameliyat olacağını duyduğunda ilk başta korkar çünkü işin içinde farklı riskler vardır. Sezaryen de bir ameliyattır. Farklı anestezi yöntemleri vardır. Burada unutulmaması gereken şey bir ameliyat olmasıdır. Karnı, rahmi, birçok dokuyu keserek yaparız bu işlemi. Operasyondan sonrası ise ağrılı bir süreçtir. Anneye bir takım zorluklar getirir."

"Normal doğum peki? Kadınları bıçak altına yatmasına kadar giden o korku dolu ağrı? Bunu nasıl açıklarsınız?"

"Vücudumuzun genel bir işleyişi vardır. Bu işleyiş mucizevi bir şekilde ilerler. Doğum da böyle bir işleyiş. Vücut doğum hazırlığı yapar ve zamanı geldiğinde de gerçekleştirir. İlk başta ağrıdan başlayayım. Ağrı bebeğin doğması için rahim kaslarının kasılmasıdır. Bu kaçınılmaz bir durumdur. Kolay olmasını beklememek ve bu durumu kabullenmek gerekir. Ağrı bize kasılma sırasında bebeği itmek için bir etki sunar. Ağrıdan korkan hastalarımız için ise ağrısız normal doğum dediğimiz epidural anestezi kullanırız. Bu diğer anestezi yöntemleri gibi değildir. Hastamız ağrıyı hissetmez ama kasılmaları hissedebilir. Belden

aşağısında da his vardır. Diğer anestezi yöntemlerine göre daha masumdur. Anne adayı ağrısız normal doğum yapabilir. Bunun hastaya çok güzel anlatılması gerekir."

"Peki sezaryen ve normal doğum arasındaki önemli farklardan da konuşalım."

"Açıkçası o farklar doğum bittikten sonra başlar. Normal doğum yapan bir anne doğumdan hemen sonra ağrının kesildiğini hisseder. Bebeği ile ilk temasını gerçekleştirebilir. Çok önemli olan kolostrum yani ilk gelen süt ile bebeğini emzirebilir. O süt bebek açısından çok önemlidir. İçinde birçok yararlı madde vardır ve bebek için ölümcül olan hastalıklardan korunma sağlar. Anne doğumdan hemen sonra ayağa kalkıp yürüyebilir. Sezaryen doğum yapan bir anne genel anestezi altında da olabilir. O ilk karşılaşmayı çok daha sonra yapabilir. Spinal anestezi altındaki anne ise ilk karşılaşmayı görür ama anestezi etkisi geçtiğinde karnındaki kesikten dolayı çok fazla ağrı çeker. Yaranın iyileşmesi için 2-3 gün geçmesi gerekir. Yürümesinde zorluk yaşayabilir. Bebeği ile normal doğum yapan bir anne kadar ilgilenemez. Oysaki biz normal doğum yapan anneleri o vakte kadar taburcu ediyoruz."

"Peki, burada doktorların da rolünü konuşmak istiyorum."

"Tabii, açıkçası eğer hastanın durumu normal doğuma elverişli ise ben kesinlikle hastanın sezaryen istiyorsa bile normal doğuma ikna edilmesi görüşündeyim. Eğer normal doğuma uygun olmayan bir gebelik varsa tabii ki biz de sezaryen olmasını tavsiye ederiz ama genelde hastalarımız bize kendi istekleri ile geliyorlar. Bazen çok inatlaşan hastalarımız oluyor ama onlara her detayı anlatmamız gerekir. Bazı arkadaşlarımız bundan kaçıp hastanın istediğini yapıyor ve tablo da ortada zaten. Bence bu çok yanlış. Sonuçta hiçbir hastamızın kötülüğünü asla düşünmeyiz. Bu da bizim işimiz biraz da olsa doktorlarına güvenmelerini tavsiye ederim."

"Bugün bizimle olan Özel Sağlık Üniversitesi Öğretim Üyesi Levent Öztürk'e teşekkür ederim. Türkiye'nin sezaryen gerçeğini ve dikkat edilmesi gereken detayları konuştuk kendisiyle. Yarın başka bir konuda görüşmek üzere." Yayın biterken kadın gelip elini uzatıyor.

"Tanıştığımız için mutlu oldum Levent Bey. Görüşmek üzere," diyor ve elini sıkıyorum.

"Bende..." diyorum ve işime dönmek üzere çekim alanından uzaklaşıyorum. Servise bir uğramam gerek. Servise girerken karşıdan gelen Hale'yi görüyorum. Hemen beni görünce soruyor.

"Çekim nasıldı?"

"Gayet iyi... Düşündüm de akşam yemek yiyebilir miyiz?" Çok ani oldu biliyorum ama artık hayatımın iplerini asılmam lazım.

"Tamam olur," diyor ve gülümsüyor. Garip bir gülümseme bu. Bana cesaret veriyor. Biliyorum bu çok hızlı ama niyetimi daha açık belli etmem gerek. Yaklaşıyorum ona ve itiraz etmiyor. Etrafta da kimse görünmüyor. Hızlıca belini kavrıyorum ve nefesinin kesildiğini duyuyorum. Çok kısa bir öpücük bırakıyorum dudağına. Bu kesinlikle delilik ama denemeye de değer.

Hayatımın en hızlı yürümesini yaptım resmen. Hiç bir kadına bu kadar hızlı açılmamıştım. Demek ki Hale de bana karşı boş değilmiş. Kafam rahatladı resmen. Hayata daha pozitif bakmaya başlıyorum şu andan itibaren. Tek yapmam gereken onu beklemek olacak. Dünkü deli yorgunluğun ardından bu gerçekten bana iyi gelecek.

Hale ile romantik bir restorana gidiyoruz. Sahi en son ne zaman ciddi bir ilişkim oldu? Bir kadını ne zaman yemeğe götürdüm ki diye düşünürken bundan çok daha önce olduğunu düşünüyorum. Çünkü yeltenmedim düşünmedim ve istemedim. Şimdi ise oldukça kararlıyım. Hayatımı ele geçiren iplere ben hükmedeceğim. Benimle

çok iyi dalga geçti o ipler. Şimdi sıra bende. Bir de vücudun sahibi benim yani. Kendi vücudumda asalak gibi yaşayacak değilim.

Güzel bir köşede oturuyoruz ve önümüze konan lezzetli yemekleri yiyoruz. Bence o hâlâ şaşkın. E yani karşısında Levent var. Hareketlerim önceden tahmin edilemez. Daha doğrusu gençken böyleydim. Şimdi de eski mutluluğumu geri alacağım.

"Her zaman böyle hızlı mı davranırsın?"

"Her zaman değil." Yüzümde göz alıcı bir gülümse var. Kesinlikle onu etkiliyorum.

"Bana mı özel?"

"Neden olmasın?"

"Açıkçası şaşırtıcı çünkü senin gibi evlenmemiş adamlar bizim gibi evli kadınlara bakmaz."

"Göz alıcı olsalar bile mi?" Bu iltifatım hoşuna gidiyor ve bakışlarını masaya indirip gülümsüyor.

"Aslında kocam bir İngiliz'di. Aynı dönem okuduk o da doktor. İdealist bir Nörolog. Çok keskin sınırları vardı. Onu bu yüzden sevdiğimi düşünüyordum." Eski kocasını neden bana anlatıyor ki? Geçmiş ve bitmiş beni pek de alaka etmiyor. Şu an onun hakkında hâlâ eski kocasını özlüyor düşüncesine giriyorum.

"Onu özlüyor musun? Biraz öyle geldi bana." Sesimdeki yermeyi kesinlikle hissetti. Gözlerini kocaman açıyor.

"Hayır, çünkü onunla iyi ayrılmadık." Peki, neden bana onu anlatıyorsun? Bence hiçbir erkek eski sevgili veya koca olayından hoşlanmaz.

"Ne kadar oldu?"

"Bir seneyi geçti." Yani üzerinden zaman da geçmiş. Neyse buna takılmamam gerek.

"Peki, senin ilişkin ne zaman bitti?" Bu soruya gülmek istiyorum.

"Adam akıllı bir ilişkim olduğu söylenemez. Ben tek gecelerin adamıyım. Aslında adamıydım demem daha doğru olur. Üç senedir ailemin deli gibi evlen artık baskısını taşı-

yorum. İnan bana çok zor. Şu an evi kedi ile dolu olan hiç evlenmemiş yaşlı teyzeler gibi hissediyorum ki sonumun da böyle olacağını düşünmeye başlamıştım. Kedilerin olması kötü bir şey değil."

"Hayvansever misin? Sanki öyle bir şey sezdim."

"Evet, hafta sonları besleme etkinlikleri ve tabii güzel bir barınak kurma gibi projelerde çalıştım. Zengin adamları bulunca peşlerinden ayrılmıyorum bağış için."

"Çok garip bir adamsın Levent. Peki, bu yemekten sonra beni bir yere mi götüreceksin?"

"İstersen neden olmasın? Teklif var ısrar yok."

"Ah bence sen iflah olmazsın," diyor ve gülüyorum.

"Sordun ben de söyledim." Açık sözlü olmak bence iyidir.

"O zaman cevabım eğer bir ilişki olacaksa daha ağır olmamız. İstediğin tek gecelik bir şey değil gibi görünüyor."

"Tamam sonuçta pek bir deneyimimim yok ama öpmemde bir sakınca yok değil mi." Gülümsüyor.

"Sen ona öpücük mü diyorsun?" *İşte bana böyle geleceksin Halecim* demek geliyor içimden ama susuyorum.

Yemek bitince ona öpücük ne demekmiş göstereceğim kesinlikle. Yemek bittikten sonra onu evine bırakmak istiyorum. Yalnız dediklerine kesinlikle uymuyor. Kocası idealist Hale ise daha çok anı yaşayan biri. Bence ayrılıklarının temel gerekçesi bu. Arabada ona öpüşmenin ne olduğunu gösteriyorum. Kabuğunu çoktan kırdı bile. Belli ki bir erkekle vakit geçirmeyeli çok olmuş. Belki bu benim marifetim de olabilir.

Dilimi ağzında gezdirirken elleri ile saçlarımı kavrıyor. Çoktan sınırı geçmiş durumda. Ellerini zapt etmekte zorlanıyor. En sevdiğim kadın modelidir. Ona daha fazlasını sunmak istiyorum. Dudaklarımı dudaklarından ayırıp boynuna küçük ıslak öpücükler bırakıyorum. İçini çekiyor ve daha fazla öpmem için boynunu daha fazla açığa çıkarıyor.

"Hadi evime gidelim." Sesindeki arzuyu bile hissedebiliyorum.

"Tamam." Uzun zamandır yapmamış olmak bir de böyle en sevdiğim kadın modelinde bir kadını görmek beni heyecanlandırmalı aslında. Şu anda öyle bir şey yok, kendime şaşırıyorum. Arabadan iniyoruz. Dairesine gelene kadar asansörde biraz daha öpüşüyoruz. Aklım ise başka bir yerde. Odaklanamıyorum sanki. Dairesine girip kapıyı kapatıyorum. Bu saçma durumdan kurtulmalıyım. En çok sevdiğim şeylerden biri bu. Nasıl canım yapmak istemez? Daha doğrusu her zaman beynimden daha önce hazır olan uzvum hazır olmaz. İnanılır gibi değil! Derin bir nefes alıp rahatlamak istiyorum.

Daha fazla uğraşmam lazım. Hemen gömleğinin düğmelerini çözüyorum. Üzerinde seksi bir sutyen var. Bunun beni etkilemesi gerekirdi. Dudaklarımı teni ile buluşturuken ellerimle avuçlamayı ihmal etmiyorum. Hâlâ bir şey yok! Ne oluyor bana be! Resmen dokunsan ağlayacak kıvamdayım.

"Ne oldu?" diyor bana bakıp nefes nefese.

"Bir şey yok, sadece beni büyülüyorsun." Gülümsüyor ve ben de odaklanmaya çalışıp tekrar onu öpmeye başlıyorum. Ne kadar hünerim varsa ortaya döküyorum ama yok bir şey. O ise halinden çok memnun. Belli ki kocası asla ona böyle davranmamış.

"Seni istiyorum." diye fısıldıyor kulağıma ama hiçbir faydası yok. Gömleğimin düğmelerini çözüp karnıma dokunmaya başlıyor. Normalde buna bayılırım.

"Sen muhteşemsin." Hayır değilim, şu an işe yaramaz bir herifin tekiyim. Elleri biraz daha aşağıya inerken korku ile ellerini engellemeye çalışıyorum. Şaşırtan bir hamle ile onu döndürüyorum ve duvara yaslıyorum. Nefesi kesiliyor bundan çok hoşlanıyor. İşte bu en en sevdiğim kadın tipi hatta fazlası, çoğu kadın arkasında bir erkek olsun istemez. Onu memnun edemem şu anda. Beni görmesini de istemiyorum ve ellerini de engellemem gerek. Eteğinin altından okşayarak iç çamaşırını buluyorum. Şu çıkardığı sesler bile beni etkilemeli ama yok. Yapacağım tek bir şey

var onu yarı yolda bırakamam. Külotunu indirip ellerimi işleve koyuyorum. Bir elim kalçasını kavrayıp okşarken diğeri onun kadınlık sınırlarında geziniyor.

"Ah... Levent... Seni içimde istiyorum!" O kadar arzu dolu ki ama ona istediğini veremem. Kuş öldü beybi diyemem ki!

"Daha değil yavaştan alıyoruz unuttun mu?" Toparlayıp kaçmam gerek. Onu ellerimle tatmin etmem gerek. İçim kan ağlıyor. Her şey bitti. Bir daha erkek gibi hissedemeyeceğim. Onu zirveye ulaştırıp sakinleşmesini bekliyorum.

"Sen," diyor birkaç dakika sonra.

"Senin zevkin benim zevkim," diyorum ve onu mutluluk ile gülümsetiyorum.

"Şaşırtmam gerekiyordu." Umarım yüzüm ele vermiyordur beni. Sonuçları lehime çevirmek için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyorum.

"Bunu başardın. Bu kadar heyecanlanıp istediğimi hatırlamıyorum."

Şu an olsa gurur duyardım ama erkekliğim bittiği için sahte bir gülücük koyuyorum ortaya. Sırf belli etmemek için ona lavabonun yerini soruyorum. Aslında tek yaptığım şey elimi yıkamak. Şu an ateş edemeyen bir silaha sahibim. Ben nasıl bu noktaya geldim? Resmen hayatım kararda. Bu saatten sonra evlensem ne? Karımı memnun edemezsem ölürüm kahrımdan. Adım çıkar, iktidarsız jinekolog olurum. Sonra kalkamayan uçağın var diye dalga geçerler. Ben de o kahırla gider yüksek doz Viagra alırım ve sonum da ilişki esnasında kalp krizi geçiren adamlar gibi olur. Çocuğum olmayacak çünkü bamyalar çocuk yapmayı düşünmezler.

11

Ölü bir adamdan farkım yok. Hayatımın şokunu yaşıyorum adeta. Bu nasıl iştir anlamadım gitti. Nasıl ondan etkilenmem? Ya hep böyle olursam. O zaman ne yapacağım? Şu an doktorluk kısmım çalışmıyor sanki hata verdi. Hâlbuki bu durumun birçok açıklaması var. Hiçbir açıklama depresyonuma iyi gelmiyor. Oysaki Cem Yılmaz'ın ünlü Bahattin abisine deli gibi gülmüştüm. Açıkçası şimdi kendimi kötü hissediyorum.

Evime giriyorum. Moralimin düzelmesi için bir kediye ihtiyacım var. Onu kucaklamak ve nefesini dinleyip uyumak... Açıkçası bunu da yapmıyorum. Koltuğa çöküp düşünmeye başlıyorum. Ben bu hale ne zaman geldim? O kadar kadınla yatarsam olacağı bu tabii. Çürüğe çıkmama şaşmamalı. Yine de inanmak istemiyorum. Güvenim kırıldı bir kere. Aklımda bir yas havası var. Yağmur altında şarkı söyleyen sevdiğine ağlayan Muhabbet gibi hissediyorum kendimi. Hatta şarkının sözlerini bile mırıldanıyorum. Şu şarkıyı söyleyebiliyoruz diye hava atardık Türkiye'de.

Sie liegt in meinem armen
ich kann es nicht ertragen
es war ihr aller letztes Wort
ich liebe dich dann ging sie fort

Resmen efkar dağıtan adamlar gibi hissediyorum. Demek ki diğerlerinden çok da önemi olmayan o organın insanı nasıl bir depresyona sürüklediğinden haberim yokmuş. Dalga konusu olacağım. Kime anlatırım derdimi? Nasıl derim *erektile dysfunktion* oldum diye.

Kraliçe havlamaya başlıyor. O kadar dağılmışım ki haberim yok. Kapı çalınıyor hatta kapıya vuruluyor bir de. Kim ki bu alacaklı gibi? Merakla kapıya gidiyorum ve açı-

yorum. Karşımda Canfeda duruyor. Elinde bir kova var Yüzü ise heyecanlı.

"Sana ne oldu?" diyor yüzümü incelerken.

"Bir devrin çöküşü..."

"Ne devri?"

"Boş ver... Neden alacaklı gibi çaldın kapıyı."

"Ah unuttum çöp atmaya gitmiştim sonra bir kedi gördüm çok miyavlıyordu. Galiba yavruları olacak karnı şişti. Sen bilirsin diye düşündüm sonuçta kedin var. Ona yardım edebilir miyiz?"

Sonunda beni kendime getirecek bir sebep buluyorum. Anahtarımı alıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Canfeda çöp kovasının kapısının önüne koyuyor ve birlikte aşağıya iniyoruz asansörle. Beni çöpün oraya getiriyor ve kediyi görüyorum. Belli ki güvenli bir yer bulamamış. Umarım kaçmaz. Keşke yanımda mama getirseydim. Yavaşça yaklaşmaya başlıyorum. Garip bir şekilde sanki yardım bekliyor ve kaçmıyor. Onu yakalayıp kucağıma alıyorum.

"Yüzde yüz güvenli bir yer bulamadı. Kediler doğurmadan önce güvenli bir yer belirleyip yavrularını orada doğurur. Eve götürelim onu."

Çok uysal bir kedi. Sokak kedileri insanların kötü muameleleri yüzünden onlardan uzaklaşır. Yanlarına yaklaştırmazlar ve kaçarlar. Onu kollarımla iyice sarıyorum. Eve geldiğimizde ise ona kendini rahat hissedebileceği bir yer yapmaya çalışıyorum. Kızçe nasıl olsa yatağını kullanmıyor. Eskimeye yüz tutmuş havluları da kullanabilirim. Yatağın üzerine havluları seriyorum kat kat. Hem sıcak hem de güvenli.

"Doğuracak mı?"

Kediyi yatağa bırakıyorum. Çok güzel bir kedi. Pofuduk tüyleri var ve bir sarman. Canfeda'nın sorusunu yanıtlamak için kedinin genital bölgesine bakıyorum. Bana kalırsa yakın gibi.

"Tam bilemiyorum biraz zaman gösterecek bunu." Onu rahatlatmak için kafasını okşuyorum. Bu kedi hiç de sokak kedisine benzemiyor. Belki de şerefsizin teki onu terk etti.

"Çok acı çeker mi?"

"Biraz hissedebilir ama onlar içgüdüleri gereği yavrularına iyi bakarlar. Açıkçası doğurmasını iple çekiyorum. Yavru kedi kadar güzel bir şey yoktur."

Hani her şeyin küçüğü güzeldir derler ya... Koltuğa oturuyor ben ise kedinin yanından ayrılmak istemiyorum. Açıkçası Kızçe nasıl tepki verecek merak ediyorum.

"Bu arada seni izledim biraz. Gayet iyiydin."

Ben onu bile tamamen unuttum. Hale de Hale diyerek kaptırdım gittim kendimi ama en iyi yaptığım şeyin sonunu getiremedim. Gerçekten acınacak durumdayım.

"Benim fırsatım olmadı daha." Açıkçası şu an nasıl göründüğüm de umurumda değil.

"Rahattın ve bence çok güzel noktalara değindin." Canfeda ise oldukça beğenmiş görünüyor. Cidden o gaz vermese çıkmazdım sanırım.

"İçim rahatladı," diyorum ve kediye bakıyorum. Şimdi mama ve su getirsem yemeyebilir. Bildiğim kadarıyla doğuma kadar yemiyorlar ama bu kedi sokakta olduğu için aç olduğu aşikar. En azından biraz enerji toplar diye düşünüyorum.

"Mama alıp geleceğim." Kızçe'nin eski mama ve su kabı duruyor ona koyabilirim. Mamayı ve suyu koyduktan sonra kedinin yanına koyuyorum. Tahmin ettiğim gibi saldırıyor direkt.

"Kuzum nasıl da acıkmış!" Maalesef çoğu bu durumda. Onlar için elimden ne gelirse yapmaya çalışıyorum ama tek kişiyle olacak iş değil.

"Ne bulacak ki, küflenmiş ekmek sıyrılmış kemikten başka..."

"Bugün çok garipsin. Sanki o neşen yok gibi."

"Aslında bugün güzel bir şey oldu. Galiba makus talihimi yeniyorum." Ayaklarımı uzatıp halıya oturuyorum.

"Nasıl bir şey?"

"Kız arkadaşım oldu." Nedense bunu bile buruk söylüyorum. Eğer normal Levent olsam nasıl olurdum diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Senin adına sevindim."

Yüzünü inceliyorum. Al işte, kız beni arkadaşı olarak görüyor görüşümde kesinlikle haklıyım. Babamlar başarılı olmayacak kesinlikle. Bu kız sadece ona yapılan iyiliği kabul etti. Gayet arkadaşça görünüyor.

"Teşekkürler, sen neler yapıyorsun?"

"Aslında bir şey yapmıyorum. Bir yerden başlamam lazım. Acaba zumbaya falan mı yazılsam diye düşündüm. Arkadaşım çok eğlenceli olduğunu söylüyor."

"Olabilir. İstersen benimle besleme etkinliklerine gelebilirsin. Aslında önceden yapıp da yapmadığım çok şey var. Mesela at çiftliğine giderdim. Atımı çok ihmal ettim."

"Ne güzel. Her zaman merak etmişimdir." Yüzünde meraklı bir gülümseme beliriyor. Şu şirin hali nedense hoşuma gidiyor ve ne kadar umutsuz vaka gibi olsam da gülümsememi sağlıyor.

"O zaman bu hafta gidelim. Senin için uygun mu?"

"Olur ama sevgilin kızabilir." Cidden haklı hiç ciddi ilişkim olmadı ki tam sınırlar nedir neler yasaklıdır bileyim... Hale sonuçta yetişkin bir kadın kızmaz diye düşünüyorum.

"Kızacağını sanmıyorum sonuçta o bana eski kocasını anlatabiliyorsa ben de arkadaşlarım ile vakit geçirebilirim." Bu duruma neden bu kadar içerledim bilmiyorum.

"Eski kocası mı? Evlenmiş boşanmış yani."

Gözümü yere dikiyorum halı desenlerini inceler gibi. Cidden düşününce yine sinir oldum.

"Evet."

"Halam haklıymış yaş geçtikten sonra seçim şansın olmaz derdi." Ne demek bu? Hale'yi gayet de ben seçtim. Hâlâ seçme şansım da var. Koca karı uydurması bu sözler.

"Çocuğu var mıymış?" Tek kaşını kaldırıp bu soruyu soruyor. Yalnız yüzündeki o ifade hiç hoşuma gitmedi. Garip bir şey var hani onu tanımasam kıskançlık bile diyebilirim.

"Herhalde yok olsa söylerdi." Sonra sessizleşiyoruz.

Kedi mamayı bitiriyor üstüne suyu da içiyor. Daha doğuma var diye düşünüyorum. Birkaç saat öylece oturuyoruz ve havadan sudan konuşuyoruz. Kedide bir hareketlenme oluyor ve karnı kasılmaya başlıyor.

"Geliyorlar..." diyorum bugünün en güzel anı diyebilirim. İlk yavru kedi geldiğinde hemen annesi yalamaya başlıyor. Yumuşak bir peçete ile yavrunun nefes alması için burnunu ve ağzını siliyorum.

"Çok küçük ama bu, çok tatlı," diyor Canfeda.

İlk yavru temizlendikten sonra ikinci yavru geliyor. Toplamda dört yavrusu oluyor. Bir tanesi smokin iki tanesi sarman ve bir tanesi de beyaz... Annelerini emmeye başlıyorlar ve ufak ufak sesler çıkartıyorlar. O an Kızçe geliyor bu evin kızı benim der gibi. Hemen onları incelemeye başlayıp kokluyor.

"Kızçe Hanım sen yerinde duruyorsun!" deyip kucağıma alıyorum.

"Kıskanır mı?"

"Olabilir ama alışacaktır ona da bir arkadaş gerekiyordu aslında. Bir yavruyu sana vereyim."

"Bana mı?"

"Evet, arkadaş olur sana işte. İki ay annelerini emsinler de öyle tabii."

"Bilmem pek bakımını bilmiyorum."

"Öğrenirsin zaten bir şeyi yok." Yavrular emerken uyumaya başlıyorlar. Kızçe ise kucağımda kıvranıyor ve onu serbest bırakıyorum. Koltuğun köşesine tüneyip onları izlemeye devam ediyor.

"Sen Kızçe'yi nereden aldın?"

"Aslında o bana geldi. Arabamın kaputuna ısınmak için girmişti. İyi ki çalıştırmadan kaputa vurmuşum. Birçok yerde bunun önemi ile ilgili yazılar görmüştüm. Motor çalıştığında maalesef kedi sıkışıyor ve parçalanıp ölebiliyor. Çok uğraşmıştım çıkarmak için. Minicik bir şeydi. Ben de onu sahiplendim. Üç senedir beraberiz. İlk çocuğum biraz şımarık büyümüş olabilir." Gülüyor bu içten bir gülümseme.

"Ben gitsem iyi olur. Saat bir buçuk olmuş bile."

"Tamam, iyi geceler görüşürüz." Onu geçiriyorum ve tekrar o yalnızlık dolu iğrenç çukura dönüş yapacağımı hatırlıyorum.

"İyi geceler Levent," diyor ve kapıyı kapatıyorum. Uzun bir gün oldu benim için. Ayrıca kafamı yiyip bitiren bir sorunum da cabası.

Sabah kalktığımda hâlâ üzerimde iğrenç bir bitkinlik var. Kafam ise boş olacağına tam tersi dolu. Birine anlatmam gerek yoksa cidden çatlayacağım artık. Yalnız olay daha dün gerçekleşti. Sanki yüzyıl olmuş gibi geliyor. Yüzümü yıkıyorum kendime gelmek adına. Kahvaltı falan etmek gelmiyor içimden ama etmek zorundayım. Ufacık bir poğaçanın yetmeyeceğini biliyorum. Peynir zeytin ve ekmek çıkarıyorum dolaptan. Bir tabağa istediğim kadar koyup yanına kahve yapıyorum. Kafam dağılsın diye televizyonu açıyorum. Sabah haberlerinde son zamanın fenomen olaylarından bahsediyorlar.

Şarkıyı duyunca gözlerim kocaman açılıyor. Şaka mı bu? Dün gece çaresizlikle söylediğim şarkıyı Murat Cemcir ve Ahmet Kural söylüyor. Yalnız remix yerine burunlarını tutup söylemelerini yaratıcı buluyorum ve niyeyse gülümsüyorum. Yani en azından modum bir tık da olsa yükseliyor. Hızlıca tabağımdakileri yerken değişik bir kedi yanıma geliyor. Ben bunu tamamen unuttum. Acıkmış olmalı ayrıca yavruları nasıl bilmiyorum. En son baktığımda hepsi sağlıklıydı. Tabağı ve kahveyi koyup kediye mama dolduruyorum. Acıkmış hemen yemeğe başlıyor. Yavrular ise çok tatlı olmuşlar. Yalanıp temizlenmişler. Gözleri kapalı ve pembe burunları öpülesi. Hemen karınlarına dokunuyorum nazikçe. O kadar yumuşak ki... Neşem yerine geliyor. Ayrıca Kızçe de az önce yanıma geldi ve yavru kediyi yalamaya başladı. Pek bir şey çıkarmadı ama önlem almam gerek. Ne olur ne olmaz. Elimi yıkayıp tekrar yemeğime dönüyorum ve kahve ile tam zamanında bitiyor.

Hastaneye gittiğimde yine çok kalabalık. Hatta sekre-

terim fazladan hamile kadının geldiğini söylüyor. Dünkü yayın işe yaramış olmalı.

"Hocam Deniz Hoca çağırıyor. Odasındaymış." Sekreterim tam ihtiyacım olan şeyi söylüyor. Aslında bu benim için iyi bir fırsat ona anlatıp rahatlayabilirim. Bugün Hale'yi de görmedim. Özgüvenimle birlikte uçkurum da yerle bir oldu sanki. Odadan dışarı çıkıyorum ve Hale'yi görüyorum. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Dün geceyi hatırladı tabii. Benimki işlevsiz olsa da ellerim güzel iş gördü bunu biliyorum.

"Günaydın Levent..."

"Günaydın," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Hemen kulağıma bir şeyler söylüyor.

"Dün gece çok çabuk kaçtın?"

"Garip huylarım vardır Hale. Bilirsin tek gecelik ilişkilerimden kalan davranışlar."

"Anladım ama bence bunu değiştirmelisin. Dün gece çok güzeldi."

"Öyle mi?" Tek kaşımı kaldırıp özgüven ile bakıyorum. İşte her erkek bunu duymak ister. Bu sizi çok iyi hissettirir. Dünyadaki en eşsiz erkek gibi.

"Sen de biliyorsun." Yüzü kızarıyor ve bu çok hoşuma gidiyor ama yine bir hareketlenme yok. *Neredesiniz ulan sereblal veya spinal uyarılar!* Aşağıdaki arterim genişlemiyor ve kaverne kan gitmiyor işte... *Verdammt!*

"Acil Deniz'in yanına gitmem gerek. Görüşürüz sonra..." Yine kaçıyorum resmen. Of... Ne kadar da kötüymüş bu durum. Deniz'in odasına geldiğimde yine yüzüm düşük. Deniz hemen fark ediyor.

"Levent ne oldu?"

"Bir devir kapandı Deniz. Kendimi bok gibi hissediyorum."

"Neden ki?"

"Erektile dysfunktion oldum." Şu an gülmesini dalga geçmesini bekliyorum ama yüzü hiç de öyle değil.

"Olabilir ne var ki bunda?"

"Nasıl olabilir ilk defa oluyor."

"İlk defa değil doğum gördükten sonra da olmuştu." Bazen yakın arkadaşınızın her şeyi bilmesi iyi hissettirmiyor kesinlikle. İlk kez doğuma girdiğimde de olmuştu bu durum. Sizin cinsel birliktelik olarak arzuladığınız organdan bebek başının an be an gelmesi biraz korkutucu görünmüştü. Zaten önceden böyle şeyler olabileceğini de duyduğum için kafama takmamıştım.

"Evet ama onu biliyordum ama şimdi. Dün gece Hale ile deli gibi ön sevişme yaşadık ama olmadı. Resmen oradan kaçtım." İşte şimdi gülüyor. Ona kızgın bir bakış atıyorum.

"Geçende bana da oldu ama bunu dert ettim mi hayır etmedim. Çünkü stres durumlarında olur. Yüzde yüz panikledin ve olmadı. Ayrıca Türkiye'de erkeklerin yüzde altmış beşi iktidarsız." Garip bir oran sonuçta genç nüfus oranı yüksek bir ülkeyiz. Bu kadar yüksek olması şaşırtıcı.

"Ama ben o yüzde otuz beş içindeydim. Hiç böyle olmamıştı."

"Sakinleş ve gevşe olmazsa o zaman endişelen. Sağlıklısın bir şey olmaz sana."

"Kötü hissediyorum sanki bir daha yapamayacakmış gibi. Sen beni neden çağırdın?" En sonunda buraya neden çağırıldığım aklıma geliyor, kendi sorunlarımdan sıra gelmedi ki.

"Şu proje var ya bugün ilk günü ve öğleden sonra okula gideceksin. Bence kendini hazırla buna."

"O konu bende, çok yararlı olacak eminim." En azından kafamı dağıtacak bir nedenim var. Deniz de haklı.

"Öğleden sonrayı kapattık ama hastaların isyankar haberin olsun." Gülümsüyorum, canım hastalarım her zaman benimleler... O an kapı açılıyor ve Nihal giriyor. Elinde bir kâğıt var. Beni görünce hemen konuşmaya başlıyor.

"Biz ergenken hijyenik ped dağıtırlardı. Nasıl da utanmıştık. Üstünde de çocuk da yaparım kariyer de yazıyordu."

"Onu çoktan yaptın aşkım." Nihal Deniz'e gülümserken şu hallerine gıptayla bakmamak elde değil.

"Evet ama o zaman utanç vericiydi. Bence bu konuya el at Levent. "

"Tamam, Nihal bu güzel bir değinmeydi. Neyse ben kaçayım çok hastam var."

"Canfeda öğretmen ile aranız nasıl?" Nihal sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi yapıyor.

"Aslında çok iyi. Bazen birlikte yiyoruz yemekleri. Kendisi yalnız başına sevmiyor yemeği. Dün bir hamile kedi kurtardık. Doğum yaptı evimde. 2 tanesine size vermeyi düşünüyorum." Nihal bu konuda tereddütlü ama Umut ve Erdem deli gibi istiyor.

"Bir düşünmem lazım. Aranızın iyi olmasına sevindim. Ben senin yerinde olsam Hale ile vakit kaybetmezdim."

"Nihal bana sakın planın içindeyim deme?"

"Ne planı?"

"Babamın Canfeda'yı görünce direkt ideal gelin görmesi. Aramızda bir şey olacağını sanıyormuş ama böyle bir şey olmayacak. O sadece bir arkadaş. Arada yemek yesek dışarıda at binmeye gitsek bile..." Yalnız ben bunları niye söylüyorum ki?

"Çoktan ateş bacayı sarmış ama haberin yok. Yazık sana Levent. O kızın bir erkeğe ihtiyacı var. Çok güçlü bir kız... Tam senlik ikiniz de birbirinize ilaç olacaksınız. İki etek giymiyor bir ruj sürmüyor diye mi bu kadar karşı çıkıyorsun? "

"Nihal cidden pes ediyorum. Hadi güle güle..."

"En son ben güleceğim ve o gün de sizin nikah şahidiniz olacağım."

"Rüyanda görürsün," diyorum ve dışarıya çıkıyorum. Neden? Neden? Yeter artık! Cidden bıktım. Bir gün sırf onların sesi kısılsın diye Canfeda ile çıkacağım. Dün bir bugün iki ne ara bu kadar senaryo yazdılar? Çünkü Nihal onda kendini görüyor. Sessiz sakin kız imajı var Canfeda da. *Olmaz böyle şey yoksa rüya mı* demek istiyorum ve hızla polikliniğime gidiyorum.

Ciddi anlamda sinir katsayım yükseliyor. Neden hep onunla anılıyorum? Cidden artık gına gelmeye başladı. İşim başımdan aşkın zaten. En iyisi düşünmeyip işime odaklanmam. Canım hastalarım iyi ki her zaman benimle beraberler.

Öğleden sonrası için aşırı merak içindeyim. Nihal'in dedikleri aklıma geliyor. Bu konulara değinmem şart. Bakalım kız öğrenciler ile sohbetim nasıl olacak?

Öğlen olduğunda yemekhaneye iniyorum ve Hale'yi görüyor gözüm. Umarım bana iltifat etmez. O iltifat ettikçe benim aklıma başarısızlığım geliyor. Yemeğimi alıp yanına oturuyorum.

"Merhaba," diyor beni görünce ve yüzü aydınlanıyor.

"Hastalarını kaptım. Öğleden sonra yine yokmuşsun."

"Evet. Bir kampanyada gönüllü çalışacağım. Ergenlik ile ilgili bir eğitim." Deniz bana bir mail attı. İçinde bir sunum var. Orada neler anlatacağım da yazıyor. Açıkçası şimdiden kafamda bir sohbet oluşturdum bile.

"Çok fazla sosyal sorumluluk işlerine katılıyorsun."

"Çünkü mutlu oluyorum."

"Bir arkadaşım seni tanıdı. O da sıkı bir hayvansever. Evde beslediğin hayvanların varmış."

"Evet evimde bir kedim bir köpeğim var. Ayrıca dün doğum yapan bir kediyi de misafir ediyorum. Hayvanlar bazen insanlardan daha iyi geliyor." Kaşığı ağzına götürüp yoğurdunu yiyor. O kadar hoş görünüyor ki, beni etkilemeli ama yok bir şey. İyice ümidim kırılıyor. Ne yapacağım ben bundan sonra?

"Bu çok güzel. Garip bir adamsın Levent. Dün hiçbir erkek oradan ayrılmazdı." Dünün konusunu açtı. Yine kaçmak istiyorum.

"Kadınlara hak edilen değerin verilmesi istiyorum. Biliyorsun ki fakülteden beri birçok vaka ile karşılaştım. Doğum olayı başlı başına bir saygı sebebi. Kadınlara daha farklı bakıyorum. Cinsel hayatımda da öncelik kadındadır ve dün de sana öncelik verdim."

"Açıkçası saklamana gerek yok. Yüzünden anlaşılıyor." Eyvah! Bittiğimin resmidir bu!

"Ne anlaşılıyor?"

"Dün iktidarsız olduğun..." Rengim atıyor, tansiyonum düşüyor, *bir şeyler oluyor bana, aaaa dostlar* diyesim geliyor. Tüm mahalleyi ayağa kaldıracak ve dizlerime vuracak anne kıvamındayım. Nefes almam lazım. Nasıl alayım ki? Karizmam hiç böyle inceden çizilmemişti.

"O sadece... Dün olan bir şeydi. Neden oldu bilmiyorum."

"Nedenini söyleyeyim mi? Çok çalışıyorsun kendine vakit ayırmıyorsun sürekli stres altındasın. Dün de ciddi bir ilişkiye başladığın için panikledin."

Oh be... Rahatlık yavaş yavaş üstüme çöküyor. O da strese bağladı konuyu. Bir kadından bu konuda destek almak çok önemlidir.

"Üniversitede çok büyük namım vardı. "

"Biliyorum..."

"Biliyor musun?"

"Evet yine ortak bir tanıdık. İngiliz bir arkadaşım var o da Harvard'da okudu. Ona sordum seni ve bu konuda oldukça bilindik olduğunu söyledi. Efsanesin..." Efsaneyim... İşte böyle kendime güvenmem ve bu konuyu kafama takmamam lazım. Kesinlikle çok haklı.

"Çok teşekkür ediyorum. Ben dünden beri bunu düşünüyorum. Cidden rahatladım."

"Önemli değil. Eski kocam da çok fazla olurdu." *Ulan...* Yine mi eski koca konusunu açtı. Ben böyle işin...

"İlişkide kural koymayı bilmem ama lütfen kocandan bahsetme çünkü deli oluyorum."

"Kıskandın mı?"

"Hayır, ama erkekler bu konuda konuşmanızı dinlemek istemezler."

Hızlıca yemeğimi bitiriyorum o da mesajı çok güzel aldı zaten. Deniz adresi vermişti. Görevliler ile orada buluşacağız. Bazı ebe arkadaşlar da olacakmış.

"Ben geç kalmayayım. Görüşürüz," diyorum ve yanağına öpücük konduruyorum. Açıkçası daha şu ilişki işine alışamadım. Dışarıya çıkıp arabama biniyorum. Buraya yakın bir okul olması benim için bir avantaj. Kısa bir süre sonra da okula varıyorum. İçeriye girdiğimde ekip ile karşılaşıyorum.

"Levent Bey..." diyor bir kadın.

"Evet benim."

"Tam zamanında geldiniz. Biz de şimdi girecektik." Geç kalmadım bence onlar biraz acele ediyorlar.

"Ne kadar sürem var?" Yalnız Nihal haklı. Yine hijyenik ped var kutuların içinde.

"40 dakika." Yani fena bir süre değil.

Kadınlar giderken onları takip ediyorum. Kapıyı açıyorlar ve sınıfa giriyoruz. Bir erkek görmeyi kesinlikle beklemiyorlar. Rahat bir şekilde güven veren tarzda gülümsemeye çalışıyorum. Ebe sözü bana verince gözlerimi sınıfta gezdiriyorum.

"Aslında bir erkeğin ne işi var diye düşünebilirsiniz. Kendimi tanıtayım. Levent Öztürk, ben bir jinekoloğum. Jinekoloğun ne olduğunu bilmeyen var mı?" Çekiniyorlar bunu görüyorum bu yüzden açıklama gereği duyuyorum.

"Kadın hastalıkları ve doğum uzmanıyım. Aynı zamanda Tıp öğrencilerine ders de veriyorum. Bugün buradayım çünkü sizin yaşlarınızda olan değişiklikleri psikolojik durumu falan konuşmak istiyorum. Şimdi beni bir arkadaşınız olarak görün." *Kadınlığa yeni adım atmış* konuşmamı yapmak üzere başlıyorum.

"Adet görmek kadınsal bir özelliğin getirisidir. Kadınlara özgüdür. Çünkü kadınlar vücudunda yeni bir insan oluşturur ve zamanı gelince de doğurur. Adet sizin büyüdüğünüzü gösteren bir işarettir. Büyümek utanılacak bir şey değildir. Yaşayan her canlı büyür." Arkamı döndüğümde sunumun açıldığını görüyorum. Hemen bir rahim fotoğrafı çıkıyor ama bazıları utanmışlar bazıları ise aralarında gülüşüyor.

"Bakın, utanacak bir şey yok. Bu sizin bir parçanız. Zamanla alışmış olacaksınız. Şimdi en önemli konuya gelelim. Neden adet görüyorsunuz? Bilen var mı?" Birisi çekingen bir tavırla el kaldırıyor. Ona söz hakkı veriyorum.

"Az önce söylediniz. Doğurganlık falan dediniz."

"Evet, şimdi işin daha biyolojik yönünü anlatacağım. Tıpta adete menstrual döngü deriz. 4 aşaması vardır. Ergenlikte yumurtalıklarda bir adet yumurta hücresi üretilir. İlk önce folikül içinde yumurta gelişir ve olgunlaşır. Sonrasında folikül yırtılır ve yumurta serbest hale gelir. Bu aşamaya da ovulasyon evresi denir. Yırtıldıktan sonra sarı renkli yağ damlacıkları taşıyan ve korpus luteim adı verilen yapıya dönüşür. Bu yapı hormon salgılayan bir bez özelliği taşır. En önemli hormon progesteron hormonudur. Bu hormon döl yatağını bebek olma ihtimaline karşı hazırlar. Bu sırada endometriyum dediğimiz bölgede kılcal damarlar genişler kan ve mukus miktarı artar. Eğer yumurta döllenmemişse korpus luteumun yapısı bozulur ve progestron salgısı azalır. Endometriyum yapısı parçalanır. Oluşan doku parçaları döllenmemiş yumurta ile kanamalar halinde atılır." Bu kadar bilgi biraz fazla oldu ama nedenini öğrenmek bence daha kalıcı oluyor.

"Sizin yaşlarınızda birçok küçük hastam var. Genellikle ağrılar için geliyorlar. Korkularınız var. Bu çok normal. En çok da acaba ilk kanamam okulda olur mu endişesi hakim. Biliyor musunuz, siz stres yaptıkça ağrınız olmaya başlar ve şiddeti de artar. Sakinlikle karşılayın çünkü gerçek bir kadın oluyorsunuz. İleride çoğunuz çocuk sahibi olmak isteyecek. Çocuk sahibi olmak için bu olayın olması şart. Şimdi ben buradan gittiğimde size hijyenik ped verecekler. Kaçınız onu saklayıp götürecek?" Tüm sınıf el kaldırıyor.

"Peki neden utanıyorsunuz?" Hemen bir kişi el kaldırıyor.

"Çünkü bizimle dalga geçerler ayrıca ayıp."

"Neden ayıp? Kadınsal bir şey ayıp mı? Televizyonda günde belki 100 kere ped reklamı yapılıyor. O zaman ayıp değil mi?" Ses çıkmıyor.

"Kadın olmaktan utanmayın. Bu sizin doğanız. Bu kapıdan herkesin elinde o pedlerle çıkmasını istiyorum. Bu ayıp bir şey değil." Kutudan bir ped alıp açıyorum gözlerinin önünde.

"Bakın sadece pamuk ve plastikten oluşan bir şey bu. Peçete gibi... Peçete kullanırken utanmıyoruz. Anlaştık mı?"

"Tamam" diyorlar hep bir ağızdan.

"Ayrıca dalga geçen olursa onlara aynen bunu söyleyin? Seni bir kadın dünyaya getirdi. Saygılı olmayı bileceksin..."

Sırf meraktan sonuna kadar eğitimi izliyorum. Ergenliğin diğer basamaklarını kıl tüy işini ebeler anlatıyor. Sonunda istediğimi yapıyorlar ve önyargıdan kurtuldukları için mutlu oluyorum. Akşam eve keyifle gidiyorum. Açıkçası Hale'nin konuşması çok iyi geldi. Asansörde Canfeda ile karşılaşıyoruz ama iyi değil. Yüzü sapsarı ve ağzını tutuyor.

"İyi misin?" diyorum ve başını olumsuz anlamda sallıyor. Galiba midesi bulanıyor.

Asansör durunca hemen inip evinin kapısını açıyor ve kapıyı kapatmadan lavaboya koşuyor. Merak edip ona bakmak için içeriye giriyorum. Sonra aklıma bir şey geliyor. Yoksa bu kadın benim lafıma uyup biri ile çocuk mu yaptı? Yalnız bu neden beni ilgilendiriyor ki? İstediği erkekle yapabilir.

12

Kusuyor tahmin ettiğim gibi. Kapıyı kapatıyorum ve ona bakmak için lavaboya gidiyorum. Kusan o kadar çok kadın gördüm ki, bu beni iğrendirmiyor açıkçası. Kusuyor ve kusuyor. Açıkçası hamile olmasından neden endişelendim bilmiyorum. Onun hayatı istediğini yapabilir. Sonunda bitiriyor ve beni görünce afallıyor. Yüzünü ve ağzını yıkıyor.

"Ne oldu anlatır mısın?" diyorum merak içinde.

"Lanet olası ton balığı salatası. Midem karıştı ben dışarıda pek yemek yemem ama arkadaşım ısrar etti ve yedim." Zehirlenmiş... Yalnız ben buna niye seviniyorum ki? Çünkü hamile değil. Üzülmem gerek şu anda.

"Bol sıvı almaya çalış yine kusacaksın. Ayrıca halsiz hissedebilirsin grip olmuş gibi kasların ağrıyabilir. Başın da ağrıyabilir. En iyisi dinlenmen. İstersen portakal suyu getirebilirim." Bir keresinde ben de zehirlendim ve nedense su içmek zor gelmişti. Ben de portakal suyu içmiştim.

"Teşekkürler Levent ama midem hiçbir şey istemiyor şu anda." Yedek anahtarına gözüm ilişiyor. Hemen alıyorum.

"Bu bende kalacak. Eğer kötü olursan hastaneye gidebiliriz.

"Hayır acilden nefret ederim ben."

"Acili ayağına getirebilirim."

"Yarın işe gitmem gerek iyileşir miyim?"

"Serum alsan iyi olur. Hemostaziyi korursun."

"Ne?"

"Vücudun sıvı elektrolit dengesi. Hadi yatağına yat ben de serum alıp geleyim. "

"Kızmazlar mı sana?"

"Bir serumdan bir şey olmaz. Maaşımdan keserler."

"Hayır, benim için bunu yapma lütfen."

"Senin için her şeyi yaparım." Bir anda bu sözcük ağzımdan fırlayıp gidiyor. Ne diyorum ben böyle.

"Yani iyilik adına her şeyi yaparım demek istedim." Toparlamaya çalışıyorum zaten şu anda düşünecek takati yok. Yürüyor ve onu takip ediyorum. Kapıyı açınca ben de içeriye giriyorum. Yatak odası burası ve içeride güzel bir koku var. Kadın kokusu... Yatağına yatıyor ve gözlerini kapatıyor. Onu hiç bu kadar yakından incelemedim. Kirpikleri çok uzun ve gür sanki yelpaze gibi ve çok güzel. Dudakları ise dolgun... Birden aşağı tarafımda bir hareketlenme hissediyorum. İnanılır gibi değil ondan etkileniyorum. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. *Etkileniyorsun tabii salak.* Sanki kafamda konuşan biri var, o da beynim tabii ki.

Tabi ben konuşacağım ben senin beyninim gerizekalı... Yalnız hiç kendine hakaret eden görmedim.

Lafın gelişi dedim. Al işte kaldır kaldır dedin kaldırdık şimdi de beğenmiyorsun Levo. Ne yapalım oğlum? İşini gör diye çalışıyoruz burada. Hormonlara da ceza kestim zaten. İşlerini yapmayıp çeneye tutulmuşlar. Bilirsin laubalilikten hiç hoşlanmam yani hoşlanmazsın. Hadi işini gör bugün iyisin koçum! Hadi aslanım tam kıvamındasın. O benim arkadaşım bunu düşünmem bile yanlış! Ne yapacaktım ben? Evet serum alacaktım. Pantolonumun önü görünmesin diye büyük çaba gösterip odadan çıkıyorum. Kapıyı kapatınca kapıya yaslanıyorum. Ne oluyor bana ya? Deliriyor muyum ben? Beynimle konuşuyorum. Benim halim hiç iyi değil kesinlikle.

Hemen asansörü çağırıyorum ve sönmem için saçma şeyle düşünmeye çalışıyorum ve işe yarıyor. Sanki dün niye olmadın ki? Hale gibi ateşli bir kadın için hem de. Ben Hale ile yapmak istiyorum Canfeda ile değil. *Lan oğlum hiç böyle bir kadın ile yatmadın ki sen? Nasıl olacağını nereden bileceksin? Hem ne zamandan beri beni sorgular oldun? Ne zaman kaldıracağımı sana mı soracağım aslanım?*

Salak beynim, sana hükmeden benim bir kere. Bu yüzden kapa çeneni adam ol.

İşin düşünce gelirsin sen yine. Kaldırmayayım da gör. Serotonini de çektim mi o zaman yersin ayvayı. Cidden düşünce sistemim iyice çöktü. Yok yok stres altında olduğum için oluyor bunlar. Başka açıklaması olamaz.

Asansöre binip aşağıya iniyorum. Düşünmemek adına tüm konsantrasyonumu yola veriyorum. Hastaneden bir serum ve damar yolu seti alıyorum. Şimdi Canfeda'nın yanında yine öyle olursam diye bir korku var içimde. Görmemesinin imkanı yok çünkü yiğidin malı meydandadır demişler.

Eve resmen korkarak giriyorum. Tek yapmam gereken damar yolu açmaya odaklanmak. Odasında bir askı var iyi ki onu çekiyorum yatağın yanına. Beni görünce gözleri açılıyor. Kirpikler... Hayır düşünmek yok diyorum içimden.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Çok halsizim ve midem de bulanıyor."

"Kolunu açar mısın?" Kolunu sıvamaya başlıyor. Allah'ım bembeyaz bir ten... *'Düşünmek yok düşünmek yok'* diye tekrarlıyorum.

"Neden düşünmeyeceksin?" Lanet olsun dışarıdan tekrar ettiğimin farkında bile değilim. Devrelerim kesinlikle yandı benim.

"Hiç," diyorum ve damarı bulmak için kol oyuğuna bastırıyorum. Ayrıca teni de yumuşak... DÜŞÜNMEK YOK. Delireceğim resmen. Bir sıcak basıyor ve terliyorum. Damarı bulup girmek için iğneyi çıkarıyorum.

"Acımaz değil mi?" O kadar çocuksu bir sesle soruyor ki o bile etkiliyor beni.

"Hayır," diyorum ve kısa cevaplar kullanmaya devam ediyorum. İğne ile damara girip bant ile intraketi sabitliyorum. Serumu bağladıktan sonra iğneyi çekiyorum.

"Acıdı mı?"

"Biraz."

"Şimdi ben portakal suyu sıkıp getireceğim. Miden bulanırsa seslen." Başını sallıyor.

Bir koşu eve gidiyorum ve portakal suyu sıkıyorum katı meyve sıkacağında. Çocukların mamasını veriyorum. Bizim taze annenin keyfi yerinde yavrular da gayet iyi. Bu beni gülümsetiyor. Meyve suyunu almadan önce serum bitene kadar orada beklemem gerektiğini düşünüyorum Bu çok zor olacak ama yarın komite var. Sorularımı gözden geçirmem lazım. Telefonumda da yapabilirim bunu.

Evine girdiğimde hâlâ yattığını görüyorum. Bardak alıp odaya giriyorum.

"Serum bitince rahat hissedeceksin. Canın isterse bunu iç. Burada seninle kalacağım serum bitene kadar. Yoksa içim rahat etmez. "

"Midem bulanıyor." Birden ayaklanıyorum ve mutfağa gidiyorum. Dolapları karıştırıp bir yoğurt kovası buluyorum. Önlem amaçlı yatağın yanına koyuyorum ama ben tutamadan kusuyor biraz ve hemen tutmaya başlıyorum. Dediğim gibi iğrenmem yoktur çünkü çok fazla hamile gördüm. Bluzuna biraz kusmuk bulaşmış.

"Elimi bile kaldırmak istemiyorum. Keşke yemeseydim."

"Arkadaş hatırına say bunu." Mutfağa gidip ıslak bir bez alıyorum. Hafifçe bluzunu siliyorum. Birden elim ağzındaki kalıntılara gidiyor ve siliyorum bez ile. O an yine ereksiyon olmaya başlıyorum. Bir an aklımda onunla öpüşüyorum ve daha ileriye gidiyorum. *Hayır, düşünmek yok* diye tekrarlıyorum ama nafile. Hemen mutfağa gidiyorum bezi koymak için. Geri geldiğimde gözlerini açmış. Umarım görmemiştir diye düşünmeden kendimi alamıyorum. Pantolonun bolluğu sanmıştır canım başka ne sanacak diye düşünüyorum.

"Sen iğrenmiyor musun?"

"Çok fazla hamile gördüm o yüzden alıştım."

"Ne kadar değişik bir arkadaşım var. Teşekkür ederim yaptıkların için." Gülümsüyor öyle içten bir gülümseme ki. Allah'ım sana geliyorum. Hemen elim telefonuma gi-

diyor. Sınav sorularını gözden geçirip mail atıyorum sınav merkezine.

"Onlar ne?" diye soruyor. Biraz canlanmaya başladı.

"Yarın öğrencilerim sınav olacak sınav sorularını gönderiyorum."

"Sıfırcı bir hoca mısın?"

"Tıp zordur Canfeda. Sınavı da zor olur."

"Haklısın..." Tekrar gözlerini tavana dikiyor. İlk gördüğüm zaman da gözleri dikkatimi çekmişti. Çok güzel bir şekli var. Of yine düşünmeye başlıyorum. Son kez kendimi uyarıyorum. Düşünmek yok!

Üzerimde eskilerden kalma bir takım elbise var. Sanki damatlık gibi çözemiyorum. Garip sıkkın bir haldeyim canım öyle sıkılmış ki yaşama sevincim kalmamış sanki. Beni sahneye çıkartıyorlar. Bir dakika... Bu sahne çok tanıdık geliyor. Birden Banu Alkan'ı hatırlıyorum. Sanki böyle bir filmde oynamıştı. Banu Alkan falan yok ortada onun oturduğu yerde Canfeda var. Saçları kabarık makyajı abartılı ki, ben onu hiç makyajla görmedim.

Şarkı başlıyor ve istemsiz bir şekilde söylemeye başlıyorum. Nikah Masası mı? Canfeda'ya bakıp bu şarkıyı söylüyorum ve o da ağlamaklı oluyor Banu Alkan gibi... Allah'ım yine tuhaflıklar içindeyim. Aklıma bir görüntü düşüyor daha da içli okuyorum. Ya bu film nasıldı hatırlayamıyorum ama bizimki başka galiba. Ne ara bizimki olduk ki?

"İçki içmişim Levent hiç anlamadım. Çok üzgünüm."

"Neden üzgünsün Canfeda'm" Elimi saçlarına götürüp okşuyorum. Daha da üzülüyor güzel yüzü. *Güzel yüzü mü?*

"Hamileyim Levent..." Ağlamaya başlıyor ve yüzüme bakamıyor. Göğsüme gömüyor yüzünü. Kalakalıyorum. Nasıl yani biz onunla sevgiliyiz ve beni aldatmış.

Beni beni Jinekolog Levent'ini. Şu anda Ümit Besenim Levent yok. Nikah Masası söylüyoruz o kadar.

"Nasıl yapabildin?" Yalnız hâlâ üzerimde o olgunluk var. Ona kötü davranamıyorum.

"Bilmiyorum çok sarhoştum."

"Yıkıl karşımdan..."

Yıkıl yıkıl yıkıl... Sayıklıyorum birden gözlerim açılıyor. Yatağımda yine sırılsıklam terlemişim. Bu garip rüyalar ne zaman peşimi bırakacak acaba? Nerede o eski huzurlu hayatım. Cidden bıkmaya başladım artık. Her şey güzel olacakken sarpa sarıyor. Ayrıca içim hiç rahat değil. Gece serum bitene kadar Canfeda'nın yanındaydım. Gerçekten de zehirlenmişti. Serumu aldıktan sonra daha iyiye gitti durumu. Kendini toparladı.

Kahvaltı ettikten sonra evden çıkıp soluğu dairesinin önünde alıp zili çalıyorum. Hemen açılıyor çünkü o da evden ayrılacak. Yalnız bugün onda bir değişiklik var. Kirpiklerine ne yapmış o öyle? Bir şeyler sürmüş ve gözünde pırıltı bir şey var. Makyaj yapmış... Gerçekten şaşkınım.

"Güzel olmuşsun," diyorum hemen. Bir an utanıyor yere bakmaya başlıyor sonra ise neden böyle yaptığını açıklıyor.

"Sadece dünkü tahribatı önlemek istedim. Belli olacaktı yorgun ve hasta olduğum."

"Bence her gün yapmalısın." Dün gibi etkilenmiyorum beynim rahat takılıyor şu an. Galiba yoğun mesaide kendileri hiç bozmayalım şimdi onu.

"Her gün yaparsam erken yaşlanırım."

"Sen buna makyaj mı diyorsun? Bu hafif bir şey."

"Bu kadar anladığını bilmiyordum."

"Eski bir çapkınım sonuçta."

"Neden bunu derken rahatsın? Hiç utanma duygun yok mu?"

"Var tabii hatta bu hafta sonu olacak çünkü küçük erkek kardeşim benden önce evleniyor. Tüm gözler onun değil de benim gözümün üstünde olacak. Bu da aşırı kasıntı bir durum."

"Üzüldüm..."

"Üzülme çünkü zamanında çok hovardalık yaptım. Şimdi de cezamı çekiyorum." Asansörü çağırmak için düğmeye basıyorum. Aklıma geldikçe geriliyordum birine anlatmam çok iyi oldu.

"Sen de gelsene düğüne."

"Ben mi?" Kapısını kilitleyip yanıma geliyor. Teklifim ile şaşırdı.

"Bana destek olan biri olsa çok iyi olurdu." Gözlerini deviriyor cidden bugün daha da sıcak davranıyor. Onunla tam arkadaş gibiyiz. Dün gece bizi birazcık yakınlaştırmış olmalı.

"Sadece işin düşünce mi aklına geleceğim?"

"Saçmalama dün başında kaldım ya."

"Onu da doktor olduğun için yaptın ayrıca kız arkadaşın var onunla git. Beni de ilgilendirmiyor."

Resmen trip attı bana. Şaşırıyorum. Öylece kalakalıyorum gözlerim kocaman açık halde. Ne ara bu noktaya geldik biz? Kavga eden sevgililer gibiyiz. Komik olan Hale ile böyle bir an yaşamadım bile. Asansör indiğinde hiç bir şey söylemeden hızlı hızlı yürüyor ve o an saçının kokusu koridorda savruluyor. Nefes alıyorum ve içime zorla o koku giriyor girmesine de bundan keyif alıyorum çünkü çok güzel kokuyor. Ne oluyor bana ya? Yine etkilenmeye başlıyorum.

"Oğlum sakin ol." diyorum kendi kendime. İyi ki Canfeda gitti yoksa rahat diye bir kelime yanımda olmazdı.

İşten çıkışta telefonum çalıyor. Arayan babam. *Hayırdır* diye söylendikten sonra telefonu açıyorum.

"Levent?" diyor o gür sesiyle. Babamın cidden güzel bir ses tonu var. Ondan biraz almışım bir şeyler.

"Efendim baba..."

"Bu akşam bize yemeğe gel. Ayrıca karşı dairedeki hanım kızı da getir, tanışalım. Annen merak ediyor." Ben yer miyim bu operasyonu? Aklı sıra bizi bir araya getirecekler.

Bunu yapabilirim ama onunla hiç de öyle samimi olmayacağım. Gerçi sabah bana trip atıp kaçtı. Nasıl ikna ederim ki?

"Kavga ettik pek sanmıyorum geleceğini."

"Kavga mı ettiniz? İyi iyi..." İyi iyi mi? Ne demeye çalışıyor bu adam?

"Baba kavganın neresi iyi?"

"Birbirinize kayıtsız davranmıyorsunuz demek oğlum. Ne yap et o kızı getir. O kadar!" Şu an resmen mafya babası kıvamında. Nuh der peygamber demez kesinlikle. Babamın karşısında boynum kıldan ince. Yapacak bir şey yok.

Canfeda'nın ziline basıyorum. Evime girdim ilk önce ve yavrularımı doyurdum. İçim rahat şu anda.

Kapı açılıyor ama Canfeda pek de memnun değil.

"Yemek yemeğe mi geldin?" diyor umursamaz bir tavırla.

"Hayır, seni yemeğe götürmeye geldim. Sabah için üzgünüm." Eğer bir kadınla kavga etmişseniz onu haklı bulup geçin. Tartışmaya değmez.

"Yemeğe?"

"Babam ailemle tanışmanı istiyor. İlk bakışta onların kiracısısın."

"Ah, teşekkür ederim ama..."

"Ama yok evet var. Hadi çabuk giyin gel, bekliyorum."

"Levent!" diyor sinirli bir şekilde. Bakın yine seviye atladık.

"Canfeda..."

Gözlerimi büyütüyorum kararlı olduğumu anlaması için ve kazanıyorum. Üzerini giyinmek için kapısını kapatıyor. Ben de onu keyifle bekliyorum. Bugün düşülen tuzaklar olmayacak kesinlikle. Babam isteyebilir ama ben istemiyorum. Bu iş iyice inada bindi. Bu yüzden de kendimi çok daha güçlü hissetmeye başladım. Eli dolu olan kesinlikle ben olacağım.

13

Canfeda hazırlandı hazırlanmasına ama pek bir keyifsiz. Hiç hoşuma gitmiyor bu durum. Çünkü kız zorla gidiyor gibi bir şey oldu sonuçta. Karşıda komşu oğlu var değil mi sorunları o da halledebilir. Bu kadar içli dışlı olmaya ne gerek var? Yalnız onun yerine benim düşünmem gerekmiyor. Birlikte arabaya biniyoruz. Makyajı da silmiş zaten. Maalesef Hale ile bir pürüz çıktı. Düğüne gelemeyecek onun yerine annesi ile vakit geçirecek. Uzun zamandır da görmüyormuş annesini. Şimdi ben onu bu önemli olaydan sırf kardeşim evleniyor diye alıkoyamam. Zaten hep saptım şimdi de sap olacaktım sadece. Gerçi bir günlük birini bulmak kolay ama gazetedeki manşetlerden çekiniyorum işte.

"Lütfen ailemin yanında da böyle olma."

"Sadece bilmiyorum garip hissediyorum. Utanıyorum ben genelde samimi olmam ev sahipleri ile..."

"Anlıyorum ama bizimkiler eski kafalı insanlar. Onlar tanışmak ister kimlerdensin neler yaparsın falan filan işte..." Başını sallıyor yavaşça ve gülümsemeye çalışıyor. Garip olan bu beni de gülümsetiyor, çabası hoş gerçekten. Onu başka bir açıdan inceliyorum. Yalnız bir kız ve yine o koruma kalkanı iniyor. Korumazsam ve yanında olmazsam sanki görevi kaybediyorum. Bir bilgisayar oyunu gibi... Sadece duygular da giriyor işin içine. En önemlisi de huzursuz hissetmem. Ayrıca suçluluk da cabası. Bunun tek sebebi yalnızlığı tek sebep bu... Sanki beynime anlatmaya çalışır gibiyim ama o hormon salgılatmaktan başka işe yaramıyor.

"Ne oldu?"

"Ne?" diyorum hemen.

"Daldın ve şu an katil bakışı atıyorsun." Hemen silkelenip kendime gelmem lazım. Düşüncelerim yüzüme yansıyor olmalı.

"Aynen aklıma bir şey geldi de. Önemli bir şey değil."

"O zaman bir an önce şu yemeği yiyip gelelim." Haklı. Arabayı çalıştırıp direksiyonu çeviriyorum. Evimize varmamız on beş dakikayı buluyor. Allah'tan trafik yoktu. Arabadan iniyoruz ve zili çalıyorum. Canfeda çok gergin. Annemler umarım onu çok sıkıştırmaz diye düşünüyorum. Birden kapıyı yardımcı Ayşe teyze açıyor. Bazen eve böyle yemekler için yardıma gelir.

"Hoş geldiniz!" diyor ve gülümsüyor. Canfeda cevaplıyor onu. Galiba annem sandı.

"Hoş bulduk." Ayşe Teyze bize yer veriyor ve geçerken Canfeda sormadan ben söylüyorum.

"Annem değil..."

"Tamam," derken annem çıkageliyor. Şöyle bir süzüyor Canfeda'yı. Canfeda da kuzu gibi kalıyor ve sadece gülümsemekle yetiniyor. Annem çoktan onu beğendi bile. Hatta ikimize bakıyor. Aklı sıra bizi yakıştırıyor. Kaşlarımı hayır anlamında kaldırıyorum ve annem fark edip bana kızgın kaşlarla cevap veriyor. İnanılır gibi değil. Kaşlarımızla iletişim kuruyoruz!

"Canfeda annem Zuhal," diyorum ve yanaktan öpüşmelerine ve sarılmalarına bakıyorum. Aşırı samimi annem. Umarım Canfeda garipsemez.

"Öğretmen kızımız sensin demek."

"Evet okul öncesi öğretmeniyim."

"Çocukları seviyor olmalısın." Anneme kesinlikle bakmıyorum yine ima çakacak çünkü. Of, kız gelmemekte haklı cidden.

"Çok severim."

"Ay ne iyi ne iyi." Babam da geliyor ve salona geçmeden hemen yemek masalarına geçiyoruz. Garip olan evde Sarp yok.

"Sarp nerede?" Çorba kaseme dolduruluyor ve hemen

bir yudum içiyorum. Annemin çorbası bu nasıl da özlemişim. Geçende bu yemek faslı hiç iyi gitmemişti.

"Eksik varmış evde ona bakmaya gittiler." Hiç sanmıyorum kesin vakit geçiriyorlar ve doğacak bebekleri hakkında konuşuyorlar. Sarp'ın kulağını çektiğim günden beri çok iyi. Sürekli Çağla ile ilgileniyor.

"Kızım sen anlat bakalım. Adın ne? Kimlerdensin. Annen baban nasıl?" Ah anne! Pot üstüne pot kırdı resmen. Canfeda geriliyor ve yüzü kızarıyor.

"Anne bırak da kız yemeğini yesin."

"Sorun değil Levent. Normal bir şey bu." Bana bakıp cevap verince annemin daha da hoşuna gidiyor. Rabbim, sen neler gösteriyorsun bana! Garip olan ben de pek bir şey bilmiyorum. Sadece anne ve babası hayatta değil.

"İsmim Canfeda..."

"Ne kadar da güzel bir isim."

"Babam koymuş, kendisi bir askermiş ama ben 2 yaşındayken şehit olmuş." Birden kaşığımı tabağıma bırakıyorum. Bundan hiç haberim yoktu. Birden üzerime bir üzüntü çöküyor. Bu kız aklı başında iken hiç baba sevgisi tatmamış.

"Öyle mi başımız sağ olsun."

"Vatan sağ olsun," diyor direkt ve duygulanıyorum açıkçası. Annesi onu cidden iyi yetiştirmiş.

"Sen bize emanetsin kızım. İyi ki senin gibi biri ile karşılaştık şimdi daha da mutlu oldum."

"Teşekkürler aslında bir evim var ama içine girmek beni çok üzüyor. Annemi iki sene önce kaybettim ve o evde birçok anımız var. Bakamıyorum." Çok kötü oldu gözleri doldu. Üzüldü...

"Bu kadar yeter!" diyorum anneme biraz sert bakarak. Kızı gerçekten üzdü.

"Bilmiyordum kızım," diyor anlayışlı bir şekilde.

"Babamı hiç tanıma fırsatım olmadı. Sadece fotoğraflar var. Bir de törende çekilenler. Ufacık bir çocukmuşum hiç haberim yokmuş gibi... Babam çok vatansever bir asker-

miş. Bu yüzden ismimi böyle koymuş. Nitekim canını da vermiş zaten. " Baba sevgisinin eksikliğini çekiyor. Bu çok bariz. Ona üzülüyorum belki de bu koruma içgüdüsü buradan geliyor.

"Akrabaların yok mu kızım?" Annemin çenesi kesinlikle durmuyor.

"Şehir dışındalar. Halam ile arada görüşüyoruz."

"Maşallah çok güçlüsün kızım. Unutma biz yanındayız bir şey olursa hiç çekinme. Levent de yardım eder." *Ediyorum zaten* diyorum içimden. Her zaman ediyorum hem de. İçimdeki o tuhaf korumayı bilmiyorlar tabii.

"Kaç yaşındasın?" Kızgın bir şekilde yanağımı kaşıyorum. Annem hiç de oralı değil.

"Otuz yaşındayım."

"Hiç evlenmedin mi?" Annem eminim daha da küçük görüyor. Yaşını göstermeyen kızlardan çünkü.

"Hayır, evlenmek de istemiyorum."

"Güzel kızım hayat böyle geçmez ki! Bak Levent de aynı senin gibi. Bu gençler çok korkuyor evlilikten." Canfeda yavaşça gülümsüyor. Bu hoşuna gitmiş olmalı. Yoksa annemin ne demeye çalıştığını anladı mı?

"Levent'in bir kız arkadaşı var." Bu hiç iyi olmadı çünkü annemlere söylememiştim. Annemin gözleri kocaman açılıyor ve bana kızgın bir bakış atıyor. Çünkü planlarını bozdum, onlardan önce davrandım.

"Kim bu kız? " Babam annemden önce davranıyor.

"Hastaneden bir doktor."

"Önceden evlenmiş mi demiştin?" *Kızım sana ne oluyor* diyesim var. Kızgın bir suratla Canfeda'ya bakıyorum ama o resmen eğleniyor bu halimle.

"Ne?" Annem kızıyor ciddi anlamda kızıyor.

"Yarın bunu konuşalım Levent," diyor sert bir biçimde.

"Anne evlenmiş veya evlenmemiş ne fark eder."

"Çok fark eder. Önce anlaşamazsınız bile." İşte bu eski kafalılığı sevmiyorum.

"Tartışmak istemiyorum bak misafirimiz var." Annem Canfeda'ya bozuntu vermemek için gülümsüyor ve sonra sessizce yemeğimizi yiyoruz.

Yemekten sonra eve dönüyoruz. Canfeda arabaya girer girmez gülmeye başlıyor. Tabii sabahki konuşmamızın intikamını aldı kendince.

"Beni yanlış tanıdın. Çok güzel intikam alırım." O kadar kendinden emin ve özgüvenli bakıyor ki, şu an bunu ben de çok iyi görebiliyorum.

"Bizzat gözlemleme şansım oldu. Teşekkür ederim..." Gözlerimi kısıp ona bakıyorum ama o hâlâ eğlenmeye devam ediyor.

"Levent ciddi düşünmeyen kızları tercih ettiğin için bu haldesin. Cezanı da çekiyorsun işte. Bir daha bana da sakın makyaj yap falan deme ve bugünü hatırla. Ayrıca sanane kadınların tercihlerinden! Ah, doğru ya erkeksiniz illaki gösterişli kadınlarla olmak zorundasınız. İyi ki evlenmemişim yoksa bir erkeğin her dediğine tamam aşkım diyecek tipte değilim." Yine beni şaşırtıyor. Cidden kesinlikle yumuşak başlı değil. Aksine kendi isteklerini ön planda tutan biri.

"O zaman ırkımıza iyilik yapmışsın Canfeda. Çok teşekkür ederiz. Bizi kendinden mahrum bıraktığın için." Son cümlemi alaycılıkla söyleyince gülüyor. Bana bakıyor bir anda ve yine gözlerim gözlerini buluyor. Sonra kaçırıyor hemen. Hoşuna gitmedi ama benim garip bir şekilde hoşuma gitti. Hatta aklım çoktan bazı şeyler düşünmeye başladı. Hemen uzaklaştırmalıyım ama nafile. Çoktan onu kucağıma alıp öpmeye başladım bile. Daha da fazlasını yapıyor hatta. Derin bir nefes alıp aklımdaki ahlaksız görüntüleri atmak istiyorum. Neden geliyor ki sanki? Okb'liler gibi oldum ama doğamızda var. Çekici bir kız gördüğümüzde beynimiz hemen kimyayı başlatır. Kadınlarda ise bu süreç biraz daha uzun sürer, onlar çok daha rahat bizden bu konuda.

"Ne yapmaya çalıştıklarını anlıyorum. Bu yemeği de öyle ama ben istemiyorum böyle bir şeyi. Biz arkadaşız." Ah işte bu! Anladı ve o da istemiyor.

"Her an acaba gözü dışarıda mı diye düşünmekten kendimi kaybedeceğim bir kocam olmasını istemezdim. Annen ve baban bizi birbirimize yapmak istiyor. Yakıştırıyorlar, evlendirmek istiyorlar. İkimizin de hayatını değiştireceklerini sanıyorlar ama biz asla anlaşamayız."

"Aynen öyle... Ben de bunu söylüyordum ama aile olunca karşı çıkamıyorum." Bir an yüzüme baktıktan sonra kucağındaki ellerine bakarak konuşmayı sürdürüyor, sanki benden utanıyor gibi.

"Şunu kabul ediyorum. Çok yakışıklısın her kadını etkileyebilirsin hatta Meltem'i bile çok etkiledin."

"Arkadaşın mı?"

"Evet, seni çok beğendi."

"Şu Meltem ile tanıştırsana." Göz kırpıyorum çapkın bir şekilde ama hemen çantası ile omzuma geçiriyor.

"Arkadaşımı senin gibi bir kurdun önüne atar mıyım hiç? Ayrıca o evli!" Kahkahayı patlatıyorum, cidden çok hoşuma gidiyor şu konuşma.

"Çok hoşuma gidiyor lütfen devam et. Egom tavan narsistliğim ise yükleniyor az kaldı." Gülüyorum ve o da bana katılıyor.

"İyi bir insansın belki de en iyi yönün bu. Bence bununla gurur duy, diğer özelliklerin değil."

"Duymadığımı nereden anladın?" Bir şey demiyor ve ben de sonunda dikkatimi toplayıp arabayı çalıştırıyorum. Yola veriyorum tüm dikkatimi. Eve geldiğimizde hâlâ onunla ilgili görüntüler aklımda dolaşıyor.

"Bu arada, teklifini kabul ediyorum. Bana o kadar iyilik yaptın. Ben de sana yapmalıyım. Düğüne geleceğim." Aslında bakarsanız iyilik adına demesi biraz beni üzüyor. Hani başka bir şekilde deseydi. Aklımdan geçen cümle ile gözlerim kocaman açılıyor. Hayır, kesinlikle bunu düşünüyor olamam. *Senden hoşlandığı için gelmiş olsaydı...*

"Teşekkür ederim."

Kafam o kadar karışık ki bir şey bile diyemiyorum. Şu an bile aklımda onunla sevişiyorum ama tabii o bunu bilmiyor. Hale'yi düşünmeye çalışıyorum olmuyor. En sonunda kendimi evimde buluyorum. Hiçbir zaman kendine dokunup tatmin olan tiplerden olmadım. Kabul ediyorum ergenlikte her erkek kadar yaptım ama yetişkin hayatımda olmadı. Yapmadım demiyorum, ilk tercihim bu olmadı ama şu anda çok ihtiyacım var. Hele ki zihnimde canlı görüntüler dolaşırken. Hayır, yapmayacağım o benim karşı komşum onu düşünüp kendime dokunmayacağım.

Uyumak en iyisi. Üzerimi değiştirip yatağa geçiyorum ama aşağı taraflarım hiç de iyi değil. Gözlerimi kapatıp sabit durmaya çalışıyorum. Bu şekilde daha kolay uyursunuz. Sabit kaldığınızda vücudunuz uyku hormonu salgılamaya başlar. Azıcık ilgi aşağıdan çekilsin istiyorum ve uyumaya çalışıyorum. Galiba işe yarıyor.

Gözümü bir yatak odasında açıyorum. İçerisi loş ve bir sandalyeye oturtulmuşum ellerim arkadan bağlı. *Ne oluyor ya?* Korkuyorum biri beni mi kaçırdı acaba? Birden müzik sesi geliyor. Bu şarkıyı severim çünkü cinsel çağrışımları var. Ayrıca hangi erkek Jennifer Lopez sevmez ki! Sonra Canfeda çıkageliyor üzerinde dantelli bir iç çamaşırı takımı var. Ah, şimdiden deli gibi hazırım. Saçlarını açmış kırmızı bir ruj sürmüş gözlerini daha da büyüten siyah bir kalem çekmiş. O kadar enfes görünüyor ki! Onunla sabaha kadar sevişebilirim.

"Aşkım rahat mısın?" diyor bana ahlaksızca bakıp. Hem de nasıl rahatım. *Gel de seni alayım* diye geçiriyorum. Ona sadece başımı sallıyorum. Şarkı ile dans etmeye başlıyor bana striptiz yapıyor resmen. Derin derin nefesler alıyorum. Çok seksi fazla seksi hem de... Ben elim bağlı nasıl duracağım böyle. Hiç fantezisi olan biri gibi durmuyordu oysaki. Kalçasını kıvırıyor ve saçlarını oradan oraya savuruyor ve daha da deliriyorum. Pantolonum zorlanıyor ve canım acıyor. En sonunda yanıma gelip dudağıma bir öpü-

cük kondurup pantolonuma uzanıyor. Gövdemde bir şey olmadığını daha yeni kavrıyorum. Dudakları ile göğsüme öpücükler konduruyor ve kırmızı izler bırakıyor. Göğüs aramı dili ile aşağıya kadar yalıyor ve inlememi bastıramıyorum. Bu çok iyi. Öpücüklerini daha da geniş alana yayıyor ve gözlerimi kapatıp o hissi yaşamaya çalışıyorum. Pantolonumu açıp beni rahat bırakıyor bir nebze. Sonra şaşırdığım bir şey yapıp iç çamaşırıma kaydırıyor elini ve benimkini kavrıyor. O an aklımı kaybedecek gibi oluyorum ve inliyorum. Hemen eline bastırıyorum kalçalarımla. Eğiliyor kulağıma ve fısıltı ile konuşuyor.

"Hoşuna gitti mi aşkım?" Cevabı inleyerek veriyorum. Bu şarkı da neden bu kadar seksi sanki?

"Ellerimi çöz de seni alayım aşkım," diyorum. Başını olumsuz anlamda sallıyor. Üzerime oturup beni öpmeye başlıyor. O dolgun dudaklarını hırpalarcasına öpüyorum. Dişlerimi ve dilimi kullanıyorum ve inleyerek ağzını daha da açıyor. Keşke ellerimi çözse diye düşünüyorum. Ona deli gibi dokunma ihtiyacım var. Geri çekiliyor ve sutyeni çıkarıyor gözümün önünde. Daha da kötü oluyorum. Ne kadar da kötüymüş böyle olmak! Şimdi neden köle olduklarını anlıyorum. Göğsünü ağzıma yaklaştırıyor ve öpüyorum yumuşak bir biçimde. Teni yumuşacık ve beni deli ediyor. Daha fazlasını istiyorum ama beni durduruyor. Geri çekilip külotunu ve jartiyeri çıkarıyor.

"Lütfen ellerimi çöz," yalvarıyorum adeta. Canım çok yanıyor çünkü onu deli gibi istiyorum.

"Şimdi değil aşkım. İlk önce beni istemen gerek." Nasıl gösterebilirim daha. Aşağıdaki organım belki de hayatının deneyimini yaşıyor. Zaten kendini belli ediyor. Şarkı da devam ediyor sürekli. Beni tekrar öpmeye başlıyor artık inlemelerimi serbest bırakıp tadını çıkarıyorum.

"İşte böyle aşkım," diyor ve pantolonum ile iç çamaşırımı sıyırmaya çalışırken kalçamı kaldırıp ona yardım ediyorum. Sonra ellerimi çözüyor ve tam üzerime oturuyor. Yüksek sesle inliyorum. Hiç böyle iyi hissetmemiştim.

Ellerim ile kalçasını kavrayıp kendimi içine gömüyorum ve sonrası cennet zaten. Üzerimde kıvrılan kedi gibi adeta. Hayatımın en iyi deneyimi yer değiştiriyor ve bu deneyim birinci oluyor. Kalçalarımı hızla ona gömüyorum ve derin inlemesini dinliyorum. O kadar güzel ki. Dudaklarını yakalıyorum ve ellerim saçlarını kavrıyor ve dilim ile ağzını okşuyorum.

"Ah, aşkım... Levent," diye çığlık atıyor. Zirveye ulaşıyor ve sonra ben de ona katılıyorum. Başımı omzuna gömüp saçlarını kokusunu içime çekiyorum. Çok güzel kokuyor. Kölelik buysa ellerimi bağlatmaya hazırım diye düşünüyorum çünkü çok zevk aldım. Birden korunmadığımız aklıma geliyor.

"Canfeda korunmadık," diyorum gözlerine bakarak ama o elleri ile yüzümü kavrıyor ve yanağıma soğuk metal değiyor. Elini alıp bakıyorum bir yüzük var. Komik olan bende de var. Evlenmişiz onunla.

"Bebeğimiz olsun istiyoruz ya. Hele senin gözlerin gibi gözleri olmasını çok istiyorum Levent." Yaklaşıyor ve elimi öpüp yanağına yaslıyor. Bu o kadar tatlı geliyor ki sesimi çıkaramıyorum. *Evlenmek böyle bir şey mi* diye düşünüyorum. Acaba onunla evlensem böyle mi hissedeceğim? Saçmalama salak zaten evlenmişsin diyorum içimden. Cevabım onu öpmek oluyor.

Birden alarmın sesi ile uyanıyorum. Lanet olsun! İnanılır gibi değil. Ben ergen miyim de altım ıslak olarak uyanacağım. Resmen kamyon devirmişim. İnanılır gibi değil. O kadar hayal kurarsam olacağı buydu zaten. Şu an oturup ağlamak istiyorum. Rüyanın güzelliğine mi sevineyim yoksa kişinin Canfeda olup da bu kadar hoşuma gitmesine mi üzüleyim bilemedim. Tek bildiğim hayatımın en güzel fantezi dolu rüyası olması.

14

İnanılır gibi değil. Bu nasıl olabilir? Ergenlik yıllarıma geri dönmüş gibi hissediyorum. Çoğu sabah ne sebep bulacağım diye aldığım duşlar aklıma geliyor. Çünkü utanıyordum o zamanlar çocuktum on beş yaşındayken. Şimdi kazık kadar adamım 33 yaşındayım ve tekrar görüyorum. Mantıklı bir açıklaması var aslında. Çünkü hiç bu kadar uzun süre kadınlardan uzak durmadım. Kendimi 40 gün 40 gece filmindeki çocuk gibi hissediyorum. Filmde çocuk en sonunda kadınları çıplak falan görmeye başlıyordu. Benim halim de öyle olacak kesin. Bir kadına ihtiyacım var rahatlamak için.

Banyodan çıkıp bir iki lokma yiyorum. Yavru kediler hızla büyüyor ve çok tatlı oldular. Göbeklerini sevmeden evden çıkmıyorum çünkü beni deşarj ediyor. Evden çıktığımda ise kapalı kapı gözüme dehşet verici görünüyor. Canfeda her an çıkabilir ve o an aklıma rüyam geliyor. Ne kadar da iyiydi. Hatta fikirlerime bile etki edecekti neredeyse. Hemen onu görmeden asansörü çağırıyorum. Bugün sınav yapacağımız için sabahtan poliklinik yok. Diğer hocalar gibi işi asistanlarıma da bırakabilirim ama ben çalışmayı seviyorum.

Hastaneye geldiğimde Deniz ile karşılaşıyoruz. Aslında konuşacak birine çok ihtiyacım var.

"Ne oldu?" diyor beni görüp. Anladı kesinlikle konuşmak istediğimi.

"Neler olmadı ki?" Aklım yine rüyama kayıyor. Cidden onunla öyle bir deneyim geçirebilir miyim diye düşünmeden edemiyorum. Neden olmasın ki? Gerçi dik kafalı kendi isteklerini yapıyor hep.

"Dinliyorum..." Deniz merakla yüzüme bakıyor.

"Dün gece bir rüya gördüm." İma ettiğim hususu anlı-

yor ve gülmeye başlıyor. Baya bir gülüyor hem de. Sinirlerim bozuluyor.

"Sefil durumdasın Levent."

"Çok kötü hem de."

"Nasıldı peki?"

"Deniz mükemmeldi Tamara'yı bile geçti. O derece..." Şaşırıyor gerçi onun da bilmesi gerekir rüyalarda pek kurallar olmaz.

"Kimmiş bu kadın?"

"Anaokulu öğretmeni." Deniz kaşlarını kaldırıyor hemen. Kesinlikle şaşırdı.

"Dün annemlere yemeğe gittik." Şu kötü şaşkınlığını kaldırmak için yeni bir konu açmaya çalışıyorum. Çünkü ne düşünecek çok iyi biliyorum.

"Biliyorum annen Nihal'e anlattı."

"Ne ara?"

"Siz gittikten sonra galiba." Nihal de anneme yardım ediyor resmen. Bu hiç legal değil. Nihal'in annemle böyle iyi anlaşması sinir bozucu.

"Harika..." diyorum gıcık olarak.

"Ne yaptı da içine işledi bu kız?"

"Sorun da bu; bir şey yapmıyor ama garip bir şekilde takıntılı oldum. Onu görünce ereksiyon oluyorum onunla cinsel rüyalar yaşıyorum."

"Cevap çok belli. Onu arzuluyorsun." İtiraz etmek isterdim gerçekten isterdim ama lanet olası bir şekilde doğru bu. Vücudum onu istiyor.

"Onunla vakit geçiriyor musun?" Başımı sallıyorum, artık bir şeyler anlatmak istiyorum çünkü işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

"Bazen onda yemek yiyorum sohbet ediyoruz. Sohbeti iyi biri. Yalnızlığıma iyi geliyor çünkü o da benim gibi biri."

"İşte birbirinize ilaçsınız. Aynı Nihal ve ben gibi. Ben de ilk başta kabullenemedim."

"Bilmiyorum Deniz."

Aklım öyle bir çorba oldu ki ne yapacağımı bilemiyorum. Hale ve Canfeda... Hale daha modern biri ayrıca meslektaşız. Öyleyiz ama adam akıllı iletişimimiz yok. Canfeda ile iyi muhabbet ediyoruz. O da beni ister mi acaba? Dün akşamki kısacık bakışı geliyor aklıma ve nedense içimden gülümsemek geliyor.

Kendime güvenmiyorum ve ne yapacağımı da bilmiyorum. Ciddi ilişkiler beni çok korkutuyor, ayrı bir sorumluluk yüklüyor çünkü. Ciddi ciddi Canfeda ile olursam acaba ne olur diye düşünüyorum. Yalnız kız ile seviştikten sonra ne olacak? Ya hevesimi alıp onu bir kenara atıp üzersem? Olma ihtimali çok fazla.

"Diyelim ki Canfeda ile yattım. Sonra onu terk edersem."

"Tek çözümün var. Onunla evleneceksin."

"Ne?"

"Kaçma şansın yok. Ayrıca bebek için ikna etmeye de başlayabilirsin ve düzenli bir hayatın olur. Akşam eve gittiğinde birlikte mutfağa girip yemek yaptığın konuşarak günün yorgunluğunu attığın biri. Gece de sarılıp uyuyabileceğin kendini mutlu hissedebileceğin biri. Vücudun çekici buluyorsa sen de bulursun. Unutma beynin devrede olsa da kan akışını arttıran da kalptir." Neler düşünüyorum ben? Nasıl bir rüya insanı bu noktaya getirir. Evliya Çelebi... O da rüyası ile kendine bir hayat çizmişti. Yoksa bu bana bir işaret mi? Şu an kafam bitik halde.

"Düşünecek tek şey var. Kız senin için ne hissediyor?" Kafam bu yeni düşünceyi tartmaya başlıyor. Dün itiraf etmişti beni iyi bulduğunu.

"Beni yakışıklı buluyor. Gözlerini de kaçırıyor."

"Demek ki o da senden hoşlanmış. Duygularını belli etmek istemiyor."

"Aklım çok karışık." Hızlıca kaçarcasına yanından ayrılıyorum.

"Kaç bakalım aynısını ben de yaptım hiç işe yaramıyor. Rahatla artık..."

Duymazlıktan geliyorum ve yolda Hale'yi görüyorum. Birden aklıma bir şey geliyor. Kendimi denemem lazım cidden emin olmam lazım. Eğiliyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Sana ihtiyacım var. Bana ihtiyacım olanı verir misin?" O kadar kararlıyım ki Hale şaşırıyor ama istediğim cevabı da veriyor.

"Elbette," Gözleri ışıldıyor. Çoktan istekli bakıyor bana. Şimdi hastanede olması için yer lazım bu hiç etik değil ama heyecanlı. En iyisi tuvalet. Kapıya da yeni temizlendi girilmez levhası da koyarsak tamamdır. Elinden tutup çekiştiriyorum ve son kattaki lavaboya gidiyoruz. Buraya pek kimse gelmez. Şu an çoğu doktor da mesaiye başladı. Tam istediğim gibi levha tuvaletin orada onu alıp kapıya koyuyorum. Arkasında anahtar da var. Kapıyı kilitliyorum. Yakalandığımız an ikimiz de atılırız eminim ki ama denemeye değer. Hele aklıma saçma sapan fikirler sokulmuşken.

Onu kaldırıp uzun lavaboya oturtturuyorum ve hızlıca öpmeye başlıyorum. Hemen karşılık veriyor. Bu çok iyi geldi cidden. Ayrıca gayet de erkeğim şu an. Sonunda vücudum isteklerimi kabul ediyor. Şimdiden onu alabilirim.

"Bugün iyisin," diyor imalı bir şekilde.

"Bu iyi halim bile değil." Cüzdanımda bir durex var. Hemen onu almak için elimi cebime götürüyorum ama telefonum ısrarla çalıyor. En sonunda çekilip açıyorum. Nefes nefeseyim biraz telefonu kendimden uzaklaştırıyorum. Deniz arıyor.

"Neredesin sen? Sınav kâğıtları karışmış. Sınav merkezine gelmen lazım."

"Nasıl karışır?"

"Bilmiyorum eşleştirmen lazım. Hadi çabuk." Sinirleniyorum deli gibi, işimi bitirmek varken sınav kâğıdı peşinde mi koşacağım! Hem de bu halde. En iyisi soğuk su başka çarem yok.

"Görüşürüz."

"Hayır," diyor Hale. Şaşırıp ona bakıyorum.

"Levent bu bir ilişki değil. Bu sadece şehvet. Başka bir şey yok aramızda kendimizi kandırmayalım."

"Yani..."

"Eskisi gibi arkadaşız şehvetli anlar geçirdik o kadar. Başka bir şey yok. En önemlisi duygu yok, iletişim yok. Sanırım eski kocamı özlüyorum. Cumartesi günü konuştuk ve o da beni özlemiş." Terk edildim. Ben Levent Öztürk bir kadın tarafından terk edildi. İnanamıyorum. Belliydi zaten eski kocasına döneceği. Ne hali varsa görsün.

Bir şey demiyorum ve düşünmemeye çalışarak merkeze gidiyorum. Kâğıtlara bakarken Deniz de anlıyor bir şey olduğunu. Galiba egom büyük hasar aldı. Bu zamana kadar hiç reddedilmemiştim. Bu hissi daha önce yaşamam lazımdı otuz üç yaşında değil!

Bana kadın mı yok sanki? Hatta... Canfeda olmaz. Olur... Olmaz... Olur olur... Aklımda bir savaş var. Acaba kim kazanacak? Ne kadar boktan bir gün böyle? Kafam deli gibi karışık ve şu anda sınav kağıdı düzenliyorum.

Terk edileli birkaç gün oldu. Depresyondayım çünkü aklımda deli bir karmaşa var. Nasıl bu hale geldim ben? Nasıl? Galiba bekârlık tak etti canıma. Sultanlık falan değil hele de benim gibi şu an düzenli bir hayat isteyenler için. Belki de yaş ilerlediği için oluyor. Düşünsenize hayatınızın sonuna kadar yalnız kaldığınızı, nasıl da kötü olurdu. Anlamadığım şey neden bir anda oklar Canfeda'yı gösterdi. Beni yakışıklı ve çekici bulduğu için mi? Yoksa ben onu güzel bulduğum için mi? Aklım fena halde iplerle sarmalanmış durumda ama ipler kördüğüm ile birbirine bağlanmış. Bir değil birden fazla ip çözmem gerek. Of of! Ne olacak benim bu halim? Bir Allah'ın kulu da derdimden anlamıyor. Deniz ve Nihal direkt Canfeda ile evlenmemi istiyor. Bu kadar kısa sürede hadi ben fikir değiştirdim diyelim, kız ne diyecek? Sadece hoşlanma yetecek mi sanki?

O zaten dünden istemiyor. Kızı zorlamanın alemi ne?

Acaba karşısına geçip hadi evlenelim desem ne olurdu? Bence ortaya çok komik şeyler çıkardı. Mesela kaşımı gözümü yarma ihtimali oldukça fazla. Kız zaten ilişkiden kaçıyor kaçmasına ama korkusu yüzünden bir Jinekologa da ihtiyacı var. Ben her dakika yanında olan el kitabı gibi olacağım onun için. Bu da ona büyük rahatlık sağlayacak. Bak yine Canfeda ile evliliği düşünüyorum. Olacak iş değil! Ah, Deniz kafama nereden soktun bunu! Hale sen de niye eski kocana döndün ki!

Bir tarafım *bak evlendiğin takdirde hayatındaki olacak değişikler* deyip saymaya başlıyor. İlk başta artık bekârsın, evde kaldın damgası olmayacak. Sarp baskısı bugün itibariyle bitiyor ama ondan sonra da devam edebilir. Evde yalnız olmayacağım iki üç kelimeden fazla konuşabileceğim biri olacak. Aile kurabilirim onu ikna ederek. Bir bebeğim olursa hayatım bambaşka güzel bir şeye dönüşür. Yüzlercesini anne kucağına vermişken kendi çocuğumu vermek nasıl bir duygudur düşünemiyorum bile. Gece yanımda hep biri olacak sabah kalktığımda sıcak çay kokusu ile uyanacağım. Belki de bir aşk olacak. Bunu kestiremem ama oranlar ortada. Görücü usulü evlenenlerin mutluluk oranı daha fazla. Ben de Deniz gibi belki yavaş yavaş onu seveceğim çünkü cidden anlaşabiliyoruz. Bu sohbetimizden belli oluyor. Evinde birçok kez yemek yedim. Geçende gecenin bir vaktine kadar ona baktım. Yani şu an bir evliden farkımız yok. Sadece imza yok ve sevişmiyoruz.

Son kez kravatımı düzeltiyorum. Şu an çok yakışıklıyım kendime göre. Takım elbise her erkeğe yakışır. Siyah beyazın o asil uyumu vardır. Bu halimle onu etkileme şansım oldukça yüksek. Tek sevmediğim nokta şimdi akbaba gibi başıma üşüşmeleri olacak. Gözde bekâr benim çünkü. Otuzunu geçmiş sefil bir adam... Şu salak depresyon modundan çıkmalıyım artık. Tamam, terk edildim ve bitti. Umurumda mı hayır... Çünkü onu sevmiyordum sadece denemek istedim ve olmadığı da bariz ortadaydı.

Canfeda onunla gitmemi kabul etmişti. Onu evden almak isterdim ama bir ton iş vardı. Üzerim giyinik aynanın karşısında düşünme nöbetindeyim. Sarp da beni izliyor. Sanki evlenen benmişim gibi hissediyorum çünkü bende daha fazla duygusal baskı var.

"Hâlâ düşünüyor musun? Pes diyorum abi. Kıza abayı yaktığın ortada." Ona göre bu şekilde çünkü seven adam kadınını korumak istermiş. Ona anlattım bu garip duyguyu ve bana dediği şey de aynen buydu. Neden bu kadar acele ettiriyorlar beni? *Çünkü zaman geçiyor Levent...* Ne yapacağım ben en iyisi çıldırmak çünkü az kaldı çıldırmama. Organizatör kadın geliyor sonra.

"Levent Bey bir kadın sizi arıyor?"

Gelmiş olmalı. Birden heyecanlanıyorum. Cidden neden heyecanlanıyorum bilmiyorum. Onu merak ettiğim için olabilir mi? Tam anlamıyla süslü bir Canfeda fikri... Organizatör kadını takip ediyorum. İleride kadife vücudu saran siyah bir elbise giymiş biri var. Yüzünü seçemiyorum ama o olamaz. Saçları kıvırcık, Canfeda bile olsa saçlarını bu denli değiştirmez diyorum ama o. Saçlarını maşa yapmış gözüne bir şeyler sürmüş ve ceylan gözleri daha da ortaya çıkmış. Yanakları al al ve dudakları her zamankinden daha dolgun. Yok artık! İnsan bu denli değişip güzel olmamalı. Evrime değil ama kendine kafa atıp değişmiş resmen.

"Canfeda bu ne güzellik," diyorum ve hemen utanıyor. Gözlerini kaçırırken beni süzüyor. Kesinlikle beğendi. Aslında ona şu birkaç gün aşırı ilgili davranıyorum. Yavaş yavaş aklımdaki düğümlenmiş planlardan birini devreye sokuyorum. Düğümlü bir plan ne kadar başarılı olur bilinmez.

Organizatör kadın gidiyor ve tekrar yüzüne bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Teşekkür ederim sende çok şıksın. Biraz abarttım sanki."

"Hayır, gayet güzelsin. Seni tanıştırayım kardeşimle ve müstakbel eşiyle."

Elini alıp koluma takıyorum. Bu bazı kadınlara da iyi cevap oluyor. *Bu adam sahipli kızlar lütfen elleşmeyin* diyor sanki. Onunla eve çıkıyoruz ve kardeşimin yanına Çağla da gelmiş. Göbeği falan daha çıkmadı. Gelinlik biraz sıkıntı çıkardı ama hemen düzelttiler çünkü kilo almaya başladı. Sarp ise tam bir balayı olmayacağı için efkarlı. E yaptığı günlere saysın artık.

"Canfeda kardeşim Sarp ve müstakbel eşi Çağla ile tanış," diyorum ve el sıkışıp tanışmalarını izliyorum.

"Tebrik ederim," diyor hemen.

"Darısı başına..." Çağla hemen lafa giriyor ama nafile.

"Sanmıyorum, bana çok uzak."

"Belli olmaz bu işler, kısmet."

Nikah tamamlandı şu an o meşhur dans eğlence kısmına geçtik. Açıkçası ben hiç sevmem bu kısmı. Dans ederim ama artık okulda memleket özlemi çeken Levent olmadığı için Ankara havaları kulağıma hoş gelmiyor. Sarp da tam tersi çok sever. Ben Avrupai iken o Anadolu çocuğu olmuş gibi oluyor. Bu da bizi ayırıyor bir noktada. En azından duygusal şarkıda dans edebilirim.

"Dans edelim mi?" Canfeda ile ağaç gibi dikilmekten yoruldum. Bir şeyler yapmam lazım.

"Bilmem..." Yüzünde sıkılgan bir ifade var. Sanki o da artık bir şeyleri seziyor gibi.

"Bilmem değil, evet diyeceksin." Gözlerini kapatıyor ve birkaç saniye sonra açıyor. Kesinlikle biraz da olsa öfkeli görünüyor. Sanki kendini zapt etmekte zorlanıyor.

"Levent ne yapmaya çalışıyorsun? Sen ve ailen? Beni yem olarak mı görüyorsunuz?"

"Saçmalama..." Sesini yükseltiyor buradan uzaklaşmamız şart. Hemen onu eve yönlendiriyorum bahçeden.

"Nereye gidiyoruz?"

"Adam akıllı konuşmaya."

"İyi edersin." Kızgın bana, bunu anlayabiliyorum sesinden. Eve girince bir odaya sokuyorum onu.

"Evet, seni dinliyorum."

"Aklım çok karışık anlıyor musun? Herkes seni bana yakıştırıyor ve baskı yapıyor. Artık ben de kabullenmeye başladım. İyi anlaşıyoruz ve biz..." Evli gibiyiz diyemiyorum onun yerine göstermeliyim.

Rüyam geliyor aklıma. Beni nasıl da öpüyordu. Şimdi de de ben onu öpeceğim. Güçlü bir hamleyle onu kendime çekip dudaklarını esir alıyorum. Bu sevgi değil bu sadece bir açlık ve özlem belki de. Beni ittirmeye çalışıyor ama bir an sonra o da beni öpüyor hem de ne öpme saçımı kavrıyor kendini bana bastırıyor çünkü vücudu buna aç. Senelerdir kendini baskılıyor. Çekici bir erkek tarafından öpülünce bu baskı artıyor ve vücudu direkt çalışmaya başlıyor. Onu öyle öpüyorum ki inlemesini duyabiliyorum. Eriyor adeta dudakları dudaklarımın arasında. Şuradaki yatakta bu canlı tutkuyu alevlendirebiliriz ama yapmayacağım. Kendimi ondan çekiyorum ve al al olmuş yüzüne ve şişmiş dudaklarına bakıyorum. Bir şey diyecek gibi oluyor ama o sadece bana tokat atıyor. Başım savruluyor, bu cidden sert bir tokattı.

15

Yüzüme çok kötü bakıyor ama aynı zamanda bana bir sebep de veriyor. Az veya çok bana bir şeyler hissediyor işte. Buna şehvet veya hoşlantı deyin, en azından bir duygu var ortada. Peki ben? Bende bolca şehvet var ama ondan biraz hoşlandığım da açık. Peki ne olacak şimdi?

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bağırıyor sanki bir tokat daha atmak istiyor. Ben bunu artık yemem.

"Seni öpüyorum sen de karşılık veriyorsun." Ona bir adım yaklaşıyorum ama benden kaçıyor.

"Öyle mi sana karşılık mı verdim?"

"Evet, bebeğim baya bir karşılık verdin. Durmasaydık bundan sonra asla cinsel ilişkiden kaçmazdın. Vücudunun nasıl da ihtiyaç duyduğunu anlardın ve belki bebek yapardık ve bingo! Canfeda hamile olurdu ve meme kanserine yakalanma riski azalırdı. Vücudu daha doğrusu rahmi yeniden doğardı. Bir kat da buradan risk azaltırdın."

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" Şaşkın bakıyor. Tabii şaşırır ona resmen neler diyorum. Bendeki cürete de bakın!

"Gayet ciddiyim. Bak başından beri annemlerin tek derdi seninle aramda bir şey olmasını düşünmem. Yemekler hatta o eve taşınman öyle bir sebep verdi ki onlara. Olmaz dedim ve Hale ile çıktım. İlk defa terk edildim. Terk edildim ben Levent Öztürk. Harvard'ın yaramaz çapkın çocuğu. "

"Terk mi edildin?"

"Allah aşkına Adanalı gaspçı çocuğa mı özendin sen?" Gülmeye başlıyor. Nihayet onu yumuşattım ama birden o yüzü tekrar sinirli hale geliyor.

"Beni kullanmana izin vermeyeceğim."

"İstersen bunu bir teminata dökelim."

"Hayır olmaz. Anlamıyor musun? Ben evlenemem sen olsan bile anladın mı? Eğer bir çocuğum olursa onu annesiz bırakmak istemiyorum. Ben gibi olsun istemiyorum." Gözleri doluyor ve başını yere eğiyor. İnanılır gibi değil? Neden kaçtığı ağzından da kaçıveriyor işte. Demek neden buymuş. Aslında istiyor ama korkuları onu engelliyor. Ben olsam bile... Bu cümleden ne çıkarabilirim? Bana karşı bir şeyler hissediyor. Tek düşünebildiğim bu.

"Peki sen şu an yaşıyor musun? Bunu dürüstçe söyle."

"Yaşıyorum."

"Hayır, sen gelecekte düşündüğün hayatını yaşamak istemiyorsun. Kendini karanlığa kapatıp kötü şeylerden kaçıyorsun aklı sıra. Hep o odadasın dışarıya çıkmıyorsun. Eğer dışarıya çıkarsan çok kötü şeyler olacak. Sürekli orada durman gerek. Peki ya dışarısı daha güzelse. Ya oranın karanlıktan daha güzel olduğunu anlarsan, dışarıya çıkmak ister misin? Ben seni orada bekliyor olacağım. Gelecek karanlık değil aydınlık olmalı ki yaşama sevincimiz hiç bitmesin. Ölmek... Ölüm hakkında ne biliyorsun? Ben çok ölü insan gördüm. Bazen de en kötü durumların bile iyileştiğine şahit oldum."

"Bana felsefe yapma."

"Ne yapayım? Sana iyi bir psikoloji gerek. Keşke onu da satın alabilsek ne güzel olurdu. Ben seninle evlenmek istemezdim sen de sürekli yaptığım şey acaba doğru mu diye düşünmek zorunda kalmazdın. Herkes mutlu olurdu. Eski sevgilinin yapamadığı şeyi yapabilirim. Sana hem eş hem de bir baba olabilirim. Hiç sorun değil. Zamanında bir şeyler yaşadım. Bunu da yaparım. Deniz denedi ve sonuç ne oldu: kocaman bir mutluluk... Kaybedecek neyimiz var? İkimiz de otuzunda. Bir otuz yıl daha yalnız olmak istemiyorum. Ayrıca iyi anlaştığımız da bir gerçek. Ve hayalini gerçekleştirmek için sana yardım ederim. "

"Nasıl?"

"Canfeda bilmediğin şeyler var. Babam Türkiye'nin en zengin iş adamlarından biri. O evde oturduğuma bakma

benim. Babam her şeyi kendi tırnakları ile kazıyarak yapmış. Bizim de kazanmamızı istedi. Oturduğum evi kendim aldım. Çapkınım ama baba parası yiyen bir tip de değilim. Tabii beni öyle görüyorsun ama babamla konuşup iş kurmana yardım ederim. Kendi anaokulunu açmayı istiyorsun değil mi?" Bir anda aklıma geliyor bu düşünce ve istediğini de görebiliyorum. Kendi işinin patronu olmak her zaman iyidir. Bir ara yaşadığı sıkıntıları anlatmıştı işinde. Ona ilk zaman nasıl davrandıklarını. O kadar sinir oldum ki gidip Deniz ve Serhat abime deyip çocukları oradan aldıracaktım.

"Olmaz..."

"Sana sahip çıkarım, yanında olurum. Havalı olmaz mıydı Harvard mezunu bir kocan olsa?" Biraz da olsa o gerginliği dağıtmaya çalışıyorum. Aklı çok fazla karıştı bunu görebiliyorum.

"Levent cidden çok çocuksun."

"Olurdu değil mi?"

"Ama bu çok fazla hızlı... Biz birbirimizi tanımıyoruz ve hemen kafam bunu algılamaz kabul edemez."

"Edecek o güç var sende."

"Neden sen peki?"

"Seninle iyi arkadaşız çünkü ikimiz de yalnızdık birbirimizi çok iyi anlıyorduk. İlişki bazında deneyimim yok ama kadın aklından anlarım. Ne istediğini çok iyi bilirim çünkü birçok kadınla birlikte oldum tek gece de olsa. Sana anlamsız korkunda yardımcı olabilirim. Tabii senin açından en kötüsünü düşünüyorum. Bence yakalanmayacaksın bile ama hadi senin bakış açından bakayım dedim. Yanında bir Jinekolog olacak. Uzman bile değil Doçent olacak. İyi düşün. İkimizin de kaybedecek bir şeyi yok. "

CANFEDA

Meltem'e dün gece yaşadıklarımı anlattım ve bekliyorum. Çok şaşkın öylece bana bakıyor.

"Kızım inanılır gibi değil. Tabii ki kabul edeceksin! Sevdiğini geçende itiraf etmiştin zaten. Demek ki o da sana karşı boş değil. Sen, Canfeda bir erkekten hoşlandın ya! O kadar korkuya rağmen ondan çocuğum olsa keşke gözleri de ona benzese dedin." Çünkü o göz rengini çok seviyorum. Bazen yeşil mi mavi mi anlamıyorum ama beni çok etkiliyor.

"O sadece..."

"Kapa çeneni de şunlara bak." Çantasından bir ton kâğıt çıkarıyor ve önüme atıyor.

"Herkes senin adamın peşinde çünkü o alemden elini eteğini çekip seninle akşam yemek yiyordu veya gece zehirlenince başında bekliyordu. Adam bırakmış bence korkmana gerek yok. Ne demişler; uslanmış zamparadan iyi koca olur. Ayrıca şu salak korkuları da bırak artık.

"Ben bilmiyorum halam ile de konuşmak istiyorum."

"Halan yüzde bir milyon evlen diyecek. Her geldiğinde kadının tek derdi bu oluyor. Ayrı olmanızdan zaten çok dertli. En azından aklı sende kalmayacak. Adam resmen sana evlenme teklifi etmiş. İş kurabilirim demiş. Senin en büyük hayalin."

"Hayalim ama kendim yapmak istemiştim."

"Ve anne ve babanın hatıraları ile dolu evi satamamıştın çünkü çok değerliydi senin için. Artık bunu düşünmek zorunda kalmayacaksın. Yeni mezun öğrenciler alacaksın işe. Yepyeni kuzucukların olacak. Belki de kendi kuzucuğun. İstiyorsun biliyorum. Çocukları bu kadar çok severken kendi çocuğunun olmaması sana koyuyor ama lanet biçimde korkuyorsun. Geberesice korku..."

Son cümlesi ile gülmek istiyorum ve onu haklı buluyorum ama hâlâ aklımda soru işaretleri var. Bunu da giderebilecek tek kişi halam. Onun düşüncelerine güvenebilirim.

Bu çok hızlı oldu? Ne yapıyorum ben? *Levent ne yapıyorsun?* Ne ara karşı çıkarken ister oldun? Bu cidden çok

garip bir olay. Sanki aklım karar verip uyguladı ve Canfeda'yı iknaya başladı. Kabul ettiği takdirde ben onunla evlenecek miyim şimdi? Bastı gitti şu anda. Onun da aklı çok karışık ama emin olduğum şey bana karşı boş olamadığı. Bu hoşuma da gitti tabii. Ne yapmalıyım? Düğüne tekrar dönerken Deniz bana imalı bir şekilde bakıyor. Sonra beni kenara çekiyor.

"Ne oldu?"

"Deniz çok garip şeyler yapıyorum. Galiba deliriyorum. Kıza resmen teklif ettim ve onu öptüm."

"Karşılık verdi mi?" Yüzü gülüyor ayrıca meraklı da. Gözleri açılıyor hemen.

"Evet, kesinlikle bana karşı boş değil. Bunu biliyorum ama onu isteyip istemediğimi bilmiyorum aklım çok karışık ama ona bir de birçok şey anlattım. Bu nasıl olabilir?"

"Olur, ben de öyleydim hem umutlu hem de istemeyen bir tarafım vardı. Olacak bu iş ve bana dua edeceksin." O kadar kolay söylüyor ki inanmak istemiyorum.

"Bilmiyorum nasıl oldu?"

Eve döndüğümde bitiğim. Acayip yoruldum bugün. Çok fazla hastaya bakmaktan kafam bunaldı resmen. Dinlenmem gerek ama bir yandan Canfeda'yı da merak ediyorum. Eve girmeden kendimi kapısının önünde buluyorum. Kapıyı çalıyorum ve sonra açılıyor. Beni görünce garip oluyor. Sanki artık benden çekiniyor.

"Gelebilir miyim?"

"Sen yorulmuşsun." Bunun anlamı beni eve davet etmemek için bir bahane oluyor. *İşte çok yorgunsun evinde dinlen.*

"Merak etme sana dokunacak değilim. Ayrıca neden korkuyorsun ki! Kendine güvenmiyor musun? Sadece ne düşünüyorsun merak ettim." Gözlerini deviriyor.

"Yine aynı mesele mi? Daha çok kapılarda beklersin," deyip kapıyı yüzüme kapatıyor. Asla böyle şeylere alışık

değilim. Nasıl olsa bir yolunu bulacağım. İlk önce kafamı rahat ettirmem lazım. Eve giriyorum ve yavru kedilerin oradan oraya koşturmalarını izliyorum. Annesi koltukta Kızçe ile yatmış. O kadar tatlı uyuyorlar ki bakmaya doyamıyor insan. Neyse ki hayatımda güzel şeyler de oluyor. Üzerimi çıkarıp direkt banyoya giriyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var. Uzun uzun yıkanıyorum ve çok iyi geliyor. Bundan sonra hasta sınırı koymam gerek. Yoksa cidden kendimi tüketeceğim. Tartı bile bunu söylüyor bana. Zayıflamışım biraz. Kendime vakit ayırmam gerek.

Banyodan çıktıktan sonra kendime gelmiş hissediyorum. Saçlarımı kestirmem lazım fazla uzamış. Uzun saç pek sevmiyorum ama sanki yakışıyor gibi. Birden aklıma bir fikir geliyor. Cidden onunla neden flört etmiyorum ki! Sonuçta her kadının hoşuna gider bu. Hemen dolabıma geçip en sevdiğim parçaları giyiyorum. Can alıcı bir görüntüm olmalı ki onu etkileyebilmeliyim. Kesinlikle çok güzel olacak. Ağzından laf alıp bunu kullanabilirim. En seksi kokan parfümü sıkıyorum, saçlarımı güzelce tarıyorum. Kesinlikle müthiş görünüyorum. Cüzdanımı telefonumu alıp evden çıkıyorum. Kapıyı kilitleyip soluğu kapısının önünde alıyorum. Zili çalıyorum kesin ben olduğumu anlamayacak çünkü benim öyle zorlayıcı tarafımı görmedi.

Kapı açılıyor ve bir an bana bakıyor. Parfüm burnuna ulaşmış olmalı ama bu sinirle bakmasına kesinlikle engel değil.

"Ne var Levent?"

"Düşündüm de yemeğe çıkalım mı?" Tüm cazibemi kullanmaya çalışıyorum. Rahat görünme, çarpık bir gülüş...

"Hayır..." Tam kapıyı kapatacakken ayağımı koyuyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Kirlettin..."

"Silerim, hadi karnım çok aç çok yoruldum ve biraz sohbet edip kafamı dinlendirmek, yemek yiyerek de kar-

rımı doyurmak istiyorum. Hadi beni kırma..." İç çekiyor ama vazgeçmeyeceğimi de biliyor.

"Gitmeyeceksin değil mi evet diyene kadar?"

"Aynen öyle güzelim." Tabii beni oyuna getirme ihtimaline karşı ayağımım hâlâ kapının eşiğinde. Tamam deyip kapıyı yüzüme çarptıktan sonra beni gece yarısına kadar burada bekletme ihtimali var. Bunu yapacak kadar cesaret sahibi.

"Ayağını çek. "

"Olmaz içeride bekleyeceğim" Bir elimle kapıyı tutarken ayakkabılarımı çıkarıp içeriye giriyorum. Tanıdık o koku beni karşılıyor. Cidden evini çok temiz tutuyor ve bu hoşuma gidiyor.

"Nereye gideceğiz?"

"Güzel bir şeyler giyip gidebileceğin bir yere. Azıcık feminen olmaya ne dersin?" Şu an öldürücü gözlerle bakıyor bana.

"Sana mı soracağım?"

"Evet, çünkü benimle gideceksin." Küçük kızgın bir çığlık atıp odasına gidiyor. Kapıyı da kilitliyor hemen. On dakika geçiyor, yirmi dakika geçiyor, yarım saat oluyor ama hâlâ içeride. Galiba bana inat yapıyor diye düşünürken geliyor. Siyah bir elbise giymiş makyaj yapmış. Hatta elbisesinde dekolte bile var. İster istemez kendimi yutkunurken buluyorum. Rüyam aklıma geliyor ve daha da kötüleşiyorum.

"Hep böyle giyinsen olmaz mı? Veya hiç giyinme eski haline dön erkeklerin sana bakmalarına dayanamam." Gülüyor, işte ona güzel bir zıt durum söyledim ve bunu kullanacak. Ayrıca bu zamana kadar kıskançlık yapacağım aklımın ucundan geçmezdi.

"Kendimi koruyabilirim."

"Gerek kalmayacak ben koruyacağım."

"Evlenerek mi? Sen sadece mutualist yaşam istiyorsun." Şaşırıyorum duyduğum kelime ile. Gerçekten mutualist mi dedi?

"Olsun ikimize de yarar sağlayacak."

"Birlikte olmasak da hayatta kalırız." Bir de ben eşit ağırlıkçıyım diyordu. Temel biyolojiden gayet haberi var.

"Pek de güzel olmuyor çünkü o hayatı yaşıyoruz." Gözlerini deviriyor, bir şey demiyorum ve birlikte evden çıkıyoruz.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum." Halinden hiç memnun değil bakışlarına kadar yansıyor bu durum. Eğiliyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Daha neler yapacağız seninle." Tam bana vurmak üzereyken yakalıyorum ama çevik bir hareketle dönüp kollarımı garip bir açıya getiriyor ve canım acımaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Büyük bir kuvvet uygularsam kolunu kırabilirim. Kendimi korurum derken şaka yapmıyordum. Sakın bir daha öyle şeyler söyleme yoksa cidden kolunu kırarım ve bana bir daha dokunamazsın." İnanamıyorum cidden dövüş eğitimi almış. Kolumu acıtıyor ve sonra bırakıyor geriye. Vay canına bu sandığımdan daha sert. Açelya'yı kınamamalıydım bakın bana da verdi Allah bir tane.

"Kır tedavi ederim ne olacak ki?" Sırf onu gıcık etmek için meydan okuyorum. Çünkü adımdan bile eminim böyle bir şeyi asla yapmaz. Kolumu bırakıyor sert bir şekilde.

"Ya sen bela mısın başıma."

"Tatlı belayım ben. Birlikte güzel bir hayatımızın olacağına inanıyorum. Çocuklarımın annesi olsana. " Kızgın kızgın gülüyor. Delirmiş gibi bir hali var. Ellerini kaldırıyor pes eder gibi.

"Levent konuşma!" Asansör duruyor ve aşağıya inmiş oluyoruz. Onu Denizlerin restoranına götürüyorum. Oteli görünce ilk başta bir duraksıyor.

"Denizlerin otelinin restoranı çok meşhurdur. Yemekleri de güzeldir." diyorum açıklamaya çalışarak.

"Bilmiyordum." Neyse ki biraz daha sakinleşti en azından düzgünce konuşabiliyoruz. İçeriye giriyoruz ama masa bulmada zorluk yaşıyoruz. Kıyıda köşede bir tane

buluyoruz. Bu bana yakışmıyor keşke hazırlıklı gelseydim. Masaya oturup sipariş veriyorum. O hemen salata istiyor doğal olarak.

"Burada zehirlenmezsin."

"Olsun yine de et yemeyeceğim. Ayrıca hayvanseverler genelde vegan olur. Sen değil misin?"

"Değilim çünkü ben yaşam döngüsüne inanırım. Doğal denge de böyle işliyor. Doğrusu da böyle diye düşünüyorum ama vegan olmayı denedim bir dönem ve yapamadım. Tabii olanlara saygı duyuyorum. " Sütten, tereyağından, peynirden uzak kalmak bana çok zor gelmişti. Yoğurdu saymıyorum bile, her öğün yiyebileceğim bir besinken hem de. Yapamayacağımı anladım ve vazgeçtim erken evrede.

"Kediler nasıl?"

"Eve gidince gösteririm büyüdüler. Yuvalarına gidecekler yakında."

Yemeğine dalıp gidiyor ve bir müddet ağzından hiçbir kelime çıkmıyor. En sonunda kafasını kaldırıp baktığında düşüncelerini paylaşıyor.

"Beni sıkıştırma, tamam seninle iyi arkadaşız ama beni de anla." Birden ciddi konuya girmesi beni şaşırtıyor. Pür dikkat onu dinliyorum.

"Anlıyorum korkularını yenmene hayatını daha da güzelleştirmeye çalışacağım."

"Sen beni sevmiyorsun, hep annem ve babam gibi olmak istedim. Onlar birbirlerini çok sevmişler. Biz öyle olmayacağız." Yüzünü yine hüzünlü gölgeler kaplıyor.

"Aşk her şey demek değil ama sevgim var sana karşı."

"Var mı?" Baya şüpheci bakıyor yüzüme. Haksız da sayılmaz doğrusu.

"Başka bir türde ama var hem de çok fazla var."

"Nasıl bir tür?"

"Şu an söylemek istemiyorum çünkü bana kızarsın ama ben doktor olarak o görüşteyim. Tek gecelik çok ilişki yaşadım ama hiç böyle istekli olmamıştım."

"Ne diyorsun sen be?" Kaşlarını çatıyor burnundan sık nefesler alıyor. Yine kızdı bana. Evet bu kadar patavatsızlık yapacağımı ben de düşünmemiştim bir yönden haklı.

"Kötü bir anlatım şekli oldu kabul ediyorum. Bu bir iş değil, sadece ikimizi de kurtaracak bir plan. Mantık evliliği diyebiliriz. Mesela benim düzenli hayatım olacağı gibi senin de yeni bir ailen olmuş olacak. Her zaman arkanda biri olacak ve ben çocuğum olmasını çok istiyorum. O kadar bebek getirttim dünyaya ama kendiminki nasip olmadı. Annesinin de düzgün ahlaklı ve temiz olmasını isterim. Bu özellikler sende var. Ayrıca sana bir şey olmayacak. İstersen kırk tane Tıp kitabı yığayım önüne. Hiçbir kitap ihtimallerin gerçek olacağını söylemez. Adı üstünde bir olasılık. Beslenmene dikkat ediyorsun, en önemli şeyi yerine getiriyorsun. Gerisini Allah'a bırak. Takdir onun ne isterse olabilir önüne geçemeyiz ama olasılıklar yüzünden hayatını yaşamıyorsun. Yazık oluyor."

"Anlamıyorsun..." Yüzünde sıkılgan bir ifade var. İçten içe bana kızıyor ama bunları söylemek zorundayım.

"Sana anlatacağım. Sadece bu gece çılgınlar gibi eğlenmeni istiyorum. Buradan sonra gece kulübüne geçeceğiz."

"Seninle kulübe falan gitmem ben."

"O zaman bir kafeye gidelim. Olmaz mı?" Yüzüne umutla bakıyorum ama nafile.

"Kulübe gideceğiz çünkü ben seninle kendi mabedimde tanışmak istiyorum. Beni Canfeda ile tanıştır." Kızgın kızgın yüzüme bakıyor. Sanki kötü bir şey dedim. Yalan mı ben buyum yani. Yapacak bir şey yok.

"Tamam ama sırnaşmak yok." Söylediği kelimenin anlamı ile gülümsüyorum. Tam yapacağım şey de o zaten, yakınlaşmak. Bana güvenmiyor ama gidiyor yine de. Kulübe adım attığımızda garip bir hava var. Bir kere sahne kurmuşlar.

KARAOKE YARIŞMASI yazıyor büyük harflerle. Tam da gününe gelmişiz.

"Ben çok severim karaoke." Bir işe yaradı en azından diye düşünüyorum. Ben daha loş bir ortam bekliyordum. Açıkçası hayal kırıklığına uğruyorum. Düşündüklerimi yapabileceğim onu deli gibi etkileyebileceğim bir ortam yok burada.

"Bugün hem şarkı hem de dans olacak dostlar. Kapışmaya kim hazır?" Canfeda hemen elini kaldırıyor beni şaşırtarak.

"Dans da dedi duymadın mı?"

"Bilmediğin çok şey var Levent." Göz kırpıyor... Bana göz kırpıyor. Nedense bu davranışı kalp atışlarımı arttırıyor. Ne oluyor bana ya? Âşık mı oluyorum yoksa? Bunlar aşk belirtisi mi? Yok artık! Gidiyor ve listeye adını yazdırıyor. Ben hâlâ aklımdaki soru işaretleri ile ilgileniyorum.

"Ne oldu havan söndü balon gibi."

"Bilmiyorum," diyorum yalan söyleyerek. Ona başka bir gözle bakıyorum. Cidden güzel bir kız.

Performanslar sergileniyor ama şu ana kadar beğendiğimiz biri olmadı. Merakla onu bekliyorum ve sonra ismi okunuyor. Yine bir heyecan kaplıyor ve yutkunuyorum. Vücudum hemen kendine gel! İstediği şarkıyı söylüyor ve sonra mikrofonu alıyor. Söylemeye başlıyor. Bu şarkıyı duymuştum, hızlı kıvrak bir şarkı. Acaba nasıl dans edecek derken birden şarkı hızlanıyor ve belini kıvırıyor. Ne kıvırma ama, aynı Shakira gibi. Şu an karşımda yerli bir Shakira izliyorum. Ağzım açıldı gözlerim zaten açık. Salak gibi ona bakıyorum sadece.

Cümle aleminden
Gönül işlerinde
Mevzu açma hüzünden
Hüzünlüyüz afitap
Cemali sözüyle
Hisli celaliyle
Gitgide anneme
Benziyorum afitap

Öyle güzel söyleyip dans ediyor ki, birinci olacağını düşünüyorum. Sonra patlatıyor zaten, oryantal kısmında öyle bir döktürüyor ki insanlar onu alkışlıyor. Bunu hiç beklemiyordum. Çok etkileniyorum. Ne yaptın sen Canfeda? Suç bende onu buraya ben getirdim. Yenilgiyi kabul ediyorum ve onu gördüğüm ilk gün aklıma geliyor. Gözlerine bakmıştım ve bir anlık hastanede olduğumu unutmuştum. Şu an da aynı o şekilde beni büyülüyor. Yanıma geliyor ama ben hâlâ şokun üstesinden gelemedim.

"Öyle şaşırırsın işte Levent."

"Çok iyiydin! Nereden öğrendin?"

"Annemle kursa gitmiştik. Bana eğlence buldun mu eğlenmeyi bileceksin derdi. Ben de sözünü tuttum ve eğlendim. Teşekkür ederim beni buraya getirdiğin için. Cidden iyi geldi. Uzun süredir dans etmiyordum."

"Dans etmedin Canfeda! Ateş ettin. Ben de dahil bütün erkeklere ateş ettin ve bu benim hiç hoşuma gitmedi." Kahkaha atıyor.

"Hep böyle olacaksan işimiz var."

"Kabul mü edeceksin?" Birden irkiliyor çünkü istemediği bir şey dedi. Onu gözlerimle sıkıştırıyorum.

"Bir şey demedim. Belki bir daha geliriz diye düşündüm."

"Yapma Canfeda, şu an seni deli gibi öpmek istiyorum ve bana birçok sebep veriyorsun." Gözlerimin içine bakıyor ve yutkunuyor. O da istiyor görebiliyorum. Kazananın açıklanması ile bakışımız kesiliyor çünkü yarışmayı o kazandı.

Eve giderken ikimiz de sessiziz. Neden böyle oldu bir fikrim yok. Peki, şimdi ne olacak? Birden aklıma bir fikir geliyor ama saçmalık resmen. Yapamam belki onu incitirim. Çünkü çok kolay kırıldığını düşünüyorum. Evlenmeden de ona dokunmayacağım. O herhangi biri değil. Hatta bana karşı en dayanıklı kişilerden biri bile diyebilirim.

Yukarıya çıkarken de sessiziz. Yine bir gerilim var. Bu sefer umursamayacağım. Ona yaklaşıyorum ve yüzünü

kavrıyorum. Tam öpeceğim anda asansör açılıyor ve hemen kaçıyor. Ulan ben böyle şansın...

"Kaçma sen de en az benim kadar istiyorsun."

"He he canım." Şuna da bakın hele. Benimle sosyal medya ağzı ile konuşuyor. Galiba çocuklardan öğrendi bunu. Yoksa sosyal medyada uzun süre vakit geçiren biri gibi değil.

"İstediğimi almadan bırakmam. Eğlendim demiştin. Onun karşılığında öpücük istiyorum. Ayrıca neden korkuyorsun? Kendini kaybetmekten mi?"

"Öyle bir şey olmayacak."

"Sen öyle san." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve hemen belinden kavrayıp kendime çekiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum.

"Deli gibi istiyorsun ama itiraf edemiyorsun". Sadece birbirimize bakıyoruz. Kalp atışlarım hızlanırken dudaklarına yapışıyorum. Cidden bu kızın çok sevdiğim bir tadı var. Onu kapısına yaslıyorum nazik bir biçimde ve bana daha fazla karşı koyamıyor ve öpmeye başlıyor. Kollarını boynuma doluyor ve birden onu belinden kaldırıp kucağıma alıyorum ve kendimi ona bastırıyorum ve ağzından bir inleme çıkıyor. Çok fazla toy ve bunu fazla belli ediyor ama öyle hoşuma gidiyor ki! Keşke öyle bir karar almasaydım. Şu an onunla deli gibi yatakta vakit geçirmek istiyorum. Sabaha kadar tüm vücudunu öpmek kokusunu beynime kazımak istiyorum.

Dudaklarımı çekiyorum ve hemen başını omzuma yaslıyor ve nefesini düzenlemeye çalışıyor. Hâlâ kucağımda ve bacakları da belime dolanmış. Biri bana yardım etsin ben şimdi gece ne yapacağım!

"Neden sana karşı koyamıyorum?" diye soruyor ve beni şaşırtıyor.

"Çünkü karşısında Levent var. Kadınların ruhundan anlar ve onları incitmez isteklerini yerine getirir. Eğer benimle evlenirsen seni en mutlu kadın yapacağım. Bana güven sözümü her türlü tutarım."

"Aklın hep başka şeylere çalışıyor."

"Her erkek kadar." Yavaşça bacaklarını yere indiriyor ve onu ayaklarının üstüne bırakıyorum.

"Biraz düşünmem gerek. Aslında halam da onay verdi ve seninle tanışmak için yarın buraya gelecek." Son cümlesinde baya duraksıyor. Kendisi daha kararını vermediği için halasının onay vermesi hoşuna gitmiyor.

"Tabii tanışırız." Bu iyi bir haber. En azından o da düşünüyor bunu. Neyse ki düşünecek bir şey veriyor bana.

"Teşekkürler cidden eğlendim."

"Eğer seviyorsan her gece götürürüm seni."

"Her gece değil. Ben seninle konuşmayı da seviyorum. Eskisi gibi değiliz bu iş yüzünden."

"İş değil bu evlilik. Çok ciddi..." Gülümsüyor ve o kadar samimi ki onu ilk defa böyle görüyorum.

"İyi geceler," diyor ve kapısını açıp içeriye giriyor. Şu an kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Gözlerini kapatıp *ne geceydi ama* diyor ve beni düşünüyor. Belki o da benim gibi ahlaksız hayaller kurabilir. Sadece biz mi yapacağız bunu? Kadınların o kadar gücü var ki düşünce gücüyle bile orgazm olabilirler. Onları hafife almamak gerekir.

16

CANFEDA

Halamı almak için havaalanında bekliyorum. Açıkçası direkt ona bu şekilde soru sormak istemezdim ama duyunca çok sevindi. Bende de garip bir durum var. Hem istiyorum hem de istemiyorum. Daha kararımı vermedim ama istediğim yön sanki daha da ağır basıyor. Onu çekici buluyorum, yanında kendimi iyi hissediyorum. Çok yardımsever biri bu beni çok etkiliyor ve onun iyi bir insan olduğunu düşünmemi sağlıyor. Bu hayatta iyi insan bulmak zor. Kusuru ise tabii ki çapkın biri olması. Korkuyorum, belki beni bir gün aldatır diye. Bana karşı şehvet hissediyor bunu görebiliyorum ama onu aldığında benden uzaklaşacağından korkuyorum. Bu yüzden direnebildiğim yere kadar direneceğim. Çünkü onunlayken bazı korkularımı unutuyorum. Mesela kanser olmayacağımı falan düşünmeye başlıyorum ki kafama göre yüzde yüz olacağım.

Halamın kollarını açarak geldiğini görüyorum ve hemen ona karşılık verip sarılıyorum. Onu çok özlemişim. Bazen yalnızlık o kadar ağır geliyordu ki onun yanına taşınmayı bile düşündüm. Kendisi en iyi anlaştığım insanlardan biridir. Onun fikirlerine her zaman güvenirim.

"O nerede?" Etrafa bakıyor.

"Onun başı çok kalabalık hala. Doktor ya kendisi..."

"Doktor olduğunu söylememiştin. Bu daha da iyi. Onu çok merak ediyorum. Hadi çalıştığı hastaneye gidelim." Halamın bu coşkulu haline gülümsüyorum. O benden çok daha hevesli.

"Hala çok hastası var."

"İyi ya onu bir de hastalarından dinleriz." Halam plansız iş yapmaya bayılır. Dakika başı yapacağı iş değişir. Nitekim şimdi de öyle. Acele ediyor Levent ile tanışmak için.

Şu an çok itiraz etmek istiyorum ama halam kesinlikle bildiğini okuyacak. O yüzden sesimi çıkarmıyorum. Bir taksi ile Levent'in çalıştığı hastaneye gidiyoruz.

Halam hastanenin üniversite hastanesi olduğunu görünce daha da bir meraklanıyor.

"Yoksa hocalık da mı yapıyor?"

"Evet hala Yardımcı Doçent."

"Doçent mi?" Onu tanıdığımda asla aklımda böyle bir şey yoktu. Sadece hoş biri olduğunu düşünüyordum, yakışıklılığını da duymuştum tabii.

Onun bölümüne gidiyoruz ve bir kapının önünden geçerken isim dikkatimi çekiyor. Hale... Bu Hale o Hale olmalı kesinlikle. Bir an kıskançlık damarım çatlıyor ve içime yayılıyor o his.

"Ne kadar da kalabalık. Maşallah..." Halam şaşırıyor ama ona hastasının çok olduğunu gelmeden söylemiştim sonuçta. Oturacak yer kalmamış ve biz de mecbur ayakta bekliyoruz. Halam hemen bir kadın ile konuşmaya başlıyor. Kendisi aşırı kaynaşan biridir. Onun bu huyuna hep özenmişimdir.

"Doktor nasıl biri?"

"Levent Bey bir tanedir. Belki de şehrin en iyi Jinekoloğu. Kendisi çok nazik davranır. Çok memnunum. Çok bilgili her şeyi açıklar anlayacağım bir dil ile." Bunu bende biliyorum çünkü ben de ona muayene oldum.

"Çok da yakışıklıdır teyze." Genç bir kız oradan çıkıyor hemen. Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemiyorum. Hasta çıkarken kapı açılıyor ve onu görüyorum. Uzun boyu ve keskin gözleri ile orada, birden gözler beni buluyor ve bana odaklanıyor. Hemen dışarıya çıkıyor.

"Canfeda?" Şaşırıyor ve halamı görüyor sonra.

"Sıra almama gerek var mı?" diyor halam gülümseyerek.

"Hayır, buyurun beş dakika ayırabilirim sanırım." Halam beni durduruyor ve kendisi giriyor içeriye. Onunla özel konuşacak belli. Derin bir nefes alıp of çekiyorum. Bu hiç iyi olmadı.

LEVENT

"Hoş geldiniz!" diyorum ellilerinde gibi duran kadına. Ton ton bir teyzeye benziyor. Ayrıca beni baştan ayağa inceliyor. Beğendiğini görebiliyorum. İlk sınavdan geçtim galiba.

"Hemen konuya gireyim oğlum. Maşallah çok hastan var. Bizim cadı ile evlenmek istiyormuşsun. Kimse bu kadar ileriye gidememişti. Aferin..." diyor ve beni şaşırtıyor. Biraz da egomu okşadığını söyleyebilirim.

"Teşekkür ederim... O melek yüzlü bir şeytan değil mi?" Kadın gülüyor ve ona katılıyorum.

"Öyledir oğlum ama öyle olmak zorundaydı. Abimi hiç tanımadı babasız büyüdü benim güzel kızım. Eğer niyetinde ciddiysen onun gönlünü yapman gerek. Hakkında bir iki duyduğum şey hoşuma gitmedi." Canfeda anlatmış olmalı zaten onun için de ikinci önemli neden bu.

"Biliyorum ama bu üç dört aydır çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Önceki işleri bıraktım. Ailem evlenmem için baskı kuruyor, arkadaşlarım da öyle. Ben de neden o olmasın dedim çünkü çevremde herkes bizi çok yakıştırdı. Biraz görücü usulü gibi oldu. Ben de başarılı bir biçim olduğunu düşündüm."

"Canfeda serttir ve bilirsin ki sert olan kişiler çok çabuk kırılırlar. Onun gönlünü yap, birine kesinlikle ihtiyacı var. Ben onay veriyorum."

"Peki, onu nasıl kazanabilirim?"

"Birkaç hafta sonra bir akrabamız evlenecek. Ona *işte bu bizim hikâyemiz* ruhu yaşatmalısın. O çok sever."

"Bu ne demek?"

"Onu da sen bul. Kolay gelsin. Akşam tekrar konuşuruz." Bir şey demeye kalmadan dışarıya çıkıyor ve gidiyorlar. Canfeda bana bir bakış atıyor çaresizce. Acaba bunun anlamı ne? Of bir de bilmecemiz eksikti.

Öğlen konuyu Deniz'e açıyorum. O çok memnun bu konuda. Beni ölümüne destekliyor ve her şeyin çok daha güzel olacağını düşünüyor.

"Bir düşünelim, düğün demiş düğünde ne olur, eğlence şarkı duygu..." Birden bulmuş gibi yüzü parlıyor.

"Tabii ya..."

"Ne?" diyorum ve bana söyleyince aklıma yatıyor kesinlikle.

Akşam onları ailem ile yemek yemeğe götürüyorum. Annem tam formunda ayrıca aşırı da mutlu. Yeni evli çift balayından döndü ve Çağla balayında hamile kaldığını söyledi. Masada herkes mutluluktan havaya uçuyor. Ben ise biraz gerginim. Acaba planım işe yarayacak mı merak ediyorum.

"Diyelim ki Canfeda kızımız olumlu düşündü. Düğünü ne zaman yaparız?" *Ah anne ah* yine çenesi durmuyor ve hemen soruyor.

"Ben düğün istemiyorum," diyor hemen Canfeda.

"Öyle şey mi olur kızım? Levent bunca yıldan sonra evlenecek ve ben ona Türkiye'nin en güzel düğününü yapacağım size tabii ki. Şimdiden hazırlanmaya başladım. Hatta Selim ile ev bile bakmaya başladık."

"Daireler var ama Zuhal Teyze..."

"Olmaz öyle daire köşelerinde yaşatmam ben sizi."

Annem çok inatçı bu konuda. Ev konusu benim için hiç önemli değil. Ben Canfeda'yı ikna etmeyi düşünüyorum. Kendime de inanamıyorum. İçimde neler varmış da haberim yokmuş. Onunla evlenme fikri kötü değil umut verici geliyor artık. Bir umudum var. Onunla bir geleceğimiz olabilir. Güzel bir kız kesinlikle yanıma da yakışacak. Eski kafalılık olarak görürdüm ben görücü usulü evlilikleri ama öyle değilmiş. Bir nevi mantık evliliği gibi...

"Zuhal Teyze ben cidden düğün falan istemiyorum. Daha kararımı vermedim bile."

"Olmaz sana en muhteşem gelinliği alacağız. Güzelliğine güzellik katacak. Her genç kızın hayalidir kızım. Olmaz bize yakışmaz düğün yapmadı çocuğuna derler sonra." Canfeda bir şey diyemiyor. Çünkü bizim sosyetik bir aile olduğumuzu unuttu. İllaki haberimizi yapacaklar. Annem

de kendini görüyor Canfeda da o yüzden daha da bir hevesli bu konuda. Daha önümde şu düğün var atlatacağım. Mükemmel olacak onu çok şaşırtacağım ve mutlu edeceğim. İşte o zaman bana kocaman bir evet diyecek.

Saçıma güzel bir şekil veriyorum ve en güzel parfümümü sıkıyorum. Yalnız benden iyi damat olurmuş hani yakışıklıyım diye demiyorum. Smokin yakıştı tabii orası ayrı bir konu. Tüm erkekleri adam yapar, hizaya getirir takım elbiseler. Levent Bey bu gece kendini aşacak kesinlikle. Canfeda'nın yüzünü çok merak ediyorum. Her kadın bunu mutlaka beğenecektir diye düşünüyorum. Sonuçta sürpriz sürprizdir. Hele böyle candan yazılmış bir şarkı için. Çok romantik olacak ve ben nasıl bu hale geldiğimi hâlâ anlamış değilim ama kendimi doğru yolda hissediyorum. Baskı bitecek ve çok rahatlayacağım hem belki onu cidden çok severim belli mi olur.

Onu almak için dairesinin önüne gidiyorum kapımı kilitledikten sonra. Gelmemden dolayı hiç memnun değil ama buraya tekrar geldiğinde ağzı kulaklarında olacak bundan eminim. Halası da ona baskı yapıyor. Aramızda ama beni pek bir beğenmiş. Beğenilmeyecek bir tarafım da yok zaten. Aileler üç şeye bakar. İşi var mı, kızımızı rahat ettirir mi, ahlaklı mı? Üçünden de 100 almış biriyim sonuçta. Akıllarına takılan ki halasının söylediğine göre benim eski çapkın oluşum. Onu karşıma alıp yüzüne karşı haykırmak istiyorum ama benim gibi beyefendi birine yakışmaz. Senin yüzünden ergen ergen rüyalar görüyorum ama ne başka kadınlarla da seviye atlamadım desem ne olur merakta etmiyor değilim.

Son kontrollerimi yapmak üzere elim papyona gidiyor ve zili çalıyorum. Bir dakika sonra açılıyor. Beni bekliyormuş demek ki... Üzerinde kırmızı bir elbise var. Şu an küfretmemek için zor tutuyorum çünkü çok seksi olmuş. Saçlarını havalandırmış ve bukle yapmış. Kıpkırmızı bir ruj

sürmüş. Topuklu ayakkabı giymiş. Bacakları biraz açıkta ve şu an için ideal bir kadın durumunda. Hele gözlerini daha da açığa çıkarmış. Bu kız ne ara böyle makyaj yapmayı öğrendi de karşıma geçip beni öldürüyor! Merak ediyorum sadece ne ara oldu tüm bunlar?

"Çok şıksın beni şaşırtıyorsun." Hemen utanıyor çünkü iltifatım hoşuna gidiyor. Yüzü kızaran kızların azlığından bahseder insanlar ama karşımda tam da böyle bir kız duruyor.

"Teşekkürler sen de öyle. Herkes damat sen sanacak ve ne yakışıklı adammış diyecekler." Gülüyor söylediklerine ve bende çapkın bir gülüş çakıyorum. Yüzüme bakıyor hoşuna gitti görebiliyorum.

"Teşekkür ederim canım ama ben bunlara alışığım. Bu yüzden evli değilim ya. Tadını çıkartmak güzel oluyor." O an karnıma yavaş bir yumruk geçiriyor ve şaşırıyorum. Nasıl bir kadın böyle? Bazen çok vahşi olabiliyor.

"Kapa çeneni de gidelim narsist."

"Ta kendisiyim ama işimde daha narsistimdir. Hastalarımın takdiri diyelim biz buna..." İç geçiriyor ve bu hali ile eğlenerek asansör düğmesine basıyorum. Buraya geldiğimizde bu şekilde olmayacak.

Annem bize bir ev bakıyor ayrıca bir de organizatör bulmuş. Kafaya koydu kadın kırk gün kırk gece düğün yapacak o derece bana bilenmiş durumda. Tabii Sarp da kuduruyor ve bu benim çok hoşuma gidiyor. Kendisi aşırı kıskançtır. Annemin bu davranışı kıskançlığına kıskançlık katıyor. Yakında hemoliz olacak ve ben çok eğleneceğim. Demek ki abi ile uğraşmak kötüymüş notunu alacak.

Asansör geldiğinde kapıyı açıp geçmesi için bekliyorum. Birden aklıma bir sorun geliyor. Komik olan her şey yapılıyor ama Canfeda da tık yok daha. Annem onu her gün arayıp bir şeyler söylüyor ama şu an nafile durumunda.

"Hayvanlarımı kabul edecek misin?"

"Onları sokağa atacak halim yok."

"Demek kararını verdin?"

"Vermedim seni aptal. Vermedim." Yine başlıyoruz. Vahşileşiyor ama onun dilinden de anlayacağım. Tatlı bir ceylan olacak sonra. Tıpkı gözleri gibi çünkü beni tanımıyor. Tanıyınca bu vahşiliği de ortadan kalkacak.

"Peki tarih versen de ben de ÖSYM sayfasını yenileyen öğrencilere dönmesem nasıl olur?"

"Bilmiyorum, düşünüyorum artı ve eksilerini tartıyorum."

"Artı kısmına kocaman harflerle Jinekolog yazmanı rica edeceğim." Gülüyorum ama bana ters ters bakıyor. Bu gece nasıl olsa kıvama gelecek.

"İllaki bana karşı duyguların öptüğümde mi çıkacak? Hani benim için sorun değil her zaman isterim de sana yazık. Beynin düşünmekten harap olacak diye korkuyorum."

"Seninki olmuyorsa benimki de olmaz merak etme."

"Canfeda gördüğüm eğitimin onda birini falan görmüş olmalısın. Kesinlikle küçümsemiyorum çok kutsal bir mesleğin var ama güzelim biz de haftada beş yüz sayfa öğrenen kişileriz. O yüzden az da olsa beynime saygı duymanı isterim senden."

"Sırf bu ukalalığın yüzünden koca bir eksi yazdım bile."

"Yaz bakalım ama kazanan ben olacağım."

"Hiç sanmıyorum."

Beni uğraştıracak görünüyor ama bu flörtleşme de hoşuma gidiyor. Kadınların gözleri bana çevriliyor ki bu ilgiye çok alışığım.

"Görüyor musun? Herkes seni nasıl da kıskanıyor. Bence kocaman bir artı daha yaz haneme."

"Eksi olmasın o." Koluna girmiş bir vaziyette ona bakıyorum. Hakkından geleceğim onun.

"Yarım artı diyelim seni mi kıracağım." Sonunda yüzü gülüyor. Yüzüm sahneyi tarıyor. Düğün gayet güzel organize edilmiş. Organizatör ile önceden konuşmuştum. Çok

romantik olacak. Zaman geldiğinde ise Canfeda'yı bırakıyorum.

"Beni izle ve kararını ver. Çünkü seni büyüleyeceğim ve eksiler uçup gidecek."

"Ne yapacaksın?" Gözleri kocaman açıldı merak ediyor çünkü.

"İzle ve gör." Emin adımlarla sahneye çıkıyorum. Daha önce yapmadığım iş değil. Özellikle Nazenin'e laf çaktığım güzel bir şarkı vardı ki o benim en sevdiğim ve zevk aldığım zamanlardan biriydi.

Şarkının o eski ve tatlı tınısı salona yayılmaya başladığında gözlerim Canfeda'yı buluyor. Başını bana kızmış bir şekilde sallıyor ama gözleri de dolmuş. Neden daha söylemeden doldu ki anlamıyorum. Şarkıya girerken hâlâ merak içindeyim.

Seni gördüğüm o günden beri
Kalbim perişan gönlüm bir deli
Sana yazdığım beni anlatan aşkımla dolu bu sözlerimi

İşte bu bizim hikâyemiz öyle saf öyle temiz
Kenetlenmiş ayrılamaz kalbimizde ellerimiz

Kanımda canımda dört yanımda
Senden başka hiç kimse olmasın...

Herkes bana bakıyor ve onlar bile etkilendi. Sesim de fena değildir. Canfeda'ya bakıyorum ama o kopmuş bile. Salya sümük ağlıyor resmen. Neden önemli bu şarkı? Neyi hatırlatıyor ona? Şarkı bitiyor sonra ve hafifçe eğiliyorum. Sonra ise bombamın pimini çekiyorum.

"Bu şarkıyı tatlı ve bir o kadar da asi olan Canfeda'ya armağan ediyorum." Alkış sesleri yükseliyor ve Canfeda da bana bakıyor.

"Açıkçası garip bir haldeyim heyecanlandım ki, ben pek fazla bu duruma gelmem. " Gülüyorum ve bana katılıyorlar.

"Benimle bir ömür geçirir misin? Benimle evlenir mi-

sin?" diyorum ve şaşırıyor işte şimdi istediğimi almış oluyorum.

Kalabalık ikimize bakıyor. İnsanlar şaşkın ve sonra alkışlamaya başlıyorlar. Ben ise sahneden inip onun yanına gidiyorum. Kuru kuru teklif yapılmaz. Yüzük de aldım ona. Sadece bana sarılıyor ve hıçkırarak ağlıyor. Bu hiç de hayal ettiğim gibi olmadı.

"Neden ağlıyorsun?" diyorum ve o bana hâlâ sarılmaya devam ediyor. Bu mutluluk gözyaşı falan değil. Sonunda hıçkırıklar eksiliyor ve birden herkesin bize baktığını görüyorum ve oradan uzaklaştırmak adına Canfeda'nın elini tutuyorum. Garip olan bunu ilk defa yapıyor oluşum, bir elektriklenme oluyor. Sanki çizgi filmlerdeki o etkileşime benzetiyorum. Yürüyoruz ve sonunda onu durduruyorum. Saçları elektriklenmiş ve yüzüne yapışıyor, yaşlar da üstüne tuz biber oluyor. Onları nazikçe çekiyorum ve yüzüne bakıyorum. Gözleri kızarmış ve göz rengi sanki bir ton açılmış gibi. Çikolata kahvesinden elaya dönmüş.

"İyi misin?" Başını sallıyor ama ben neden bu kadar duygulandığını merak ediyorum.

"Sana kim dedi bu şarkıyı..." Acaba halasını ele versem mi diye düşünüyorum.

"İçimden geldi. Güzel anlamlı bir şarkı," deyip kılıf uyguluyorum ama pek inanmış görünmüyor.

"Bu kadar tesadüf olamaz."

"Ne oldu lütfen anlatır mısın?" Biraz duraksadıktan sonra anlatmaya başlıyor.

"Bu şarkı anne ve babamın şarkısıymış. Annem hep anlatırdı bu şarkı ile dans etmişler ilk, bu yüzden benim için önemli bir yeri var ama dün gece..."

"Ne oldu dün gece?"

"Rüyamda annem bana bu şarkıyı söylüyordu ve bana gülümsüyordu. *Doğru yoldasın* dedi. Destekledi ve sen de vardın." Şimdi anlamaya başlıyorum. Annesi de evlenmesini istiyor ayrıca halası da bu şarkının önemini biliyordu ve bana bir koz vermiş oldu. Bu pek de adil olmadı ama

yapabileceğim bir şey de yoktu açıkçası. Tekrar ona sarılıyorum ve karşılık veriyor.

"Annem de böyle olmasını istiyor herkes böyle olmasını istiyor. Kararım... Evet, seninle evleneceğim." Şu an yapmak istediğim şey filmlerdeki gibi onu kucağıma alıp döndürmek, içimde garip bir sevinç var. Sanki büyük bir başarı kazanmış gibi hissederken bir de buruk bir tarafımın olduğunu anlıyorum. Annesinin de istemesi sanki bana ekstra bir sorumluluk yüklüyor. Birden yüzüğü hatırlayıp cebime gidiyor elim. Yüzüğü çıkarıp parmağına takmak istiyorum ve izin veriyor.

"Bu gerçekten oluyor mu?"

"Evet, çok garip ama evet..." Anneme telefon edip müjdeli haberi vermek istiyorum.

"Eve gidelim mi?" diyor ve memnuniyetle kabul ediyorum. Ceketimi çıkarıp omuzlarına örtüyorum çünkü üşüyor. Hoşuna gidiyor ve gülümsüyor.

Eve geldiğimizde daha aklı başında ve konuşmak istiyor. Birlikte benim eve geçiyoruz. Bitki çayı yapıyorum ve önüne koyuyorum ama o kedilerle oynuyor garip bir şekilde. Çünkü ilk başta hayvanlardan korktuğunu söylemişti. Şimdi ise yavru kedileri oradan oraya koşturtuyor.

"Birkaç haftaya gidiyorlar."

"Kimlere?"

"İki tanesini Deniz'e vereceğim. İkizlere birer tane yani. Diğerlerini de hastaneden doktor arkadaşlar alacak. Anneme hayvanlarım için de bir lüks düşünmesini söyleyeceğim."

"Bir tarafım isterken diğer tarafım karşı çıkıyordu. Birbirimize karşı bir şeyler hissedebiliriz ve sonra çok acı çekebiliriz." Kabul etti ama yine de düşünmeyi ihmal etmiyor.

"Çekmeye ve denemeye değer bence."

"Ama mutualist..."

"İnsanlarda mutualist olmaz. Biyolojiden aklında sadece bu mu kaldı? Sen hiç serotonin, dopamin duymadın mı?

Âşık olduğunda seni mahveder mesela. Leyla gibi gezmeni sağlayan hormonlar."

"Senin kadar bilemem." Çaydan bir yudum alıyorum. İyi geliyor ve bir yudum daha alıyorum.

"Tamam, o zaman bana bırak. Organizatör ile konuşacak mısın?"

"Aslında eğlenceli ama kadın geçende ev tasarımı için aradı ve nasıl bir şeyler istediğimi sordu ve ben söyleyemedim ona bıraktım."

"İç mimarlar güzel iş çıkarıyorlar. Annem onları yönlendirir merak etme. Peki başka?"

"Gelinlik ve bir de araba modeli istediler. Neden?"

"Çok basit sana araba alacaklar. Annemin ehliyeti yok ama içinde kalmış. İlkokul mezunu olduğu için ona ehliyet vermiyorlar. O da senin kullanmanı istiyor."

"Garip bir kadın."

"Sadece fazla hevesli, annem zamanında babaannemden çok çekti. O yüzden melek gibi olacaktır."

"Zaten öyle bir isteğin var mı kızım deyip duruyor. Tatlı biri." Biz ciddi ciddi şurada düğün planı konuşuyoruz. Bir haftada olacak iş değil bu ama annem istiyor ayrıca Deniz de bir haftada evlenmiş. Yani bu imkan dahilinde. Nasıl yapacaklarını merak etmiyor değilim. Göreceğiz bakalım...

"Ve bazı kurallar koymalıyız."

"Nasıl?"

"Birlikte yatmayacağız ayrıca cinsel anlamda bir şey de düşünme asla olmaz."

"O zaman ben neden evleniyorum ki? Tabii evlilik sadece bunun için değil de..."

İnanılır gibi değil. Bunları nasıl ister benden? Hele cinsel anlamda ne demek? En çok onu istiyorum zaten. Çünkü rüyamdaki kadar güzel olacak mı merak ediyorum ayrıca vücudum onu deli gibi arzuluyor.

"O zaman evlenmeyelim olur biter."

"Of tamam..." Nasıl olsa ben onu baştan çıkarırım bu hiç sorun değil benim için. Öpüşürken ki halini biliyorum. Bu çocuk oyuncağı olacak.

"Başka?"

"Eski hayatına döndüğünü sezersem tek celsede boşarım seni ve mahvederim."

"Öyle bir şey olmayacak olsaydı şimdi bu durumda olmazdım."

"Evet, bir kadını beceriyor olurdun." Söylediği kelime ile şaşırıp kalıyorum. Cidden o kelimeyi mi kullandı? Bir kahkaha patlatıyorum. Bu kızın içinde canavar var. Umarım o canavar yatakta da onu ziyaret eder. Bir ejderha olsa iyi olur o canavar.

"Tamam, eski erkek arkadaş falan filan görüşmek konuşmak selam vermek el sallamak asla yok. Yoksa kıskançlık krizine girerim." Gülme sırası ona geçiyor.

"Emre en son, bana baba olmayacağını söylüyordu yani asla öyle bir şey olmaz." Demek ismi Emre'ydi. Şimdiden nefret etmeye başlıyorum ondan.

"Ben sana baba da olurum eş de. Hatta her şeyin bile olurum. O konuda asla eksik hissettirmem. Babam bizi böyle yetiştirdi. En ufak bir sorunda kuyruğu sıkıştırıp kaçmak için değil." Pislik herif başka neden de sunabilirdi ona. Neden zayıf noktasından acısını deşiyor ki.

"Bir şey sorduğumda kesinlikle cevabı almak isterim. Bezme durumu olmayacak. Bu doktorlarda fazla oluyor."

"Hastalık bazından istediğin her şeyi sorabilirsin. Bir sorun yok anlatmayı severim."

"Olur..." Hoşuna gidiyor bu teklifim ve gülümsüyor.

"Bir program yapacağız ve hayatımızı yaşayacağız. Bu bir tatil bir aktivite olabilir."

"Tamam," diyor hemen.

"İleride çocuk istiyorum hatta hemen istiyorum ama hazır değilsin. Hazır olana kadar bekleyeceğim."

"Levent ben sana az önce ne dedim? "

"Umurumda değil Canfeda. Er ya da geç birlikte o yatağa gireceğiz. Sadece zamanı erteliyoruz. İçini rahatlatmak

için. Sana anlatmıştım sen de istiyorsun çocuk. İstemelisin de çocukları sevmeyen biri neden okul öncesi öğretmeni olur ki. Bal gibi de çok seviyorsun."

"Levent..."

"İtiraz istemiyorum. Hazır olana kadar bekleyeceğim. Ayrıca deli gibi öpüşürken hiç aklına gelmiyor. Seni öperken üstünü çıkarırım ruhun bile duymaz ve sonra gereğini yerine getiririm ve tek yaptığın daha fazlasını istemek olur. O konuda hiç korkma."

"Cidden pisliksin sen?"

"Pislik mi? İlk gece her erkek o yatağa girmek ister. Ben belki aylarca girmeyeceğim. Şikâyet ettim mi? Sadece zaman verdim. Ayrıca beni geç ailem ne olacak? Senin ailen? Halan da çok istekli torun için, o sormayacak mı?"

"Bir şekilde onu atlatırım."

"Ne kadar süre ile?"

"Yeter ben gidiyorum." Çayını bile içmedi daha. Cidden çok sinir bozucu. Ben onunla ne yapacağım bilmiyorum. Bu benim için büyük bir sabır sınavı olacak.

17

Annem, organizatör ve Canfeda arasındaki kavgayı gülümseyerek izliyorum.

"Olmaz Zuhal Teyze o çok fazla olur."

"Teyze değil kızım anne diyeceksin. Ben de senin annenim artık" Canfeda anne der mi bilinmez ama yüklediği anlam daha büyük o kelimeye. O yüzden karar veremiyorum şu anda.

"Sen ne sırıtıp duruyorsun? Gelsene şuraya." Canfeda can simidi olarak beni görüyor ama ben şu an havası alınmış bir can simidiyim. İleriden izlemek daha keyifli olduğu için indirdim havayı.

"Bence annemin seçtiği ev gayet güzel. İç tasarımı iç mimara bırakıyorum çünkü benim açımdan fark etmez. Ne olursa kabulüm Canfeda. Sen ne istersin onu bilemem ama." Bana kötü kötü bakışlar atıyor. Ne yapayım ama fikirlerim bu yönde.

"Erkekler ne anlar kızım. Boş ver biz ikimiz bakalım." Ailenizin mobilya sektöründe çığır açması pek iyi bir şey değil. Şu an Canfeda'nın önünde birçok seçenek var. Hangisini seçeceğini bilmiyor çünkü kararsız.

"Tamam, bende iç mimara bırakıyorum. Sevmediğim bir şey olursa değiştiririz." Aslında onunla alışverişe çıkacağız. Valla en güzel bölüm iç çamaşırı olacak çünkü elimle seçmeyi ve onu utandırmayı hedefliyorum. Bu da çok eğlenceli olacak benim için. Annem bana kızdı ama kıza ne aldırtacağından korktum yani. Bir filmde damadın annesi gelini için ipli don aldı diyordu. Annem demez ama belli mi olur. Ondan önce Canfeda'nın öyle bir şey alacağını da sanmıyorum. Gerçi bunun için mağazalarda bir bohça yapılıyor olmalı.

"Biz gidelim o halde. Sonuçta her kadın alışverişe bayılır." Canfeda giderken ayağıma ayağı ile geçiriyor ve gülüyorum ama annem tuhaf bir şekilde bakınca Canfeda hemen gülümsüyor.

"Seni delirteceğim kızım bitti artık bu iş."

"Nikah masasında hayır dersem mal gibi kalırsın. Yılların çapkınına hayır damgası ağır gelir. Karizman kirlenmiş çarşafa döner. Tabii kirlettiklerini hatırlıyorsan." Vay vay vay... Ağır konuşmayı da biliyor hanım. Bakın şu işe...

"Tamam, çenemi kapatıyorum." Onu büyük bir alışveriş merkezine götürüyorum. Birkaç pantolon ve elbise alıyor sadece. Annemle ayrı gidecekler gelinlik almaya. Gerçi Çağla da çok hevesli ama annem ona biraz kızıyor. Hamile olduğu için dikkat etmesi gerektiğini söylüyor. Onu iç çamaşırı mağazasına yönlendiriyorum ama bir an duruyor.

"Hayır orada işimiz yok."

"Bence asıl orada işimiz var." Kolundan tutup içeriye resmen sürükleyerek giriyoruz. Kasadaki kadın bize garip bir şekilde bakarken hemen açıklıyorum.

"Müstakbel eşim biraz utanıyor da." Bunu duyan Canfeda sesli bir şekilde nefes alıp veriyor. Şu an bir boğa modunda ve matadorunu ezip geçecek. Ben de o zavallı matador oluyorum.

"Utanma falan yok," diyor hemen ve gülümsüyor.

Hemen gözüme kestirmeye başlıyorum. Şu siyah dantelli takım fena değilmiş, yanında kırmızı da var. İşte sevdiğim iki renk. Bir de açık pembe tatlı bir takım alalım diye düşünürken o gidip kocaman çirkin gösterişsiz çamaşırlar alıyor. Hemen takımları kaptığım gibi ona gösteriyorum. Bir tanesinde tanga var ki çok severim yani. Erkekler popo görmeye bayılır. Bu yüzden kız arkadaşlarının tayt giymesini istemezler. Ona gösterirken yanındaki yardımcı kadın kızarıyor ve utanıyor.

"Levent sen ne yapıyorsun?"

"Karıma yakışacak en güzel en pahalı çamaşırları alıyorum. Üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum." Kızı-

yor, kızıyor ve kızıyor ama sesini çıkarmıyor. Ona ipli don alacak kişi benim. Bu şeref bana bahşedildi çünkü ben eşi olacağım.

"Ben de sana alabilir miyim?"

"Tabii ki..."

Geçende bir dergideki film dikkatimi çekmişti. Striptiz yapan erkekleri konu edinen bir filmdi. Orada erkeklerin giydiği mini minnacık çamaşırlar vardı. Göz zevkini kör eden tarafları vardı. Bu hiç hoş değildi ki Canfeda'nın da fikri o yönde ama asla bozuntuya vermeyeceğim. Bana cırt pembe bir boxer alıyor. Yani idare edilebilir. Sonra yanına fosforlu turuncu ve yeşil ekliyor. Sonra erkek tangalarını görünce gözleri aydınlanıyor. Alsın umurumda değil. Valla eğer düğün günü sevişmek istesin yine giyerim bunu. Alıyor ve ona gülümsüyorum. Ah, başka bir tepki bekliyordu tabii...

"Hepsini çok beğendim. Elinden çuval olsa yine giyerim aşkım," diyorum ve elini öpüyorum ama hemen elini çekiyor. Canfeda çamaşır alırken bir kenarda bekliyorum. Görevli kızlara kulak misafiri oluyorum.

"Adamı görüyor musun ne kadar yakışıklı. Yazık yanındaki de kendini Zeyna sanıyor haspam." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kızlar haklı bir yerde. Kasaya koyduğumuz kıyafetlerin parasını ödüyorum ve dışarıya çıkıyoruz. Birden torbaları yere atıyor.

"Yeter, başıma bela olacaksan çoktan hayır dedim bile. Sen ne utanmaz adamsın böyle ya! Pislik ve arsızsın karşıma geçip incecik ipi gösteriyorsun. Seni aşağılık herif..." Bu biraz ciddi oldu. Torbaları yavaşça alıp gülümsüyorum.

"Kızma aşkım hepsi senin için."

"Aşkım deyip durma bak ağzının ortasına bir tane geçireceğim."

Ona yaklaşıyorum ve herkesin bize baktığını görüyorum. Dudaklarımı dudaklarına geçiriyorum ve donup kalıyor. Arsızım evet ve bunu her yerde de gösterme cesaretim vardır. Öpüyorum ve bizi alkışlıyorlar. Elimde kocaman

bir koz var artık. Öpmeme dayanamıyor kesinlikle. Bunu her zaman kullanacağımdan da eminim. Ayrılıyorum ve bana hâlâ kızgın kızgın bakıyor. Birden birinin fotoğraf çektiğini görüyorum. Harika, yarına kesin manşet olduk.

Bir koridorda yürüyorum çünkü ismim çağrılıyor. Koridor pembe bir kapıya açılıyor ve bir stüdyoda olduğumu fark ediyorum. Her yer pembe ve karşımda duran tribünde birçok kadın oturuyor. Kapıdan içeriye girdiğimde Seda Sayan'ı görüyorum.

"Hoş geldin çocuğum." Tabii ya ona âşık olduğumu söylemiştim ama inkar ediyordum. Gerçi şimdi âşık değilim ama eskisi gibi soğukta değilim.

"Levent bize başvurdu beni bizzat telefonla arayıp Canfeda'ya âşık olduğunu söyledi. Bende onların düğününü yapmak istedim."

"Seda Abla babam çok varlıklı biz yaparız, sen yapamayan ihtiyaç sahibi birini bulursun," diyorum ama dinlemiyor ki.

"Şimdi buraya nişanlın gelecek." Biz nişanlanmadık ki daha nasıl nişanlım olacak ki?

"Biz nişanlanmadık. Mantık evliliği olacak."

"Çocuğum dedin ya ben âşık oldum diye. Hadi nazlanma!" deyip gülümsüyor.

"Ah, Seda Abla ben âşık değilim niye öyle dedim de bilmiyorum ki."

"Olur mu, öyle şey çocuğum."

"Kapı açılsın!" diyor ve yavaş yavaş kapı açılıyor.

Birden gördüğüm ile gözlerimi kapatıp açıyorum. Bu gerçek olamaz. Canfeda'ya ne olmuş böyle? Cin mi çarpmış ağzı ile yüzü yer mi değiştirmiş. Kırmızı iğrenç bir ruj sürülmüş. Birden gülümsüyor ve ön dişlerinden birinin olmadığını görüyorum ve kaçmaya başlıyorum. Gel yakışıklı diyor ve ben kaçıyorum. Bu bir kâbus olmalı.

O iğrenç kâbusun üzerinden tam bir hafta geçti. Ne kötü bir şeydi o öyle. Hâlâ aklımdan çıkmıyor. Sanki duvağını açınca Canfeda'yı öyle görecekmişim gibi hissedip korkuyorum. Garip bir duygu anlatamam size. Bugün büyük gün... Yılların çapkını hastalarının bir tanecik doktoru bendeniz Levent Öztürk artık dünya evinin kapılarını aralıyor. Ne aralamak ama... Hiçbir masraftan kaçmadık desem yeridir. Gerçi ben değil annem kaçmadı. Organizatör de işinin ehli çıktı yalnız. Üzerimde harika bir smokin var. Dar kesimli ve oldukça modern. Beni çok yakışıklı gösteren tarzda. Çuval giysem de yakışır da işte formalitesine giyiyorum.

Canfeda ise köşede oturuyor. Prenses gelinliği ona çok yakışmış çok tatlı olmuş. Çok beğendim bir erkek olarak. Can alıcı duruyor ve tam da bana yakışıyor. Açıkçası keyifsiz değil çünkü gelinliğini çok sevdiğini az önce bana itiraf etti. Kendini Disney Prensesi gibi hissettiğini söyledi. Bu yüzden fena geçmiyor zaman.

"Söyle bakalım aldığım gecelikleri giyecek misin?" Direkt eline bir şey almak için aranıyor çünkü bana fırlatacak.

"Daha evet demedim Levent inan sana ecel teri döktürtürüm." Gıcık bir şekilde gülüyorum. Burnundan soluyor resmen. Ne zaman bu konuyu açsam boğa modunda. Dün gece bekârlığa veda partisi yaptım diye çok kızdı bana. Aslında umurunda olmayacağını düşünmüştüm. Sonuçta Amerikan filmlerindeki gibi striptiz kulübüne gitmedik. Sadece bir şeyler içtik ve konuştuk. Açıkçası zaten arkadaşlarım şok içinde.

"Kız kızmasın şimdi?" Murat olaya şüphe ile bakıyor. Canfeda beni hoşlanmaktan öte sevseydi bu tespit yerinde olurdu ama böyle bir durum da yok.

"Ona göre mutualist yaşayacağız."

"Mutualist mi? Liken birliği de yapacak mısınız?" deyince herkes hep birlikte gülüyor. Derya abi hariç tabii. O pek biyoloji

anlamaz. Zaten adam çok yorulmuş bugün gergin bir gün geçirmiş.

"Anlayacağım dilden konuşun beni sinir etmeyin," diyor hemen.

"Karşılıklı fayda olarak görüyor evliliği. Bilmiyorum çok garip bir kız. Bazen çok uysal hele ilk tanıştığımızda çok uysaldı ama şimdi büyük bir kedi. Bazen jaguar oluyor ve beni korkutuyor." Derya abi bana pis pis sırıtıyor çünkü dediğine geldim. Zamanında Açelya'yı ayıplamıştım şimdi ise onun kalıbında biri ile evleneceğim.

"Kolay gelsin kardeşim," diyor ve sırtımı sıvazlıyor.

"Birkaç taktik versene..."

"Yok taktik falan bam bam... Bunu da Elçin söyledi. Fatih Terim'in sözlerini ne zaman öğrendi bu çocuklar."

"Sosyal medya maalesef," diyor Deniz hemen.

"Valla çok iyi yaptın Levent en azından sana göz kulak olabilecek biri olacak. Bu beni çok mutlu etti. Ayrıca artık çapkınlık da yapamazsın." Deniz bile çapkınlık yapacağımı düşünüyorsa vay halime. Cidden nasıl da ün yapmışım böyle.

"Sen onu dinle de o da karısı ile ilk gece yapamadı ki!" diyor Derya Abi. Tekrar gülüyoruz. Neden gülüyoruz anlamış da değilim galiba kafalarımız güzelleşti.

"Yapamadım yapamadım ama sonra ikiz yaptım naber!"

"Büyük bir başarı bana da versene tarifini." Deniz'e bakıyorum. Düşünüyormuş gibi yapıyor.

"Büyük oranda şehvet ve kadınını mutlu etmek tabii ki. Sen daha iyi bilirsin bence. Ordinaryüssün oğlum." Doğru Ordinaryüs olabilirim ama yarın yapamayacağımı biliyorum.

"Leke sürülecek maalesef, istemiyor. Hatta hiç istemiyor." Sesim sonunda silik çıkıyor. Yılmış bir şekilde...

"Neyse sen bir yolunu bulursun. Sıkma canını."

"Hatun ondan korkmuyor da kanser olacağım diye korkuyor. Neden? Çünkü cinsel ilişki de bulaşma etkeni."

"Ne yani hasta olacağım diye mi kaçıyor?" Murat bile şaşırdıysa olay bitmiştir.

"Çok saçma ama evet."

"Ne kadar da tuhaf bir kız. Benim Lale'm ile konuşsun istersen." Aslında bir Psikiyatrist onun fikirlerini değiştirebilir. Bu cidden iyi bir fikir.

"Aslında çok iyi olur."

"Hadi iddiaya girelim bence Levent kızı ikna eder."

"Hiç girmeyin Derya Abi hiç sanmıyorum. Beni bile çigneyebilen birisi."

"Olur olur dert etme sen. Şu mesele ne oldu?"

"Şu mesele ne?" Yüzüm bir düşüyor. Sakın Deniz söylemiş olmasın. İma ile bakıyor suratıma. Deniz'e baktığımda yere bakıp ağzını kapatıyor. Gülmek istiyor sanki. Lanet olsun! Birden sinirleniyorum ve sesim çok yüksek çıkıyor öyle ki herkes bir an bana bakıyor.

"Lanet olsun Deniz abine mi söyledin?"

"Neyi? Ne oluyor ya? Sakin ol." Murat bana bakarken nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum.

"Bir kere iktidarsızlık yaşadım. Deniz'e anlattım arkadaşım diye ama o hemen abisine yetiştirmiş. Hani erkeklerin yüzde altmış beşi bu haldeydi." Birden üçü de gülmeye başlıyor. Daha da sinir oluyorum.

"Vay vay yılların çapkını iktidarsız mı olmuş?" Hâlâ gülmeye devam ediyorlar. Murat'ın cümleye pislemek istiyorum.

"Bir kereydi geçti tamam mı?"

"Ergen gibi rüya görmen." Daha da gülmeye başlıyorlar.

"Çünkü onu deli gibi arzulamıştım. Kapıda resmen ön sevişmeye girdik ama tabii o yine kaçtı."

"Sende hâlâ umut var Levent." Derya abi alay ile bakıyor.

"Sağol Derya Abi. Çok iyi geldi."

"Ne oldu tutamadın mı tüylü bamya?" diyor Murat. Bir reklam repliği eksikti tam oldu. Açlığımı falan yok edeceğim ama çok kötü olacak.

"Evet tutamadım." Ben size göstermezsem ne ikizi be ben üçüz yapacağım ve hepiniz de o saçma cümleleri yutacaksınız diyorum içimden.

"Kızma hemen bizde yaşıyoruz tabii ki. Psikolojik bir durum nasıl hissettirdiğini de biliyoruz. Sadece arkadaşlar böyle dalga

geçer. Yarın büyük bir gün olacak senin için. Bence Deniz'e nasıl iyi geldiyse evlilik sana da çok iyi gelecek."

Umarım öyle olur. Anlayacağınız dün gece her damat adayı gibi dalga geçildi benimle. Ahlaksız hikâyeler anlatıldı ve bugün buradayım. Ben de bir Hangover yaşamak isterdim. Tam bana göreydi ama hayat bir film değil maalesef.

"Hazırlanın bakalım," diyor organizatör kadın ve Canfeda ayağa kalkıyor. Cidden çok beğendim onu. Tekrar baştan ayağa onu inceliyorum.

"Beğendiğimi söylemiş miydim?"

"Tam beş kere söyledin Levent." Koluma giriyor ve birlikte odadan ayrılıyoruz.

Bekâr olarak son adımlarımı atıyorum. Çapkın hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçiyor. Ah be ne yıllardı ama! Şimdi yetişkin olma vakti geldi. Kendi ailemi kurmalıyım. Bu yolda da ilk adım evlilik. Hatta çok geç bile kaldım. Şimdiye çocuklarım olmuş olmalıydı ama artık geçmişi düşünmek yok. Gelecek önümde ve bana bir şans veriyor. Daha iyisini yapabilirim. Hayatımı baştan aşağıya değiştirip çok daha mutlu olabilirim.

Salona girdiğimizde alkış kıyamet kopuyor. Beş yüz kişi var toplam. Yani biri kavga etse diğerleri de katılsa tam anlamıyla bir katliam olur. Annem gösteriş için ne gerekiyorsa yapmış. Her yer zenginlik kokuyor. Dışarıda da bir ton basın mensubu bekliyor. Açıkçası onlara güzel malzeme olmak istiyorum ve olacağım da. Düşman çatlatacağım resmen. Birlikte o malum masaya yürüyoruz.

"Bir çapkın nasıl rezil olur adlı çalışmamıza hoş geldiniz," diyor Canfeda ve birden kalp atışlarım hızlanıyor. Korkmaya başlıyorum.

"Saçmalama annem o kadar çok masraf yaptı hepsini çöpe mi atacaksın."

"Bilmem annene saygım sonsuz ama sana değil. Bence senin maaşından kesebilirler." Bir bu eksikti. Dün zaten arkadaşlarıma rezil oldum şimdi beş yüz kişi artı bir de

medya var. Masaya oturduğumuzda aşırı gerginim. Boğazım sıkılıyor sanki. Papyonu gevşetmek istiyorum. Memur başlıyor ve ilk sözü ona veriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ama o sadece bekliyor ağzından söz çıkmıyor.

Bekliyor, ona dönüp bakıyorum ayrıca konuklar da birbirine bakıyor. Şu an bir dizi sendromu yaşayamam olmaz. İzin vermem. Deniz ile göz göze geliyoruz o da şaşırmış görünüyor. Canfeda bana şeytani bir şekilde bakıyor ve sonra gülümsüyor.

"Biraz damada kalp krizi geçirteyim dedim," deyince rahatlıyorum.

"Kabul ediyorum..." diyor ve sıra bana geliyor. Şu an *şimdi de ben kabul etmiyorum* dersem ne olurdu çok merak ediyorum. Kesin annem fenalaşırdı. Kadın çok emek verdi düğünümü yapmak için. Tüm emeğin gitmesi onun için yıkım olurdu.

"Evet..." diyorum sadece ve alkışların sesini dinliyorum.

Bu kadar mıydı yani? Evlenmek bu muydu? Beş dakika öncesinden bir fark yok. Şu an yok ama uygulamada öyle olmayacak. Bir kere birlikte yaşayacağız ve biz evi bile görmedik. Annem sürpriz olmasını istedi. Bu gece göreceğiz ama benim aklım hâlâ onu ikna edip edemeyeceğimle meşgul. Umarım edebilirim asıl olan sonucu çok merak ediyorum. Acaba rüyam kadar güzel olacak mı? Şahitler Deniz ve Nihal nedense Canfeda da Nihal'in olmasını istedi. Yüzünde mutlu bir ifade var çünkü istediği oldu. İmzayı atarken gülümsüyor ve içinden bir şeyler söylüyor. Kesin dua ediyordur diye düşünüyorum. Bence onun yerine Canfeda'ya biraz ders vermeli. Yalı kazığı Deniz'i nasıl adam ettiği ile ilgili mesela. Gerçi onun akıl hocası da Açelya. Şu an o da burada.

"Ben de bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum." deyince ayağımda bir baskı ve acı hissediyorum. Çok kötü bastı. Bir an yüzüm kırışıyor ve Nihal gülüyor ve diğer konuklar da öyle. Çok komik diyesim

var. Anlaşılan o ki evliliğin ilk golünü kendi kalemde görüyorum. Santra da atak yapacağım bu gidişle. Şu ilk dans saçmalığını da hiç sevmem. Allah'tan sosyete düğünündeyim yoksa garip şarkılarla dans etmek benim için zor olurdu. Hele saçma oyun havası şarkıları. Hayır, kesinlikle eski şarkılara lafım yok. Onlar çok güzel ve içli yazılmış ama şehriye çorbası diye şarkı olursa ben de bir şekilde dalgamı geçerim. Gerçi ben o şarkıyı sırf özlemden bangır bangır söylemiştim Deniz ile. Anılar, anılar...

Şarkı olarak *işte bizim hikâyemiz* çalıyor. Canfeda pek üzgün görünmüyor. Ellerini omzuma koyuyor ve bende beline yerleştiriyorum elimi. Bakınız bu şarkı bir harika, içli yazılmış belli.

Bu düğünü ben koparacağım. Annem paraya kıydı demiştim ya dj bile getirdi. Yani anlayacağınız sonu çok eğlenceli olacak. Bir kulüp havasında. Sanki nereden geldiğini unutma der gibi. Ne olursa olsun bu gece cidden eğleneceğim.

Dans ederken yüzüne bakıyorum. Yalnız öpme kısmını unuttum ya. Birden duruyorum ve duvağı kaldırıp alnına bir öpücük konduruyorum. Konuklar alkışlıyor hemen. Şaşkın damat imajı oluşturuyorum resmen. Eli ayağına dolanmış eli titreyen tiplerden değilim ki ben. Ah Canfeda hep senin yüzünden. İki ayağımı bir pabuca sokturdu resmen.

Dans etmeye devam ederken yüzüne bakıyorum. Pek bir şey belli etmiyor ama düşünceli.

"Şimdiden pişman mı oldun?"

"Hayır sadece..." Gözleri doluyor hemen. Yine o kırılgan tarafı ortaya çıkıyor. Birden başka bir şey aklıma geliyor ve o an ben de üzülüyorum.

"Annenin ve babanın yanında olmasını isterdin." Başını sallayıp gözlerini kapatıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Ağladığı belli olsun istemiyor. O an kendimi kötü hissediyorum ve onu daha da sıkı kavrıyorum.

"Bundan sonra yanında hep ben olacağım. Bu yüzden asla endişelenme. Yeni bir aile oluyoruz biz. Yapacak bir şeyimiz yok ama ne derler bilirsin. Annen sana bir sinyal vermişti, bence seni görüyor." Bir şey demiyor. Ağlamasını istemiyorum. Yüzünü nazikçe geri çekiyorum. Hemen çaktırmadan yaşları siliyorum. Makyajı falan akmamış o yüzden pek bir şey yok. Sonra şarkı listesi verdiğim dj ile göz göze geliyoruz. Baş parmağını kaldırıyor ve bende ona aynı şekilde karşılık veriyorum ve birden ortam loş oluyor. Rahat bir şekilde bana bakıyor Canfeda.

"Hadi bugün bizim günümüz. Dilediğimiz bir şekilde eğlenmeliyiz. Yılların çapkınını masaya oturttun kızım." Birden geçen alışveriş merkezinde olanlar aklıma geliyor. Basın bunu öyle bir servis etti ki, Canfeda bir an basından çok ürktü.

Çapkın Jinekoloğumuzun Artık Bir Sahibi Var

Geçtiğimiz günlerde bir alışveriş merkezinde çekilen bu görüntü ile çoğu kadın üzüntü yaşadı. Yakışıklı doktorumuz Levent Öztürk artık birine tutulmuş gözüküyor. Öyle ki kavga eden çift bu şekilde herkesin ortasında öpüşerek barıştı. Duyduklarımıza göre düğün alışverişi yapıyorlar. Yılların çapkınını bir kız dize getirmeyi başardı. Bakalım nikah masasında sonlanacak mı?

Baya ses getiren bir yazı oldu ve tüm sitelerde en çok okunan magazin haberi oldu aynı zamanda.

Salonda Hips Don't Lie çalarken eğlence başlamış oluyor benim için. Bu şarkıyı nedense hep düğün şarkısı olarak hayal etmişimdir. İçinde öyle bir tını var ki sizi mutlu ediyor. Shakira'nın o tatlı sesi kulağıma çalınınca Canfeda'yı da kendime çekip dans etmeye çalışıyorum aynı zamanda onu da dans ettirmeye... Bir şekilde bana uyum sağlıyor ve birlikte dans ederken Deniz ve Nihal de bize katılıyor yavaş yavaş pist gençlerle doluyor. Şarkıya eşlik ediyorum ve Canfeda'nın bir nebze gülümsediğini görüyorum.

"Hiç gülme küçük hanım iyi şarkı söylerim." Şarkı bitmeden bir geçiş oluyor. İşte sevdiğim şarkılardan biri de bu. Gettin Over You... David Guetta klasiği kesinlikle. Fer-

gie'nin söylediği yerden hemen mikrofonu alıp söylemeye başlıyorum ve dj Fergie'nin sesini kesip benimkini veriyor. Hiç de fena değilim. Sesim güçlü ve layıkıyla söyleyip sonlandırıyorum. Hani şaşkın damat alın size çılgın Levent der gibiyim konuklara.

Geceye çılgın bir giriş yaptıktan sonra son olarak seksi bir şarkı ile dans ediyoruz. Canfeda başını omzuma yaslamış durumda. Baya yumuşadı anlayacağınız. Bu hoşuma gidiyor ve elimi güçlendiriyor. Neden hayat meselesi haline getirdim ki bunu? Yıllarca yaptığım bir şey sonuçta. Sadece onu merak ediyorum işte. Nasıl olacağını? Nasıl hissedeceğimi... Yoksa o da sadece hastalıktan korkuyor benden değil.

Saat epey ilerleyince konuklar artık gitmemizi bekliyor. Sarp gelip eski arabamın anahtarını veriyor. Babam hovardalık yapınca bu arabayı elimden aldı. Benim kendi aldığım orta sınıf bir model. Bu ise tam lüks bir araba. Canfeda ile çıkarken annemler ve onun halası da bizimle geliyor.

"Allah bir yastıkta kocatsın inşallah," deyince Canfeda'nın halası hemen *amin* diyor. O da en az annem kadar mutlu. Babam hemen açıklıyor.

"Eski günlerin bittiğine göre artık hakkın diye düşündüm. Mutlu mesut olsun oğlum ve kızım."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ön kapıyı açıp Canfeda'nın geçmesi için yol veriyorum. Evde olacakları da çok merak ediyorum ayrıca.

18

Arabaya bindikten sonra yeni evimizi görmek adına çalıştırıyorum. Açıkçası pek bir reaksiyonu yok. Keşke ona söz vermeseydim diye düşünüyorum. Çünkü herkes şu an bizim başka bir işle meşgul olacağımızı düşünüyor. Düğün gününün anlamı da budur yani. Neyse Deniz de böyle geçirmiş deyip kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Ayrıca ben niye bu kadar takıntılı oldum! *Evli çiftlere ben ne tavsiye ediyorum ama kendim uygulayamıyorum?*

Arabamı özlemişim. Ah be bu arabada ben ne maceralar yaşadım. Şimdi ise eşimi evimize götürüyorum. Hayat ne kadar da garip... Size oyun oynamayı çok seviyor. Evli olmak şu anda hiç de beklediğim gibi bir şey değil. Yanımda soğuk duran bir kadın var.

"Eğlendiğini düşünmüştüm," diyorum bir an gözümü yoldan ayırarak.

"Eğlendim..."

"Niye soğuksun peki?"

"Sözünü tutmayacağını düşünüyorum."

"Beni tanımaya başlamışsın o halde ama şunu da unutma istemediğin bir şeyi asla sana yapmam. Ben erkekten önce bir Jinekoloğum. Birçok kadın hastam var ve olacak da. Aralarında bu konularda destek alan da oldu. O yüzden seni de anlayabiliyorum. Sadece o saçma hastalık korkunu yenmene yardım edeceğim. Aslında çok da güzel bir ders verdim sana."

"Eskisi kadar değil ama bitmiş de değil." Nedense eski istek yok içimde. Sanki durumu kabullendim ve onun açısından düşünmeye başladım.

Eve geldiğimizde her yer ışıklarla çevrili. Hemen anahtarı çıkarıp kapıyı açıyorum. İçeriye giriyoruz müthiş bir odun kokusu sinmiş her yere. Yeni mobilya kokusuna bayılırım. Babam küçükken bizi fabrikaya götürürdü ve orası

da bunun kat kat fazlası kokardı. Çok severdim şimdi de çok seviyorum. Gözlerimi gezdiriyorum ve tek kelimeyle muazzam olmuş.

"İnanamıyorum. Burası gerçekten bizim evimiz mi?" O da en az benim kadar şaşkın ve yüzünde beğeni dolu bir ifade var.

"Evet güzelim." Şu andan itibaren libidom çalışmaya başlıyor. İlk başta bir sıcak basıyor. Nedir bu ilk gece saçmalığı? Benliğimi ele geçirmiş resmen. Canfeda incelemeyi bitirince mutfağa yöneliyor ve yine küçük çaplı bir şok geçiriyor.

"Burada ben şef olurum." Çok beğendi ve bu beni çok mutlu ediyor. Para ilk defa bir işe yarıyor. Mutfağı inceledikten sonra salona geri dönüp yukarıya çıkıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Yukarıda yatak odaları var. Onu takip edip gömleğimin yakasını açıyorum çünkü cidden sıcak bastı.

Odalardan birinin kapısını açıyor ama burası boş bir oda. Diğerini açıyor burası da öyle. Endişeleniyor sanki. Hemen köşedeki odaya bakıyor. İşte orası tam bir balayı odası olmuş. Camların içine gömülen mumlar gül yaprakları ne kadar romantizm unsuru varsa yatak odasında toplanmış. Bir an annemin ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Tabii ya biliyor Canfeda'nın bir şeyler yapacağını, bu yüzden de tek yatak odası döşetti çünkü başka yatacak yer kalmayacak. Aşağıdaki koltuklar da minicik hiç yatacak gibi değil. İçimden deli gibi kahkaha atıyorum. Canım annem benim yarın gidip teşekkür edeceğim. İç mimar da bir alkışı hak etti. Onu da tebrik edeceğim.

"Nasıl tek oda döşenmiş olur."

"Ben sana bırakmıştım." İçimden kıs kıs gülüyorum oysaki. Odada da koltuk benzeri bir şey yok. Şurada Ankara havası açsalar oynayacak kıvamdayım.

"Ne yani birlikte mi yatacağız?"

"Her karı koca gibi," diyorum hemen. Bana kötü kötü bakıyor ve sanki bitmiş bir haldeymiş gibi kendini yatağa

bırakıyor. Yüzünde üzgün bir ifade var. Aşağıda da yatılmaz ki.

"Hiç kusura bakma yarın yüz küsur hastaya bakabilirim o yüzden benden bekleme. Ayrıca seni yemem merak etme. Yemek isterdim ama..."

"Kapa çeneni." Şu an onu baştan çıkarmak için her şeyi yapmak istiyorum. Ben değil de o üzerime atlayacak. O günlerin geleceğini adım gibi biliyorum. Yavaşça yanına oturuyorum ama o hemen kayıyor yanımdan.

"Benden böyle kaçacak mısın?"

"Anlaşmıştık."

"Sadece hazır olmanı bekleyeceğim seni şimdi bile hazır yapabilirim. Sadece bana güven."

Yüzüne yaklaşıyorum ve nefesi yüzüme vuruyor. Kaçmak istiyor ama kaçmıyor sadece gözlerime bakıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor. Her şeyi çok yavaştan alacağım sanki bir Fransız gibi. Yavaşça alt dudağını kavrayıp öpüyorum. Nefesi hızlanıyor ve ağzı aralanıyor. Karşılık veriyor ve dudaklarımı kavrıyor. İşte bu kadar istekli ama çok düşünüyor. Yavaşça öpüşmeyi sürdürüyoruz ve kontrolü ona veriyorum. Çok iyi bir öğrenci olduğunu düşünüyorum. Saçlarımı kavrıyor elleri ile ve daha da hızlanıyor. İçindeki tutku alevlenmeye başlıyor.

Ona ayak uydurup bende saçlarını kavrıyorum ve kendimi daha da yanına çekiyorum. Birden cebim titremeye başlıyor. İlk başta umursamıyorum ve öpüşmeye devam ediyorum. Titremeye devam ediyor ve önemli olabileceğini düşünerek duruyorum. Hızla nefes alırken nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Tahmin ettiğim gibi hastane numarası bu. Hemen açıyorum ve açarken Canfeda'ya bakıyorum. Onun da benden farkı yok. Hızlı nefes alıyor.

"Efendim," diyorum en düzgün nefesimle.

"Hocam çok özür dilerim böyle bir günde aramak istemezdim ama durum acil. Annenin hayati tehlikesi var." Hemen ayağa kalkıyorum. Hale şu an Türkiye'de değil, eski kocasına geri döndü ama hâlâ çalışmaya devam ede-

cek. Diğer hocalar da aksi gibi birlikte yurtdışına seminere gittiler. Şu an sadece kıdemli olarak ben varım hastanede.

"En hızlı şekilde gelirseniz..."

"Tamam, geliyorum," diyorum ve kapatıyorum. Üzerimi değiştirmek için vakit yok.

"Sen yat Canfeda acil bir vaka gelmiş ona bakmam lazım. Durum ciddi gibi uzun sürebilir. Merak edersen numaramı biliyorsun zaten." Araba anahtarlarını aşağıda unutmuştum. Hemen aşağıya iniyorum ve araba anahtarlarını alıp evden çıkıyorum. Doktor olmak düğün dernek dinlemez. İnsan hayatı sonuçta. Konu anneler olunca daha da hassas oluyorum. Geride bırakacak bir yavrusu olabilir. Bu da benim en çok korktuğum vakalardan biridir.

Hastaneye vardığımda ilk başta bu kılıkla geldiğim için şaşırıyorlar. Hemen üzerime koruyucu önlük geçiriyorum ve hastayı muayene etmek için giriyorum.

"Hocam çok kanması var ve içeride parça da var." Eldivenlerimi giyip hemen işe koyuluyorum. Parçaları temizlemem ve kanamayı durdurmam gerek. Damar yolundan serum veriliyor hastaya. Kadın acı çekiyor. Gücü kalmamış.

"Derin nefes almaya çalışın. Geçecek..." diyorum ama bir yandan korkuyorum. Bu tür vakalar çok dikkat gerektirir. Rahime zarar vermeden parçayı çıkarmak gerekir yoksa anneyi zehirler. Parça çıkarılır çıkarılmasına ama rahim çok duyarlı olur ve kolayca delinebilir. Deldiğinizi anlamazsınız bile. Bağırsağı bile kesebiliriz bu da ölümcül bir tablonun çıkmasına neden olur. Besmele çekip işime başlıyorum. Kadın verilen ilacın etkisi ile şu an uyuyor. Ben de en dikkatli şekilde işimi yapıyorum. Maalesef bebek için yapılacak bir şey yok. Şu an anne sağlığı benim için önemli. Başarı ile bitiriyorum operasyonu ama çok uğraştım. Eldivenli parmaklarım kırmızı olmuş. Eldivenleri çıkarıp tıbbi atık kutusuna atıyorum.

Üstüme çeki düzen vermek için dışarıya çıkıyorum. Birden konuşulanlara kulak misafiri oluyorum.

"Yazık ya adam evlendi ama düğün gecesini yaşayamadan burada buldu kendini."

"Üzerini bile değiştirememiş." Beni görünce hemen susuyorlar. Saat üç olmuş. O kadar uğraştığımı düşünmemiştim. Çok yorgunum ve galiba Deniz'in teklif ettiği tatili kabul edeceğim.

Biraz hastanede bekliyorum. Üstümde smokin ile hem de. Ne garip bir gece oldu. Neyse ki hastam kendini toplamaya başladı. Saat de dört oldu. Ebe Hanımlara talimat verip eve gidiyorum.

Yalnız ben harbi evlendim. Hiç öyle hissetmiyorum gerçi ama evliyim işte. Medeni durumum değişti. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. İşte bana kocaman bir kanıt... Bu eller az önce bir can da kurtardı ama. *Egoistliğin lüzumu yok.* Şu an gözlerimden uyku akıyor. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Hemen Deniz'e kısa bir mesaj atıyorum izni kabul ettiğime dair. İzin kullan demişti ama ben çalışmak istediğimi söylemiştim ama durum değişiyor şimdi. İşte durum bu Türkiye'de yeteri kadar eğitmen yok Tıp alanında. Deneyim çok önemli. Bu yüzden Deniz kuralları yıkan bir sistem yaptı. Dördüncü sınıfların pratik derslerini artırdı ve gece nöbet sistemini bir adım daha da taşıdı. Öğrencilere az da olsa ödenek ayırttı ve nöbetlerde ücret almaya başladılar.

Çok radikal değişiklikler yapıyor. Kim bilir belki daha da yükselir çünkü işini gerçekten iyi yapıyor. Arabama binip eve yol alıyorum ki birden yanlış yola saptığımı görüyorum. Çünkü eski eve gidiyordum. Hemen direksiyonu çevirip yeni evime gidiyorum. Anahtarla evin kapısını açıyorum ve Kızçe beni karşılıyor. Doğru ya kedilerimi ve köpeğimi unuttum. Acıkmış gibi paçamı bırakmıyor desem yeri ama o beni yönlendiriyor ve bir odaya götürüyor. İçeriye girdiğimde inanamıyorum. Burası çok güzel olmuş. Duvarlar boyunca Kızçe'nin oynaması için zikzak merdivenler yapılmış. Kocaman ev de cabası... Bir köşede Kraliçe memnun memnun yatıyor ve beni gülümsetiyor.

Küçük bir dolap yapılmış. Mama burada olmalı. Tahmin ettiğim gibi mama burada. Hemen kapları doldurup odadan çıkıyorum. Yattığım anda uyuyacak gibiyim. Odaya giriyorum, Canfeda gelinliğini çıkarmış ve bir askıya koymuş. Tatlı bir şekilde uyuyor yatakta. Üzerinde pembe bir pijama olduğunu görüyorum ve gülümsüyorum.

Üzerime bir tişört altıma da eşofman altı geçirip yanına yatıyorum. Yarın ilgilenirim bu smokin ile. Çünkü çok yorgunum. Yatağın sıcak olması alışık olmadığım bir durum. Açıkçası şu an ona sarılıp uyumak istiyorum ama bunu bile yapamayacak durumdayım. O kadar yorgunum ki, gözlerimi kapattığım gibi uykuya dalıyorum.

Koku hiç bu kadar gerçekçi olmamıştı. Tıpkı annemin hamur işi yaptığındaki gibi kokuyor. İştahım kabarıyor ve yutkunuyorum. Belki işe giderken pastaneden bir poğaça alırım diye düşünüyorum ve diğer yanıma dönüyorum. Bir de çay kokuyor. Ne oluyor ya? Birden ışığım kesiliyor ve biri beni izliyor. Gözlerim açılırken biraz kısıyorum. Canfeda karşımda bana bakıyor. Şaşkın şaşkın ben de ona. Dün gece ne oldu? Yoksa onunla ipi göğüsledim mi? Doğru ya dün onunla evlendim. Kafam hâlâ bunu idrak edememiş durumda.

Yoksa bana poğaça mı yaptı? Karnım acıkıyor ve saate kayıyor gözlerim. Altı saat falan uyumuşum. İdare eder bu uyku. Kendimi hâlâ yorgun hissetsem de kalkıyorum.

"Günaydın, bir daha kıyafetlerini yere atma toplamam." Gülümsüyorum çünkü resmen eşim gibi davranıyor.

"Macunu ortadan sıkmayayım çoraplarımı da tek tek atmayayım mı?"

"Aynen öyle, iyi öğrenmişsin. Bu ev nasıl temizlenecek?"

"Sen istesen de yetişemezsin. Yardımcı birini buluruz."

"Ama..."

"Ama ne? Biz yeterince kazanıyoruz biz de o kadınlara kazandırmalıyız. O günlük çalışma ile çocuğunu okutan kadınlar var. Zamanında annem de gitmiş ve bundan gurur duyuyorum. Bu yüzden de böyle yapacağız."

"Tamam." Yüzüme bakıyor ve bir an bir şey söyleyecek gibi oluyor.

"Sen çok iyi bir adamsın."

"Huyum kurusun," diyorum ve gülümsedikten sonra yeni lavaboma gidiyorum. Yüzümü yıkıyorum ve kuruluyorum. Hastam aklıma geliyor ve telefonu elime alınca Deniz'den bir mesaj geldiğini görüyorum. *Oldu bil* yazmış. Tekrar odaya dönüyorum ve Canfeda tekli koltuğa oturmuş.

"Ne oldu dün gece? "

"Düşük vakası geldi. Ağır bir tablo vardı ama Allah yardım etti başardım. Kadın iyileşiyor."

"Can kurtardın." Bana hayranlıkla bakıyor ve bu bakışları hoşuma gidiyor.

"İşim bu canım benim," diyorum ve gülümsediğini görüyorum. Galiba bu laflar hoşuna gidiyor.

"Dün gece bir şey olmadı." İma ile bakıyorum ona.

"Sadece öpüşme ileriye gidemeyiz."

"Neden ona birkaç okşayış da eklesek mesela memeleri sonra da aşağı kısmı olmaz mı?"

"Sapık mısın be?" deyip yastığı bana fırlatıyor.

"Ne sandın?" Muzipçe gülümsüyorum ama o gayet kızgın bakıyor.

"Bir de Jinekolog olacaksın."

"Ev ayrı iş ayrı güzelim."

"Olmayacak." Neyse bu kadar sıkıştırmak hiç iyi değil ve bana da yakışmıyor açıkçası. Daha çok zamanımız olacak sonuçta.

"Tamam, öpücükle idare ederim o halde. Yalnız sonra olacaklara karışmam ama. Çünkü çok iyi becerilerim vardır. Bir kitap bile yazabilirim. Sinirlerin nereden gelip geçtiğini biliyorum sonuçta." Göz kırpıyorum.

"Ya sabır," diyor ve aşağıya iniyor. Bende arkasından onu takip ediyorum. Sofrayı görünce anlıyorum. Poğaça yapılmış mis gibi çay da var. Ne ararsan var sofrada. Hatta kek bile yapmış.

"Çok hamaratsın ve teşekkür ederim," deyip hemen yemek için oturuyorum. Biz erkekler yemeğe dayanamayız bu yüzden erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer demişler. Yemek görünce gözümüz döner. Bir de lezzetliyse zor ayrılırız. Bu kaçıncı sayamadım ama tepsiyi bitirdim galiba. Poğaça harika olmuş.

"Her gün istesem fazla mı olurum?"

"Evet ama kilo da alırsın. Arada sırada canın çekince yaparım. Yemek yapmayı seviyorum."

"Tamam," Buna da şükür tabii ki. En azından düşünmüş yapmış. Yemek bitince toplamasına yardım ediyorum. Şimdi bütün gün ne yapacağız ki?

"Kedi odasını gördün mü?" diyorum başka bir konu açmak için.

"Çok güzel olmuş. Kızçe tepede koşturup duruyordu." Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşuyor onların mutluluğu benim mutluluğum sonuçta.

"Bence de. Sence ne yapalım? Dışarı mı çıksak?"

"Olmaz, gazetecilerle uğraşmak istemiyorum. Hem ilk günden çıkarsak insanların aklına başka şeyler gelir." İnsanları taktığını hiç düşünmemiştim açıkçası. O gazete haberinden sonra olmuş olmalı.

"Yani doğru olan geliyor ama aldatılmamış olurlar." Birazcık baskıdan bir şey olmaz.

"Kimsenin aldatıldığı yok. Ayrıca bizim yatak odamızdan onlara ne?" Yani haklı sonuçta bir şey diyemiyorum. Bekâr zamanımda yaptığım gibi sanırım oyun oynayacağım çünkü aklıma başka bir şey gelmiyor. Ayrıca şu yorucu tempodan dolayı bayadır oynayamıyordum.

"İyi o zaman ben oyun oynayacağım."

"Konsol oyunu mu?"

"Evet ne oldu ki?"

"Bende oynayabilir miyim?" Şaşırıyorum genelde kızlar pek sevmez böyle şeyleri.

"Olur," diyorum ve kurulumu yapıp oyun diskini takıyorum. Açıkçası Canfeda yaman bir oyuncu benden daha

fazla düşman temizledi ve hayretler içinde onu seyrettim. Şu an bir tane daha vurdu ve heyecan ile haykırdı. Sonra bir tane daha.

"Ben bırakıyorum. Bu hiç de adil olmadı." Oyun kolunu hızlıca sehpanın üzerine bırakıyorum. Onun ise ağzı kulaklarında beni yenmek hoşuna gidiyor.

"Neden?"

"Çünkü iyi bir oyuncusun. Ben o kadar iyi değilim bence söylemeliydin."

"İnsanın canı sıkılıyor ve bunlara sarıyor." Haklı bende canım sıkılıyor diye başlamıştım. Bu kızda bilmediğim daha birçok şey var gibi geliyor. Yalnız artık kız değil benim karım oldu. Galiba alışamayacağım çabucak. Bir karar alıyorum. Açıkçası o bana gelmeli, sürekli ona baskı yapıp durmamalıyım. Sonuçta baskı da bir tür kötü araç. Bu yüzden ona karşı nazik ve sevecen olacağım. Arada iltifat da edeceğim. Kurslara falan gitmeyi de istiyorum onunla. Mesela dans kursu... Romantik bir dans öğrenebiliriz. Vals olur salsa olur tango olur... Bu şekilde birbirimize yakınlaşabiliriz. Onu at çiftliğine de götürmedim. Aslında bu hafta sonu gidebiliriz. Sonuçta vaktimiz olacak.

Akşam olduğunda uyumak için yatağa yatıyorum ama o tereddütlü.

"Seni yemeyeceğim merak etme. Ayrıca sana söz verdim. Kendimce de bir karar aldım."

"Sevindim." Pembe pijamaları ile çok tatlı görünüyor kesinlikle. Saçları savruluyor yatağa girerken.

"Acaba bir yatak mı alsak? Birimiz diğer odalardan birinde yatar."

"Oldu canım." İddiasına yüzüme ona doğru dönüp yatıyorum ama o hemen arkasını dönüyor. Kendi bilir valla bu zamana kadar kendimi ezdirmedim şimdi de ezdirmeyeceğim. Yalnız böyle eciş bücüş yatmaya hiç alışık değilim. Yayılmayı istiyorum ama onun kızacağını biliyorum. Normalde çift kişilik yatakta yatıyordum. Şimdi tek kişilik bir yerim olunca bu zor geliyor. Kendimi rahatlatmak adı-

na biraz ona doğru kayıyorum. İç çekip kızdığını duyabiliyorum ama gözlerimi kapattım bile.

Sabah güne çay kokusu ile uyanıyorum. Evliliğin en güzel yanı bu diyebilirim. Eve geldiğimde ne yemek yapacağım derdi yok. Ona yardım da ediyorum yanlış anlaşılmasın öyle kazık gibi bir erkek de değilim. Kalas olanları da büyük bir şekilde kınarım. Kadınlar genelde kuaförlerine güvenirler ve hep içlerini dökerler.

Bize ise yanlış giden cinsel hayatlarından bahsedebilirler. Bu da işimin bir parçası. Her insanın sağlıklı bir cinselliğe ihtiyacı vardır ama benim karım bunu baskılıyor. Hastalarım duysa bana gülerler kesinlikle. Vajinusmus ile gelen o kadar kadın var ki. Genelde onları iyi yönlendiririm.

Öyle ki bugün bir hastam da bu şikâyetle gelmiş. Utandığını görüyorum gencecik bir bayan ve yanında eşi de var. Adamı şimdiden takdir ediyorum. İlk önce sorunu soruyorum.

"Cinsel ilişkiye giremiyorum." Kadın çok utanıyor, anlayışlı bir tavırla bakıyorum ona. İşimin bir parçası da anlayışı olmak. Garip olan kendi eşimde de bu durumun değişik bir versiyonu olması. Neden burada aklıma Canfeda geliyor ki?

Bugün işe gelirken çok gariptim. Böyle arabamdan Snoop Dogg'un Sweat şarkısı ile indim sanki. David Guetta bu şarkıyı benim için düzenlemiş gibi. Gözlüğüm ve yüzüğüm ile tam bir şu görüntü oluştu; *yaklaşmayın ben evliyim. Evliyim artık... Yaklaşma bak evliyim ben* diyesim falan geldi. O derece içime işlemiş bekârlık ve baskılar. Kuş gibi hafifledim ve başımı da bağladığıma göre gönül rahatlığı ile işime odaklanabilirim havasındaydım ama hayat işte *dan* diye bana böyle bir vaka ile güne başlatıyor.

"Anlıyorum ama kolay bir tedavisi vardır. Şimdi ne hissettiğinizi anlatmanızı istiyorum."

"Korkuyorum." Kocasına bakıyorum hemen. Acaba aceleci mi davrandı diye düşünüyorum. Genelde kalas olarak tabir ettiğim erkekler eşlerini korkutabilir.

"Siz bu durumu nasıl değerlendirirsiniz?" diyorum kocasına bakarak. Adam *ne diyebilirim ki* der gibi bakıyor.

"İlk başta şunu kabul edelim. Kadın ve erkekler anatomi olarak birbirinden farklıdır. Eğer bir deneyim ilk defa olacaksa erkeğe çok fazla iş düşer. Eşinizi bu duruma hazırlamanız gerekir. Ön hazırlığı uzatmak lazımdır. İkinci olarak etraftan duyduğunuz şeyleri unutmanızı öneririm. Cinsellik sağlık için de gereklidir. İnsanlar sadece üreme amaçlı yapmazlar. Gevşemek ve aradaki samimiyetin artması içinde ilişkiye gerek duyarlar. İlk başta iyi hazırlanan bir kadın asla acı hissetmez çünkü beyin ve psikoloji bunun keyif verici bir şey olduğunu bilir ve heyecanla ve istekle karşılar."

"İstiyorum ama bir yandan da korkuyorum."

"Bir eşiği geçtiğinizde bir daha olmayabilir. Önemli olan o eşiği problemsiz geçmeniz. Ben sizi muayene edeceğim ve egzersizler göstereceğim. PC dediğimiz kaslar kendini çok fazla kastığı için olur bu durum. Psikolojik olarak kendinize bunun kötü değil doğal bir şey olduğunu hatırlatın ve gevşemeye çalışın. Siz de eşinize daha anlayışlı yaklaşın ve bazı bölümleri uzatın. Masaj iyi bir yöntemdir. Siz içeriye geçin Hemşire Hanım yardım edecek size." Kadın gidince kocası ile yalnız kalıyoruz.

"Size büyük görev düşüyor. Güzel bir birliktelikten sonra bu durum olmayacaktır. Eğer kötü bir şekilde sonuçlandığında daha da kaçınma olur o yüzden sizi uyarmak istedim."

"Teşekkürler Doktor Bey." Kocası iyi birine benziyor. En azından kıskançlık yapmadı. İçeriye geçip muayene edip söylediklerimi tekrarlıyorum. Onları gönderdiğimde odaya Nihal giriyor.

"Nihal hoş geldin!" diyorum ve bir yandan da merak ediyorum. Acaba hamile mi? Deniz üçüncü bir çocuğu çok istiyordu ama Nihal pek de bu duruma sıcak bakmıyordu. İkizlerle yeteri kadar ilgilendiğinden şüphe ediyordu ki yersiz bir şüphe bu. Çocukları iyi yetiştiriyorlar kesinlikle.

Çok sevgi ve anlayış dolular. Dozunda bir sertlik de uyguluyorlar. Bu yüzden onları çok takdir ediyorum. Deniz sonunda onu ikna ettiğini söylemişti. Galiba bu ikna meyvesini vermiş gibi. Nihal mutlu bir yüzle beni karşılıyor.

"Sebebi ziyaretin?" diyorum hemen.

"Ah biliyorsun kesin. Deniz söylemiştir."

"Söyledi. Geç bakalım," Odayı gösteriyorum ve hazırlanması için ona zaman veriyorum. Küçük odama giriyorum sonra.

"Sence ne kadarlık?"

"İki ay olabilir." Karından ultrason ile bakabilirim. Hemen hazırlayıp karnına jel sürüyorum ve hemen başlığı karnının alt kısımlarında kaydırıyorum.

"Doğru tahmin, bak burada." Hemen başını çevirip bakıyor yüzünde mutlu bir ifade var. Açıkçası bende mutlu oluyorum. Sanki amca olmuş gibi bir his var içimde.

"Deniz biliyor mu?"

"Söyledim ama o çok yoğun gelemedi."

"Tebrik ederim," deyip kâğıt havlu uzatıyorum.

"Prosedürü biliyorsun. Testler isteyeceğim, şu an sağlıklı görünüyor. Bana sanki kız olacakmış gibi geldi ama daha belli olmaz yanılabilirim."

"Fark etmez ama kız çocuk ayrı bir dünya. Darısı başına."

"Valla ben rüyamda göreceğim galiba." Yüzüme bakıyor ve bir şeyler anlamaya çalışıyor.

"Olmadı mı?" Başımı sallıyorum.

"Saçma bir korku yüzünden istemiyor."

"Valla Levent, Deniz senin hakkında inanmayacağım şeyler anlattı."

"Hepsine inan Nihal. Manyak bir şöhretim vardı ama karımda işlemiyor çünkü onu zorlamak istemiyorum."

"Doğru karar, hem saçmalık illaki düğün gecesi olması gerekmez. Biraz ona zaman ver. Bence ileride kesinlikle bir çocuğun olacak. Hatta bu sene içinde o haberi kendine vereceksin." Yüzüne umutla bakıyorum. Umarım olur buna cidden çok ihtiyacım var.

"İnşallah Nihal. Teşekkür ederim bu iyi geldi." İyi geldi ama kıskanmama da engel değil. Şu an Deniz'i de Sarp'ı da kıskanıyorum. Nedeni de belli zaten. Keşke bu zamana kadar beklemeseydim sorunsalı içimde tekrar düğümleniyor. Düğümleri geçende zor ayırdım zaten şimdi hiç gerek yoktu. Neden böyle oluyor bilmiyorum. Arkadaşım için mutluyum ama kendimi kıskanmaktan da alamıyorum. Yemişim kararımı diye düşünürken Canfeda'ya haksızlık olacağını da düşüyorum. Araftayım sanki. Bir taraf cennet diğer taraf cehennem. Ona tatlı tatlı sinyaller verebilirim. Bu işi de ancak böyle çözebilirim. Onunla cinsel hayat yaşasak daha da birbirimize bağlanacağız. Öyle bir his var içimde. Sanki böyle âşık falan olacağız. Belki de gelecek bana daha da güzelini hazırlıyor ve şu an için bana böyle dersler veriyor. Hiçbirini bilemem çünkü yaşanmadan bilinmez. Yaşayacağım ve göreceğim işte o zaman eğer durum aynıysa harekete geçmenin vakti de gelecek.

19

Geçen gün annem bize bir davetiye verdi. Ünlü bir ailenin kış daveti bu. Her sene mutlaka bir sosyetik aile yapar bunu. Önceden çok severdim çünkü gençtim ve de genelde bir tane kızı gece bırakmazdım. Şimdi ise Canfeda ile uğraşmam gerekiyor. Neden mi? Nihal de davete gelecek ve onunla birlikte alışverişe gitti. Nihal ona öyle bir elbise almış ki şu an bu banyoda sıkışıp kalmamın nedeni resmen. Çünkü elbise çok seksi ve ben onu o halde görmeye dayanamıyorum. Çünkü onunla başka şeyler yapmak istiyorum işte. Bir haftadır aynı yataktayız ama bir şey olmuyor. Hani bir şeyi beklersiniz ya. Mesela çocukken bayram sabahı bayramlıklarımızı giyeriz ve babamızın elini öpüp harçlık alırız. Aynı öyle bir bekleyiş var. Sabah olsa da o bayramlığı giyip harçlığı alsam bekleyişi. Bu yüzden de lavaboya tıkılmış durumdayım. Dışarıda beni bekliyor ama ben şu an başka bir şey düşünmek ile meşgulüm. O an aklıma onun o çirkin cadı hali geliyor. Bu işe yarıyor. *Düşünmek yok düşünmek yok* diyorum ama düşünmeden nasıl durayım ki! Sonunda çıkıyorum. Olan olsun artık. Dışarıya çıkıyorum ve o muazzam haline tekrar bakıyorum.

Yani bayıldım tek kelimeyle. Benim eşim olduğu için çok sevinçliyim aslında. Önceden çok naz yapmıştım ama şimdi anlıyorum neden evlen artık dediklerini.

"Ben seninle ne yapacağım?"

"Uslu durabilirsin." Sanki çok kolay.

Geçende ona yanlışlıkla sarılmışım. Bilmediği şeyler de var. Erkekler sabah normal uyanmaz. Başka şekilde uyanırlar çünkü vücudumuz öyle yaratılmış. Gece çiş yapmayalım diye biraz hazırlıklı olur bir yerlerimiz. Ona sımsıkı sarılınca o da fark etti. Sonuç olarak çığlık attı ve hemen yataktan kalktı. Hiç öyle gülmemiştim. O kadar komik bir

durumdu ki. Tabii o da uyku hali ile evlendiğimizi unuttu ama yine de çok komikti. Dalga geçmeyi tabii ki ihmal etmedim.

"Yalnız biz sevişsek ne olacak aklım almıyor."

"Kapa çeneni Levent."

"Doğru ya ömründe hiç erkek görmemişsin. Bu da beni çok mutlu etti. İlk benimkini göreceksin." Onu utandırmak deli gibi hoşuma gidiyor ve o da tam tersi cüretimden nefret ediyor ama yine de öyle davranmaktan geri kalmıyorum.

"Sana kapa çeneni dedim." Dehşete düşmüş ama bir yandan da altta kalmamaya çalışıyor.

"Bunu hiç unutmayacağım. Ayrıca çok hoşuma gitti." O ise çok utanmış görünüyordu hışımla kafama yastık attı ben kahkahalar atarken.

"Yine çığlık atma olur mu? Çünkü onu indirebileceğimi hiç sanmıyorum. Çirkin halini getiriyorum aklıma."

"İğrençleşme." Yürüyor ve onu takip ediyorum.

Arabanın anahtarlarını çıkarıyorum ve birlikte araca biniyoruz. En azından aklım başka bir odak buldu. Bu konu beni oldukça rahatlatıyor. Tüm dikkatimi arabayı sürmeye veriyorum ve sonunda davet evine geliyoruz. İlk önce inip kapısını açmak istiyorum ama o çoktan açıp indi bile. İncelik yapmama da izin vermiyor ki! Koluma giriyor ve eve doğru yürüyoruz.

Eve girdiğimizde biraz rahatlıyorum. Birlikte Deniz ve Nihal'in yanına gidiyoruz. Nihal'in de Canfeda'dan farkı yok. Yalnız Deniz ile özel bir şey konuşuyorlar belli. Biz gelince hemen susuyorlar.

"Ay, elbise ne kadar da güzel olmuş." Nihal'in bu bakışını kesinlikle tanıyorum. Bir numaralı ben seçtim bakışı.

"Sen mi seçtin Nihal?"

"Evet beğendin mi?"

"Çok beğendim ama yeri burası mı tartışılır."

"Ne zamandır kıskanç koca rolünü oynuyorsun Levent? Gevşe biraz ve tadını çıkar." Bir gevşeyeceğim sor-

mayın gitsin. Galiba kaç aylık tuttuğum bebek hücrelerim ile burası sel olurdu. O derece patlama noktasındayım çünkü. Keşke rahatlasam ama kendi karım izin vermiyor ki! *Aman Allah'ım!* Resmen pislik kocalar gibi olmaya başladım. Hani eşlerine baskı yapıp korkutan tipler... Aynı onlara benziyorum.

"Gevşeyeceğim ama biri izin vermiyor." Direkt ayağıma basıyor ve hemen acı ile yüzümü buruşturuyorum. Bu halimiz ile resmen eğleniyor Nihal ve Deniz.

"Siz nasıl tatlı bir çift oldunuz böyle? Hadi dans edin," diyor Nihal ve resmen arkamdan beni ittiriyor. Bir bu eksikti zaten. Arkadaşlarımın dalga geçmesi... Birlikte piste yürüyoruz ve dans etmeye başlıyoruz.

"Neden öyle şeyler söylüyorsun?"

"Yalan mı söyleyeyim? Gerçek bu Canfeda... Üzgünüm sana belki haksızlık ediyorum ama böyle hissediyorum. Şu an kuduruyorum ve kendimle bir savaş halindeyim ama sen farkında bile değilsin."

"Yeter be madem bu kadar istiyorsun olsun da kurtulayım!" Yüzünü asıyor ve cidden kırıldığını hissediyorum. Bir şey demiyorum çünkü üzgün. Onu daha da üzebilirim. Bir müddet sadece dans ediyoruz. Hatta baya dans ediyoruz. Hareketli bir şey çaldığında bile. Onu döndürüyorum ve bunun hoşuna gittiğini görüyorum.

"Özür dilerim," diyorum ve bana bakıyor. Resmen bir pislik gibi davranıyorum. Nasıl bir açlıktır ki bu beni bu hale getirdi?

"Biliyorum ama yine de..."

İşte durum da bu; aslında o da istiyor ama kanser olmaktan korktuğu için yanaşmıyor çünkü ona HPV virüsü bulaştıracağımı düşünüyor. Bilmediği başka bir şey daha var aslında çünkü öpüşme ve hatta normal deri teması ile bile bulaşabilir. Şu an onu endişelendirmemek için hiçbir şey söylemiyorum. Risk sadece kadınlarda değil, erkekler de kanser olabilir virüs ile. Yani tüm risk faktörlerinden kaçıyorum bana bulaşmaz demek yanlış. Ayrıca Canfeda

aşı bile olmuş ama korkmaktan vazgeçemiyor maalesef. Bu yüzden de psikolojik olarak farklı yaklaşımları denemesi gerek. Maruz bırakma da bu yaklaşımlardan biri.

"Sana kansersin dediğim ana git. Ne düşündün?"

"Yalnız öleceğimi..."

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?"

"En azından sen varsın. Yanımda olacaksın."

"Peki, ben senin kanser olmana izin verir miyim?"

"Levent olacağın önüne geçemezsin."

"Önlem alabilirim ama... İstediğin sıklıkla test yapabiliriz. Önemli değil hatta hastaneye gelmene bile gerek yok. Seni evde de muayene edebilirim. Sağlık için cinsellik de gerekli ve ben seni pimi çekilince patlayacak bir bombaya benzetiyorum çünkü öpüşmenden belli oluyor."

"Ben, bilmiyorum..." Bakışlarını kaçırıyor çoktan utanmaya başladı bile.

"Sadece düşün, şu an bende bir bombayım. Bence evi dağıtırız." Deyince hemen gülüyor beni şaşırtarak.

"Aklın bu konulara iyi çalışıyor."

"Boşuna bana yalı çapkını demiyorlar kızım." Gülüyor ve ona eşlik ediyorum.

"Neden bu kadar güzel gülüyorsun?" Bir an sorusu ile donakalıyorum. Bana güzel gülüyorsun dedi. Resmen iltifat etti. Buzları eritiyor muyum ne? *Aferin oğlum devam et.*

"Teşekkür ederim ama seninkinin de benimkinden farkı yok."

"Egoistlik bile bir insana bu kadar yakışır mı bilmiyorum ama sana yakışıyor." Evde bundan nefret ettiğini defalarca söylemişti ama burada resmen kendini ifşa edip beni daha da şaşırtıyor.

"Canfeda ne yapıyorsun?"

"Sadece dediklerini düşündüm." Allah'ım izin verecek. Valla verecek... Hemen taarruza geçmeliyim.

"Yani bu gece benim olacak mısın?" Ellerim titriyor resmen heyecandan sadece yutkunmayı akıl edebiliyorum.

"Olabilir." Kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor. Cidden ne yapacağını bilemeyen bir adam gibiyim.

"Vay canına..." deyip derin bir nefes alıyorum. Şimdiden bir ateş bastı. Ne oluyor bana böyle? Derin nefesler alıyorum. Sanki atak geçirecek biri gibiyim. Buradan hemen gitmemiz gerek. Birden Canfeda'yı deli gibi süzen resmen onu yiyecek gibi bakan bir adamı fark ediyorum. Canfeda'yı bırakıp adamın yanına yürüyorum.

"Sen önüne dönecek misin?" Evet Canfeda'nın yan etkilerin biri de beni resmen maço birine dönüştürmesi. Kendimi tutamıyorum resmen ve mantıklı da düşünemiyorum.

"Sanane kardeşim, nereye bakacağımı sana mı soracağım!" Öfke ile birkaç adım atıp kendimi adamın karşısına dikilirken buluyorum.

"Bakacağın yer benim karımın bacakları değil!" deyip yumruğu adamın gözüne indiriyorum. Canfeda hemen koşuyor ve beni tutuyor. Deniz de arkasından geliyor ve beni oradan uzaklaştırıyor. En son birine yumruk attığımda sanırım üniversitedeydim.

"Sakin ol bakalım." Deniz hâlâ kolumdan tutup beni çekiştiriyor.

"Nasıl sakin olayım? Öyle bir bakışı vardı ki!"

"Biliyorum ama Canfeda korkmuş görünüyor." Bir an nasıl bir konuşma yaptığımızı unutuveriyorum.

"Doğru ya..."

"Biliyor musun Levent, bu davetin bizde büyüsü farklıdır. Nihal ile bu davetten kaçıp ilk birlikteliğimizi yaşamıştık. Umarım size de şans getirir."

"Getirdi bile kardeşim..."

Eve giderken oldukça heyecanlıyım. Sonunda şeytanın bacağını kıracağım. Bir hafta kısa bir süre olsa da bana bir yıl gibi geliyor. Eve girmeden bana bakıyor. Açıkçası onda o heyecanı görmüyorum. Hayırı cevap olarak kabul etmeyecek bedenim. Bunu biliyorum çok da heyecanlandım

ergen gibi. Sanki ilk defa yapacağım. Ben yılların çapkın çocuğu elbise çıkarırken elleri titreyecek ha. İşte buna gülerdim birkaç ay önce. Şimdi ise vaziyet belli, yapacak bir şeyim yok. Eğer bakir gibi olacaksam onu da yaşayacağım. Yaşamak zorundaymışım gibi hissediyorum kendimi. Ne oluyor bana ya? Yoksa ona karşı bir şeyler mi hissediyorum arzudan başka?

Eve giriyoruz ve yatak odasına çıkıyoruz. O da heyecanlı ama düşünceli görünümü hâlâ geçmemiş. İlk önce onunla konuşacağım. Ondan sonra deneyeceğim.

"Heyecanlı mısın, yoksa korkuyor musun?"

"İkisi de desem."

"Korkacak bir şey yok. O saçma efsaneleri beceriksiz herifler uydurmuş. Erkek iyi olursa kadın daha da iyi olur. Ayrıca diğer konuyu da konuşmuştuk. Bana güveniyor musun?" Başını sallıyor sadece. Ne yapmalıyım? Yok artık ne oluyor bana ya? Nefesim kesiliyor ve vücuduma şaşırıyorum. Şu an bir beceriksiz gibi davrandığıma inanamıyorum. Sonunda cesaret edip ona yaklaşıyorum.

"Mükemmel olacak kesinlikle. Sana söz veriyorum." Gözlerine bakıp göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum. O da heyecanlı ve yavaşça yanağını okşuyorum işaret parmağım ile. Gözlerini kapatıyor ve yutkunuyor. Hoşuna gidiyor bunu görebiliyorum. Ona yaklaşıp yavaşça öpmeye başlıyorum ve hemen karşılık veriyor. Hızlı gidiyorum kesinlikle ama kendimi kaybetmenin eşiğindeyim. O kadar arzu doluyum ki kendime tekrar şaşırıyorum. Öpücüğümüz hızlanıyor ve dillerimiz birbirine karışıyor. Yavaşça inlediğini duyuyorum. Bu doğru yolda olduğumun bir kanıtı. En sevdiğim şeyi yapıyorum. Onu belinden kaldırıp kucaklıyorum ve bacaklarını belime doladığını hissediyorum. Bir an duruyor ve nefes nefese bir şey söylüyor.

"Filmlerde hep böyle bir sahne vardır. Şimdi ise sanki ben o sahnenin başrol oyuncusuyum." Vay canına bu hareketin, böyle bir düşüncenin yansıması olduğunu bilmi-

yordum. Daha da keyifleniyorum. Romantik komedilerden daha çok malzeme var bende.

"Dahası var bu ne ki," deyip onu yatağa yatırıyorum nazikçe ve üzerine eğilip öpmeyi sürdürüyorum. Ellerim yavaşça göğüslerine iniyor ve yavaşça okşuyorum. Dudaklarını kaçırıyor ve gözlerini kapatıyor. Kendini kastığını görüyorum. Yavaşça fısıldıyorum.

"Sakin olmaya çalış," deyip boynuna eğiliyorum ve küçük öpücükler konduruyorum. Daha fazla alana yaymam için boynunu daha da açığa çıkarıyor. Şu an vücudum deli gibi birleşmeyi istiyor. Buna dayanmak çok zor olacak ama yapabileceğimi biliyorum. Ergen gibi erken boşalacak biri değilim. *Yoksa yaşlandım mı? Ya olursa?* Ne oluyor be böyle? Ne ara bu kadar şüpheci biri oldum ki? Tekrar odağıma onu veriyorum. Boynundaki yakayı nazikçe çözüyorum ve elbisenin üst kısmını aşağıya indiriyorum. Sutyen giymemiş bunun yerine elbisenin içindeki koruyucu çamaşıra güvenmiş. Beni şaşırtıyor ve ellerim rahatça göğüslerinde geziniyor. Teni yumuşacık sanki pamuk şeker gibi, dokunsam sönecek. Ellerim ile okşarken bu sefer dudaklarım devreye giriyor. Öpüyorum ve arada dilimi kullanmayı da ihmal etmiyorum. Tahmin ettiğim gibi bayılıyor, elleri saçlarımı buluyor. O da saçlarımı okşuyor ama birden duruyor ve beni yavaşça ittiriyor. Ne oluyor? Afallıyorum... Yatak örtüsü ile gövdesini örtüyor ve hemen başını çeviriyor. Yüzünde acı çeker gibi bir ifade var.

"Özür dilerim ama yapamam." O kadar üzgün görünüyor ki bir şey diyemiyorum. Onu teselli etmem gerekir. Yanına yatıyorum ve elini tutup öpüyorum.

"Önemli değil seni anlıyorum". Belki de daha hazır değil. Ona hızlı gelmiş olup benim fark etmemiş olmam da olası.

"Ben gerçekten istedim ama..."

"Anlıyorum canım sana zaman vermeliyim. Bu da güzel bir deneme olarak kalır. Sana baskı kurmak istemiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Hadi üstünü giyin ve uyuyalım."

İçi rahatlıyor ve yavaşça elbisenin üstünü kapatıp yataktan kalkıyor ve pijamalarını alıp giyinmek için giyinme odasına gidiyor. Kendimi çok garip hissediyorum. Sanki reddedildim ama aynı zamanda ona da üzüldüm. Beynim doğruyu yaptın diyor. Galiba doğru olan bu. Daha bir hafta oldu. Bu kadar ilerleme de iyi sayılır. Bunu bir tedavi olarak düşünebilirim. Canfeda'yı korkutan bedensel bir uyaran değil. O da benim kadar istekliydi ama hemen bilinçaltı devreye girdi ve ona bunun yanlış olduğunu sonra kanser olabileceğini haykırıp onu durdurdu. Sonuç olarak da korktu ve benden kaçtı. Garip olan ise arzumun yavaş yavaş dinmesi. Sanki bedenim de doğruyu yaptığımı tasdikliyor. Doğruyu yaptım ona karşı daha sevecen olmalıyım. Kur yapan Levent'e dönüşmeliyim. Bir de içimdeki o koruma dürtüsü yine devreye girdi. Onu korkutmak yerine korumalısın dedi sanki bana. Bu yüzden de çok alınmıyorum.

Üstünü giyinip geldikten sonra yatağa yatıyor. Benim de üstümü değiştirmem gerek. Yarın onunla at çiftliğine gideceğiz. Açıkçası atım bana küsmüş olabilir. Bunu yarın göreceğim artık. Üzerimi alışması için onun yanında değiştirmek istiyorum. Gömleğimin düğmelerini çözüyorum ve beni izliyor. Açıkçası spor salonunu da atlıyorum uzun süredir. Kaslarım sarkmış bile olabilir ama yine de sıkı görünüyordu en son.

"Spor salonunu aksatıyorum."

"Gayet iyi görünüyorsun," diyor ve beni mutlu ediyor.

Bir şey fark ettiysem o da kadınların karın ve göğüs kaslarına bayıldıklarıdır. Bu yüzden üst kısma daha çok önem verdim hep. Pantolonumu çıkarırken bir an bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor. Geçenki çığlığı aklıma gelince gülmeye başlıyorum.

"Sakın," diyor hemen kızarıp.

"Bunu unutturamazsın bana."

"Evet, erkek görmedim ne olmuş yani!" Bunu itiraf et-

mesi beni daha da keyiflendiriyor ama bir sorun var. O zaman bakireliğini kim bozdu?

"O zaman nasıl bakire değilsin?" diyorum meraklı bir tonda.

"Smear testi için zarı doktor aldı." Söylerken yüzü kızarıyor ama yine de anlatmaya devam ediyor.

"Bu nasıl oluyor?

"Eğer ısrar edersen ve gerekiyorsa oluyor. Bir kağıda yazdı ve evlenince kocama vermemi söyledi. Hatta beni unutmayacağını kliniğe tekrar bunu sormak için getirebileceğimi de eklemişti."

Bir an içim öyle rahatlıyor ki. Onun başka biri ile olması düşüncesi beni rahatsız etmişti ki normalde asla dert etmem böyle bir şeyi. Onu kıskandım itiraf ediyorum. Evlenince bu kıskançlık daha arttı. Ona karşı günden güne garip bir his besliyorum. Bu sevgi mi yoksa aşk mı emin değilim. Sadece ona karşı bir şeyler hissediyorum ama adını koyamıyorum. Sahiplenme, kıskançlık, koruma içgüdüsü bunlardan bazıları. Bazen yerine göre yeni duygular da çıkabiliyor. Galiba neden görücü usulü evlilerin uzun sürdüğünü anlıyorum. Çünkü günden güne keşfediyorsunuz ve o kişiyi öyle kabul etmeye çalışıyorsunuz. Çünkü geri dönüş olsa da bunu yapmak daha da zorlaşıyor. Birçok evrak işi ile ilgilenmek lazım. Flört ederken hadi ayrılalım deyince ayrılıyorsunuz karşı taraf istemese de. Evlilikte ise nikah gibi büyük bir sorun var ortada. Düşüncelerim gayet mantıklı eğer doğru çıkarsa aynı hisler onun için de geçerli olacak. Bunu da merakla bekliyorum.

Sabah yine güzel kokular eşliğinde uyanıyorum. Garip olan o fazla yemiyor en fazla bir parça alıp bırakıyor. Galiba hamur işinin kilo aldırmasından korkuyor ama şu an benim bir derdim yok. Geçende Deniz kilo aldığımı falan söyledi. Tartıya çıkmadığım için bilmiyorum ama çoğu kişinin görüşüne göre evlilik bana yaradı. Bence de yaradı çünkü daha düzenli bir hayatım var. Ayrıca gece yanımda güzel kokan bir kadın var ve yatağım hep sıcak kalıyor.

Önceki gibi buz gibi bir yatağa yatmıyorum. İki çift laf edebileceğim biri var artık. Ona günümü anlatıyorum ve beni dinliyor sonra o bana anlatıyor ve ben dinliyorum. Bugün babamlar bizi yemeğe çağırdı. Aramızdaki ilişkiyi merak ediyorlar. Şu ana kadar büyük çaplı bir kavga etmedik. Birbirimize uyum sağlamak konusunda oldukça iyiyiz. Bu da anlaştığımızı işaret ediyor.

Canfeda şu an hazırlanıyor. Onu dudağına ruj sürerken izliyorum. Aslında makyaj yapıyormuş ama pek belli olmayan renkler sürüyormuş. Onu fark ettim geçende. Sanki yüzünde yokmuş gibi gözüküyor. Bir göz kalemi bir rimel bir de ruj ile makyajını tamamlıyor. Tabii siz buna makyaj derseniz. Ben demiyorum tabii ki. Üstünde triko bir elbise var. Bordo renk ona yakıştı. Sırf gıcıklığına ona bordo renkli bir iç çamaşırı almayı düşünüyorum. Çünkü onu kızdırmak benim hoşuma gidiyor. Hani ilkokulda bir kızla bir oğlan çok uğraşır ya. Hep onunla dalga geçer saçını çeker veya silgisini falan atar. Aynı o şekildeyiz bizde. Ruju sürdükten sonra bana bakıyor.

Aramızda o geceden sonra bir şey olmadı. Sakin arkadaş kıvamında devam ediyoruz. Birlikte uyumaya da alıştık diyebilirim. Artık sarıldığımda çok kızmıyor ve bir de korkmuyor. Dalga geçmem işe yaradı onda. Bu yüzden bende sarılmanın tadını çıkarıyorum çünkü saçları çok güzel kokuyor. Böyle kafamı gömüp uyuyasım geliyor. O derece seviyorum bu durumu. Yerinden kalkıyor ve çantasını alıyor eline.

"Tamamdır, gidebiliriz."

Bu akşam babamlara onun hayalinden bahsetmek istiyorum. Açıkçası beni karımın başka kişilerden hele ki onunla aynı seviyede olup da emir vermesini istemiyorum. Canfeda'nın hayali babam için elinin kiri gibi yani servetinden ufacık bir iğne... Samanlıkta kaybolacak kadar küçük bir miktar. Bu yüzden de anlatacağım. Babam yüzde yüz hemen onun için bir bütçe ayıracak hatta çok memnun olacak. Çünkü babam gelinlerine değer veren bir

tip. Babaannemin anneme yaptıkları onu da çok etkiledi. İkisi arasında denge kurmayı çok zor öğrendi. Birisi annesi diğeri de eşi sonuçta. Gerçek şu ki, babaannem cidden çok kuralcı ve zor bir kadındı. O ölünce söylemesi ayıp ama herkes rahat etti. Annem hâlâ bir dönem eve ben baktığım için hayıflanır ve kendini çok suçlu hisseder.

"Tamam," deyip ayağa kalkıyorum ve birlikte aşağıya iniyoruz.

On beş dakikalık bir yolculuktan sonra ise evdeyiz. Annem açıyor kapıyı ve bizi görünce yüzünde güller açıyor. Sanki beni evlendirince çok rahatladı. Üstünden bir yük kalktı da hafifledi. Bu durum beni de sevindirdi. Böyle bir yükün oluştuğunu bilmiyordum. Galiba her ebeveyn bu durumu yaşıyor. Hele benim gibi otuz üç yaşına gelmiş bir kazık iseniz.

"Ay maşallah oğlum sen kilo almışsın," diyor hemen annem. Demek ki gerçekten kilo almışım. Bir tartıya çıkmak farz oldu artık.

"Bana iyi bakıyor." Canfeda'ya bakıyorum ve o da gülümsüyor.

"Sizi iyi gördüm geçin hadi yemekler hazır." Canfeda ile yanaktan öpüşüyorlar ve hemen ellerimizi yıkayıp masaya geçiyoruz. Anne yemeklerinin yeri her zaman ayrıdır. Açıkçası kurt gibi saldırıyorum zaten bugün çok yoruldum her zamanki gibi. Deniz ise hâlâ iş yükümü azaltacak çalışmalar yapmaya devam ediyor. Allah'tan uzmanlık sınavını kazanmış yeni uzman adayları geldi. Onlar ile çalışmak daha da kolaylaştıracak işimi ve biraz kabuğuma çekileceğim.

"Neler yapıyorsunuz?" diyor babam sohbet açmak için.

"Aynı baba çok çalışıyorum gördüğün gibi. Bazen gece acile gidiyorum. Hatta düğün gecesinde bile acile gittim." Bu ayrıntı düşünmeden ağzımdan çıkıveriyor. Patavatsızlığın böylesi... Kendime deli gibi kızıyorum.

"Düğün gecesinde mi?" Annem şok oluyor ve biraz hayal kırıklığına uğruyor. Galiba normal bir çift olmamızı bekliyordu.

"Anne düşük vakası geldi anneyi kaybediyorduk az kalsın."

"Evlerden ırak aman," diyor annem. Sonra bir şeyi unutmuş gibi tekrar konuşmaya başlıyor.

"Nihal kızım hamileymiş."

"Evet, ben koydum teşhisi," diyorum yemeğimi kaşıklayarak.

"Darısı başınıza değil mi kızım?"

"Daha süresi var Zuhal Anne. Birbirimizi daha yeni tanıyoruz." Canfeda kaçamak cevaplar verse de annemin elinden kurtulması hayli zor.

"Olur mu kızım ikinizin yaşı da zaten çok fazla. Bence beklemenin anlamı yok. Levent daha iyi bilir tabii ama yaş geçtikçe doğum zorlaşır kızım."

"Annem haklı, zorlaşır." Canfeda pek rahat görünmüyor.

"Yaşımız ilerlese de anne bir zamanı var. Canfeda haklı." Cümlemi duyunca bana minnettarca bakıyor.

"Aslınca Canfeda'nın çok güzel projeleri var aklında." Babam duyunca hemen ilgileniyor. Proje ismi hemen aklında bir şimşek çaktırıyor çünkü.

"Nasıl bir proje?"

Canfeda hiç hoşlanmıyor ve bana kötü kötü bakıyor. Neden utanıyor bilmiyorum ama biz bir aileyiz senin paran benim param olayı olmaması gerek. Bazıları can atar para harcamaya ama Canfeda öyle değil. Hâlâ ihtiyaçlarını kendi maaşından alıyor ve beni deli ediyor.

"Canfeda kendi anaokulunu açmak istiyor çünkü bu okulda iyi muamele görmüyor. Ben de eşimin aynı düzeyde olsa da başkasından emir almasını istemiyorum. Senden de ricada bulunmak istiyorum. Çünkü bütçesi için anne ve babasının evini satmayı düşünüyor ki bence çok yanlış."

"Öyle şey mi olur kızım! Biz ne güne duruyoruz burada. Ne kadar ihtiyacınız varsa ben karşılarım. Biz artık bir aileyiz. Böyle işlerde çekinme olmaz. Sen de bizim bir kızı-

mızsın artık. Bak bizim kızımız yok ama gelinlerimiz kızlarımız oldu. Hiç çekinme bu konuda. Ben yardım ederim."

Aslında yardım değil de tamamını yapacak biliyorum. Babam Sarp'a emanet etti işleri ama hâlâ yönetim kurulu başkanı o. İşler onun onayı olmadan geçemez. Bana ise sadece üniversite zamanında yardım etti ve masraflarımı karşıladı. Sonrasını hep kendim çalışarak yaptım. Babam zorluklar karşısında nasıl çözüm bulabileceğimizi öğreterek yetiştirdi bizi.

"Selim Baba ama bu masraflı bir iş."

"Kızım ben bugüne kadar çocuklarımın istikbali için çalıştım. Allah'ıma şükür iki çocuğumun da elinde altın bilezik var. Şimdi de o çalıştıklarımı çocuklarım ile harcamak isterim. Sen anlat hayalinden nasılsa öyle yaparız. Bizim çevremiz de geniştir. Hemen gözde olacağını da düşünüyorum. Tatlı dilli bir kızsın. İyi bir öğretmen olduğunda her halinden belli. Sen çekinme."

"Peki, içini biz Levent ile yapsak daha güzel olur."

"Sen nasıl istersen kızım seçim senin." Babamın yardımına kızsa da onun ne kadar heyecanlandığını görüyorum. Bu hayali sonuçta. İnsanlar hayallerini gerçekleştirmek için çalışırlar. Bazıları afaki hayaldir bazıları ise gerçek. Canfeda'nın hayali de gerçek olacak. Açıkçası ne kadar yardım varsa etmeye hazırım. Kesin boya gibi işlerden söz ediyor. Geçende birçok malzeme aldı. İyi resim çiziyor. Yüzde yüz çocukların sevebileceği resimler çizecek duvarlara. Onunla böyle tatlı çocuk alışverişine çıkmak güzel olacak. Kim bilir belki kendi çocuğu olmasını da isteyecek.

Eve giderken Canfeda'nın sitemlerini dinliyorum.

"Öyle hemen konuya girilir mi? Beni mahcup ettin."

"Mahcup olacak bir şey yok ortada. Seninle evlendik ayrıca bana çok yararın dokunuyor. Hani mutualist yaşayacaktık ya." Birden koluma vuruyor.

"Mutualist yaşamıyoruz ama ben utandım."

"O zaman utanmamayı dene."

Direksiyonu çevirirken iç çekiyor ve bende gülümsüyorum. Onu sinir etmek neden bu kadar hoşuma gidiyor? Açıkçası onunla ilkokul arkadaşı gibi olduk. Bu durum biraz garip ve beklenmedik bir durum. Bu yüzden daha fazla çabalamak istiyorum ama ondan bir adım yok daha.

"Mutlu musun?" Cümle bir anda ağzımdan çıkıyor. Asıl düşüncem buydu. Ben mutlu muyum? Mutluyum en azından yeni bir hayat ve yeni umutlar da peşinden geliyor.

"Evet, anaokulu güzel olacak ve çok teşekkür ederim. Bu benim hayalimdi, çok kötü bir seçim yapacaktım ve kesinlikle üzülecektim."

"Aslında onu kast etmedim ama bu konuda mutluysan beni de mutlu edersin."

"Yani evlilik değişik bir şey. Açıkçası..."

"Açıkçası ne?" Bir an ona bakıyorum ve sonra tekrar yola odaklanıyorum.

"Senden birazcık hoşlanıyorum." Bir an arabayı *dan* diye fren sesleri eşliğinde yolun ortasında durduruyorum.

"Ne?" diyorum şaşırarak.

"Arabayı çeksene bak millet kızıyor." Arkadan korna sesleri geliyor ama umurumda değil. Benden hoşlanıyor mu yani?

"Ama hiçte öyle değilsin."

"Zaten birazcık dedim hemen kuş olup uçabilirler. O yüzden sakın çeneni açayım deme." İtirafı bile dikenli. Cidden Açelya'yı ayıplamam bunun bir sonucu. Kesinlikle bunun neden olduğunu düşünüyorum.

"Hoşuma gitti."

"Bak gidiyor bile! Neden bu kadar narsist olmak zorundasın sanki?" Bu kızgın hali o kadar hoşuma gidiyor ki, itirafı ile birlikte o kocaman gülümsememi bastıramıyorum.

"Narsist değilim sadece kendime güveniyorum diyelim."

"Fazla güveniyorsun."

"Çakıldığım da oldu merak etme." Arabayı tekrar çalıştırıyorum.

"Peki, neden benden kaçıyorsun?"

"Biliyorsun işte Levent."

"Sadece o mu?"

"Evet, başka ne olabilir. İlişkiden niye korkayım ki? Kaç kere spekulum görmüş biriyim." Vay canına spekulum ve organ karşılaştırması pek de hoş olmadı kendi nezdimde. İçimden gülüyorum cidden çok fena.

"Bu benzetme pek hoş olmadı. Spekulum soğuktur ama diğeri daha sıcaktır ayrıca plastik veya metal yerine tensel bir birliktelik bu." Gülmeye başlıyor ve aynı zamanda koluma vuruyor ve bende ona katılıyorum.

"Ne? Yalan mı?" diyorum savunmaya geçerek. Daha da gülmeye başlıyor.

"İşte sorunumuz bu? Normal bir şeyi anormalleştiriyoruz ve bu oluyor."

"Ayıp ama..."

"Ayıp olabilir ama uzaydan gelme bir terim değil. Göz korkutmamalı. Bak geçende bir kadın geldi. Sorunu da malum sebepler. Hep korkutma onun bunun anlattığı hayali hikâyeler."

"Seninle öpüşmeyi seviyorum." Bir itiraf daha geliyor.

"Bugün itiraf günü galiba."

"Beni düşündün ve bir hareket yaptın. Ben de seni düşünüyorum." Lanet olsun! Çok kötü bakıyor bana. Arzu direkt kanımda akmaya başlıyor ve nefes alıyorum. Yavaştan almam gerek. Bu yüzden de bir rehberim var.

"Bana öyle bakma." Bir şey diyecek gibi oluyor ama hemen gözlerini kaçırıyor. Bir an tekrar bakıyor ve bu sefer cesareti galip geliyor.

"Bana karşı ne hissediyorsun Levent?"

"Delice bir arzu, koruma ve bazı davranışlarını da çekici buluyorum."

"Çekici?"

"Bu da çekicim," diyorum reklama atıfta bulunarak. Tekrar gülüyor ve gülmesi hoşuma gidiyor.

"Gülmen çok tatlı ve birde saçlarının kokusunu seviyorum." Bunun anlamı ben de sana boş değilim oluyor. Hoşuna gidiyor bunu gülümsemesinden anlıyorum.

"Sence cinsellik bu kadar önemli mi?"

"Çünkü elimde baz alabileceğim bir ilişkim yok. En iyi olduğum iletişim bu ama seninleyken bu farklı oluyor. Seni ikna ederdim ama etmiyorum çünkü bu seni incitebilir ve pişman olabilirsin. Bunu istemiyorum."

"Teşekkür ederim." Halinden gayet memnun ki benim istediğim de bu zaten. Yoksa pislik kocalardan pek bir fakım kalmaz.

"Yarın gidecek miyiz çiftliğe?"

"Evet..."

Ertesi gün soluğu at çiftliğinde alıyoruz. O tanıdık kokuya bayılıyorum. Biraz tezek koksa da doğal bir koku sonuçta. En çok saman kokusunu seviyorum. Atımın olduğu ahıra giderken onu çok başıboş bıraktığımı düşünüyorum. Yüzde yüz bana küsmüş olacak. Bembeyaz yelesini görüyorum. O kadar güzel ki! Canfeda içini çekiyor.

"İnanmıyorum ama çok güzel." Hemen elini uzatıyor. Beni tanıyor atım ama bana küs bunu gözlerinden anlayabiliyorum.

"Üzgünüm kızım gelemedim," deyip yelesini okşuyorum. Onunla ilgilenmem gerek. Arkamızda duran seyis atımı çıkarıyor. İsmini Beyaz Düş koymuştum. Aslında Canfeda ile binmeyi düşünmüştüm. Şu an tam asil bir beyefendi gibiyim. Çizmesinden ceketine kadar eski binici kıyafetlerimi giydim. Canfeda da beğendi ama bir şey demedi. Dünkü itiraflardan sonra sanki ikimiz de rahatladık. Gece ona sarıldım ve sesini çıkarmadı uslu uslu uyudu.

İlk başta ata Canfeda biniyor ve ben de arkasına oturuyorum. Bir elimle belini kavrıyorum ve diğeri ile diz-

ginleri elime alıyorum. Yavaş yavaş geziniyoruz ve sonra biraz hızı arttırıyorum ve Canfeda bunu çok seviyor. Çünkü özgürlüğü hissediyor. Ben de ilk bindiğimde böyle düşünmüştüm. Atlar duygusal varlıklardır ve sahipleri ile duygusal bağa girerler. Siz üzülünce onlar da üzülür. Atlarla Türklerin de bağı kuvvetlidir. Belki de bu yüzden çok seviyoruz.

Gezintiden sonra ayrılmak zor oluyor. Çünkü gerçekten çok özlemişim Beyaz Düş'ü... Birlikte at çiftliğinden ayrılıyoruz ve bir telefon geliyor. Hemen açıyorum. Bilmediğim bir numara.

"İyi günler Levent Bey. Sizi işyeri için rahatsız etmiştim. Selim Bey bana bir iş verdi. Uygun olan evleri buldum ve anaokulu olabilecekleri size mail atacağım. Hepsi ile bir randevunuz var. Hangisini beğenirseniz satın alınacak. Mailime cevap vermeniz yeterli."

"Teşekkür ederim."

"İyi günler." Babam ne kadar da hızlı böyle. Hemen yer baktırmış bile.

"Kim?" diyor Canfeda çünkü kadın sesi olduğunu duydu. Bir kıskançlık seziyorum sanki ama pek üstünde durmuyorum.

"Babam sana işyeri baktırmış ve uygun olanlar ile görüşme ayarlamış."

"Cidden... Ay heyecanlandım!" Coşkulu bir tavır ile konuşuyor. Açıkçası bu coşku benim de hoşuma gidiyor. Mail atılan ilk eve doğru yola çıkıyoruz. Burası ferah bir yer her yerden güneş alıyor bu çok belli. Bence burası biçilmiş bir kaftan ama biraz eski duruyor.

"Biraz eski..."

"Olsun burayı adam ederiz. Baksana güneş alıyor. Güzel bir bahçesi var. Çocuklar bahçelere bayılırlar."

"Kaçmasınlar sonra." Bana ters ters bakıyor hemen.

"Şaka yapıyorum. Bence hemen karar verme diğer yerlere de bakalım." İkinci ev ise daha modern ve yeni. İçi kesinlikle çok güzel. Güneş de fena değil.

"Bence burası da güzel," diyorum.

"Ama diğerindeki hava yok burada. Fazla metalimsi, ben beğenmedim."

"Tamam," Üçüncü evi ise ikimiz de beğenmiyoruz ve Canfeda ilk evi istiyor. Biraz parasal anlamda ucuz ama içine masraf yapılacak ilk önce.

"Ne istiyorsan söyle tamam mı?" Başını sallıyor ve evin içinde meraklı ve ışık saçan gözler eşliğinde gezinip duruyor. Çok mutlu oldu kesinlikle. Şu an bir çocuk gibi. Bir tek zıplayıp el çırpmadığı kaldı. Peki, ben hayalimi gerçekleştirsem nasıl olurdum? Bunu hiç kendime sormadım. Doktorluk benim hayalimdi ama bunu gerçekleştirmek kolay olmuştu çünkü ipler benim elimdeydi. Sıkı veya gevşek tutmam hemen kendini belli ediyordu. Şimdiki hayalim ne? Bir aile olmak kesinlikle. Onunla ciddi anlamda bir aile olmak istiyorum. Çocuklarımız olsun istiyorum ki en temel istediğim şey de bu. Galiba beni çok sevmesini ve bırakmamasını istiyorum. Bu kendime yeni itiraf edebildiğim bir durum. Demek ki ben de ona karşı bir şeyler hissediyorum. Hem de derin bir şeyler...

20

Eve döndüğümüzde ikimiz de çok yorgunuz ama o çalışmaya devam ediyor. Elinde kâğıt ve kalem var. Hemen alınacak malzemeleri yazıyor hevesle bir kâğıda. Bir ay daha çalıştıktan sonra ayrılmayı düşünüyor. Şu an ondan mutlusu yok dünyada. Ben de aldığım bir kitabı okuyorum. Tabii ki mesleki bir kitap. Böyle kitaplar alıp aynı dertleri yaşayan meslektaşlarımın olmasını *evet işte aynen* diyerek okuyorum. Bu yüzden aynı şeyleri paylaştığım, yalnız olmadığım için mutluyum. Kitabı kapatıp Canfeda'ya bakıyorum. Renkli kalemler ile bir liste yapmış. Şu an masada çalışıyor. Açıkçası bu heyecanlı hali hoşuma gidiyor ama uyumam gerek. Yarın pazartesi en kalabalık gün. Bu yüzden de erken uyumak zinde kalkmamı sağlayacak.

Üzerimi değiştirmiştim zaten hemen yatağa yatıyorum ve Canfeda bana bakıyor.

"Erken değil mi?"

"Biraz öyle ama yarın pazartesi."

"Tamam, iyi geceler." Gülümsüyor ve bende ona gülümsüyorum. Tam bir küçük çocuk modu var üstünde. Biraz uyumam zorlaşsa da uyumayı başarıyorum.

Kendimi garip hissedip gözlerimi açıyorum. Üstümde sadece iç çamaşırı var ama o da iç çamaşırından sayılmaz. Yok artık! Canfeda'nın bana aldığı striptizci işi çamaşırları giymişim.

"Levent hadi bekliyorum." Sesi duyunca hemen önüme dönüyorum. Canfeda bir sandalyeye oturmuş. Üzerinde ona aldığım bir takım var ve tek kelimeyle muhteşem gözüküyor. Saçları harika bir şekilde üstüne dökülüyor. Gözleri ise normalden daha da badem şeklinde sanki. Galiba onu bu şekilde ikna ettim. Bu kıyafeti giymek için başka bir neden bulamıyorum çünkü. Resmen Magic Mike filmi-

ne bağlamış durumdayım. İdeallerim için striptiz yapmak zorunda gibiyim. İdealimin kendi eşimle iyi bir cinsellik olması ise ayrı bir ironi. Ah, ah kadınlar bizimle nasıl da oynuyorlar! Channing Tatum değilim ki güzel dans edeyim. Kendi çapımda dans ediyorum ve maalesef çapım da büyük değil.

"Hadi!" diyor Canfeda. Kesinlikle sabırsız görünüyor. Bu hali bana güç veriyor ve filmi aklıma getiriyorum. Bu adamlar nasıl dans ediyordu? Yalnız bu hareketler ahlaksız... *Salak fantezi bu, tabii ahlaksız olacak* diyor aklım. Of yine kafayı bozmak üzereyim. Bir kaç hip hop hareketi yapıyorum ama Canfeda anında bana gülmeye başlıyor.

"Yapabildiğin bu mu?" O kaşındı valla o kaşındı. Hemen yanına gidiyorum ve üzerine hafifçe oturarak kalçamı öne itiyorum ve bana gülümsüyor. Neden robot gibi sanki.

"İşte böyle..." kulağıma fısıldıyor ve yutkunuyorum. Daha fazlasını yapıyorum. Sandığım kadar da kötü değilmiş çünkü Canfeda'nın bakışları beni bitiriyor. En sonunda onu kucağıma alıp masaya götürüyorum. Üzerine koyup alt çamaşırını hışımla çıkarıyorum.

"Yavaş ol yakışıklı," diyor ama o da benim çamaşırımı çıkarıyor ve parmakları vücudumda ve kalçamda geziniyor. Kendimi kaybediyorum ve onu alıyorum resmen. Öyle iştahla inliyor ki beni mahvediyor. Nefes nefese kendimi mükemmel hissediyorum. Dünyadaki en mükemmel erkekmişim gibi... Bu deneyim yine üst sıraları zorluyor. O kadar rahatladım ki sanki üzerimden bir yük kalktı.

"Levent seni seviyorum..." İtirafı ile bende rahat durmuyorum.

"Ben de seni seviyorum *Canfedam*..."

Birden gözlerim açılıyor. Canfeda karşımda duruyor ve bana garip bir şekilde bakıyor. Üzerim açılmış ama en önemlisi altım ıslak. Lanet olsun yine mi ergen oldum! Hem de karımın gözü önünde. Utanmayacağım asla, sonuçta bilerek olmadı ki bu.

"Koskoca adamsın..." diyor bana bakarak.

"Ne olmuş koskoca adamlar da yapabilir." Üzerimde hiç utanma yok çünkü o kadar arzudan sonra olacağı buydu. Rüya bile olsa cidden gevşemiş hissediyorum kendimi.

"Seni annene söyleyeyim de gör." Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. İnanılır gibi değil, yine yanlış anlıyor.

"Söyle anneme çiş mi yaptı oğlun diyeceksin."

"Öyle olmadı mı sanki?" Birden kahkaha atmaya başlıyorum. Öyle gülüyorum ki bana manyakmışım gibi bakıyor.

"Neden bu kadar safsın?"

"Ne?" diyor şaşırarak.

"Yoksa..." Jetonu daha yeni düşüyor.

"Evet canım seninle deli gibi seviştim rüyamda," diyorum arsızca. Hiç pişman değilim. Gayet güzel fantezi dolu bir rüyaydı. Çok da keyif aldım. Vücudum gerçeğini bulamayınca avuntuyu rüyalarda alıyor artık.

"İğrençsin!"

"Gayet de normalim. Sen kendine bak, bu nasıl aklına gelmez!" Tekrar gülmeye başlıyorum. Yataktan kalkıyorum.

"Ah bilmiyorsun ki, bu bebek hücreleri ne kadar da değerli. Bazı erkeklerde böyle kötü bir sorun var. Gerçi belki bende de olabilir. Hiç teste girmedim. Zaten çocuk yapmadım ki gireyim." Şu an cidden saçmalıyorum. Banyoya girmek için kıyafet hazırlıyorum.

"Öğlen yemeği yiyerek kahvaltıyı telafi edelim," diyorum ve banyoya giriyorum.

Öğlen onu anaokulunun önünde bekliyorum. Dakikasında kapı açılıyor ve onu görüyorum. Yeni kıyafetleri ona çok yakıştı kesinlikle. Hemen merdivenlerden hızlı hızlı iniyor.

"Nereye gitmek istersin?" Hava biraz güneşli olduğu için gözlüğümü taktım. Güneş gözlerime iyi gelmiyor maalesef.

"Ben sana tarif ederim." Sabahki mevzuyu unutmuş görünüyor ama ben aklıma geldikçe gülüyorum. Hayat nasıl bir şeysin böyle! Çapkın adama pek bir şey bilmeyen kız veriyorsun.

Bana yeri tarif ediyor. Salata yiyecek kesin yine. Hiç sevmiyorum bu huyunu. Ne kadar sağlıklı yemek yapan yer varsa hepsini biliyor. Bu sefer bende deneyeceğim şu tulum peynirli salatayı.

Dediği yer küçük şirin bir yer. Birlikte arabadan iniyoruz ve gözlüğümü saçıma takıyorum. Birden duruyor ve baktığı yere bakıyorum. Bir erkek... Neden bir erkeği böyle inceliyor ki?

"Kim o?" Birden eski sevgilisi olabileceğini düşünüyorum. Emre Bey o herhalde. Resmen kıskançlık damarım tutuyor. Neden ona böyle bakıyor ki.

"Canfeda..."

"Levent gidelim mi buradan?"

"Neden kaçıyorsun ki? Yanında ultra yakışıklı kocan var senin." Birden bu sözüme gülüyor. Yalnız beyefendi gördü bizi. Canfeda'yı yüzünde garip bir şaşkınlık ile inceliyor. Yanımıza gelirken hâlâ şaşkın.

"Canfeda?" diyor ve elini uzatıyor. Ben o eli... Ne oluyor bana böyle? Tam maço bir tavır takınıyorum resmen.

"Merhaba Emre..." Beni süzüyor Emre beyefendi. Tabii ki süzecek.

"Hemen kendimi tanıtayım. Yardımcı Doçent Doktor Levent Öztürk. Jinekoloğum ve aynı zamanda Canfeda'nın eşiyim." Yüzüklü olan parmağımla saçımı karıştırıyorum sırf göstermek için. Resmen mahalledeki zengin kocayı kızına yapan anneler gibiyim. Ne oluyor bana? Neden şu deve tırnağını kıskanıyorum ki!

"Çok şaşırdım. Canfeda evlenmeyi düşünmeyen biriydi."

"Levent'i görünce fikrim değişti," diyor ve hemen gururla gülümsüyorum. *Ne sandın yavrum sen* diyesim bile geliyor. Yok yok cidden ahlakım değişti benim.

"Tebrik ederim o halde. Görüşmek üzere." Bana kıskanç bakışlar atıyor. Kıskanılacak bir erkeğim sonuçta. Boş bir masaya geçip oturuyoruz.

"Sinir bozucusun Levent." Hemen menüyü eline alıp incelemeye başlıyor. Sanki başka bir şey alacakmış gibi. Yüzde yüz salata sipariş edecek. Bu sefer bende deneyeceğim onunla beraber.

"Beni görünce fikrin değişti ha! Bu çok hoşuma gitti."

"Sabahki olayı unutmadım."

"Unutma zaten gerçeğini de yaşayacağız. Unuttun mu benden hoşlanıyorsun."

"Gitgide seviyesi düşüyor haberin yok."

"Yükseliyor olmasın." Kızıyor ve benim ise çok hoşuma gidiyor. Karımla uğraşmayı çok seviyorum.

Akşam yemeği yedikten sonra planıma bakıyorum. Yarın poliklinik yapmayacağım. Dersim var bir de mesai dışı bir sezaryen doğumum. Yer yoktu, sonunda beni ikna etmeyi başardı. Bende böyle bir saat bulabildim. En azından bu aralar değişik bir şey yapmış olacağım. Yani işin ucunda kesmek olsa da... Bir bebek gelecek dünyaya. Bunun sevinci bambaşka bir olay, bu yüzden biraz keyifliyim. Koltukta ayaklarımı uzatmış oturuyorum. Birden önüme bir meyve tabağı konuluyor.

"Bir şey mi çalışıyorsun?" Canfeda cidden tam bir anne gibi aynı zamanda. Elmalar nar ve muz var tabakta. Yanına bir tane de portakal soyulmuş.

"Yarınki programıma bakıyordum. Sezaryen ameliyatım var."

"Cidden... Şey ben çok merak ediyorum da. Beni de içeriye sokabilir misin?" Bu isteği beni şaşırtıyor. Hiç meraklı değil çocuk doğurmaya.

"Tamam ama sen de benim istediğim bir şey yap."

"Ah, senden de bu beklenirdi zaten." Kızıyor ve tabağı hemen kendine doğru çekiyor.

"Şaka yapıyorum. Yani istediğim bir şeyler var ama başka bir yöntemin içindeyim."

"Nasıl bir yöntem?"

"Senin gibi çömezler için."

"Çömez olmaktan gurur duyuyorum." O kadar emin ki kendinden hoşuma bile gidiyor bu tavır.

"Genelde hastalarıma önerdiğim bir yöntem. Yavaş olmak ve tadını çıkarmak."

"Ne?" diyor ve anlamayan bir surat ile bana bakıyor.

"Erotik masaj falan işte." Bana yine kötü kötü bakıyor. Bu onda alışkanlık yaptı.

"Ben korkmuyorum ki."

"Biliyorum ama işte yöntem yöntemdir. Ayrıca sen nereden biliyorsun?"

"Bir arkadaşımda vajinismus vardı." Arkadaşları ile bu konuları konuşmaları doğal. Benimle hiç konuşmak istemiyor orası ayrı tabii.

"Eğer tedavi olmadıysa bana gelebilir."

"Onu sana mı göndereyim? Kafayı mı yedin sen!" Kıskanıyor kesinlikle. Bu daha da hoşuma gidiyor ve üstüne gidiyorum.

"Neden sağlık sonuçta."

"Arkadaşımın seninle cinsellik konuştuğunu düşemiyorum."

"Düşünme zaten, seninle konuşalım... Olmaz mı?" Göz kırpıyorum çapkınca ama hiç yüz vermiyor.

"Çok takıntılısın."

"Sadece istek diyelim biz ona."

"Açıkçası sürekli başıma kakmandan sıkıldım. Hadi buradayım..."

"Ne? Başına falan kakmıyorum. Aksine sana anlayışlı davranmaya çalışıyorum. Sadece seni kızdırmak hoşuma gidiyor. Tabii fikrini değiştirdiysen ben hazırım." Hemen doğruluyorum. Şimdiden heyecan yaptım. Sanki kürsüde şiir okuyacağım.

"Tamam hazırım."

"Yalnız ne oldu ki?" İstemesine kesinlikle inanamıyorum beni ciddi anlamda ikna etmesi gerek.

"Biri bana çılgın bakire dedi. Evlisin ve hâlâ bakiresin öyle mi dedi ve dalga geçti. Sen son anda paçayı kurtarmışsın yoksa elli yaşındaki pörsümüş kadınlar gibi olacaktı sonun dedi." Vay pislik kadın, gösteririm ben ona pörsümüş demeyi. Elinden tutuyorum ve birlikte yatak odamıza çıkıyoruz. Bu eksiklik değil kesinlikle. O salak kadın halt etmiş. Yarın bilerek oraya gidip içeri gireceğim. Nasıl biri ile evlendiğini o kadına göstereceğim.

"Eksik değilsin. Ayrıca beş dakikada bile o dediği eksiklik giderilir. Çok saçma bu... Yüzde yüz azgının teki o."

"Aynı senin gibi," deyince gülüyorum.

"İşte doğruyu söyledin," deyip onu gıdıklamaya başlıyorum ama hiç tepki vermiyor. Sonradan bu şaşkın halime gülmeye başlıyor. Ben ise dikilip ona bakıyorum.

"Ben gıdıklanmam."

"Görüyorum."

Birden bana yaklaşıyor ve ne yapmaya çalıştığını görüyorum. Cidden istiyor ve ben de ona yaklaşıyorum. İlk adımın ondan gelmesini bekliyorum ve geliyor da. Dudakları dudaklarımı kavrıyor. Tepkim sert oluyor. Onu kavrıyorum ve hemen yatağa getiriyorum. Başını yastıklara koyduğumda öpmeye devam ediyorum. Galiba bu sefer olacak. Üstündeki bluzu sıyırıp karnını okşuyorum. Dilim ağzının içinde dolaşırken o da bana aynı şekilde karşılık veriyor. İkimiz de aceleciyiz ama acele etmeyeceğim. Fransız olacağım bugün. Dudaklarımı dudaklarından koparıp boynuna geçiyorum ve öpmeyi sürdürüyorum. Daha da fazla boynunu açığa çıkarıyor. Nefesi hızlı hızlı saçlarıma vuruyor. Bundan zevk aldığını bana gösteriyor. Hiç vakit kaybetmeden ve vazgeçmeden onu soymalıyım. Okşama her zaman iyidir. Bluzunu sonra da sutyenini çıkarıyorum bir hamlede. Öpücükleri daha da aşağıya kaydırıyorum ve göğüsleri ile ilgilenmeye başlıyorum. Nefesi daha da hızlanıyor ve saçlarımı okşuyor tenini öperken. Göğüs ucunu yalayıp ağzıma alıyorum ve saçlarımı çekiştirip inlemeye başlıyor. Normalde gülümserdim ama şu an yapamıyo-

rum ve kuvvetlice onu emmeye başlıyorum. Kadınlar buna bayılıyor. Şimdiden kalçasını kaldırıp bana sürtünmeye çalışıyor ve ona karşılık veriyorum. Cidden yaptığımıza inanamıyorum. Ağzım daha da aşağıya iniyor ve altındaki taytı görüyor. Hızlı bir hamle ile taytı çekiyorum ama biraz zor çıkıyor. Bu halime eğlenerek bakıyor.

Hemen üzerindeki yerimi alıp onu öpmeye başlıyorum ve istekle karşılık veriyor. Elim külotunun kenarlarında geziniyor ve bir parmağımı çamaşırın içine sokuyorum. Yavaşça tenini okşarken yeni ağda yapmış olduğunu anlıyorum çünkü teni çok yumuşak. Parmaklarımın hepsini külotun içine sokuyorum ve okşuyorum ama bir an eli elimi buluyor.

"Sakin ol," diyorum ve onu rahatlatmaya çalışıyorum. Başını sallıyor ve bana izin veriyor. Sihirli parmaklarım ile onun gizlisini keşfediyorum. Bundan büyük keyif alıyor ve bana gösteriyor. Durduğumda üzerimdeki tişörtü çıkarmama yardım ediyor. Parmakları gövdemi buluyor ve karnımdan yukarıya doğru çıkarken gözlerimi kapatıyorum. Bu kadar fazla ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Lütfen biraz daha aşağıya insin diye içimden söyleniyorum yapmayacağını bilerek. Yapmıyor ama altımdaki rahat eşofman altını çıkarıyor. Uyanmış organım iç çamaşırımı zorluyor zaten. Bunu görmemesi imkânsız. Hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Çamaşırımı aşağıya indiriyor. Bu hamlesi ile çamaşırımı çıkarıyorum. İkimiz de çıplağız artık.

Yaklaşıyorum ve tekrar öpüşmeye başlıyoruz. Ona sarılıyorum ve karşılık veriyor. Bence zamanı geldi. Tekrar yatağa geçiyoruz ve elim bacaklarının arasını okşuyor. Kesinlikle hazır ama ben daha da hazır olması için okşayışlarımı sürdürüyorum ve parmaklarım ile onu hazırlıyorum.

"Lütfen..." diyerek inliyor ve artık tam anlamıyla hazır olduğunu düşünüyorum. Birden *spekulumlara alışığım* sözleri geliyor. Bacaklarının arasına girerken öpüşmeyi sürdürüyorum. Bir an ayrılıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Korunmalıyız..." Tamamen aklımdan çıkan o büyük unsuru hatırlatıyor bana. Başımı sallayıp elimi çekmeceye atıyorum ve bir paket durex çıkarıyorum. Paketi açıp gereğini yerine getiriyorum. Nefesi hızlanıyor ve yüzü kızarıyor.

"Sakin ol çok güzel olacak. Spekulum gibi değil." Bana gülümsüyor ve bende onu bir öpücük ile ödüllendirirken tekrar yerimi alıyorum. Öpücüğü kesmeden ani bir hareketle onu alıyorum ve bir an içini çektiğini görüyorum. Dudaklarımı çekiyorum ve tepkisine bakıyorum. Tepkisi kötü değil. Şu an cennette gibiyim. Tatlı bir sıcak vücudumu kaplamış ve sanki âşıkları kavuşturmuş gibiyim. Kendimi yavaşça hareket ederken buluyorum. Gözlerimi kaptırıyorum ve hakimiyeti alıyorum ve hareketlerimi kademeli olarak hızlandırıyorum. Dudaklarından sık inleyişler dökülüyor ve kalçalarımı kavradığını hissediyorum. Bacakları ile belimi kavramış. Aklım başımdan gidecek gibi. Çok güzel, işte keşfedilmemiş o cenneti vaad eden yerim burası. Karım ile her zaman burada buluşmalıyım. Bunun tadını çıkarmalıyım. Kendimi hızla itiyorum ve müthiş bir cevap alıyorum. Küçük küçük çığlıklar atıyor kollarımda.

"Canfeda..." diye fısıldıyorum. Mükemmel hissettiriyor. Sanki ilk defa mutluymuşum gibi oluyor. Tekrar tekrar kendimi ona bastırırken buluyorum ve sonra onun kendinden geçtiğini görüyorum. Bebek hücrelerimi salmanın vakti geldi. Ben de ona uyarak orgazmın sarsıcı etkisine ulaşıyorum.

21

"Levent!"

"Canfeda!" diyorum keyifle. Sonunda şeytanın bacağını kırdım. Öyle keyifliyim ki sormayın gitsin. Hatta tekrar yapmak istiyorum. Birden dönmek için manevra yapıyorum ama boşluğa gelirken biri tutuyor beni.

"Levent uyansana!" Beni sarsıyor. *Ne?* Bu şaka olmalı başka bir açıklaması olamaz. Birden gözlerim açılıyor ve acı gerçekle karşılaşıyorum. Üzerim giyinik ayrıca elimde kâğıtlar duruyor. Resmen ağlayacağım.

"Biz..."

"Ne?" diyor bana bakarak.

"Yapmadık mı?" Küçük bir çocuğun son umudu gibi sesim.

"Ne saçmalıyorsun Levent? Okuyordun uyuya kaldın..."

"Sen bir şey anlatmıştın sonra o kadının dediklerini siniri bozmuş bu yüzden de yapmak istemiştin."

"Popon açıkta kalmış bak," deyip gösteriyor ve gülüyor ayrıca. Yenilgi ile kalkıyorum ve koltuğa bir tekme savuruyorum. Ayağım acıyor tabii ki. Direkt banyoya yollanıyorum.

Yıkandıktan sonra hâlâ rüyanın etkisinde gibiyim. Hiç bu kadar gerçekçi olmamıştı. Hâlâ aklım algılamıyor. Zaten basit bir şey olmuştu. Azgınlığımdan dolayı oldu bittiye gelmişti. Bir yönden de iyi oldu diye düşünüyorum. Bana daha ateşli bir gece yakışır.

"Levent ben salak mıyım da o kadının lafı üzerine seninle yatacağım?"

"Olmuştu rüyamda hem de çok güzel olmuştu." Bak yine hüzün çöküyor. Daha güzelini de yapabilirdim sonra sonuçta. Tekrar uyumak istemiyorum çünkü her defasın-

da saçma salak rüyalar peşimi bırakmıyor. Onunla sadece rüyalarda buluşuyoruz.

"Ah canım yüzündeki ifadeyi görmen lazımdı. Çok komikti."

"Ben sana komiği göstereceğim."

"Ama daha zamanı var. Biraz daha tamam mı?" Küçük çocuk gibi bana söz verip bir de burnuma dokunuyor. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Ne kadar trajikomik bir durum böyle! Yapacak bir şey yok. Rüya olsa bile yine de güzeldi.

Ertesi gün sırf o aptal kadını görmek üzere anaokuluna gidiyorum. Jilet gibiyim resmen. Çok özendim sabah giyinirken gözlüğümü ve deri ceketimi de giydim. Karizmama karizma kattım yani. Hızla merdivenlerden çıkıyorum. Danışmadaki kadın beni görünce şaşırıyor. Bu o kadın olmalı. Kart tavuk... Bir de benim cillop gibi karıma laf ediyor. Tek elimle gözlüğümü çıkarıp gülümsüyorum en seksi halimle.

"Canfeda Hanım'a bakmıştım."

"Nesi oluyorsunuz?" Gülümsüyorum ve bana bakışları ile delice eğleniyorum içimden.

"Eşiyim." Hakimin tokmağını kadının kafasına geçirmiş gibiyim. Şok oldu garibim.

"Çağırırsanız sevinirim." İş çıkışı, aslında şimdiye gelmesi gerek ama bu kadın ile çağırmak ona da sürpriz olacak. Ameliyata götüreceğim onu. Birkaç dakika sonra Canfeda ile geliyor. Bir an beni görünce şaşırıyor.

"Ameliyata gidecektik aşkım. Unuttun mu?"

"Tamamen aklımdan çıkmış." Aşkım lafı Canfeda'yı heyecanlandırdı kesinlikle. Ben onu neden tatlı sözlerle ikna etmiyorum ki?

"Hadi çantanı al da gidelim. Mesain çoktan bitti."

"Tamam geliyorum." Kadın aramızdaki diyaloğa şaşkınca bakıyor. İşte böyle ağzını açtırırlar kart tavuk. Canfeda gelince tekrar gözlüğümü takıyorum.

"İyi akşamlar," deyip gülümsüyorum ve birlikte okuldan çıkıyoruz.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? "

"Kadının ağzının payını verdim çünkü en son ağzının suyu akıyordu." Omzuma bir tane geçiriyor hemen.

"Çok gereği vardı sanki."

"Ne oldu kıskandın mı? Ben seninim yavru unuttun mu?"

"İğrençsin." Maço cümlem hiç hoşuna gitmiyor. Ben ise çok eğleniyorum. Birlikte arabama biniyoruz ve hastaneye gidiyoruz.

Onu hemen ameliyathane kurallarından bahsediyorum. Normalde yasak ama merak ettiği için ona kıyak yapabilirim. Ona giyinişi anlatıyorum ve sterilasyonu gösteriyorum. Güzelce giyiniyor ve sonra bende giyiniyorum. Şimdi hazırız. Hastam da mecbur sezaryen olan tipten. İlk doğumu sezaryen olmuş ikinci doğumda normal doğum biraz risk oluşturuyor. Canfeda her yeri didik didik inceliyor. Ben ise hastamın başına geldim.

"Merhaba,"

"Merhaba Levent Bey,"

"Hazır mısınız?"

"Evet," diyor.

"O zaman başlayalım hiç merak etmeyin güzel geçecek." Ona moral verip anestezi uzmanına yer veriyorum. Hastam uyuşunca başlıyorum. Bistüri ile karnı yavaşça kesiyorum. Bunu gören Canfeda biraz korkuyor. Tek tek katmanları kestikten sonra sıra rahme geliyor. Dikkatlice gereğini yapıyorum ve hemen bebeğin saçlı derisini görüyorum.

"Bebek orada," diyorum göstererek ve hayretle bakıyor.

"Kafası mı?" Başımı sallıyorum ve başın kolay çıkması için aletlerden yararlanıyorum. Başı çıkardıktan sonra bebeği çekiyorum. Bebek ağlamaya başlayınca Canfeda nefesini tutuyor. Buradan bile hissedebiliyorum. Bebeğin kordonunu klempleyip kesiyorum ve annesinin kucağına

veriyorum. Annesi hemen çocuğunu severken ben de diğer adımları gerçekleştirip dikmeye başlıyorum. Canfeda pür dikkat beni izliyor. En son solüsyonla siliyorum. Hemşire bebeği alırken Canfeda'ya bakıyor ve kucağına veriyor bebeği. Canfeda bebeği incelerken çok mutlu görünüyor. Bunu çok sevdi. Ameliyathaneden çıktıktan sonra oldukça mutlu. Ben ise gerçeği kesinlikle gördüm. Canfeda korkuları olmasa çoktan bebeğini kucağına almak ister, gözleri kanıtlar nitelikteydi.

"Teşekkür ederim çok güzeldi. Mesleğin harika. "

"İnan bana çok kötü şeyler de gördüm. Mesela annenin kucağına ölü bebek vermek veya kanaması çok olan bir anneyi kaybetmek ve bunu ailesine söylemek. O kadar zordu ki."

"Her mesleğin bir zorluğu var ama seninki de baya zor olanlardan."

"Orada çok mutluydun. Neden bizim kendi bebeğimiz olmasın ki?"

"Biliyorum ama kendimi hazır hissetmiyorum. Sevgi ve ilgi veririm ama sonra beni kaybederse o zaman çok üzülür."

"O bütün insanlar için bir risk ki! Yarına çıkacağımızın garantisi yokken bu düşünce saçma değil mi?"

"Saçma olsa da beynim bunu sorgulatıyor bana sürekli olarak."

"O beyni güzel şeylerle doldurmuyorsun çünkü. Psikolojik destek almak ister misin?"

"İşe yaramıyor."

"Tabii ki yarar. Neden yaramasın ki?"

"Halam bu evlilik işlerine sıcak bakmadığımı görünce bir tanıdığının psikoloğuna götürmüştü beni. Pek bir işe yaramadı."

"Kadına güvenmemişsin." Halası bu durumu bana anlatmıştı. Hatta sürükleyerek götürmek zorunda kaldım demişti.

"Senin dediklerini söyledi. Pek bir şey olacağını sanmıyorum."

"Tamam, ama ben seni ikna etmesini bilirim. Nasıl olsa o öpücüklerin bir sonu olacak. O zaman ne diyeceksin bakalım."

"Kendine çok güvenme." Biz didişirken resmen Nihal bize baskın yapıyor karşıdan gelerek.

"Oo kumrular nabersiniz?" Nihal'in bu saatte burada ne işi var.

"Levent beni ameliyata soktu da. Sezaryeni merak ediyordum."

"Öyle mi? Nasılmış doktor olmak?" Nihal bir an yüzünü kırıştırıyor yapmacık bir şekilde.

"Zormuş..." deyince gülüşüyorlar.

"Bu arada tebrik ederim."

"Darısı başına ki ben çok daha fazla istekliyim sizden. "

Canfeda hiç sesini çıkarmıyor ve ben de umutsuzca sadece Nihal'e bakmakla yetiniyorum. Günden güne hem umutlanıyorum hem de tam tersi inşa ettiğim umudu azaltıyorum.

"Neden geç kaldın?" diyorum çünkü gittiğim saate çoktan çıkması gerekti.

"Aslında ayrılık sebebimi sunuyordum o yüzden."

"Ayrıldın yani?"

"Evet ve içimde garip bir korku var. Ya başarısız olursam?"

"Olmayacaksın." Güven vermek için elini tutuyorum ve sıkıyorum.

"Her şekilde sana yardım edeceğim. Unuttun mu? Yaşasın mutualizm!" deyince gülümsüyor. Birlikte eve giderken karnım çok aç. Acaba dışarıda mı yesek diye düşünüyorum. Ayrıca değişik bir gece de olabilir. Bugün yorgun değilim.

"Eğlenmeye gidelim mi?"

"Bu kılıkta mı?"

"Elbisen gayet hoş."

"Tamam, evde sıkılıyordum zaten." Hayret ediyorum bunu duyunca. Açıkçası kabul etmeyeceğini düşünüyordum. Zaten ilk itiraz hakkını da kullanmıştı sonuçta.

"Karnım çok aç, seni bile yiyebilirim. O yüzden restorana gidiyoruz." Cidden çok acıkmışım restorana geldiğimizde tabağımdakileri hemen bitiriyorum. Hatta üstüne bir porsiyon da tatlı yiyorum ki Canfeda bana gözlerini pörtleterek bakıyor.

"Acıktım."

"Yakında göbeğin çıkarsa hiç şaşırma." Birden elim göbeğime gidiyor. Olabilir çünkü sporu boşlamış durumdayım.

"Çıkmayacak," deyip ağzımı peçete ile siliyorum. Birazdan nasıl olsa yakacağım. Mesela dans ederken.

"Dans edersek yakarım. Yine belini kıvıracak mısın?"

"Ne?"

"Oryantal diyorum çok yakışıyor ve açıkçası beceriyorsun da." Bunu itiraf etmek zor belki ama gerçek bu.

"Annem severdi onunla kursa gitmiştik. Hem kilo verdiriyor hem de eğlenceliydi. Annem gittikten sonra bıraktım."

"Valla benim hoşuma gitti. Gerçi her erkeğin gider o yüzden bugün sakın dans etme o şekilde."

"Nedenmiş? Kıskanır mısın?"

"Kıskanırım."

Çok hoşuna gidiyor bu durum. Şu an ki yüzünden belli. Her kadın bunu çok sever çünkü bir bağlanmayı ifade eder. Birden düşünmeye başlıyorum. Ben ona bağlanıyor muyum? Yani teorik olarak bağlanıyor gibiyim çünkü birlikte bir yaşama adım attık. Ayrıca gece birlikte uyuyoruz. Bu da bir samimiyet katıyor. Hâlâ birbirimizin yanında giyinemesek de durum bu. Aslında bunu da sağlayabilirim diye düşünüyorum. Adım adım bunu yapabilirim. Kesinlikle evde deneyeceğim.

Yemeği yedikten sonra bar kısmına geçiyoruz. Buraya önceden çok sık gelirdim. Canfeda'nın elini tutuyorum ve girişteki güvenlik beni tanıyor.

"İyi geceler Levent Bey, hoş geldiniz." Hemen Canfeda'yı tanıyor ve eminim karım olduğunu da biliyor.

"Teşekkürler," deyip içeriye giriyoruz. Alkol kokusu daha buradan başlıyor. Canfeda hemen yüzünü kırıştırıyor. İnsanlar pistte dans ediyor.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır..."

"Kola falan da mı?"

"Belki olabilir ama ilk su içmeliyim." Birlikte bara doğru yöneliyoruz. Barmen de beni tanıyor.

"Hoş geldiniz Levent Bey, her zamankinden mi?"

"Hayır, sadece su alacağım."

"Tebrik ederim bu arada."

"Teşekkürler,"

Canfeda'nın cevaplaması adamı şaşırtıyor. Bir kadın yaklaşıyor ve lanet olsun ki onu tanıyorum. Çünkü bu kadınla yattım. Yalnız azıcık kıskandırma fena olmaz. Bugün de fena bir gün değil. En az üç beş tanıdık çıkacaktır.

"Ah Leventcim..." diyor sarışın kız beni görünce.

"Merhaba şekerim," diyorum ve resmen Canfeda'nın gözü dönüyor. İlk dakikadan kıskandı bile.

"Bu bayan kim?"

"Eşiyim şekerim," diyor Canfeda. Gülmek istiyorum ama tutuyorum kendimi.

"Ay doğru ya unuttum. Neyse ben gideyim içkilerim hazır." Kadın gider gitmez Canfeda birden koluma vuruyor.

"Ne yapıyorsun?" O kadar sinirli ki, tabii hakkı da var.

"Bilmem şekerim sence ne yapıyorum?"

"Yapma Canfeda... Biliyorsun eski çapkın olduğumu. Buradakilerin yarısını tanıyorum. Hem azıcık karım ol da beni sahiplen." Veriyorum gazı ama yakacak mı bilmiyorum. Umarım yakar da ilgisinin tadını çıkarırım.

"O zaman cesarete ihtiyacım olacak." Barmene dönüyor.

"Tekila istiyorum." 2 olsun diye ekliyor hemen. Canfeda Hanım'a da bakın hele! Beni şaşırtıyor. Dahası ikisini birden içiyor. Birisini bana verecek sanmıştım.

"Yavaş ol."

"Kocam ol da bana sahip çık." Kızgın yani en azından alevli bir tarafı var. Bu tarafını sevdim.

"Memnuniyetle."

Dans pistine yönlendiriyorum onu ve dans etmeye başlıyoruz. Yapma dediğim şeyi yapıyor. Çok güzel belini kıvırıyor. Boşuna Shakira gibi demiyorum ona. Öyle ki bir an herkes ona bakmaya başlıyor ve dj de şarkıyı değiştiriyor. Şimdiden sarhoş olmuş gibi. Çabuk kapılanlardan diye düşünüyorum. Jennifer Lopez'in Booty şarkısını duyunca çıldırıyorum adeta. Olamaz... Herkes ona bakarken olmaz. Beni dinlemiyor ve dans etmeye devam ediyor. Ne dans etme ama. Cidden çok yetenekli. Madem yetenekli hodri meydan. Ona ayak uyduruyorum ve etrafında döndürüyorum ve birden onu hızla kendime çekiyorum. Nefesi kesiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ellerim kalçasına doğru kayarken kendimi tutuyorum. Birden beni öpmeye başlıyor ve hemen karşılık veriyorum. İçki onu gafil avlamış durumda. Bu süre kısa ama bünyeden bünyeye de fark oluyor.

Ayrıldığımızda tekrar dans ediyoruz ve gönlümüzce eğleniyoruz. En azından eğlendik diye düşünüyorum. Dinlenmek için bara yöneldiğimizde biri daha beni buluyor.

"Levent!" Hemen Canfeda doğruluyor ve kıza düşmanca bakıyor.

"Merhaba nasılsın?" diyorum sınırları zorlayarak.

"İyiyim sen nasılsın?"

"Gördüğün gibi çok iyiyim. Tanıştırayım..." Hemen araya girince susmak zorunda kalıyorum.

"Eşi Canfeda..."

"Memnun oldum." Adını hatırlayamadığım kız elini uzatıyor ama Canfeda elini havada bırakıyor. Kız gittikten sonra ise hemen konuşuyor.

"Başım dönüyor gidelim mi?"

"Miden?"

"O da iyi değil." O kadar hızlı gitmemesi gerekirdi. Onu lavaboya götürüyorum ve kusacağı sırada tuvalete sokuyorum. Canfeda ne yediyse çıkarıyor. Bu hiç iyi olmadı kesinlikle. Gerçi birazdan sızacak gibi. Kustuktan sonra ona yardım edip ağzını yıkıyorum ve peçete ile kuruluyorum.

"Başım dönüyor."

"Biliyorum hadi eve gidelim."

Bir elini omzuma atıp belinden kavrıyorum. Yürürken gözleri kapalı çünkü başı dönüyor. Böyle olmayacak. En iyisi kucağıma almak. O şekilde çıkarken umarım gazeteci yoktur diye içimden dua ediyorum. Allah'tan gazeteci falan yok. Rahat bir şekilde onu arkaya yatırıyorum. Çoktan sızdı bile. Şu an o kadar masum duruyor ki bu beni etkiliyor. Sırf içkiyi de benim için içti. Hoşlanmadan daha fazla şey hissediyor. Bundan eminim. Eve geldiğimizde onu taşıyıp yatak odamıza çıkarıyorum. Planımı uygulamak için altın gibi fırsat bu.

Peki, üstünü çıkarırken kendime nasıl sahip olacağım? Yani kaç gündür onunla yatıyorum. Nasıl sahip oluyorsam öyle sahip olacağım artık. Yavaşça elbisenin fermuarını açıp eteğinden başına kadar çıkarıyorum ve nazikçe başından geçirip bir kenara koyuyorum elbiseyi.

"Levent..."

Uyuşuk bir halde bakarken tekrar gözleri kapanıyor. Kendimi ona bakarken buluyorum. Teni çok beyaz, çok yumuşak olduğunu da biliyorum. Şu an dokunmamak için ellerim ve beynim arasında bir savaş var. Yüzüne dokunabilirim ama değil mi? Yavaşça saçlarını okşuyorum. Elim rahat durmuyor ve sutyenden taşan kısma değiyor yavaşça. Cidden rüyalarımdan çok daha iyi. Teni çok yumuşak. Elim yavaşça göbeğine iniyor ve daha fazla aşağıya inmesin diye durduruyorum kendimi. Bu şekilde iç çamaşırları ile uyuyacak çünkü bu planımın bir parçası.

Kendim de soyunup yanına geçiyorum. Benim de üstümde sadece iç çamaşırım var. Umarım sabah bana çok kızmaz.

22

Sarsılıyorum. Biri beni çok fena sarsıyor ama uyanmak istemiyorum. Şu an uykunun en tatlı noktasındayım sanki.

"Seni pislik," Üzerime yastıkla vuruyor. Sonra ise bir ıslaklık hissediyorum. Yüzüme su dökülüyor birden çırpınarak uyanıyorum. Yüzümden aşağı su damlaları şelale gibi dökülüyor ve nefes almaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Cidden kızdım insan bu şekilde uyandırılır mı? Üstüm başım da ıslandı zaten.

"Asıl sen ne yaptın? Üstümü niye çıkardın?"

"Sızmış olduğun için olabilir mi şekerim?" Dün bu kelimeye çok gıcık olmuştu. Ben de üstüne basıyorum.

"Seni öldüreceğim." Yastığı kafama vuruyor ve tepinmeye başlıyor resmen.

"Valla hatırladığım kadarıyla en son memeni görmüştüm. Gayet de güzellerdi benden onları saklama sakın." Kaçmaya çalışıyorum ama bu kızın isabet gücü oldukça yüksek. Kafama tekrar yastığı yiyorum.

"Pislik rüyanda görürsün."

"Görüyorum zaten hatta tadına bile bakıyorum." Sinirden deliriyor ve resmen küçük çocuk gibi çığlık atıp tepiniyor. O kadar komik ki beni çok eğlendiriyor.

"Defol," arkamdan tekrar yastık fırlatıyor. Yastıklara yazık oldu kesinlikle. Üstümü bir havlu ile siliyorum. Şu an karşısında iç çamaşırım ile duruyorum.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Belli değil mi? Alışmaya çalışıyoruz işte."

"Bu şekilde mi?"

"Evet çünkü sen benim nikahlı karımsın. Benim helalimsin. Bu şekilde yatmakta hiç sıkıntı yok."

"Hani karar almıştın?"

"İşte kararda bu da vardı. Bu şekilde uyumak aramıza bir samimiyet katacak, birbirimize alışacağız. Yeri gelecek çıplak da uyuyacağız. Bu da eğitimin bir parçası."

"Ne eğitiminden bahsediyorsun sen?"

"Cinsellik eğitimi tabii..."

"Erkek değil misiniz hepiniz aynısınız!"

"Dün gece öyle demiyordun şekerim. Hatta cesaret için iki tekila ile sarhoş oldun. Hatırlatırım." Bir şey diyemiyor.

"Seni öyle ya da böyle baştan çıkaracağım. Çünkü beni seviyorsun güzelim bunu göremeyecek kadar aptal değilim."

"Peki sen? Sence neden sana yaklaşmıyorum?" Birden ağlamaklı bir sesle söylüyor bunu.

"Bir kere olduğunda tekrar yüzüme bakacak mısın?" Afallıyorum gerçek sebep bu olmalı. Çünkü o gün yaptığım o korkutucu terapiden sonra iyi olduğunu kendi söylemişti.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Dün o aptal sarışınları gördüm. Ben onlar gibi değilim ve olamam da zaten."

"Canfeda kendine gel. Aptal oldukları falan yok ayrıca sen benim eşimsin. Dönüş yok zaten bu hayatımı da seviyorum. Ayrıca sana bir şey hissetmediğimi kim söyledi!"

"Hissediyor musun?" İnanmıyor sözlerime hatta küçümseyici bir ifade de var.

"Hissetmesem uğraşır mıyım? Gece rüyalarıma giriyorsun. Hatta evlenmeden de girdin ve çok güzeldi. Hayatımın en iyisiydi."

"Yine cinsellik düşünüyorsun."

"Çünkü ben erkeğim. Erkeklerin çoğu bunu düşünür. Her türlü kadınla yattım beni etkileseler onlarla evli olurdum değil mi? Ben seni... " Birden söyleyemiyorum ama sonradan tek nefeste söylüyorum.

"İlk muayeneye geldiğin gün dikkatimi çektin. İlk defa bir hastama bu şekilde baktım diye vicdan azabı duydum."

"Nasıl?"

"Yüzüne sanki dışarıdaymışız gibi baktım. İnceledim seni... Alıcı gözüyle baktım. Asla yapmam bunu. Hastalarım ile aramızda bir etik olur ama sende olamamıştı." Neden kendimi ele verdim bilmiyorum ama onun hoşuna gitti bu durum. En azından az önceki ağlamaklı halini geride bıraktı. Ayrıca neden kendini eksik hissediyor ki? Galiba her şeyden önce sevgi istiyor çünkü baba sevgisini tadamamış. Eski sevgilisi de ona bu yüzden öyle demiş olmalı. Canfeda hem baba hem de bir eş sevgisi istiyor. Onunla ilgilenmem hoşuna gidiyor.

"Bir daha sakı..."

"Söyleyecek bir şey yoktu çünkü sızdın. İlk önce tuvalete kustun sonra seni kucakladım ve eve getirdim sonra üzerini çıkardım. İtiraf edeyim ki sana özlemle baktım ve sonra da yattım. Bir şey yapmadım ama bir şey yapmadan çıplak uyumaya bile razıyım. Ki yapmayı da planlıyorum."

"Levent..."

"Ne?" diyorum bir şey söyleyecek gibi oluyor yutkunuyor ama sonra saate bakıyor sadece.

"Geç kalıyorsun." Odadan çıkıyor. Çoktan üzerini giymiş bile ben kalkmadan. Üzerimi giyiniyorum ve saçlarımı toparlıyorum. Şu an garip bir şekilde işe gitmek istemiyorum çünkü o gitmeyecek. Kafama bir görüntü düşüyor. Annem günü olduğu gün böyle sabahtan kalkar akşama kadar mutfaktan çıkmazdı. Çok güzel şeyler hazırlardı ama genelde kalanları yerdik biz. Evin içini patates salatası kokusu sarardı. Şu an o kokuyu duymak istiyorum. Galiba karnım acıktığı için oldu. Odadan çıkıp aşağıya iniyorum. Hemen çay koyulmuş kahvaltılıklar masaya dizilmiş.

"Canfeda bana gün sofrası hazırlar mısın?

"Gün sofrası mı?"

"Evet, pasta börek kısır patates salatası falan işte. Canım çok çekti."

"Sen beni soy haberim olmadan ben sana gün sofrası hazırlayayım. Oldu!"

"Biz Almanya'dayken annemler Türk olan aileler ile gün yapardı. Biz de hep artıkları yerdik. Sinir olurdum."

"Valla çok işim var. Atölyeye gideceğim. Selim baba benden isteklerimi getirmemi istedi."

"Tamam..." diyorum ve çayımdan kocaman bir yudum içiyorum.

Geçen sene erken teşhiş koyup sağlına geri kavuşan Feride Teyze geliyor. Her zamanki gibi neşeli. Bu kadını ciddden seviyorum farklı bir enerjisi var.

"Nasılsın Feride Teyze?"

"İyiyim doktor oğlum. Evlenmişsin..."

"Kırdım valla şeytanın bacağını."

"Aferin aferin sana da bu yakışırdı. İyi oldu." Bana bir paket uzatıyor.

"Küçük bir hediye..."

"Ne gerek vardı ama olur mu şimdi? Mahcup oldum."

"Olur olur."

"Kontrole mi geldin?"

"Evet seni de iyi gördüm. Gelinin iyi bakıyor galiba.

"Bakıyor valla. Hadi geç içeri de sana bakalım." İçeriye geçerken içimde garip bir mutluluk var. Seviyorum yaşlı hastalarımı. En azından şaka götüren ve nasihat veren tipler. İnsana huzur da veriyorlar çünkü öyle birikimleri var ki...

İçeriye girip muayene ediyorum.

"Valla Feride Teyze turp gibisin. İki tane daha doğurursun." diyorum ve gülüyor toparlanırken.

"Bizden geçti oğlum hem benim çocuklarım var. Sıra sizde." Ah ah karım izin vermiyor ki yapayım.

"Kısmet nasip işi."

Akşam eve harap bir şekilde dönüyorum. Akşama doğru bir ölü doğum gerçekleşti. Maalesef bebek anne karnında ölmüştü ve normal doğum şeklinde aldık bebeği. Annesine ölü bebek vermek dünyanın en zor işi gibiydi. Çok

üzüldüm yıprandım. Hâlâ kendimde değilim. Eve de böyle harap dönüyorum çünkü kadının bebeği kucağa alırken söyledikleri aklıma geliyor. Taş gibi kesilen bebeğini nasıl sevdiğini hatırlıyorum. İçim biraz daha cız ediyor.

Kapıyı açarken Canfeda şaşırıyor.

"Ne oldu?" Birden kokuları alıyorum. İnanmıyorum bana gün sofrası mı hazırladı yoksa.

"Ölü doğum."

"Anladım," derken o da üzgün görünüyor ama aklım yemekte. Karnım da çok acıktı. İşte erkeklerin duygusallığı buraya kadardır. Şu an radarıma yemekler girmiş durumda. Masaya bir bakıyorum yok yok. Kısır da var patates salatası börek sarma bile yapmış. Hemen gidip onu kucağıma alıp ayaklarını yerden kesiyorum.

"Bi'tanesin!" deyip yanağına öpücük konduruyorum.

"Yere bırak beni. Yine acıdım haline. Bir yerlerin şişer diye düşündüm."

"O bir yerlerim hep şiş zaten." Gülüyorum ama o hiç benimle aynı fikirde değil. Sinirlerini çok zorlamanın alemi de yok. Bu sofranın tadını çıkarmalıyım.

Masaya geçip hemen tabağımı doldurmaya başlıyorum. Sanat eseri gibi sanki. Dokunmaya kıyamayacağınız bir manzara var ortada. Karnım hiç de öyle demiyor ama. Sabırsızlanıyor desem yeridir. Onu çok bekletmek istemiyorum. Kaşığımla kısırdan bir parça alıyorum. Efsane olmuş. Yanında turşu da var. Kendimi kaybediyorum desem yeridir. Kıtlıktan çıkmış gibi yerken Canfeda'nın gözünü korkutmuş gibiyim. Gülmeye bile vaktim yok.

"Bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Galiba duygusal açlık yaşıyorum şu anda. Aşk yaşıyorum resmen." Lokmaların arasından konuşmak zor geliyor. Cidden çok acıkmışım. Karşımdaki kadın cümlemi duyunca derinleştirmek istiyor. Her zamanki Canfeda işte.

"Nasıl yani?"

"Mutluluğu yemekte buluyorum yani."

"Şanslısın sen yine yemekte buluyorsun. Ben hiç bulamayacağım bu gidişle." Birden yemeği kesiyorum ve ona bakıyorum.

"Anaokulu şu an senin bir numaralı mutluluğun olmalı."

"Evet, onu unuttum pardon." Laf sokar gibi yapıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Neden böyle yapıyorsun?"

"Bilmiyorum sinirlerim bozuk biraz." Ağlamaklı oluyor yüzü ve yemek yemeği kesiyorum.

"İstediğin gibi olmadı mı?"

"Seni kıskandım Levent." Birden bir çırpıda söylüyor bunu ve şaşırıyorum. Neler oluyor Allah aşkına?

"Neden?"

"Çünkü baban benimle çok ilgilendi. Ne istediysem yerine getirecek. Tam hayalimdeki gibi olacak her şey ama..." Cümlesini bitiremedin gözünden bir damla yaş düşüyor.

"Özür dilerim," diyor ama özür dilenecek bir şey yok ki.

"O da artık senin bir baban."

"Sanki ilk defa hediye alınan çocuk gibi hissettim kendimi. Çocukluğuma dönmüş gibiydim. Sırtımı sıvazlayan ve beni destekleyen biri vardı. Cidden şanslısın Levent." Yaşlar bir bir düşüyor ve onu anlamaya başlıyorum. Babamın sıcak tavrı hem hoşuna gitti hem de kendini eksik hissetti. Bunun olmasını hiç sevmiyorum çünkü eksik değil asla.

"Bu yüzden aileyiz."

"Yarın şehitliğe gidebilir miyiz?"

"Tabii..." Sanki içi rahat etmiyor gibi ama en azından yaşlarını siliyor ve kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Birden ayağa kalkarken buluyorum kendimi. Ona arkasından sarılmaya çalışıyorum ve başımı omzuna yaslayıp ellerini tutuyorum.

"Ben buradayım ailem burada biz artık büyük bir aileyiz. Hiçbir zaman böyle hissetmemelisin." Elimi sıkıyor ve bir nebze güç alıyor ve başını sallıyor. Galiba küçük bir duygusal andı.

"Hadi yemeğini ye. İştahın yerindeydi." Gülümsemeye çalışıyor ve onu bırakıyorum ve tekrar karşısına geçiyorum.

"Yapan güzel olunca."

"Demek iki sarma ile erkek gönlü kazanılabiliyormuş."

"Her zaman değil canım. Eğer rüyamdaki gibi olsaydın yüzüne pek bakmazdım. Gerçi onun da bir çözümü vardı."

"Rüyanda nasıldım?" Konuyu değiştirmek işe yarıyor şu an karşımda meraklı bir Canfeda var.

"Bıyıklı tek kaşlı ön dişi eksik yüzünde kocaman bir ben olan burnu sipsivri bir kızdın." Duyunca gülmeye başlıyor. Hatta biraz dozunu arttırıyor.

"Yine popon açıkta kalmış senin."

"Hiç sanmıyorum Kızçe arkamda yatıyordu. "

"Cidden tuhaf rüyaların var Levent."

"Güzel rüyalarım da var. Bir keresinde karşımda..." Hemen beni durduruyor.

"Yeri kesinlikle değil. Çabuk yemeğini ye." Masadan kalkıyor. Yemesine dikkat etmesini anlıyorum ama bana göre fazla zayıf. Benim zevkime uyan bir şey değil. Biraz daha yedikten sonra karnım şiş bir şekilde kalkıyorum. Kilo alacağım kesin ama ne yapayım o da çok güzel yapıyor. Bu yaşıma kadar çocukluğumu saymazsak bakılmadım yani. Hele sefil yurt hayatından sonra... Gerçi başka yönden de hayatımın en güzel günleriydi aynı zamanda. Ego olarak müthiş göklerdeydim ama Türkiye'ye dönüşüm ve tabii ki ailem popomdaki balonu patlatmışlar ve hızla irtifa kaybedip düşmeye başlamıştım.

Masayı toplamasına yardım ediyorum ve sonra okunan sınav kâğıtlarını kontrol etmeye gidiyorum. Bir tane klasik bir soru sormuştum onu okumam lazım. Bir çizim sorusuydu bu. Her üniversitenin kendine göre bir düzeni oluyor. Bizimki de biraz farklı bir düzen işte.

Gece yatarken şansımı denemek istiyorum ama olmuyor.

"Bir tık daha ileriye gitmeye ne dersin?" Mesela üst kısım çıplak uyuyabiliriz. Benim için çok mükemmel olurdu. Her erkek göğüsleri çok sever.

"Hayır!" Cevabı net ve beni umutsuzluğa sürüklüyor. Azıcık gönüllü olabilseydi keşke. Her şey daha güzel olabilirdi.

"Bu ne zamana kadar sürecek?"

"Ne istiyorsun Levent?" Yüzünde sıkılmış bir ifade var. *Senden bıktım artık* der gibi.

"Pijamanın üstünü giyme."

"Cidden sapıksın ya! En iyisi rüyanda görmeye devam et sen."

Umutsuz bir şekilde yatıyorum. Açıkçası biraz da kırıldım. Hiç bu kadar alaşağı edilmemiştim. Hiç bu kadar egom yerlere düşmemişti. Kendimi dibe çökmüş olan egomla otururken buluyorum. Abi bir sigara yak dese olur diyecek kıvamdayım. Ben ne zaman bu kadar beceriksiz oldum ki? Yatağa yatıp uyumaya çalışıyorum. İnatçılık damarım da yok oldu. Sanki onu da kesti o derin direnç duvarı. Çıkış yollarına koca taşlar serdi ve ben onları insan halimle zor kaldıracağım galiba. Beklemekten başka bir yol görünmüyor bana.

Sabah olduğunda onu yatakta oturmuş düşünürken buluyorum. Akşam şehitliğe gitmek istediğini söylemişti. Acaba bugün ölüm yıldönümü falan mı acaba? Garip olan da bu. Doktorlar ölüme çok alışık o yüzden tam kapsamlı bakamıyoruz. İlk gördüğüm ölü bir bebekti. Kadın ölü doğum yapmıştı ve ilk defa sanki taş bebek görmüş gibiydim. Filmlerden fırlamış gibi ve çok hüzünlüydü. İnsanın unutamayacağı bir sahneydi. Bu yüzden o gün anlamıştım. Biz her zaman bu tür şeylerle karşılaşacaktık.

"Günaydın..."

"Günaydın," diyor ama sesi biraz ruhsuz.

"Bugün özel bir gün mü?" Başını sallıyor hafiften.

"Babamın doğum günü. Yaşasaydı elli dört olacaktı." Ne denir ki şu anda? Onun acısının ve özleminin ilacı ben olabilir miyim bilmiyorum ama en azından bunu deneyebilirim.

"Anladım... İyi ki doğmuş ve iyi ki sen dünyaya gelmişsin."

"Peki, gelecekte ne olmasını isterdin?" Çekingen bir hali var ve bu sorusu beni çok şaşırtıyor. Canfeda çoktan ne istediğimi biliyor sonuçta.

"Gerçek bir aile olmayı. Anne baba ve çocuktan oluşan."

"Tahmin etmeliydim. Belki hayalin gerçek olur." Gülümsüyor ve bana bir ışık yakıyor sanki. Ne kadar hüzünlü olsa da içinde bir sıcaklık var.

"Kahvaltıyı dışarıda yapsak olur mu?"

"Tabii..."

Şehitliğe gelince içim ürperiyor çünkü sayıca çok fazla insan yatıyor burada. Hepsi birer kahraman ve fedakârlığın en üst mertebesindeler. Derin bir saygı duyuyorum onlara. Hele Canfeda'yı tanıdıktan sonra o saygı daha da derinleşti. Çünkü vatan için iki yaşındaki çocuğunu bile düşünmemişti babası. Onu takip ediyorum ve durunca geldiğimizi anlıyorum. Hemen dua etmeye başlıyor ve ona katılıyorum.

Mezar taşındaki resmi ve tarihi inceliyorum. Mezar çiçeklerle kaplı. Canfeda buraya bakıyor olmalı çünkü rengarenk çiçeklerden anlaşılıyor. Birden konuşmaya başlıyor.

"Baba bak sana birini getirdim. Bu adam benim eşim. Biliyorum ki annem onay verdiği gibi sen de verdin. İkinizin orada çok mutlu olduğunu da biliyorum. Sizi çok seviyorum. Yanımda olmasanız bile kendimi senin sayende çok gururlu hissediyorum babacığım. Teşekkür ederim bunun için. Senin kızın olmaktan çok mutluyum." Gözünden yaşlar dökülüyor ve içim bir tuhaf oluyor. Hiç böyle bir şey yaşamadım. O an babam aklıma geliyor. Acaba bu mezarda yatan o olsaydı ne yapardım? Beynim düşünmek bile istemiyor çünkü beyin en kötüyü düşünmekte zorlanır. O an babamın kıymetini anlıyorum. Mesleğimiz [illegible] geçse bile onun yeri asla doldurulamaz.

Şehitlikten sonra pek kendinde değil Canfeda. Çok düşünceli görünüyor. Kahvaltı için güzel bir mekana geldik

ama pek ilgisini çekmiyor. Açıkçası benim içimde de garip bir şey var. Tükenmişlik sendromu bu mu acaba diye düşünüyorum çünkü işe gitmek istemiyorum. Önceden can atarak gittiğim iş bir anda soğuyor gözümde. Şu an onunla ilgilenmek ve hayatımı yaşamak istiyorum. En son ne zaman tatile çıktım ki? Normal bir doktor olarak bile çalışmadım. Şu üç senedir deli gibi canımı çıkartarak çalıştım. Sabah işte gece ise tanımadığım bir kadının koynunda buldum kendimi. Yani biraz boşa geçen zaman oldu özellikle gecelerim. İnsanın bunları geç anlaması cidden acı oluyormuş, bunu şu an çıkarıyorum. Ailemin o baskıları aklıma geliyor. Bir anda yaşam bana çok değerli geliyor. Değerini daha önceden anlamam gerekmez miydi? Bunca ölüm görmüş biri için öyle olmalıydı.

"Tatile çıkalım mı?" Bir an şaşırıp yüzüme bakıyor.

"İşler?"

"Birikmiş izinlerim var. Ayrıca senin tadilat işleri de en az bir haftayı bulur. İlk defa kendimi bu kadar bunalmış hissediyorum. Cidden neden hayatımızı yaşamıyoruz?"

"İnsanlar çalışmak zorunda Levent."

"Bunu üç senedir canını çıkartan biri için mi söylüyorsun? Canım ben Amerika'da da çalıştım. Orada daha gençtim tabii ama buradaki kadar yoğun değildim. Üç sene dile kolay... Ki bizim işimiz gece gündüz de dinlemiyor. Düğün gecesini acilde geçirdim somut örnek olarak."

"Nereye gideceğiz?"

"Karayipler'e hiç gitmedim. Balayı çiftleri için iyi bir yer."

"Balayı mı yapacağız yani?" Yüzüme alayla bakıyor. Ah ben biliyorum bu imayı. Sen daha Levent'i tanımadın ki Canfeda. Şu an ultra gücüme geri dönmem lazım. Bir şekilde ben seni baştan çıkarırım bakışı atıyorum ama imayı hemen anlıyor.

"Neden olmasın? Biz evli bir çift değil miyiz?"

"Normal bir çift sayılmayız."

"Ama normal olmaya çalışıyoruz." Dilimlenmiş salatalığı bilerek dikkat çekici bir şekilde yiyorum.

"Bilmiyorum."

"Çık artık şu ruh halinden." Şu hali hiç hoşuma gitmiyor. Hayatından bezmiş gibi bir hali var.

"Çok kolay sanki."

"Bilemem çünkü yaşamadım, ben sadece tavsiye verebilirim." Bir şey demiyor ama en azından tabağındaki birkaç şeyi yemeği başarıyor. En azından bu da bir adım.

Kahvaltıdan sonra izin yazdırıyorum tam bir ay. Dile kolay otuz gün çalışmayacağım. Cidden bu bana iyi gelecek. Nedense şimdiden umut doluyum. Birlikte anaokulunu kontrol etmeye gidiyoruz. İçerisi bildiğiniz inşaat olmuş. Canfeda bu hıza çok şaşırıyor. Doğru ya daha babamı tanımıyor. İçeriyi gezdikten sonra çıkıyoruz.

"Bir ay özgürüm. Çekeceğin var benden."

"En fazla yemek istersin."

"Aynen ama o yemekte senin de menüde olmanı isterim bebeğim. Yoksa karnım doymaz."

"Aç kal!"

"Hiç sanmıyorum." Kaşlarımı kaldırıp yavru köpek bakışı atıyorum. Kadınlar bu bakışımı çok sever. Ki onda da işe yarıyor. Bir an suratıma bakıp dalıyor. İşte bu! Cazibem hâlâ ateş ediyor. Buna çok ihtiyacım vardı kesinlikle.

"Pisliksin Levent." Adil oynamayabilirim. Ondan hiç sinyal alamıyordum ve bu cidden iyi geldi.

"Ama senin pisliğinim." Yine kötü kötü bakıyor. Onda bir alışkanlık oldu bu bakış.

"Öyle san sen. "

"Daha ne yapabilirim? Hayallerini gerçekleştiriyorum."

"Bir de başıma mı kakacaksın bunu?" Birden bana çıkışıyor. Bu bir kavga sinyaline benziyor ama ben o sinyali keseceğim hemen.

"Hayır, sadece senin için çaba harcıyorum demek istiyorum ama sende onu göremiyorum."

"Belki davranışlarında aramalısın kusuru. Olmaz mı?"

"Gayet de iyi davranışlarım var."

"Konuşma üslubun da buna dahil mi?"

"Kesinlikle bunu bilerek kabul ettin. Ayrıca öpücüklerime de dayanamıyorsun. Onu ne yapacağız yılgın prenses."

"Yılgın prenses mi?"

"Evet hatta biçare de diyebiliriz. Korkuları yüzünden hayatını zindana çeviren kızın hikâyesi diye dilden dile anlatılacaksın haberin yok."

"Sen de o hikâyedeki prens mi olacaksın yani?"

"Valla özelliklerim gayet de uyuyor. Kontenjanım kesinlikle var. Ne oldu hoşuna mı gitti?"

"Bir gitti sorma canım. Biçare prenses olmak tam bana göre."

"Asil ama biçare bir prensessin. Belki de bu prens hayatını alt üst edecek."

"Ediyor zaten."

"Prens olmamı kabul ediyorsun yani?" Onu çok güzel laf kalabalığına katıyorum ve hemen oltaya gelmiş oluyor.

"Levent!"

Gülüyorum gıcık bir şekilde. Onunla böyle ilkokul çocuğu gibi atışmak hoşuma gidiyor. Liseli bile değil sanki ilkokul çocuğu gibiyiz.

"Söylemeyi unuttum. Babam işlerine çok önem verir. Eminim sen gittikten sonra direkt talimat verdi."

"Ben oradayken vermişti." Nedense ona bir şeyler anlatmak geliyor içimden.

"Babam üç çocuklu ailenin en büyüğü ama en sevilmeyeni ayrıca. Diğerleri daha değerlidir ama babam öyle hırs yapmış ki şu anki yeri zaten bunu kanıtlıyor."

"Nasıl?"

"Babam üç çocuğa eşit davranılmadığını çocukluğundan beri biliyor ve o zamandan beri hayaller kuruyor tabii ki. Almanya'ya işçi olarak gidiyor. Ne iş buluyorsa çalışıyor ama bir tutkusu var. Tahta işlemeyi onlarla tasarım yapmayı çok seviyor ve mobilyacılığı öğreniyor. Sonrası

ise bildiğin fabrikasyona döküyor ve hızla gelişiyor. Şu an Türkiye'nin sayılı şirketlerinden biri. Cemiyetin gözdelerinden tabii gözde olan bekâr da bendim bir zamanlar. Kocanın değerini de bil yani."

"Levent yine kendine bağladın ya, bravo yani. Diyecek bir şeyim yok."

"Dedin bile. Bravo... Teşekkür ediyorum ve iltifatını kabul ediyorum." Elimi ağzıma yaklaştırarak ona öpücük gönderiyorum. İç çekiyor sinirli bir şekilde.

"Cidden çocuk gibi davranmayı bir gün kesecek misin?"

"Sen olgunlaşırsan bende olgunlaşacağım."

"Demek seninle sevişsem olgunlaşacağım ha?"

"Level atlayacaksın diyelim. Çocuk yaparsak bir üst aşama, hamile kalırsan bir üst aşama ve tabii doruk noktası ise bebek yetiştirmek. O zaman olgunlaşıyorsun canım."

"Seninle yarışamam ben."

"Tabii kaç bakalım. Her zamanki yaptığın şey."

"Of tamam. Belki tatil olabilir." Gözlerim parlıyor. Kesinlikle şeytanın bacağını kıracağım tatilde. Hatta bir planım bile var şimdiden.

23

Onu tatile ikna ettiğime inanamıyorum, biraz sıkıştırma ile yola geldi resmen. Planım onu çok şaşırtacak gerçi ben de bunu yapacağıma inanamıyorum ama başka çarem kalmadı. Beni resmen yedi bitirdi şimdiden. Çarelerim onda işe yaramıyor ama bu sefer işe yarayacak çünkü ilham aldığım adamlar işlerinde mükemmel. Ben derginin yalancısıyım bu arada. O erkek dergisinde kadınların bayıldığı yazılıyordu ve sırf gidip meraktan o kadınlara hitap eden filmi izledim. Bende de yetenek olduğuna göre neden yapmayayım ki?

Şu an bavul hazırlıyoruz. Benim kıyafetim var da onun pek fazla tatil kıyafeti yok. Bu yüzden alışverişe çıkacaktık ama o kendi çıkmak istediğini söyledi. Tabii ben de geleceğim. Bunu kabul etmem. Bu eğlenceyi kaçıracağımı kim söyledi ki? O da o zaman oradan alırız dedi. Bir iki tane mayosu var. Onlarla idare ederim dedi ama bize yakışmaz kesinlikle. Ona alışveriş yapacağım ama tabii ki ona söylemeyeceğim. Yolculuk uzun.

"Çok değişik olacak. Burada kış var ve orada."

"Aynen ama geri dönüşü pek güzel olmayacak."

"Haklısın bir de bronzlaşıyormuşuz."

"Tabii ki bronzlaşacağız. Tecrübe ile sabit."

"Zengin olmak böyle bir şey demek ki."

"Zenginlikle alakası yok. Biraz birikmişin varsa tatile çıkabilirsin. Gayet indirim yapan acentalar var."

"Tabii sen daha iyi bilirsin."

"Balayına çıkıyoruz," diyorum bir çocuk sevinci edasıyla ve gülümsüyorum.

"Çok umutlanma."

"Umut fakirin ekmeğiymiş bebeğim. Ben de zengin olduğuma göre..."

"İflah olmayacaksın."

"Bir kere seninle hayal etmesi bile güzelken gerçeğini neden istemeyeyim ki. Eğer eskisi gibi olsam asla evlenmezdim. Ben sana birçok adım attım, gittim şarkı bile söyledim. Senden sıkılacağımı da sanmıyorum. Çünkü başka kadınlar için bu duyguları hissetmedim." Birden donup kalıyor.

"Nasıl duygular?"

"Korumacılık iyi vakit geçirme. Bir de sana sarılıp uyumayı seviyorum."

"Bu da bir adımdır değil mi?"

"Aynen bir adım."

"Yeterli bir adım değil."

"Canfeda sana âşık olmamı mı istiyorsun?" Birden morali bozuluyor ve hışımla tişörtünü bavula atıyor.

"Hayır, salak beni sevmeni istiyorum." Yatağa atıyor kendini ve elleri ile yüzünü kapatıyor. O an anlıyorum. O beni gerçekten seviyor. İçim bir tuhaf oluyor. Beni seviyor diyor beynim sürekli. İlk defa bir kadın sana farklı bir açıdan bakıp seviyor... *Aptallaşma Levent al işte istediğin oldu. Kız seni seviyor. Neyi bekliyorsun bak adamlarım da hazır yani. İş bitiren cinsten salgılatayım abime hemen hormonları...* Beynim aptalca konuşmaya başladı yine. Yok aklım gelip gidiyor arada. Normal değilim yani. *Ben beynim salak düşünürüm ama emri sen verirsin. Ben sadece ihtimalleri sıralıyorum.* Orası da doğru ya. *Kız sana ilanı aşk ediyor resmen. Kaç kadın bunu dedikten sonra yüzünü kapattı ve senden utandı.* Yani birçok kadın seni seviyorum dedi ama böyle dememişti. Beni sevmeni istiyorum diyor. Yani dolaylı olsa da seviyorum yalan da değil.

"Canfeda... Ne yapıyorsun bana? Aklım yine sapıttı."

"Ne?"

"Kimse bana seni seviyorum dememişti."

"Ne? Hayır, öyle demedim."

"Dedin bal gibi. Gözlerinden belli. Seni seviyorum tabii ki ama bu aşk bazında değil. Yani senden hoşlanıyorum.

Hiç bir kızı bu şekilde istemedim hayatımda. Hatta kamyon devirmedim bile. O derece..."

"Bu sadece şehvet alınca da bitecek işte."

"Bitmeyecek eğer biterse beni boşa gitsin."

"Bu kadar basit mi?"

"Evet basit. Çünkü şu an ergen çocuk gibi yaşıyorum. Her sabah acaba annem yakalayacak mı düşüncesi ile. Ergenken bile bu şekilde değildim en azından bir açıklaması vardı çünkü ergendim. Peki şimdi? Tam altı aydır biri ile beraber olmadım. İstesem başka biri ile olurdum ve ruhun bile duymazdı. Sen eskisi gibi olmamdan korkuyorsun ama yemin ederim ki değilim."

"Söz ver."

"Söz veriyorum ve eğer öyle bir şey olursa yemin ederim buna izin vermem çünkü seninle yaşamayı seviyorum. Sabah uyanmayı ve birlikte uyumayı." Birden bana bir hamle yapıyor. Sanki filmlerdeki gibi. Dudaklarımı öpmeye başlayınca şaşırıyorum ve ona karşılık verip belini kavrıyorum. Galiba istediği cevabı verdim. Hem de gündüz ha. Yeni bir fantezi buluyor beni. Hiç önemli değil. *Aferin iste böyle koçum. Sen Levent Öztürk'sün.* Şimdi bütün hünerlerimi sergileme vakti. Dudaklarını ağzıma hapsedip emiyorum ve onu kucağıma alıp yatağa oturuyorum. Elleri saçlarımı kavrıyor ve beni daha hızlı öpmeye başlıyor. Sanki *The Notebook* filminde gibiyim. Oradaki meşhur kavuşma anı gibi. Aceleci bir halimiz var. Bu sefer olacak. Otel odasındansa evimin konforunda olması daha iyi. Ne seksi kıyafetler var ne de seksi laflar. Şu an saf halini yaşıyorum. Son kere ağzımı bastırıyorum ve sonra ayrılıp ellerim ile yüzünü kavrıyorum ve gözlerime bakmasını kavrıyorum.

"İstiyor musun?" Gözlerini kaçırıyor. Eğer vücudu istiyorsa bir şekilde bunu kanıtlamam lazım. Hiç tereddüt etmeden elim eteğinin altına gidiyor.

"Ne yapıyorsun?"

Şaşkın ama ona göstereceğim ve şimdiden anladım bile. Ellerim külotunu sıyırıyor ve bacağının arasına uzanıyor.

İşte aradığım kanıt bu. Vücudu bunu istiyor çünkü elime bulaşan kaygan sıvı bunu kanıtlıyor. Madem istiyor bende ona istediğini vereceğim. Ellerim bacağının arasındaki hassas yerlere değiyor ve okşamaya başlıyor. Nefesi hemen sıklaşıyor ve gözlerini kapatıyor. Onu izliyorum ve içimden gülümsüyorum. Parmaklarımın her darbesi ile nefesi bir kat daha hızlanıyor. Kadınlar iki yoldan orgazm olur. Yani bir erkeğe ihtiyaç duymadan da o hazzı alabilirler. Kendilerine has bir zevk merkezi vardır. Parmaklarım orada dolaşıyor onları sıkıyor ve hızla okşuyor. İşte bu terlemeye başladı ve ağzı aralandı. Hafifçe inliyor ve birden kalçasını elime doğru bastırıyor. Kesinlikle doğru yoldayım.

"Levent!" deyip inliyor ve elimi içine kaydırıyorum ve uzun bir inleme ile karşılık veriyor bana. Huzur dolu bir ses benim için. O istekli istekli inlerken ben de hazır oluyorum ve aşağıdan biri beni uyarıyor. Canım yanmaya başlıyor öyle istekliyim ki! Kendimi tutacağım ama. İlk önce onu mest etmem gerek. Elim hareket ettikçe kalçasını bastırıyor ve inliyor. Şu haline kendi bile inanmaz normal şartta ama bu böyle bir an işte. Sanki bazı özelliklerinizden sıyrılıyorsunuz. Elimi çekiyorum ve elbisesine uzanıyorum.

"İstiyor musun?" Yüzü kızarmış bana bakamıyor ayrıca terden saçları yapışmış yüzüne.

"Ben..."

"Hoşuna gitti mi?" En iyisi buradan yürümek. Başını sallıyor. Bu elimi kuvvetlendiriyor. Elbisesini gözümü kırpmadan çıkarıyorum. Kendi tişörtümü de çıkarıyorum hemen ve üstüm çıplak kalıyor. Bana bakıyor yavaşça ve gözleri gövdemi tarıyor. Ona rehber olmam lazım. Ellerini alıp göğsüme götürüyorum. İlk başta kalp atışlarımı hissetmesini istiyorum. Elleri göğsümde iken yavaşça okşamaya başlıyor ve nefesim hızlanıyor. İşte böyle! Nasıl da özlemişim. Gözlerimi kapatıyorum ve okşamasının tadını çıkarıyorum. Aynı soruyu bana soruyor.

"Hoşuna gidiyor mu?" Başımı sallıyorum ve gözümü açıyorum.

"Ama daha hoşuma gidecek şeyler de var," deyip sutyenini tek hamlede çıkarıyorum ve rüyam aklıma geliyor. Belinden kaldırıyorum onu ve tam göğüsleri ağzıma gelecek şekilde bırakıyorum ve öpmeye başlıyorum. Elleri omuzlarıma tutunuyor ve iç çekişini dinliyorum. Dudaklarım ve ağzım iş başında. Onu bir bebek gibi emmeye başladığımda küçük bir çığlık kopuyor ağzından. Garip olan hiç kokuya odaklanmamıştım ama şu an o kadar güzel kokuyor ki şaşırıyorum ve daha da iştahla emmeye başlıyorum. Yüksek sesle bir çığlık atınca duruyorum. Galiba fazla oldu.

"Özür dilerim."

"Hayır," sesi fısıltı şeklinde ve gülümsüyor üstelik. Kendimi iyi hissediyorum bakışı bu. O an dayanamıyorum ve onu altıma alıp dönüyorum. Aklımı kaçırmış gibiyim. Çekmeceyi açıp kapatma gereği bile duymadan bir paket kondom alıyorum. Altımdakileri ve onun külotunu çıkarıyorum. Hiç böyle kendimi kaybetmemiştim.

"Üzgünüm," diyorum ve birden kendimi onun içinde buluyorum. Gözlerim kapalı ağzım açık ve deli gibi nefes almaya çalışıyorum. Şu an belki de hayatımın en iyi anı. Kendimi geri çekip tekrar yükleniyorum. Bir an aklım başıma gelir gibi oluyor ve gözlerim ona kayıyor. O da gözlerini kapatmış ve elleri de kalçamda beni teşvik ediyor.

"Canfeda..."

"Lütfen devam et." Gözleri açılıyor ve göz bebeklerinin kocaman olmasından anlıyorum. Kendimi tekrar ona yüklenirken buluyorum ve devamı da hızla geliyor. Onun inlemesi benimkilere karışıyor. Yatakta vahşice sevişiyoruz resmen ve bu beni çok şaşırtıyor. Hızımı en üst limite aktarırken Canfeda zevkle çığlık atıyor. Bir eli kalçamı avuçlamış ve tırnakları tenime geçmiş durumda. Bu bile hoşuma gidiyor ve sert bir hamle yapıp onun dağılmasını izliyorum. Uzun bir çığlık ile ismimi fısıldıyor. Sanki bir şarkı

gibi ruhum bu sese aç. Benim de ondan bir farkım yok. Kükrercesine vahşice inleyip kendimi onun güzel kokan saçlarına bırakıyorum. Bebek hücrelerim volkan gibi fışkırıyor resmen. Öyle rahatlıyorum ki, hiç böyle hissetmemiştim. İçinde olmak dünyanın en güzel uğraşı gibi. Sanki bunu yapmasam bir daha mutlu olamayacağım. Yana düşüyorum ve onu da kendime çekiyorum. O güzel saçları göğsüme dağılıyor. Dünyanın en güzel tablosu resmen. Terli vücutlarımız üşümesin diye örtüyü de üstümüze çekiyorum. Nefeslerimiz daha yeni yerine geliyor. Saçlarını okşuyorum ve keyifle gülümsüyorum.

"Demek böyle bir şeydi!" diyor ve eli göğsümü okşuyor yavaşça.

"Beğendin mi?"

"Şaşılacak bir biçimde evet. Hiç böyle olacağını düşünmemiştim. Keşke ertelemesem diye düşündüm."

"Sana aklımdakini söyleyeyim mi?"

"Boşanma davasını açayım mı o zaman?"

"Açmana gerek yok çünkü akşama kadar içinde olmak için can atıyorum." Gülüyor ve daha da keyiflenip yüzüme bakıyor. İşte bu bakışı çok merak ediyordum. Gözleri ışıl ışıl ve onu hiç böyle mutlu görmemiştim.

"Gerçekten benimle vakit geçirmeyi seviyor musun?"

"Evet ve bir de seni sinir etmeyi seviyorum tabii." Gülüyor ve utangaç bir şekilde bakıyor. O an onun da istediğini anlıyorum ve bir hamlede tekrar onu altıma alıyorum. Dudaklarım çoktan dudaklarıyla buluştu bile.

Uyansam mı uyanmasam mı bilemiyorum. Harika bir şey oldu ama gerçek olmamasından ölümüne korkuyorum. Gözlerimi açmadan üzerimi kontrol ediyorum ama ilk önce çıplak olduğumu anlıyorum. Cidden o kadar güzeldi ki! Gözlerimi açıyorum ve Canfeda'nın göğsümün üzerinde uyuduğunu görüyorum ve o da çıplak. Sonra gözüm yırtık paketlere kayıyor. *Bir iki üç dört*... Tam dört

kere seviştik onunla. İnanılır gibi değil biliyorum ama oldu vallahi. İçinde bir ejderha saklıyormuş kesinlikle. Gece de çok güzel içindeki alevi püskürttü ki bu ikimizi de çok memnun etti.

Düşündükçe mutlu oluyorum böyle içim ferahlıyor. Şeytanın bacağını bir kere değil tam dört kere kırdım. Bana da bu yakışırdı değil mi? Sonunda o meşhur cazibem yürüdü. Başına bir öpücük konduruyorum ve o güzel kokuyu içime çekiyorum. Cennet gibi kokuyor kesinlikle. Gerçi cennet nasıldır bilinmez ama bu koku bana onu çağrıştırıyor. Saçlarını yavaşça okşuyorum ve bir müddet sonra gözleri açılıyor çünkü kirpiklerinin hareket ettiğini göğsümde hissediyorum.

"Günaydın," diyorum neşeli bir sesle. Başını kaldırıp bana bakıyor.

"Günaydın." O da mutlu kesinlikle bunu gözlerinden anlayabilirim. Seks iyi hissettirir çünkü güzel bir rahatlama sağlar. Vücudunuz da bu rahatlamaya bazen muhtaçtır.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Harika..." diyor ve beni daha da mutlu ediyor.

"Sen?"

"Mükemmel beni başından atamayacaksın hanımefendi çünkü seninle sonsuza kadar bu yataktan çıkmayacağım." Gülüyor öyle içten bir gülme ki beni de güldürüyor.

"Ne yapacağım şimdi ben?"

"Benimle sevişebilirsin tabii ki." Tekrar gülmeye başlıyor.

"Doyumsuzsun Levent!"

"Bu davranışım sana özelse."

"Bilmiyorum onu zaman gösterecek."

"Hiç aynı kadınla dört kere sevişmedim. Hatta beşinci için can atmadım Canfeda. Sen bir ilksin. Belki de seni özel yapan da bu. Sana farklı bakıyorum. Benim için farklısın." Gözlerime bakıyor ve gözlerinin içi gülüyor resmen.

"Teşekkür ederim."

"Ne demek, ama bu beşinci için savaşmayacağım anla-

mına gelmez. " Bir hamle ile başını yastıklara yatırıyorum ve onu öpmeye başlıyorum. Bir an duruyoruz ve bana bakıyor.

"Cidden çok azgınsın." Gülüyorum.

"Sen mi ben mi acaba? Dün üzerime atlayan sendin. Unuttun mu?"

"Çünkü güzel şeyler söylemiştin."

"Öyle mi? O zaman seni sev..." Ne oluyor be? Neden böyle bir şey deme gereği duydum ki. Beklenti ile bana bakıyor ama onu deli gibi de sevmiyorum ki yani bilmiyorum. Kafam çok karıştı. Beklenti ile bana bakıyor.

"Yalnız yataktan çıkamazsak uçağı kaçıracağız."

"Haklısın." Birden doğrulunca ben de doğrulmak zorunda kalıyorum. Göğüsleri gözler önüne serilince yutkunuyorum. Dün gece onları nasıl öpüp okşadığım aklıma geliyor ve istekle doluyorum. Dayanamıyorum ve avucuma alıp okşamaya başlıyorum.

"Levent!" diyor ve çekmek zorunda kalıyorum.

"Ne yapayım çok güzeller."

"Bak yine eskiye dönerim."

"Tamam, dönme sakın." Tekrar gülüyor ve elbisesine yerden alıp üzerine geçiriyor. Planımı da hayata geçirmeye karar verdim. Çünkü nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Tatilde ona güzel bir jest olacak. Burada yapamam çünkü haber olurum yoksa. Biraz edepsiz bir şey çünkü. E yani bana da yakışır değil mi?

Ayağa kalkıp banyoya yöneliyor. Şu an çıplak hayali aklımda dönüp duruyor. Ne kadar da güzeldi. Keşke uçak olmasaydı, tekrar yapabilirdik. Neyse ki uzun bir, bir haftamız var.

Banyodan çıktıktan sonra birlikte kahvaltı ediyoruz. Uçak akşamüstü ama hazırlıkları daha yapmadık bir de geç uyandık dün gece uyumadığımız için. Tekrar bavul hazırlamak için yukarıya çıkıyoruz.

"Söyle bakalım artık sana iç çamaşırı alabilirim değil mi?"

"Hayır, kim demiş?

"Ben dedim. Nasıl olsa artık seni en ince ayrıntına kadar biliyorum." Hemen elindeki tişörtü bana atıyor.

"Levent sınırları zorlamasak."

"Ama seni sinirlendirmek hoşuma gidiyor ejderha. Ağzından değil de gözlerinden alev püskürtüyorsun çünkü."

"Dikkat et de alevde kül olma."

"Bence dün oldum bile. Çok da sevdim yanmayı. Bir daha yanalım mı?"

"Şimdi olmaz."

Tekrar bana attığı tişörtü yerden alıp bavula koyuyor. İşine çok konsantre olmuş durumda. Sonunda bitiriyor çünkü ben ondan önce bitirdim. Bilirsiniz kadınlar hep geleceği düşünür. Şu olursa, ya yanımda olmazsa çıkmazı vardır akıllarında. O yüzden tedbiri elden bırakmazlar. O da tedbirli davranıyor her kadın gibi. Bu yüzden de onu suçlayamam. Bence kadın doğasında olan bir şey bu.

Akşam olduğunda bavulları alıp havaalanına gidiyoruz. Sonra ise kontrollerden geçip uçağa biniyoruz. Ben korkmuyorum ama Canfeda baya korkuyor. Şimdiden strese girdi bile. Uçak havalanmadı daha. Onu sakinleştirmem gerek.

"Neden korkuyorsun?"

"Ya düşerse, ya bir şey olursa?"

"Olursa olsun en fazla ölürüz. Unutma ne kadar vaktin varsa onu yaşarsın."

"Haklısın," diyor ama içi hâlâ rahat değil. Biraz onu baş başa bırakıyorum çünkü diyebileceğim en üst seviye cümleyi söyledim. Uçak kalkarken nefesini tutuyor adeta. Şimdi uçuş mesafesi de fazla. Bu yüzden yanına kitap aldı. Kitabın adı Kehribardaki Yusufçuk. Baya kalın bir kitap, birkaç gün önce başladı ama yarısını geçti bile. Kendini kitaba kaptırdığı için rahatladı biraz. Aklı kitaba kaydı çünkü. Bir ara uykusu geldi ve başını omzuma dayadı. Bende ona eğdim ve temasımız oluşmuş oldu.

24

Uçaktan indiğimizde bacaklarım aşırı kasılmış durumda. Yürümek çok garip geliyor. Yapacak bir şey yok. Ne kadar konforlu yaparsa yapsınlar yine sıkıcı oluyor bu uzun yolculuklar. Canfeda ile birlikte o güzel ağaç evimize gidiyoruz. Bizi bir rehber karşılıyor. Açıkçası masraftan kısmadım kesinlikle. En lüks oteli seçtim ki bu otelin değişik bir konsepti var. Odaları küçük bir ağaç ev şeklinde ve yemek yeri de toplu bir yerde. Yani doğayı size hissettiren bir otel. O yüzden ben bu fikri çok sevdim.

Rehber bizi otele getirdiğinde hemen kendimi yatağa bırakıyorum. Çok yorgun hissediyorum ama birden aklıma gelen bir fikirle tekrar canlanıyorum.

"Banyoya girelim mi?" diyorum o bavulunu boşaltmaya çalışırken.

"İstiyorsan gir."

"Seninle girmek istiyorum."

"Levent!"

"Ne var artık o eşiği geçtik. Ayrıca şimdiden seninle olmayı özledim. Banyoda da güzel fantezi yapılır."

"Sapıksın," deyip bana bir havlu atıyor.

"Havlu attın yani kabul ettin."

"Canım ben senin kadar kapsamlı düşünemiyorum." Kıyafetleri bavuldan çıkarıp dolaplara dizerken bir an duruyor.

"Acaba ne kadar temizdir?"

"Boş ver onları hadi banyoya girelim." Elinden tutup çekiştiriyorum ve itiraz etmeyi bırakıyor.

"Sen nasıl bir adamsın böyle?"

"Uslanmış çapkınüs cinsinden."

Beni duyunca gülmeye başlıyor. Hemen elbisesini başından çekip çıkarıyorum. İç çamaşırlarını da çıkarıyorum

sonra ama utanıyor. Bir eli göğsünü diğeri de bacak arasını kapatmaya çalışıyor. Bu utangaç halleri beni sinir etmesi gerekirken tam tersi gülümsetiyor. Duş başlığını alıp suyu açıyorum ve Canfeda'yı nişan alıp ıslatıyorum. İlk başta çığlık atıyor ama sonra gülmeye başlıyor. Bir diğer başlığı kapıp beni ıslatıyor. Halimden gayet de memnunum. Yavaş yavaş çıkarıyorum kıyafetlerimi. Striptizci taklidi yapıyorum ve bana kahkahalarla cevap veriyor. Sesi çok tatlı ve çocuksu. Dayanamıyorum ve onu kendime çekiyorum. Banyo vakti değil şimdi.

Onu öpüyorum ve karşılık veriyor. Alt dudağını emerken elleri saçlarımı kavrıyor. Onun iyice alışması çok hoşuma gidiyor. Dudaklarımız hızlanıyor ve birbirini adeta eziyor. Kendimi istekle ondan ayırıp daha aşağı taraflara geçiyorum. Boynuna öpücükler kondururken nefesi hızlanıyor. Daha fazla yere ulaşmam için başını çeviriyor ve saçlarımı okşamaya devam ediyor. Ellerim göğüslerini kavrayıp sıkıyor ve ağzından çıkan küçük iniltiyi dinliyorum. Sesi adeta beni rahatlatıyor.

"Sen böyle inlersen ben kendimi kaybederim." Gülümsüyorum ve tekrar dudaklarına yöneliyorum. Dilim küçük okşayışlarla ağzında gezinirken geri çekiliyor bir an.

"Umurumda değil beni deli ediyorsun. Hoşuma gidiyor." Bu itirafı ile coşuyorum adeta. Dillerimiz birbirine karışıyor ve nefeslerimiz son sürat artıyor. Onu banyonun uzun lavabosuna oturtuyorum. Üşümesin diye ellerim kalçalarında geziniyor ve sıkıyor. Tekrar inliyor ve ellerim bu sefer bacak arasını buluyor. Parmaklarım sihrini başlatırken başını geriye atıyor ve gözlerini kapatıyor. İnlemeye başlayınca duruyorum. Çok fazla baskı var vücudumda. Hemen ona ulaşmalıyım. Kot pantolonumu bulup cebine ulaşıyorum. Önlemimi almıştım. Hemen gereğini yerine getirip onu kucağıma alıyorum ve ahşap kapıya yaslıyorum.

"Biraz hızlı olacak." Başını sallıyor ve kendimi ona gömüyorum. Bu his hiç bitmesin derdindeyim resmen. Tek-

rar tekrar onunla buluşuyorum ve aldığı zevki resmen bana aktarışının şaşkınlığı ile birlikteyim. Kapı sallanıyor ve Canfeda ile benim inleyişlerimiz karışıyor. *'Hayatımdaki en iyi'* dediğim deneyime gidiyor aklım. O kapı ve bu kapı arasında çok fark var. Bu kapı çok daha iyi diye düşünüyorum.

"Levent!"

İsmimi söyleyip çığlık atıyor ve kalçalarımı sıkıyor. Birkaç parmağı kalçama saplanıyor ama hiç de dert değil. Yeter ki böyle istekle gelsin bana. Kendini bana bırakıyor ve birlikte o rahatlatıcı ana varıyoruz. Başımı omzuna gömüp saçlarının o tatlı kokusunu içime çekiyorum. Neden onunla çok farklı oluyor? Kendimi niye bu kadar fazla kaybediyorum. Birden Deniz'in sesi yankılanıyor kafamda.

"Onunla ilk gecemiz çok farklıydı Levent. Hayatımda hiç öyle hissetmemiştim. Hem delicesine tatmin olmuş hem de hâlâ aç bir haldeydim. O an anladım, o farklıydı. O benim için çok farklıydı. Nihal benim sahip olabileceğim en mükemmel kadındı. Kokusu da bunu kanıtlıyor. Çok çekici geliyor ve hiç durmadan o kokuyu yanımda hissetmek istiyorum. Bu sanki nefes gibi. O gidince nefes alamaz oldum ve çare olarak da ölümü seçtim ama iyi ki ölmemişim çünkü o artık sonsuza kadar benim oldu. Bebeklerim de bana verdiği en güzel armağanlar."

Acaba ona karşı ben de mi derin şeyler hissediyorum. Bu şehvet de onun kanıtı mı? Aklım rahatlayacağına daha da karışık.

"Levent," deyince onu indiriyorum yere. Bana hem utançla hem de sevgiyle bakıyor. Sevgisini gülümseyişinden hissedebiliyorum.

"Bu harikaydı..." Bir an gülümsüyorum ve kafam yine düşünce düğümlerinin arasına giriyor.

"Ne oldu?"

"Bana ne yapıyorsun?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve bir cevap arıyorum. Yapabileceğim bir şey yok. Tek yaptığım dudaklarına tekrar yapışmak oluyor.

Akşam için çok güzel planlarım var. Açıkçası gece olan hakkımı kaybetmiş gibiyim çünkü banyoda yeteri kadar fazla zaman geçirdik. O da garip bir şekilde bu olayı çabuk kabullendi ve her kadın gibi haz almaya başladı. Bu yüzden çok mutluyum beni kabul etmesi ve hissettiklerini göstermesine bayılıyorum. Bana başka bir haz veriyor bu duygular. Aklım hâlâ karışık olmakla birlikte bu gece yapacağım dansa odaklanmış durumda. Madem kadınlar bayılıyor ben de yapacağım o halde. Ayrıca Canfeda'nın kıskançlıkla bakmasını deli gibi bekleyeceğim. Üzerime dar siyah bir pantolon ve beyaz atlet giyiyorum. Üstüne de deri ceketimi çekiyorum. Nasıl olsa dans ederken onu Canfeda'ya vereceğim. Ağzının açık kalacağına da eminim.

Birlikte bara gidiyoruz ve çabucak yeri buluyoruz. Hemen dj'ye gidip yapacaklarımı anlatıyorum. Coşku ile karşılıyor dj çünkü bir kadın. Şöyle beni bir süzüyor ilk başta. Canfeda'nın delirdiğinden eminim. Onu fazla kızdırmadan yanına gidiyorum. Biraz kalça şov yapacağım ama o kalça şovu zaten iyi biliyor. Zaman gelince hiç tereddüt etmeden bir mikrofon kapıyorum ve dansı Canfeda'ya adadığımı söylüyorum.

Dansa başlıyorum ve olabildiğince seksi olmaya özen gösteriyorum. Canfeda ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Diğer kadınlar ise bambaşka bakıyor. Hepsine peçete lazım çünkü ağızlarının suyu akıyor adeta. Dansa devam ediyorum ve bir müddet sonra Canfeda'yı da yanıma alıyorum ve belinden sarılarak kalçamı oynatıyorum. Gözlerinin kocaman olduğuna eminim. Onu kendime çeviriyorum ve sonra dudaklarımı dudaklarına kenetliyorum. Dans bitmiş oluyor. Açıkçası şaşkınlıktan kıskançlığa yer kalmadı diyebilirim.

"Levent sen ne yaptın?"

"Senin için dans ettim bebeğim. Bana bir hediye verirsin herhalde."

"Yok sana hediye falan. O kadınlar nasıl bakıyordu haberin var mı senin?"

"Kendini şanslı hissettin mi? Onu söyle bana."

"Levent odada görüşeceğiz." Ne yaptığını size söylesem bile inanmazsınız. O aldığım takımlardan birini giydi ve sonrasını zaten siz bilirsiniz.

Sabah yüzüme vuran güneşle uyanıyorum. Canfeda'ya sımsıkı sarılmışım sanki onu kaybetmekten korkan bir halim var. Dün gece çok güzeldi kesinlikle. Canfeda artık kabuğunu kırdı ve dışarıya adım attı. Bu hali benim çok hoşuma gidiyor çünkü özgürleştiğini düşünüyorum. Artık isteklerinin farkında ve uygulamaya bile geçiyor. Daha ne isterim ki değil mi? Aslında isteğim basit... Bu noktadan sonra o ikinci büyük aşamaya geçmemiz lazım. Yani bebek yapmaya... En zor aşama olacağını düşünüyorum çünkü çok fazla korkusu var. Önceki korkuya da benzemiyor bu. İçinde derin başka şeyler barındırıyor. Onu dikenlerle çevrili bir alanda görüyorum. Bunu aşmak da hayliyle zor olacak. Elinde dikenleri çıkartacak bir cımbız var ama ona ne kadar güveniyor bilmiyorum. İçindeki duygu karmaşasını yavaş yavaş çözmeye başlıyorum. Bu yüzden de elim biraz daha kuvvetli.

O kadar tatlı uyuyor ki kollarımda. Yalnız bu tam bir balayı olmaya başladı. Hiç böyle düşünmemiştim hatta hayal dahi etmemiştim o salak rüyalar yüzünden. Şu an en zirvedeyiz umarım düşüşümüz de kademeli olur. Çünkü birden yere çakılma ihtimalim var. Tatil için bugün kıyafet almaya gideceğiz. Ona bikini almak için sabırsızlanıyorum. Gerçi güzel bir tokat da yiyebilirim. Orasını tam kestiremiyorum. Bu kadar yumuşamışken bana kıyamaz değil mi? Böyle düşünmek çok daha iyi geliyor. Saçları göğsümü gıdıklıyor başını oynatınca ve gülümsüyorum. Kaderde böyle uyanmak da varmış. İyi ki çevremin lafına uydum. Şimdi Deniz'i daha iyi anlıyorum. Gerçi o daha kötü davranmış Nihal'e karşı Nihal'in anlattıklarına göre. Gerçi Canfeda da bana iyi davranmış değil. Onun da kaskatı bir inatçılığı vardı sonuçta.

"Ne düşünüyorsun?" Birden sesi ile irkiliyorum. Uyandığını düşünmemiştim.

"Bizi..."

Gülümsüyor ve bana sarılıyor. Evet, gerçekten bana sarılıyor. Ondan beklenmeyen hareketler bunlar. Aylardır kalesindeki gol görmeyen ben birden gol yağmuruna tutuluyorum. Şaşırmam sizce de normal değil mi?

"Bu tatil güzel oldu."

"Güzel olan sensin bence. Dün gece beni şaşırttın."

"Sadece hoşuna gideceğini düşündüm. Ayrıca bana bakışın çok hoşuma gitti. Sanki dünyadaki en eşsiz kadın benmişim gibi hissettim. Mutlu oldum kimse bana böyle bakmamıştı. İyi ki seninleyim Levent."

Kollarını belimde sıkılaştırıyor ve gözlerini tekrar kapatıyor. Kesinlikle o bana âşık oluyor. Nedense aklım sadece bunu düşünüyor. Şu ana kadar bana âşık olan var mıdır bilmiyorum. Gerçek aşkı düşünürsek bu oran çok azdır belki de hiç yoktur ama onunlayken ona bir şekilde kapılıp gidiyorum. Akıntıya karşı yüzmek gibi bu. Zor ama başarıyorum bir şekilde. Ayrıca o akıntıdan da büyük zevk alıyorum. Şu anda üzerimde uyuyan kız beni her şekilde şaşırtmayı başarıyor. Ben de kendimin bile şaşıracağı şeyler yapıyorum. Dün resmen erkek striptizci oldum tabii tam sayılmaz çünkü kıyafetlerim üzerimdeydi. Bundan garip bir şekilde utanmıyorum çünkü Canfeda bunu sevdiğini söyledi. Yani dergideki adamlar doğru söylüyordu. Magic Mike işi tamamen kanıtlandı.

"Ben de iyi ki seninleyim. Şu üç ay bana çok şey kattı. Sabırlı ve daha evcimen oldum. Baksana işimi bile erteliyorum. Kendimi mutlu edecek şeylere yöneldim. Bu mutlulukta senin payın büyük. Seninle yatakta vakit geçirmeyi çok seviyorum."

"Sadece bu kadar mı?" Hayal kırıklığına uğruyor ama onu şaşırtacağım tekrardan.

"Değil tabii ki. Dün gece gerçekten hayatımda gördüğüm en eşsiz kadındın. Bakışlarım kesinlikle doğruydu

çünkü senden hoşlanıyorum ayrıca seni seviyorum. Böyle üzülmene de dayanamıyorum ben seni hep mutlu etmek istiyorum. Dün geceki gibi." Gülümsüyor mutlulukla ve hemen dönüp dudaklarımla dudaklarını örtüyorum. Kısa bir öpücükten sonra bir şey söylüyor.

"Ya benden sıkılırsan?"

"Canfeda beni deli gibi mutlu eden hayattaki en iyi deneyimimi yaşatan kadını neden bırakayım ki?"

"Hayatındaki en iyi deneyim mi?"

"Evet... Hep üniversitedeki kovboy çizmeli kızı derdim ama şimdi o sırayı sen doldurdun. Hatta ilk üç sırası da sensin. Bilmiyorum belki çapkın adamın aşk itirafı da böyle oluyordur." Donup kalıyor aynı zamanda bende öyleyim. Söylediğim şeye şaşırdım ama beynim bana bir neden veriyor hemen. Çünkü öyle diyor. *Başka açıklama bulamadım, kelime haznem yetmedi ve en iyi sonuç olarak karşıma bu çıktı. Aşk...*

"Cidden aşk itirafı mı bu?" Garip bir şekilde utanıyorum. Bunda utanılacak ne var ki? Hayret, bende utanma duygusu da var mıymış? Cidden çok tuhafıma gidiyor. Utanma duygumu ergenliğe girdikten sonra kaybettim.

"Başka bir açıklama bulamadım. Yok, çünkü başka bir açıklaması yok."

"Seni seviyorum," deyip tekrar bana sarılıyor ve bende ona sarılıyorum. Çıplakken sarılmak ne kadar da garipmiş. Çünkü ben çıplakken kimseye sarılmamıştım. Çoğu ilki onunla birlikte yaşamak çok garip aslında.

"Ben de seni galiba..."

"Galiba mı?"

"Seviyorum ama böyle bilmiyorum ama lütfen kızma ama bir yanım cidden sana âşık oluyor."

"Bu da yeterli benim için. Çünkü hep sen bana adım atmaya çalıştın. Galiba sıra bende." Bunu anlaması beni mutlu ediyor. Sonunda o da bir şeylerin farkına varıyor ve bu ikimiz için de iyi olacak.

Banyodan çıkarken onu seyrediyorum. Kafasındaki havluyu çıkarıp saçlarını sallıyor. Kurutmaya çalışırken ona yardım etmek istiyorum. Ayağa kalkıp havluyu bana bırakmasını sağlıyorum ve saçlarını havlu ile kurulamaya başlıyorum. Açıkçası bu hoşuma gidiyor. Bana değişik bir duygu veriyor. Sanki artık yalnız değilsin bak biri var yanında demesi gibi hayatın. Bunu daha önceden bilmem gerekirdi değil mi? Üç aydır yalnız değilim sonuçta. Yanımda yine o vardı ama ilk defa bu hafta kendimi evli gibi hissediyorum. Çünkü artık tam bir karı kocayız. Bu tabire hep gıcık bir şekilde bakıyordum. Evli olmanın şartı olarak görülen cinsel ilişki bana salakça görünürdü çünkü evlilik sadece bedenen bir şey değildi ki. Doğru ama bir yakınlık sağladığı da inkar edilemez bir durum. Bu yüzden değişik bir açıya indirdim. Önceki düşüncem doğru ama bu da bir açıdan doğru görünüyor.

Saç kurutma makinasını çalıştırıp tutamları kurutuyorum ve en sonunda da saçını tarıyorum.

"Bugün pek bir keyiflisin," diyor bana yandan bakarak. Ona gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Çünkü mutluyum hatta içimden şarkı söylemek falan geliyor."

"Belki kahvaltıda bir jest yapabilirsin."

Kahvaltıda gitar eşliğinde canlı müzik var. Çok gerekli bir şey gibi görünmemişti bana ama Canfeda kesinlikle gitar seviyor. Ayrıca benim gitar çalabildiğimden de haberi yok. Belki ortam uygun olursa ona bir şarkı söyleyebilirim. Şu an bana alaycılık ile baksa da ona bunu göstereceğim.

"Jestler benim işim bebeğim o konuda senin için dans bile ettim. Bunu sakın unutma."

"Nasıl unutabilirim? Bir an dünyadaki bütün kadınlar bana düşmanca bakmaya başladı. İlk defa Levent Öztürk'ün karısı olmayı anladım."

"Vay vay beni çok şaşırtıyorsun.

"Sen mi ben mi Levent?"

"İkimizde..." deyip susuyorum. O da giyinmeye gidiyor. Renkli bir elbise giymiş ve ona çok yakışmış.

"Çok şıksınız," deyip elinden tutup döndürüyorum onu ve gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

Birlikte yemek salonuna geçip kahvaltı masasına şöyle bir bakıyoruz. En azından çoğu şey tanıdık ama peynirler bir tuhaf nedense. Biraz yemek yedikten sonra sahneye bir bakış atıyorum. Yavaş yavaş bir şeyler çalıyorlar.

"Sen beni daha tanımadın ki!" Şaşırıyor ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyor ama pek tahmin ettiğinden emin değilim.

"Beni izle, beni izle..." deyip bir iki hareket yapıyorum.

Müzisyenlerin durduğu yere gidip hemen onlara durumu anlatıyorum ve memnuniyetle bana yer veriyorlar ve hemen bambudan yapılma sandalyeye oturup gitarı elime alıyorum. Uzun zaman oldu çalmayalı. Deniz ben ve Murat gençken birlikte ders almıştık. En iyi Deniz çalar çünkü aptal Nazenin çok severdi gitar sesini. Neyse ki bir şekilde hayatından acı da olsa çıktı. Şimdi bakıyorum da kat kat daha mutlu. Ben de can atarak evlenmedim ama bende garip bir şekilde çok mutluyum. Hatta şurada durmuş ona şarkı söylüyorum. Ne kadar da garip bir hayat böyle. Size otuz üç yaşında bile bir ders veriyor. Belki 60 yaşında da verecek.

Ne söyleyeceğimi çok düşünmüyorum. Bir ara çok meşhur olan o romantik ama aslında ayrılığın adama etkisini anlatan şarkının tınısı geliyor aklıma Şarkının çok tatlı tınısı var. Hani içinizde kelebek uçurtan klişe bir kavram vardır ya bu da öyle bir şarkı benim için. İçinde umut barındırıyor çünkü.

Canfeda her zamanki gibi şaşkın ama çabuk atlatıyor ve yavaşça hatırlamaya çalışarak çalmaya başlıyorum.

Bu sabah yerini kimler almış diye düşündüm kalktığımda
Hiç biri seni hiç biri beni hiç biri bizi anlamamış
Bu sabah telefonu hiç açmadım çaldı durdu aldırmadım
Hiç birşey seni, seni düşünmemi engellemez ben anladım bu sabah

Gül ki sevgilim gül ki gözlerin solmasın sakın aşk çiceğim
Gel biraz bana gel biraz daha arşa çıksın nağmalerim

İnsanlar dönüp bana bakıyor. Sözleri anlamıyorlar ama hoşlarına da gidiyor. Bu sanki İngilizce bilmeyen ama İngilizce şarkı deli gibi dinleyenleri anlatıyor. Yani çoğumuz gibi ama ben yerinde öğrendiğim için şanslı kesimdenim.

Şarkı bitince beni alkışlıyorlar ve eğilerek kabul ettiğimi gösteriyorum. Hemen masaya gidip bir yudum aromatik sudan içiyorum. Tadı cidden çok güzel. Masaya oturduğumda Canfeda bana sırıtarak bakıyor.

"Dayaklıksın Levent."

"Neden?" Şaşırıyorum. Onun için romantik bir şeyler yapıyoruz şurada.

"Çünkü hoşuma gitti." Sırıtma sırası bana geçiyor.

"Demek hoşuna gitti. Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Yelkenleri suya indirdiğim yok."

"Bebeğim bence dün çok güzel indirdin ve bu çok hoşuma gitti. Sen varsan ben de varım. Ayrıca bikini almaya gideceğiz daha."

"Sen öyle san ben çoktan aldım bile." Ne? Lanet olsun! Nasıl olur da gider? Büyük bir gösteriyi resmen kaçırdım. Kaleme doksandan gol yedim resmen.

O umutsuzlukla odaya geri dönüyoruz. Üstüne yine elbise giymiş. Onunla yüzmeye gideceğiz ve bu anı da iple çekiyorum çünkü onu suda kovalamayı düşünüyorum.

"Hani almıştın?"

"İçimde," diyor ve gülümsüyor. Şeytani bir gülümseme bu. Acaba neden böyle bakıyor bana. Merak ediyorum. Onda var bir şeyler, bakalım ne olacak.

Birlikte kumsala gidiyoruz. İlk başta anlamamam gerizekalılık resmen. Elbiseyi çıkarınca şaşırıp kalıyorum çünkü üzerine oturan kırmızı ipli bikini almış. Hele beyaz teniyle öyle güzel uyuşmuş ki. Bir iki erkek dönüp bakmış mı diye etrafa bakıyorum. Ne oluyor bana böyle ya? Karımı neden kıskanıyorum? *Seven adam kıskanır Leventcim. Unuttun mu bunu yavrucum? Ayrıca seninkileri çalıştırmaya başladım haberin olsun.* Birden bakışlarım mayomun önüne gidiyor. İç geçiriyorum. Ondan çok etkileniyorum resmen.

Hem de aşırı şekilde. Hele dün gece aklıma gelince daha da etkileniyorum. Dün gece her zaman efsane olarak kalacak hayatımda. Belki onunla daha efsane şeyler de yaşarız. Mesela rüyamdaki gibi. Gerçi benim hiç öyle fantezilerim yoktur ama nasıl aklıma geldi bilmiyorum.

Denize girince rahatlıyorum en azından görünmüyor. *Boş versene güneşlenmeyi* deyip hemen arkasından yüzmeye başlıyorum ve bir anda onu belinden kavrayıp yakalıyorum.

"Senden daha iyi seçmişim değil mi?"

"Aynen seçmişsin beni bitirdin deyip kalçamı kalçasına bastırıyorum ve anlamasını sağlıyorum." Birden gülmeye başlıyor. Bu halim hoşuna gidiyor hanımefendinin. Hiç acımam yok kesinlikle onu döndürüp öpmeye başlıyorum ve hemen karşılık veriyor. İyice işin içine girince bırakıyorum ve soluklanırken birbirimize bakıyoruz. Islak saçlarını okşuyorum yavaşça. Cidden benden beklenilmeyecek şeyler sergiliyorum. Birincisi onu deli gibi kıskanmam. İkincisi birincisinin sonucu gibi aslında. Maço gibi düşünce yapısına düşmem. Bunu kabul edemiyorum çünkü ben değilim bu.

"Bana ne yapıyorsun?" Tekrar tekrar aklımda bu soru dönüyor. Ne kadar da klişe değil mi? Filmlerde Türk dizilerinde hep böyle bir sahne vardır ama gerçek işte ben de öyle düşünüyorum artık.

25

İşe dönmek o güzel tatilden sonra zor geliyor bana. Deniz'in söylediğine göre hastalarım bir aylık olmayışımı çok yadırgamış. Telefon üstüne telefonlar gelmiş. Bu beni mutlu etse de ne kadar da yoğun olduğumu gösteriyor. Canfeda bugün yine evde çalışacak. Mobilya örneklerine bayıldı ve birkaç tane detayın üzerinden geçecek. Anaokulu kıvamına gelmiş ev. Bu yüzden Canfeda çok heyecanlı. Bu tatil bazı şeyleri sorgulamamı sağladı. İlk başta ona karşı ne hissettiğime tam olarak ad koyamıyorum. Aşk dese de aklım tam aşk mı emin olamıyorum. Neden böyle olduğuna da anlam veremiyorum. Görüyorsunuz ya aklım çok karışık.

"Hoş geldiniz beyefendi!" Deniz omzuma yavaşça dokunuyor ve ona dönüyorum.

"Hoş buldum. Buralar aynı, pek değişen bir şey olmamış."

"Galiba sende olmuş Levent."

"Oldu tabii."

"Yoksa?" Kaşlarını kaldırıyor ve beni gülümsetiyor.

"Aynen öyle şeytanda bacak bırakmadım kardeşim."

"O zaman yakında amca olma haberimi bana verirsin ha?" İşte bu o kadar da kolay değil. Yüzüm düşüyor ve hemen anlıyor.

"İstemiyor mu?"

"İstiyor ama saçma salak korkuları var. Nasıl geçiririm ben de bilmiyorum açıkçası." Ellerim saçlarıma gidiyor düşünceli bir şekilde.

"Olur, olur sen canını sıkma. Bir yolunu bulursun." Göz kırpıyor ve birlikte yürümeye devam ediyoruz.

Odama geldiğimde ayrılıyoruz ve odamın önü kalabalık. Hiç bu kadar kalabalık beklemiyordum. Açıkçası şim-

diden gözüm korkuyor. Canım çıkacak büyük ihtimal ki, öyle de oluyor zaten. Öğlen bitik durumdayım. Yemeğimi evde yemek istiyorum. Canfeda kesin bir şeyler hazırlar benim için. Ayrıca onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Onunla iyi bir sohbetimiz var kesinlikle. Yorgunluğumu böyle atmayı planlıyorum.

Hemen arabama atlayıp eve gidiyorum. Dışarıda bir araba var. Bu tanıdık birinin değil. Birden aklıma saçma salak düşünceler geliyor. *Ya bu bir erkekse? Ya beni aldatıyorsa?* Neler düşünüyorum böyle ben? Bunu yapacak biri değil asla. Hatta bu hayatta en güvenebileceğim kişilerden biri o. Olmaz asla böyle bir şey! Akıl işte her ihtimali önüne serer böyle çünkü seni korumak ister. Anahtarımla kapıyı açarken yine bir korku var içimde. Filmlerde veya kitaplarda hep böyle olur ya. İşte ben de o anı kafamda garip bir şekilde canlandırıyorum düşüncemin yanlış olduğunu bildiğim halde. Kapı açılınca içeriden kadın kahkahası sesi geliyor. Diğer ses yabancı ve rahatlıyorum garip bir şekilde. Yemek salonundan geliyor ses. Hemen oraya doğru yönelip yavaşça kafamı uzatıyorum. Bir kadın var. Acaba meşhur Meltem karşısındaki kadın mı?

Merhaba," deyip ikisini de bir an korkutuyorum. Bu şaşkın halleri gülümsememe yol açıyor.

"Affedersiniz! Korkuttum galiba."

"Levent? Sen yemeğe gelmezdin!" Açıkçası masayı görünce gözlerimde börekler beliriyor sanki. En sevdiğim yemeklerden biridir. Kendisinin de börekleri harika olur bu arada. İyi ki eve gelmişim.

"Seninle yemek istedim." Sandalyeye oturmadan önce arkadaşına bir bakış atıyorum. Kıvırcık saçlı kumral bir kız. Beni baştan ayağa kadar incelemeyi sürdürüyor. Düğünde tanışma imkanımız olmamıştı.

"Buharlaşacağım yoksa Meltem?" diyorum soru sorar bir biçimde çünkü baya bir inceledi beni.

"Şey... Üzgünüm ben Meltem." Elini uzatıyor dostça ve sıkıyorum hemen.

"Levent..." İsmimi söylüyorum tanışmayı sonlandırmak için.

"Ben gitsem iyi olacak. Konuşacak meseleleriniz vardır. Buraya kadar gelmiş Levent." Canfeda'ya göz kırpıyor. Bu aralarında bir işaret olmalı. Yoksa Meltem çocuk konusunda onu cesaretlendirdi mi? Açıkçası onunla biraz sohbet etmek isterdim tanımak açısından. Bir arkadaşın nasihati ona iyi gelebilirdi. Gerçi yıllardır ona evlen diyorlardı değil mi? Bir işe yaramış mıydı? Belki de yaramıştı ama ben bilmiyordum.

"Biraz sohbet edebilirdik ama sen bilirsin tabii. Canfeda'nın gizemli arkadaşlarını tanımak isterim."

"Bir akşam yemeğe gelirler Levent." Birden kıskandığını düşünüyorum. Doğru ya Meltem seni beğendi demişti. Bazen ben Deniz'i kıskanıyordum ama Nihal için değildi. Benim niye böyle bir hayatım yok demek içindi. Cidden aklım bugünlerde aşırı karışık. Her konuyu çorba yapmayı iyi biliyor. Midemle aklım yer değiştirmiş gibi. Aklım kimus kıvamında.

"Tabii olur."

Canfeda Meltem'i yolcu ederken Meltem resmen ona kızıyor. Anladığım kadarıyla o da kıskançlığı sezdi. Bu resmen bir kavga sebebi. Canfeda'nın bana bu kadar düşkün olduğunu yeni yeni öğreniyorum. Evet, yatakta müthiş ilgili bana karşı. Genelde sarılıp uyuyoruz. Benim çok sıcak olduğumu ve üşümediğini söylüyor. Bunu tıbbi anlamda biliyorum ama yine de bana büyük bir mutluluk sağlıyor. Artık yalnız değilim. Aslında bir sendrom yaşıyormuşum. Bunu fark ettim. İsmini de yalnızlık sendromu koydum. Öykü olarak da; sürekli kafanı iş ile doldurmak, evde yalnız kaldığında kendine acıma ve bunun gibi birkaç şey daha var. Arkadaşlarını kıskanma da işin içinde. Neyse ki sendromu atlatmış durumdayım. Bence aynı sendrom onda da vardı. Cidden birbirimize iyi geldik.

"Demek arkadaşını kıskandın?"

"Saçmalama Levent."

"Görünen köy kılavuz istemez canım. Ben de acaba içeride erkek mi var diye düşünüyordum."

"Ne?" Çok şaşkın ve kızgın bakıyor. Bir an korkuyorum.

"Kafam deli gibi çalışıyor. Bir an Deniz'in yaşadıkları aklıma geldi."

"Ne oldu ki Deniz'e?" Yani bu konu gazetelere düştü. Ayrıca artık Canfeda eşim olduğuna göre anlatabilirim. Sandalyeyi çekip oturuyorum ve hemen bir tabağımı börek ve keklerle dolduruyorum.

"Sekiz senelik ilişkisi vardı ve aldatıldı."

"Aldatıldı mı?" Başımı sallıyorum ve börekten bir ısırık alıyorum. Cidden çok hamarat. Bu konuda aşırı şanslıyım.

"Nasıl olabilir? Peki Nihal?"

"Babası bir plan kurdu ve Nihal ile evlenmiş olarak buldu kendini. Nihal onu seviyormuş bu yüzden de teklifi kabul etmiş. Deniz ise Nihal'e sonradan âşık oldu."

"Değişikmiş. Ben hep onları âşık gördüm. Hatta özendim bile ne kadar da güzel dedim. Çocukları da çok güzel zaten. İkisi de birbirinden akıllı ve tatlı."

"İlk çocukları düşük ile sonuçlandı."

"Ah, bilmiyordum." Bir an üzülüyor. Acaba bir hiç uğruna olduğunu öğrense ne yapardı?

"Baya bir savaş verdiler kendi içlerinde ve sabrın sonu selamet oldu."

"Hep öyle oluyor değil mi? Bizde de öyle olacak mı?"

"Bu bizim elimizde Canfeda. Bence bazı engelleri geçtik. Şu an normal bir çiftiz. Sadece bize biraz daha güven gerekli. Bu da zamanla kazanılacak büyük bir detay. O yüzden de bekleyeceğiz." Yemeğe gömülürken o da düşüncelere gömülüyor. Arada birkaç yudum çay içmeyi de ihmal etmiyor. Bunun yeri burası değil belki ama yine de sormak istiyorum.

"Canfeda hiç düşünüyor musun? Bir bebeğimiz olsa mesela..."

"Levent! Lütfen..." diyor ve masadan kalkıyor. Bu iş sandığımdan daha zor olacak biliyorum.

Akşam acil bir vaka geldiği için eve geç dönüyorum. Canfeda'yı aradım ama bir türlü cevap vermedi. Galiba mutfakta bana bir şeyler hazırlıyor. Bu dünyanın değişik güzelliklerinden biriymiş de haberim yokmuş. Keyifli bir şekilde eve gidiyorum. Anahtarı çıkarmış eve girerken bir görüntü ile karşılaşıyorum. Yerler kan olmuş. Elim ayağım titremeye başlıyor ve bir an olduğum yerde kalıyorum. Tüm kanım çekildi sanki, endişe vücuduma yükleniyor ve hemen Canfeda'nın yanına gidiyorum. Başı kanıyor ve hareketsiz yerde yatıyor.

"Canfeda!"

Şaşkınım ve aklım çalışmıyor sanki. Ellerim hiç olmadığı kadar titriyor. Nabzını saymak istiyorum ama sayamıyorum ellerim yüzünden. Sakinleşmem gerek ama nafile. Sadece onu kucaklıyorum ve hemen arabaya taşıyorum. Ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Kalbim titriyor, ruhum daralıyor ve ben bir şey yapamıyorum. Hastaneye geldiğimizi onu sedyeye koyduğumu ve götürdüklerini hayal gibi izliyorum.

Boşlukta gibiyim. Öylece durduğum yere çöktüm. Ne olmuş olabilir ki? Ya beyin kanaması geçirirse, ya onu kaybedersem? Ne yaparım ben? Peki, ölümü sindirmek kolay olacak mıydı? Alışkandım ölüm görmeye, peki o kişi benim en yakınım olunca ne hissederdim. Düşünmek istemiyordu beynim. O acıyı kabul etmiyordu. Yere bakarken yutkundum. Böyle bir şey olmayacaktı. Çok iyi Cerrah arkadaşlar çalışıyordu burada. Biri de içerideydi şimdi. Acil koridorunda yerde oturmuş dizlerime kendime çekmiştim. İçerideki doktorun çıkıp iyi bir haber vermesini bekliyordum ama bir yandan da çıkmasın istiyordum. Belki de kötü bir haber verecekti bana.

"Levent!" Deniz eğilmiş bana bakarken hemen elini uzattı.

"Kalk ayağa hadi!" Aslında burada böylece oturmak is-

tiyordum. Aşağıdan vuran soğuk beni kendime getiriyordu sanki. Bana iyi geliyordu. Başımı salladım.

"Belki de bir şeyi yok. Başı döndü gözü kardı ve düştü. Belki de hamile."

Hamile kelimesi bir anda elektrik verilmiş gibi bir etki yapıyor. Tabii ya bu da olabilir. Kötü değil iyi bir şeyin de başlangıcı olabilir. Bir belirti... Bebek hücrelerine asla güven olmaz. Onlar bir şekilde akar ve yolunu bulur. Birçok beklenmedik gebelik ile karşılaştım. Belki ben de bu şekilde baba olacaktım. Gerçi Canfeda yaşarsa olacaktım. İçime çöken umutsuzluğa yenilip oturmaya devam ediyorum. Kapana kısılan bir fareyim son çırpınışlarımı yapıyorum.

"Hasta olacaksın ama sana ihtiyacı olacak." Deniz tekrar elini uzatıyor ve haklı olduğunu düşünüyor beynim ve elini tutup kalkıyorum. Ellerimdeki kurumuş kan izine bakıyor.

"Kanaması çok muydu?" Başımı sallıyorum.

"İyi olacak merak etme."

"Deniz çok korkuyorum." Birden ona sarılıyorum. Ondan güç almak istiyorum.

"Biliyorum kardeşim ama bak bir şey olmayacak. Küçük bir ev kazası sadece."

"Çok çaresiz hissediyorum."

"Biliyorum ama sen daha şanslısın sen bir hata yapmadın." Birden ne kast ettiğini anlıyorum. Nihal'in düşük yaptığı zamana kayıyor aklım. O da benim gibi çaresiz ve üzgündü. Elinden bir şey gelmiyordu ayrıca bir kaybı da vardı. Kayıp... Ya bende onu kaybedersem? Aynı cümle kafamda yüksek hızla dönüyor dönüyor ve sanki bu etki başımı döndürüyor. Tekrar yutkunuyorum ve içimi bir ateş basıyor. Derin nefes almaya çalışıyorum ama tek hissettiğim içimde yanan endişe alevi. Onu söndürmek adına Beyin Cerrahı arkadaş dışarıya çıkıyor Canfeda ile birlikte.

"Levent," diye bir ses duyuyorum. Canfeda uyanmış ve bana sesleniyor.

"Canım iyi misin?" deyip elini tutuyorum.

"Bence bir şey yok gibi ama bir MR çektirmek lazım."

"Tabii çekilsin." Kanayan yeri bantlı muhtemelen oraya dikiş atıldı.

"Ne oldu?" diyorum sedyeyi iten görevlilerle yürürken.

"Ayağım kaydı en son onu hatırlıyorum."

"Tamam bebeğim yorma kendini." Elini sıkıyorum ve MR odasına geldiğimizde ondan ayrılıyorum. Sedyeden kendi iniyor ve masaya yatışını görüyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. Kendi hastanız olması bambaşka bir duyguymuş. Manyetik rezonans çalışırken o kulakları tırmalayan sesi duyuyoruz. Çekildikten hemen sonra doktor arkadaş filmleri inceliyor yakındaki bilgisayardan.

"Güzel..." diyor Cerrah arkadaş. Ben de bir sorun göremiyorum. Sadece biraz sarsıntı yaşamış.

"Bir şey yok Levent Hocam. Biraz baş ağrısı çekebilir. Tedbir olarak burada kalsın bu gece."

"Tabii hocam." Doktor giderken ben de Canfeda'nın çıkışını izliyorum. Hemen koruyucu kapıyı açıp içeriye girip yardım ediyorum.

"Sen niye giriyorsun?" diye hemen kızıyor. MR kesinlikle sağlıklı bir yöntem üzerinizde metal olmadığı sürece bir şey olmaz. Manyetizma üzerine kurulduğu için radyasyon kullanılmaz.

"Bir şey olmaz." Belinden kavrıyorum ve birlikte yürüyoruz ve dışarıya çıkıyoruz.

"Ne zaman ölüyorum?" Espri yapmaya çalışıyor ama esprisi bile çok kötü.

"Ağzından yel alsın. Nasıl korktum haberin var mı senin?"

"Beni bu kadar seviyor muydun ki?" Birden duruyorum.

"Tabii seviyorum aptal. Yerlerde oturdum korkuyla. Dizlerime vuracak kıvama gelmiştim. O kadar kendimi kaybedecek bir hale büründüm yani."

"Çapkın Levent'in içinde sevgi dolu bir koca mı varmış?"

"Varmış da o bilmiyormuş." Başını çeviriyor ama acıyla yüzü buruşuyor.

"Eve gidince konuşuruz. Canın yanıyor."

"Dikiş atarlarken çok acıdı."

"Kıyamam keşke beni içeri alsalar ben de yapabilirdim." Başını yavaşça omzuma yaslıyor. Birlikte müşahede odasına gidiyoruz. Tek kişilik olan odaya girince kapıyı kapatıyorum. Onu yavaşça yatağa yatırıyorum.

"İyi misin?" Yüzü solmuş kesinlikle.

"Biraz başım ağrıyor."

"Nasıl oldu bu olay? Seni öyle görünce şok yaşadım."

"Aşağıya iniyordum, merdivenleri de yeni silmiştim. Galiba ayağım kaydı ve düştüm. Sonra yuvarlandım ve başımı çarptığımı hatırlıyorum. Sonrası yok."

"Ev kazası..." Sesli düşünüyorum ve birden şaşırıyorum. Bir yanımda ufacık bir kırıklık var. Onun iyi olması için ne kadar da dua etmiştim. Üzüldüğüm şey bu mu yani? Hayal kırıklığı yaşamak, umut etmek ve onun iyi olmasını istemek hepsini bir arada isteyemez miydim?

Biliyorum ki birçok şansım daha olacaktı bu konuyu açmak için. Sadece biraz daha zaman vermem gerekiyor. Yaklaşıyorum ve alnı ile saçları arasına bir öpücük bırakıyorum. O güzel saçlarına kan bulaşmış. Yavaşça kokluyorum saçlarını ve bu koku olmadan nasıl uyuyabileceğimi düşünüyorum. Kesinlikle çok kötü olurdu. Ona fark etmeden kapıldım çoktan. Bunu yeni anlamam ise tam anlamıyla bir klişe. Kız ölümün eşiğine gelir adam da onu sevdiğini anlar. Çünkü sevdiklerimizin değerini hayatları tehlikeye girince anlıyoruz. Nitekim ben de onu yaşıyorum işte. Çok korktum ama artık korkacak bir şey yok. O iyi ve geleceğim daha da güzel olacak.

Odaya yerleştikten sonra ona bakıyorum. Kocaman yatakta küçücük kalmış. Bu yüzden hemen yanına gidiyorum. Burada olmak hiçbir insana yakışmaz. O her zaman evcimen bir kız. Gerçi bunun adı kaza, her insanın başına gelebilir. Şu an durumu abartmaktan başka yaptığım bir şey yok cidden. Yatağa oturup elini tutuyorum.

"Nasıl oldu tekrar anlatır mısın?"

Bana iç geçirerek bakıyor ama tekrar duymak istiyorum çünkü o zaman bende de bir haller var. Endişe halinden bahsediyorum. Komada olmak gibi bir şeydi. Kaygı ruhun kanseri gibidir. Sizi sürekli bir kara delik gibi yutar durur. Nitekim Canfeda da o kara delik ile savaşıyor. Ayrıca dolaylı olsa da bende savaşıyorum onunla birlikte.

"Yerleri sildim ve yukarıya çıktım. Akşam yemekte ne hazırlayacağımı düşünüyordum. Dolapta yazdan attığım fasulye vardı. Onu çıkaracaktım ve yanına da pilav yapacaktım. Tam bunları düşünürken merdivenlerden iniyordum sonra ayağım kaydı. Bir anda kendimi yuvarlanırken buldum ve sonunda da başımı çarptım. Gerisini hatırlamıyorum." Tipik bir kazaydı işte. Neden bu kadar sorguluyorum emin değilim. Sadece çok korktum. Gerçekten sağlam korktum hani. Düşününce acaba o hamile olsa ne hissederdim sorusu da aklıma düştü sonuçta. Mutlu olurdum hele o iyi olunca daha da mutlu olurdum. Sonunda kendi çocuğumun takibini yapabilecek ve onun doğu anına şahit olacaktım ama yine beklemem en iyisi gibi görünüyor. Önemli olan o, bebek her zaman yapılabilir.

"Beni çok korkuttun."

"Bu kaçıncı söyleyişin. Bu arada komşu teyze moduna geçtiğini söylemeyi unuttun. Hani dizlerine vuracaktın ya."

"Şakası bile kötü ama şunu öğrendim; insan o an her şeyi yapabilir çünkü korkunun pençesindedir. Korku kendimizi koruma mekanizmamızdır. İnsanız sonuçta. Doktor falan dinlemiyor."

"Öğrendiğine sevindim. Kaygılı kişiler sürekli bu halde yaşıyor. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum ve onların acısını yürekten paylaşıyorum."

Ona yaklaşıyorum ve yanağına bir öpücük bırakıyorum. Göz göze geliyoruz ve bana gülümsüyor. Ben ise o gülümseyen dudaklara dudaklarımı bastırıyorum. Yavaşça tadını çıkartarak öpüyorum onu. Belki de *bir daha onunla*

böyle olamayacaktın diyor beynim ve hemen onu susturmak istiyorum. Düşüncesi bile bana acı vermeye yetiyor. Onun da benden farkı yok. Bana gerektiği gibi karşılık veriyor. Yavaşça ağızlarımız dans ediyor adeta. Birden kapı açılıyor ve hemen ondan ayrılıyorum. Deniz... Kapıyı çalmadan nasıl girebilir ki!

"Özür dilerim. Kapıyı çaldım ama..." diyor ve hemen kapıyı kapatıyor. Duymamış olmamız olası. Birden gülmeye başlıyorum onun utangaçlığı karşısında.

"Ne?" diyor ve omzuma vuruyor.

"Biz evliyiz sonuçta. Öpüşmek kadar doğal bir şey yok."

"Yakalanmadığında."

"Deniz yabancı değil. Ayrıca çocukları olduğuna göre o da yapmış demektir."

"Levent!" Gülüyor ama yine de bana kızıyor.

"Ne? Doğruyu söyledim." Doğruluyorum ve dışarıya çıkmak adına yürümeye başlıyorum. Deniz kapının önünde oturmuş. Beni görünce gülmeye başlıyor.

"Siz gayet iyi gidiyorsunuz."

"Deniz beni tanımıyormuş gibi konuşma."

"Hayır, artık farklı bir Leventsin." Göbeğime vuruyor yavaşça.

"Türk göbeği bile yaptın. Sırada ne geliyor?" İma ile karışık bakıyor.

"O cidden çok hamarat. Geçende bana bir gün sofrası hazırladı. Göbek orada olmuş olabilir." Birlikte gülüyoruz. Açıkçası arkadaşım ile bu konuları konuşmak bu kadar eğlenceli olmamıştı. Ben de evliyim adlı konuşma bu resmen. Önceden bu konularda bilgim yoktu. Dışarıdan duyduğum klişe laflar dışında tabii. Şu an o çok haklı. Göbeğim var, onun için çok endişelendim ve iyi olduğunu duyunca büyük bir rahatlama yaşadım.

"Olsun olsun. Ayrıca başka bir şey daha var. Sende de aynı sendrom. Bende de olmuştu adına itiraf edememe sendromu diyelim. Kendine itiraf edemiyorsun. Çoktan yakalanmışsın bile. "

"Neye?" Adım gibi bilsem de yine soruyorum.

"Aşk..."

"Bilmiyorum Deniz." Yüzüne bakamıyorum ve bende yere bakmaya başlıyorum.

"Bak bu bende de oldu. Kendini rahat bırak ya da itiraf et ve rahatla." Çaktırmadan yüzüne bakıyorum. Kesinlikle haklı duruyor. Garip olduğunun bende farkındayım ama yine de ağzımdan tam anlamıyla bir itiraf çıkmadı.

"Haklısın ama bu çok garip geçende ona söyledim. Bu aşk gibi dedim ama gibisi var işte."

"Hiç âşık olmadığın için olabilir mi acaba?" Bu konuda da haklı. Ben hep tek gecelik takılan biri oldum. Pek ilişki adamı değildim İşime olan aşkımı saymazsak tabii. İşim ve eşim çok başka konular. İşimi çok seviyorum ama Canfeda'yı da bazı yönlerden gerçekten seviyorum.

"Olabilir."

"Düşün ve taşın doğru yolunu bulacaksın." Birbirimize sarılıyoruz ve yavaşça sırtıma vuruyor.

"Geçmiş olsun." Ayrıldığımızda yüzüme bakıyor. Çünkü düşünceli olduğumu çok iyi biliyor.

"Teşekkürler kardeşim. Geldiğin için yanımda olduğun için."

"Biz hep beraberdik ve hep de öyle olacak." Gülümsüyorum. İyi ki onun gibi bir arkadaşa sahibim. Giderken arkasından bakıyorum ve düşünceli bir şekilde içeriye giriyorum. Canfeda son derece sıkılmış görünüyor.

"Böyle duracak mıyız yani?"

"Bu bir önlem Canfeda. Bir şey olmasa bile."

Sabaha kadar böyle sıkkın bir şekilde geçiyor. Ben ise Deniz'in söylediklerini düşünüyorum. O kesinlikle haklı buna bir ad koymam lazım artık. Rahatlayacağımı da biliyorum ayrıca. Neden bu kadar bekliyorum ki sanki? Geçende yarı da olsa itiraf etmiştim. Eve giderken de böyle düşünceliyim. Canfeda bunu fark ediyor ama bir şey sormuyor. İçim rahatlıyor bu davranışı nedeniyle. Gece uyumadığımız için direkt yatak odasına çıkıyoruz. Üstünü değiştiriyor ve rahat yatağımıza yatıyor.

"Sen de gel hadi!" Bu isteğini biraz şaşırarak karşılıyorum.

"Hemen geliyorum," diyorum ve üzerimi hızla değiştiriyorum. Yatağa girdiğimde hemen başını göğsüme yaslıyor.

"Biliyor musun artık şanslı olduğumu düşünmeye başladım."

"Sebebi nedir?"

"Tabii ki sensin. Şu an kendimi mutlu ve güvende hissediyorum. Ayrıca huzur da ekleniyor ve bambaşka bir hal alıyor. Tıpkı hafif güneş altında çiçekli bir alanda yatmak gibi." Gülümsüyorum çünkü itirafı beni beklenmedik bir şekilde mutlu ediyor. Ben başka bir şekilde tanımlıyorum bunu. Cevabını vermek için başını kaldırıyorum ve onu öpmeye başlıyorum. Kısa sürede öpücük derinleşiyor ve çıkılmaz bir hal alıyor. Parmakları omzumda ve boynumda dolaşıyor. Daha fazla ileri gitmemek için duruyoruz.

"Levent..." diyor nefes nefese.

"Evet."

"Beni böyle öpmemeliydin?"

"Nasıl?"

"Seksi işte. Seks yapma isteği uyandırıyorsun." Gülmeye başlıyorum ama haklı. Şu an bende bunu geçiriyordum aklımda. Artı ve eksilerini tartışıyordum ama bu halde kesinlikle olmaz. Bir iki gün daha sabredebilirim.

"Tatlım aynı duyguları paylaşıyoruz ama şimdi olamayacağını düşünüyorum."

"Bende ama istemekten geri duramıyorum." Ondan beklenmedik açıklamalar beni cidden şaşırtıyor. Daha geçende değişik korkuları olan karım şimdi bana büyük bir istek ile yaklaşıyor. Birden aklıma bir şey geliyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Dinliyorum." Merakla suratıma bakıyor. Yutkunuyorum ve anlatmaya başlıyorum.

"Küçükken babaannemlerin evinde yan yana iki ağaç vardı. Biri kayısı diğeri de badem ağacıydı. Küçükken iki-

sini ayırt edemezdim. Çağla zamanı geldiğinde o yeşillerini yerdik ve babaannem çok kızardı. Çünkü badem olmasını istiyordu. Erik sever misin?"

"Evet sevmeyen var mı ki?"

"Eminim vardır. Ben çok severim. Öyle ki küçükken kayısının yeşil kısmı aynı çağlaya benzediği için onu yerdim ama tadı aynı erik gibiydi. Aslında o çağla değildi erik de değildi sadece kayısıydı. Besleyici bir meyveydi. Hiç popüler değildi ama aslında çok önemli bir besindi." Cidden saçmalıyorum resmen. Ne diyorum ben Allah aşkına!

"Biliyorum çok saçma ama benim için bir kayısısın. İlk başta seni çağla sandım tanıdıkça erik oldun ve sonra ise kayısı olduğunu öğrendim. Yani seni sevmeye başladım. Erik gibi çok sevdim seni. Kayısı gibi iyi geldin bana." Birden gülmeye başlıyor.

"Biliyorum saçma ama benim için çocukluğumdaki hatıra kadar değerlisin. En iyi hatıralar kesinlikle çocukluk hatıralarıdır. Ayrıca kayısı ve erik önemlidir. Önemini de kabız olanlar bilir. Annen sana bir komposto kaynatır ve sen de içersin sonra sorun çözülmüş olur." Daha da gülmeye başlıyor ama sağlıkçıyım sonuçta bana artık komik gelmiyor.

"Felsefe ve saçmalamak arasında gittin geldin ama benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Umarım bir gün anlarsın."

"Anladım bile."

26

Ona kahvaltı hazırlamak için aşağıya iniyorum. Şu an yukarıda mışıl mışıl uyuyor. Merdivenlerden inerken düştüğü yerde bulaşan kocaman kan lekesini görüyorum. Cidden buradan düşüp de kafasında hasar kalmaması bir mucize gibi. Allah korudu. Yine korku dolu hayaller aklımı kaplıyor ve düşünmemeye çalışıyorum. İlk önce şu kanı silmem gerek. Temizlik malzemelerini almak için banyoya giriyorum. Dolaptan bezi alırken çocukluğum aklıma geliyor. İlk defa yaptığım temizlik... Açıkçası o yıllara da dönmek istemiyorum. Annem ile ilgili iyi hatıralarım yok. Maalesef yataktan kalkamazdı hep uykusu gelirdi ilaçlar yüzünden. Sersem gibiydi ama yine de iyileşti ve eski sağlığına kavuştu. Bundan babaannemin ölmesinin de büyük bir payı var.

Bez ile yerleri iki defa sildikten sonra banyoya tekrar dönüyorum. En azından o kötü olaylar bana kendi kendime yetebilmeyi öğretti. Mutfağa geçtiğimde normal düz bir kahvaltı hazırlıyorum. Endişe vücudumu terk etmiş değil. Biraz ellerim titriyor. *O eller bir daha neşter tutamayacak doktor.* Aklım her zamanki gibi boş durmuyor. Anlamadığım ben ne zamandır bu kadar kapsamlı düşünüyorum. *Evli olduğundan beri salak.* Teşekkürler beynim tam zamanında yine devreye girip beni şaşırtmayı bildin.

Evli olduğumdan beri bir sorumluluğum oldu. Hatta birkaç sorumluluk bile denilebilir. Sonuçta artık bir eşim. Başıboş değilim eve gelmem ve onunla vakit geçirmem lazım. Bekârken yaptığım gibi lay lay lom bir hayat yok ortada. Biraz özgürlüğünü ona veriyorsun ama bekârken de özgür değildim. Nefes alamıyordum sürekli bir bulantı hali vardı. Şimdi ise ortam daha net. Bulantı yok, bunaltı yok. Daha sağlıklı düşünebiliyor ve hayata karşı daha

azimle bakabiliyorum. Bu da evliliğin hanesine kocaman bir artı yazıyor. Ona ettiğim garip itirafı gerçekten anladı mı emin değilim. Bazen böyle saçma ve parlak fikir üretebiliyor aklım. Şimdi bile görsem o olgunlaşmamış kayısıyı yerim. Hâlâ çok seviyorum. O da benim üç evreli kayısım işte. Hayatın üç evresi gibi. O da benim olgunlaşma evrem. Bir şekilde karşılaştık ve oldu işte. Sonuçta onu bana getiren korkuları olmamış mıydı?

Her şey hazır olunca yukarıya çıkıyorum. Odaya girdiğimde uyuyan yüzüne bakıyorum. Yavaşça yanına oturuyorum ve ellerim saçlarına gidiyor. Yavaşça yarasına dikkat ederek okşuyorum. Şu an bir melek gibi çok masum duruyor. Onun içinde barınan korunmaya muhtaç bir kız çocuğu var. İşte o çocuğu koruyan kişi ben seçilmişim gibi hissediyorum.

"Canfeda..." İsmini söylüyorum uyanması için ama uyku daha tatlı geliyor ve biraz gözünü açtıktan sonra tekrar kapatıyor.

"Hadi bir şeyler yiyelim sonra tekrar uyursun."

"Tamam."

Kalkarken bir an duruyor.

"Ne oldu?" Yarasını gösteriyor hemen. Acımış olmalı. Hemen yaklaşıp ona sarılıyorum.

"Geçecek, hatta dikişlerini ben alacağım."

"Acıtacak mısın?"

"Sana nasıl kıyabilirim ki?"

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve kalbimin ritminin hızlandığını hissediyorum.

"Galiba senin kayısın olma fikrin hoşuma gitti." Gülümsüyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük bırakıyorum. Elinden tutup ayağa kaldırıyorum.

"Sen aşağıya in ben geliyorum."

"Tekrar düşme sakın." diye hemen uyarıyorum muzip bir tonda.

"O iğne acısını bir daha çekmek istemem."

"Sence de biraz tatlı bir canın yok mu? Yani doğum ağ-

rısının yanında bu biraz hiç kalıyor. O zaman ne yapacaksın?"

"Doğum yapacağımı kim söyledi?" Birden soğuk bir tutum alıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Ben söylüyorum. Er ya da geç bu olacak Canfeda. Kabul etsen fena olmazdı."

"Ben istemezsem asla olmaz. "

"Bal gibi de istiyorsun işte. Neden? Sorun ne cidden merak ediyorum. Aptalca korkuların mı? "

"Evet, aptalca korkularım. Şimdi defol şuradan. Senin bir şeyini istemiyorum. Kendim yapar yerim." Bir şey demek için ağzımı açıyorum ama beni kapı dışarı edip kapıyı yüzüme kapatıyor. Şimdi ben ne dedim ki! Biraz fazla dayatmacı ve maço mu konuştum acaba?

Aslında yapmak istediğim bu değildi. Aşağıya inip tekrar düşünmeye başlıyorum. Açıkçası artık canım yemek istemiyor. Neden biraz daha ılımlı yaklaşmıyor ki?

Aşağıya iniyor merdivenlerden ve birden düştüğü yere bakış atıp geçiyor. Şu an trip atma modunda. Hiç yüz vermiyor ve mutfağa gidiyor. Tek başına bir şeyler hazırlayıp mutfakta yiyor. Sinirlerim geriliyor. Ne yapmaya çalışıyor bu kadın? Masayı topluyorum somurtarak. Onunla iki medeni insan gibi oturup konuşacağım. Hatta bir plan bile yapacağız. Tabii hayalimde de kalabilir bu durum ama bugün çözmek için fazla istekliyim. Biraz bencil olabilirim belki yapabileceğim bir şey yok. İkimiz de rahatlamış olacağız.

Mutfak masasına tam karşısına oturuyorum.

"Bak Canfeda ikimiz de yetişkin insanlarız. Çocuk gibi trip atma lüksümüz yok."

"Çocuk gibi mi?" Ayağa kalkıyor ama hemen onu kolundan çekerek engelliyorum.

"Konuşacağız."

"O konu çoktan kapandı."

"Hani biraz da olsa yenmeye başlamıştın. Ben bir şey olmayacağını biliyorum. Ayrıca istediğin kadar test ne istersen yaparım. Aylık muayene bile. Ne istersen işte."

"Levent bu konu çok karmaşık."

"Karmaşık olan bir şey yok. Bizim gibi otuzunu geçmiş insanlar endişe bile ediyorlar. Canfeda yıllar çok hızlı geçiyor. Neden denemiyoruz? Ben ne kadar uğraştırıcı olursa olsun senden bir tane daha isterdim." Bir an gülümsüyor ama sonra tekrar soğuk haline bürünüyor.

"Levent lütfen bana baskı yapma. "

"Yapmıyorum sadece biraz düşünmeni istiyorum. Ben cidden artık kendi çocuğumun doğmasını izlemek istiyorum."

"Tek neden bu belki de; o tatmini yaşamak çünkü yıllardır başkalarının bebeklerini doğurtuyorsun."

"Saçmalama öyle bir şey yok. Tabii ki çocuğum olsun istiyorum çünkü bu hayata benden bir parça bırakmak istiyorum. Dün ölümün eşiğinden döndün haberin yok."

"Gördün mü işte? Ölüm bu kadar yakın işte. O zaman o bebeklere ne olacak? Annesiz büyümenin acısını mı çeksinler? Bir bok bildiğin yok Levent! Lütfen daha fazla konuşma."

Bu sefer onu durdurmuyorum çünkü sinirlendi ve ilk defa ondan bir argo kelime duydum. Belki de o haklı. Bir bok bilmiyorum. Ne annesiz ne de babasız büyüdüm. Onun acısı çok derinde, bu yüzden bu kadar zor ona ulaşmak. Neden kolay bir şey yok sanki? Şu an bir kolaylık isterdim hayatımda. Onu ikna etmek veya acısının bir miktarını ondan almak ne kadar da güzel olurdu. En azından tek başına hissetmezdi kendini bu konuda. Biraz da onu anlamış olurdum ama maalesef şu an ona ulaşmak imkânsıza eşdeğer.

Peki imkânsıza inanır mıyım? Elbette inanmam çünkü yaşamaz dediğim bebeklerin yaşadığını kendi gözlerimle gördüm. Hayata dönen anneler de en iyi örneklerden biriydi. Kararımı veriyorum ve yukarıya çıkıyorum.

Odanın kapısını kararlı bir şekilde açıyorum.

"Ben varım işte." Bir an ne dediğimi anlamaya çalışarak bakıyor bana.

"Ne? "

"Artık yalnız değilsin ben varım yanında. Seni korumak sevmek ve birlikte bu hayatı geçirmek için ben varım. Acını paylaşmak o yalnızlığı kalbinden söküp almak istiyorum. En azından denemek istiyorum. Bu yüzden bana yardım etmelisin Canfeda." Şaşırıyor ve gözleri açık bir şekilde bakıyor.

"Sevmek?"

"Hâlâ anlamadın mı? Seni seviyorum işte. Acını paylaşacak kadar hem de." Gözleri doluyor ve sonra kalkıyor ve bana sarılıyor.

"Ciddi değilsen seni öldürürüm."

"Ölmek umurumda bile değil."

Gülümsediğini hissediyorum ve ona daha farklı bir bakış açısıyla sarılıyorum. Sevdiğine sarılmak... Âşık olduğum kadın... Çok farklı hissettiriyor. Sanki bir fırının önünden geçerken o kokan taze ekmek kokusu gibi, hayatımı tazeleyecek yeniden başlatacak bir başlangıç.

Sarılıyoruz ve uzun süre öyle kalıyoruz. Mutlu hissediyorum huzurla doluyorum. Bunun nedeni karşımda duran kadın. Hiç ummazdım ama oldu bir şekilde. Bir kere daha görücü usulünün getirdiği avantaj ortaya konuldu. Galiba birbirinizi keşfetmeniz önceden tanıyıp daha doğrusu tanıyamayıp sevdiğim kişi bu muymuş yani demekten daha iyi. Anne baba sözü dinlemenin yararları da böyle ortaya çıkıyor. Gerçek şu ki; onu cidden seviyorum. Onunla olunca mutlu oluyorum, üzülünce ben de üzülüyorum. Sevinince ben de seviniyorum. Detaylar bir araya gelince kocaman harflerle sevgi sözcüğü çıkıyor. Bu yüzden de artık ona söylemenin vakti gelmişti diye düşündüm ve söyledim. Ayrıca çocuk konusunu da daha detaylı konuşmak istiyorum onunla.

Ona bakarken telefonum çalıyor. İstemeyerek ayrılıyorum ve arayan kişiye bakıyorum. Annem... Ben onlara telaş yapmasınlar diye haber vermedim ama annemin istihbarat aldığı birinin olduğunu tamamen unuttum. Nihal haber vermiş olmalı.

"Efendim anne..."

"Levent! Bize nasıl haber vermezsin? Kızım ölümden dönmüş ve haberimiz yok." Çok sinirli ve kızgın.

"Anne telaşlandırmak istemedim. Canfeda gayet iyi durumda. Ayrıca siz yurtdışına çıkmıştınız. Tatiliniz bozulmasın istedim. Teyzem nasıl?" Hemen konuyu değiştirmek istiyorum ama nafile. Küçük teyzem Londra'da yaşıyor ve annem onu ziyarete gitti babamla. Haber versem telaş yapıp ilk uçakla gelecekti ve tatili mahvolacaktı.

"Konuyu dağıtma. Biz geliyoruz."

"Tamam anne." En iyisi suçumu kabullenip uslu uslu durmak. Çoktan telefonu yüzüme kapattı bile. Annemin bu depresif durumlarına alışmış olmam gerekirdi.

"Annen mi?"

"Çok kızmış."

"Sesi buraya kadar geliyordu." Bu halimle resmen eğleniyor.

"Üzerimi değiştirsem iyi olur. Böyle pijama ile çıkmak yakışık almaz."

"Tamam rahatına bak," deyip aşağıya iniyorum. On beş dakika sonra annemler geliyor. Kapıyı açar açmaz annem söylenmeye başlıyor ve sıkkın bir yüzle onu dinliyorum.

"Hiç haber verilmez mi? Nerede kızım?"

"Buradayım annecim." Canfeda yavaşça merdivenlerden iniyor. Ayrıca *annecim* lafı da dikkatimden kaçmıyor.

"Şükürler olsun kızım. İyi misin?"

"İyiyim iyiyim. Küçük bir kaza işte." Anneme gülümseyerek bakıyor ve iyiyim mesajı vermeye çalışıyor.

"Zuhal, kızımız gayet iyi görünüyor." Babam araya girince biraz rahatlıyorum.

"Ben bir çay koyayım."

Canfeda mutfağa giderken annem de arkasından gidiyor. Biliyorum ki Canfeda yanmış durumda şu an. Annem onu sıkıştıracak. Her defasında bir şey yok mu diye sorup duruyor. Ben de lafı değiştirmeye çalışıyorum. Şunu gördüm ki Canfeda'yı tedavi etmek gerek. Büyük bir uğraş ile

o korkunun üzerine gitmesini sağlamalıyım. Bu da ancak birbirimize güvenirsek olur. Çay koymadan gelirken Canfeda'nın suratı hiç iyi görünmüyor. Yüzüne bakıyorum ama pek iç açıcı değil.

"Eee kızım kreş işi nasıl gidiyor?"

"İlahi Selim sen de hemen kıza bunu soruyorsun? Daha yavrum kendini yeni topluyor."

"Dün gittim ve az kalmıştı. Yakında açacağız inşallah." Kreş söz konusu olunca ağzı kulaklarına varıyor. Sonuçta hayali gerçek oluyor bir şekilde.

"Sevindim. Bir sorun olursa bana telefon etmekten çekinme."

"Tabii ederim." En azından hava güzelleşti diye düşünürken annem bombayı patlatıyor.

"Bakın size ne aldım?"

Bir torbanın içinden bir paket çıkarıyor. Paketi görünce iç geçiriyorum. Zıbın takımı almış. Böyle pembe çizgileri olan şirin bir şey. Açıkçası görmemle gülümsüyorum çünkü çok hoşuma gidiyor. Tam da annemden beklenen bir davranış.

"Anne bunun için biraz zaman var."

"Ne zamanı Levent?" İkiniz de otuzunuza gelmişsiniz. Bak Nihal kızıma, ikiz doğurdu üstüne bir tane daha doğuracak. Ben de artık torun sevmek istiyorum. Nur'un beş tane torunu var ama benim bir tane bile yok."

"Anne Çağla o özlemini giderecek. "

"Sen benim ilk göz ağrımsın. İlk senden beklerdim ama nasip değilmiş. Canfeda kızım da gayet sağlıklı. Hiç beklemeyin bence." Canfeda sinirlendi bunu görebiliyorum ama büyükleri diye sesini çıkarmıyor.

"Ben hazır değilim. Levent de gayet bana sabır gösteriyor. Biz istemeden de baskı görmek istemiyorum. Zuhal Anne lütfen bu konuyu bir daha açmazsan sevinirim."

"Ama kızım..." Hemen lafa girip sözünü durduruyorum.

"Anne lütfen bu bizim hayatımız. Çocuğumuz olur daha bak genciz."

Annem memnuniyetsiz bakışlar atıyor. Hiç hoşuna gitmedi. Hatta biraz kırıldı gibi ama yapacak bir şeyim yok. İkisinin ortası ancak bu şekilde olurdu ki zaten ben anneme de katılıyorum ama şu an Canfeda'yı korumak zorundayım çünkü onu kazanmak çok daha zor. Ayrıca üstüne gittikçe geri tepmeye başladı.

"Al bunu sakla o zaman." Annem elindeki zıbını Canfeda'ya uzatıp gülümsüyor zoraki bir şekilde. Canfeda da alıp yanına koyuyor.

"Hasta ziyareti kısa olurmuş." Babam ayağa kalkınca annem de kalkıyor ve onları geçirmek üzere arkalarından yürüyoruz. Ne var ki kapı açılınca Nihal Deniz ve ikizleri görüyoruz. İkizlerin ellerinde çiçekler var. Tam da Deniz zile basacakken kapıyı açmışız.

"Ay benim miniklerim gelmiş."

"Zuhal Teyze!" Umut her zamanki şirinliği ile anneme sarılıyor. Annemle ikizler arasında müthiş bir ilişki var. Annem onları çok sevdiği için çocuklar da ona aynı şekilde karşılık veriyor düşünceme göre.

"Öğretmenimi ziyarete geldik."

"Oy sana kurban olsunlar." Annem Umut'un saçlarını okşuyor. Yandan iki kuyruk yapılmış ve şirinliğine şirinlik katılmış.

"Maviş oğlumda buradaymış," deyip sıra Erdem'e geliyor.

"Ay güzel kızım benim. Nasıl da güzelleşmişsin. Hamilelik sana çok yakışıyor. Maşallah." Nihal'e de hayranlığını gösterdikten sonra annemler gidiyor. Canfeda bu olaya karşı çok sinirleniyor. Hatta bir an Nihal'e öyle bakışlar attı ki kıskandığını düşündüm.

"Canım toparlamışsın kendini. Deniz söyleyince çok korktum." Allah'tan Nihal fark etmedi veya görmezden geliyor da olabilir.

"İyiyim Nihal."

"Çok şükür."

Hep birlikte salona geçerken ikizler bir ağızdan 'Geçmiş

olsun öğretmenim' diyorlar. Canfeda'nın morali bir nebze olsun düzeliyor. Yine de pek parlak değil. Nihal koltuğa oturacakken zıbını görüyor.

"Ne kadar da şirin bir şey bu," diyor. Hamilelik hormonlarından olsa gerek gözleri yaşarıyor bir anda ve nefes almaya çalışıyor. Onu yakından tanıyan biri olarak anlıyorum. Duygularını uç noktalarda yaşayan biri çünkü.

"Sana hediye edeyim onu." Duyduğum karşısında buz kesiliyorum.

"Ya çok teşekkür ederim ama gerek yoktu."

"Olsun Nihal hem hediye vermek sünnettir." Hiç de o düşüncede değil. Bunu biliyorum kesinlikle. Annem eğer bunu duyarsa çok kırılır. Neden yaptığı da gün yüzü gibi ortada. Annemden intikam almak istiyor. Ayrıca Nihal'i de çok kıskandı bunu bizzat gözlerimle gördüm. Bu Canfeda tanıdığım Canfeda'ya hiç benzemiyor.

Canfeda'nın yaptığı kabul edilebilecek bir şey değil kesinlikle. O hediyeyi Nihal'den almam gerekli. Ona anlatınca eminim ki kendisi verecek bana. Annem görürse olacakları tahmin bile edemiyorum. Ayrıca Canfeda'ya da inanamıyorum. Bunu nasıl yapabilir aklım almıyor. Bu kadar bencil olduğunu bilmiyordum. Aslında bilmem gerekirdi değil mi? Denizler gittikten sonra yüzüm beş karış büzüşüyor. Kızdığımı ona göstermek istiyorum. Bu kadar müsamaha yeter artık.

"Bunu nasıl yapabildin?" Bakışlarını hemen kaçırıyor ve başka bir yöne bakmaya başlıyor.

"Sen annemin aldığı hediyeyi Nihal'e vererek neyi amaçladın? Adım gibi eminim onu deli gibi kıskandın."

"Kıskanmadım!" Yüzüme kızgınlıkla bakıyor ama umurumda değil.

"Kıçıma anlat Canfeda."

Duyduğu kelime ile şaşırıyor ama şu an nazik olacak değilim. Üzüldüm ciddi anlamda. Annem onu alırken ne heyecanla aldı belki de. Şu an aklımda canlandırabiliyorum. Kadın haklı ama tüm suç bende kesinlikle. Ne bek-

liyordum ki sırılsıklam âşık olmayı mı? O sadece peri masallarında oluyordu ve benim hayatımda peri masalına yer yoktu. Yeterince gerçekçi bir iş yapıyordum.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın." Asık ve üzgün suratla yukarıya çıkıyorum. Annemin görmemesi gerek. Belki de eski haline bile dönebilir. Asla bu riski almam. Asla onu üzmek istemem. Elim direkt telefonuma gidiyor. Nihal ikinci çalışta hemen açıyor.

"Nihal biliyorum ayıp ama bunu yapmam gerekiyor."

"Ne oluyor Levent?"

"Hediyeyi geri alabilir miyim?"

"Bir şeyler döndüğünü hissetmiştim zaten."

"Annem aldı o takımı ve Canfeda hâlâ aptal takıntılarının ağında. Bir şey de yapmıyor."

"Sakin ol, kızı da üzme sakın. Üstüne gitme çünkü sağlıklı düşünemiyor. Onu anlayabiliyorum Levent."

"Ben... Ben cidden kırıldım Nihal. Bunu yapması..."

"Bir de erkek olacaksın. Ne takıyorsun ki? Hallolur ben de girerim araya."

"Açıkçası işe yarar mı bilmiyorum."

"Merak etme onunla iyi arkadaş olacağız."

"Umarım." Arkamı dönüyorum ve aniden onu yakalıyorum. Kapı aralık ve oradan beni dinliyor. Umurumda da değil hani. Dinlerse dinlesin.

"Demek aptal takıntılarım ha! Aptal olan benim zaten. Beni sevebileceğini düşünmek asıl aptallık. Belki bana cidden değer veriyordur diye düşündüm ama Nihal kadar bile değerim yok benim." Hayda, iş başka bir boyuta geçiyor artık.

"Saçmalıyorsun."

"Doğru ben sizin kadar zeki olmayabilirim senin kadar havalı bir mesleğim olmayabilir. Sen Hale'yi hak ediyorsun beni değil." Bu resmen son dakika golü yemek gibi bir şey. Bu da nereden çıktı şimdi? Ağlamaya başlıyor ve bir an yelkenleri suya indiriyorum. Ağlayan kadınlara dayanamıyorum maalesef.

"Ağlama! Öyle bir şey yok." Dinlemiyor bile. Öylece yatağa oturdu ve sessizce ağlamaya çalışıyor ama başaramıyor. Bir an kendimi suçlu hissediyorum ama suçlu olan ben değilim o. En iyisi üstüne gitmemek.

"Benim mesleğim ne kadar kutsalsa seninki de kutsal. Bu konuda asla böyle düşünmemelisin. Nihal uzun zamandır arkadaşım ve bir hukukumuz var." Yere bakıyor ve yaşlar gözünden düşmeye devam ediyor. Derin bir nefes alıyorum. Bunu da aşacağız. Kendime telkinler veriyorum.

"Onun kadar bile değerim yok."

"Canfeda aşıyorsun!"

"Söylesene!" İçime garip bir şey oturuyor. Ağzımdan bir şey çıkmıyor ki çıkmasını istiyorum.

"İşte bu kadar Levent." Daha da ağlamaya başlıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum.

"Beni sadece kullanıyorsun. Bir oyuncak gibi, günü gelince atılacağım."

"Öyle bir şey yok."

"Neden yüzüme bakamıyorsun?" Başımı kaldırıyorum ve istediğini yerine getiriyorum.

"Bakıyorum işte."

"O kadar sahtesin ki..."

"Yeter!"

Artık burada kalamam. Montumu alıyorum dolaptan ve hızla odadan çıkıyorum. Yoksa onun kalbini kıracağım. Bu kadar ileri gitmemeliydi. Dışarısı çok soğuk kış iyice kendini belli etmeye başlıyor. Biraz kendime getiriyor beni. Ne yapacağım şimdi? Elim cebime gidiyor ve direkt Deniz'i arıyorum. Hemen açıyor.

"Deniz dışarıya çıkabilir misin?"

"Kavga mı ettiniz?"

"Evet ve kendimi bok gibi hissediyorum."

"Tamam geliyorum. Azıcık kafaları dağıtalım."

"Nihal eve almaz seni sonra." Gülüyor.

"Bir yolunu bulurum." Şu an bir arkadaşa deli gibi ihtiyacım var.

Deniz ile onların otelin barında buluşuyoruz. Çoktan içkimi yarıladım bile.

"Neden ona itiraf edemedin?"

"Bilmiyorum Deniz. Dilim kilitlendi sanki. Bir şey diyemedim. Üzüldü."

"Üzülür tabii. Hediyeyi Nihal'e vermesi hoş olmamış tabii ama yine de onun açısından da bakmak lazım. Bu yaptığın onu çok yaralamış olabilir. Levent görüyor musun bilmiyorum ama onun bir baba sevgisine ihtiyacı var. Korunup kollanmaya bir şekilde cesaretlendirilmeye. Hiç düşündün mü baban olmasa ne olurdu diye."

"Bilmiyorum... Kendini ezik gibi hissetti. Neden böyle oldu?"

"Çünkü annen ile Nihal'in arası iyi. Ona kızı gibi davranıyor ve bebeklerimize olan ilgisini de gördü. Doğal olarak o ilgiden dolayı kıskandı. Bir de Zuhal Teyze ona karşı gelince bu baskı daha da arttı."

"Annem onu da kızı gibi görüyor." Tek kaşını kaldırıp bana bakıyor.

"Bir torun verse işte o zaman kızı gibi bakabilir ama daha birbirlerini tanımıyorlar."

"İş hep bana düşüyor yani."

"Yani, ikisinin arasında köprü olman lazım. İkisinin de dilinden anlaman gerek." İçkimin kalanını da içiyorum. Biraz beni rahatlattı.

"Keşke siz de bir müddet annenler ile yaşasaydınız. Bence bu çok iyi olurdu. Baban ile araları gayet iyi diyorsun. O desteği ve sevgiyi daha da hissederdi."

"Annem çok baskı kurardı böylesi daha iyi oldu. Baskıya karşı dayanıklı değil."

"O zaman ilk önce kendine söyle. Onu seviyor musun?" Düşünüyorum.

"Sabah onunla uyanmayı seviyorum, bana yemek hazırlamasını, onunla sevişmeyi, gülümsemesini, mutlu görmeyi seviyorum. "

"Başka..."

"Onu korumak istiyorum bu onu tanıdığımdan beri var zaten."

"O zaman git gönlünü al kızın. Şu hediye meselesi için de üzgün olduğunu söyle ve suçunu hatırlat. Bir anlık sinirle yaptığı belli zaten. Kıskançlıkta tuzu biberi olmuş."

Birlikte bardan çıkıyoruz ve Deniz'in dediklerini düşünüyorum. Kesinlikle haklı. Canfeda sandığımdan daha kırılgan ve baba sevgisinin eksikliğini çekiyor. Bu yüzden de hayata karşı güvensiz bakıyor. Birden onu kafamda canlandırabiliyorum. Hayattaki tek dalı annesiydi ve onu zamansız bir şekilde kaybetti. Uçurumun dibinde çünkü tutunacak kimsesi yok. Kayması an meselesi ve bende buna çanak tutuyorum resmen. İlk önce annem ile konuşup onu bu konuda yumuşatmalıyım. Canfeda'nın ne kadar da bu konuda hassas olduğunu öğrenmeli. Canfeda da annemin aceleciliğini anlamalı.

27

Eve geldiğimde sakinleşmiş durumdayım. Deniz ile konuşmak kesinlikle bana çok iyi geldi. Acaba aynı etki Canfeda da var mı? Bunu görmek için yukarıya çıkıyorum. Odaya girdiğimde onu yatağın üzerinde otururken buluyorum. Hemen gözlerini bana çeviriyor. Havayı koklamaya başlıyor. Galiba alkol kokusunu aldı.

"Bir de kadınlarla kafa dağıtmaya mı gittin?"

"Deniz'i kadın sanıyorsan öyle." Şu an hiç uğraşacak halim yok. Yarın yüzü geçik hastaya bakma ihtimalim varken uyumam gerek. Yoksa bu moralsizlikle pek iyi geçeceği söylenemez.

"Deniz ile miydin?"

Bir an içinin rahatlaması yüzüne vuruyor. Ne sanıyordu ki, hemen başka bir kadına koşacağımı mı? Sorusunu cevapsız bırakıp üzerimi değiştirmek adına dolaba yöneliyorum. Üzerimi değiştirirken gözleri üzerimde bir şeyler demek istiyor ama diyemiyor gibi bir hali var. Kendimi yatağa bıraktığımda da bakmayı sürdürüyor ama sanki hatasını anlamış gibi. Değişik bakıyor çünkü. Şu an kafam biraz rahat ve uyku da çok çekici gelmeye başlıyor.

Sabah erkenden kalkıyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum ve kahvaltı etmeden evden çıkıyorum. Canfeda bozuluyor ama sesini de çıkarmıyor. Hastaneye girmeden bir kahve alıyorum. Tahmin ettiğim gibi kapımın önü her zamanki gibi dolu. Hastalarımın olması güzel ama çok yorucu olduğu gibi bir gerçek de var. Odam havalandırılmış, bunu içeriye girdiğimdeki temiz havadan anlayabiliyorum.

"Günaydın,"

"Günaydın hocam."

"Kaç kişi?" Bu soruyu sormaya korkuyorum. Sekreterim sistemi kontrol ediyor.

"Şu an yetmiş dört."

"Muayeneyi kapatsınlar."

"Tabii hocam."

Derin bir nefes alıp ilk hastamın gelmesini bekliyorum. Aklım Canfeda da . Dün gece korkmuş görünüyordu. Eve gidince onunla konuşmalıyım. Yoksa içim rahat etmeyecek. Düşüncelere dalmışken hastam da geliyor. Kendimi toparlıyorum ve onu dinlemeye başlıyorum.

"Ara kanamam oldu ve açıkçası korktum." Hemen hastanın yaşına bakıyorum. Kırk yaşında.

"İyi olmuş geldiğiniz. İçeriye geçin muayene edeyim." İşim beni her zaman rahatlatıyor çünkü severek yapıyorum. Her kadın gibi hastam da ürküyor ama kafasındaki endişe daha büyük. Ona zaman verip muayene odasına geçiyorum. Korkulacak bir şey yok.

"Önceden hiç kist saptandı mı sizde?"

"Hayır, yani bildiğim kadarıyla yoktu."

"Vücut bazen buna benzer kistler üretir ömürleri kısa olur ve iki adet arası da erir. Muhtemelen kanamanız bundan kaynaklı. Korkacak bir şey yok. İçiniz rahat olsun temiz."

Karnımda garip bir his var. Bu hissi biliyorum ama görmezden gelmeye çalışacağım. Maalesef korktuğum başıma geliyor ve ağrı kendini arttırıyor. Su içmeye özen gösteriyorum. En son dayanamadığımda ise ilaca başvurmak zorunda kalıyorum.

"Bana Dolorex bulabilir misin?"

"Atağınız?"

Başımı sallıyorum ve sekreterim hemen ilacı bulmak için yerinden kalkıyor. Dün canımı gereğinden fazla sıkmış olmalıyım. Ataklar zayıf anları kollar ve saldırmak onlar için kolaylaşır. Asıl sorun bu şekilde ne kadar dayanabilirim. Dolorex maksimum dört saat verecek bana.

Tekrar içmek de istemiyorum çünkü ağrı kesicilere ömrüm boyunca ihtiyacım olacak. Bir beş dakika sonra sekreterim ilacı önüme koyuyor. Ona minnetle bakıp hemen su ile ilacı içiyorum. Elimi karnıma bastırıp dişimi sıkıyorum. Birazdan geçecek... Birazdan geçecek...

"Acaba acilde iğne mi yaptırsanız?"

"Pek bir farkı yok. Neyse kafamı dağıtmalıyım. Hastayı çağıralım."

Dişimi sıkarak bir şekilde günü tamamlamayı başarıyorum. Eve gidince bir ağrı kesici daha alacağım çünkü dayanma sınırıma geldim. Öğle yemeği yiyemedim. Karnım da çok aç. Hatta kapıyı bile açmıyorum onun yerine zile basıyorum. Canfeda kapıyı açıyor ve birden bu halime şaşırarak bakıyor.

"Levent ne oldu?"

İçeriye adım atıyorum ama birden kokuyu duyuyorum. Keloğlan çorbası kokuyor burası resmen. Tarhanayı çok severim ama buğdaydan yapılma olanı. Hep bana çocukluğumu hatırlatır. Şu an karnım açken daha da çekici geliyor o koku bana. İçeriye geçiyorum ve aralık kapıdan masayı görüyorum. Sarma ve bir yemek var. Gönlümü almaya çalışıyor. Açıkçası bunu takdir ediyorum.

"Hâlâ kızgın mısın?" Yüzünde masum bir ifade var. Ayrıca ne olduğunu da anlamaya çalışıyorum.

"Değilim sadece atağım tuttu."

"Nasıl?"

"Karnım ağrıyor işte..."

Söylenmesi o kadar kolay ve aşina olmuş bir kalıp ki hafife alınacak kıvamda. Karnım ağrıyor çocukların bir numaralı yalanı ama ciddi bir karın ağrısı hiç de hafife alınacak gibi değil çünkü beni yatağa çivilemeyi biliyor.

"Hastalığın..." Sonunda ne demek istediğimi anlıyor.

"Biraz daha iyiyim ama karnım çok aç." Masaya bir bakış atıyorum.

"Senin için yaptım. Dün bana çok kızmıştın."

"Haklıydım ve canımı sıktığım için bu haldeyim."

"Üzgünüm."

Üzgün olduğunu görebiliyorum. Daha fazla üstüne gitmek istemiyorum. Yemek masasını görünce gözlerim kocaman açılıyor. Bezelyeli tavuk ve sarma var. Ayrıca salata ve cacık yapılmış. Bir de keloğlan çorbası.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Annene sordum." *Anneme sormuş!* Ciddi bir gelişmeye benziyor. Azıcık keyfim yerine geliyor. Demek ki onunla konuştu. Masaya oturuyorum ve bana hemen çorba koyuyor. Şu an en güzel hasta çorbası gibi kokuyor. O buğday ve yoğurdun kokusunu alabiliyorum.

"Beni şaşırttın."

"Hediyeyi Nihal'e vermem yanlıştı ama çok kızdım."

"Ve onu kıskandın." Utanıyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Araları çok iyiydi bilmiyorum."

"Daha birbirinizi tanımıyorsunuz ki! Nihal ile beş senelik bir geçmişleri var. Ayrıca emin ol kendi torununu çok daha fazla sever." Bir yudum alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Şimdiden iyi geldi bana.

"Olabilir ama... Ben annenle konuşmaya gittim." Hemen dikkatimi ona veriyorum.

"Dün yaptığım çocukçaydı ve ben neden ona anlatmıyorum ki dedim. Sonuçta bir anne beni anlayabilirdi."

"Peki ne oldu?"

"Bana hak verdi ama çok yersiz bir korku olduğunu düşünüyor. Annemin ölümünden kalan bir travma olarak tanımladı. Galiba haklı çünkü kendimi çok yalnız hissettim. Sahip olduğum tek ebeveynim de artık yoktu."

O an içimi hüzün kaplıyor. Asıl sebebinin ben de bu olduğunu biliyorum ama ilk defa kendini bu kadar açtığına şahit oluyorum. İçini çekiyor ve gözyaşlarını durdurmak istiyor. Sandalyeyi itip ayağa kalkıyorum ve yanına gidiyorum. Ayağa kalkıp bana sarılıyor.

"Artık yalnız değilsin Canfeda." Gözyaşları gömleğime akıyor ve onu sakinleştirmek için sırtını okşuyorum.

"Yanımda kimseyi istemedim çünkü annem beni böyle yetiştirmemişti. Babam gibi çok güçlü olmak zorundaydım. Yoksa annemin emeği boşa giderdi."

"Sen çok güçlü bir kızsın. Kim böyle ayakta kalmaya devam edebilirdi ki?"

"Bazen değilmişim gibi geliyor ve aptal şeyler yapıyorum."

"Çünkü insanız. Demirden yapılma değiliz, duygularımız var. Bizi insan yapan da bu zaten. Benim arkamda ailem olsa da kendimi yalnız hissediyordum. Hatta bunun farkında bile değildim hep kendimi çalışırken daha fazla çalışırken buldum. Çünkü boşluğu doldurmam gerekiyordu. Yoksa kendimi boşluğun içinde kaybolmuş bulacaktım. Ben çoğu zaman hep kendi fikirlerine önem vermiş biriyim. Dokuz sene ailemden uzak yaşadım. Belki hayatımın en güzel seneleriydi çünkü özgürdüm ama sonra büyüdüğümü hissetmeye başladım. Sorumluluklarımın bilincine ve benden daha fazla destek gören bir kardeşe sahip oluşumu gördüm. Babam hâlâ benim bir Jinekolog oluşumu kabullenmedi. Ataerkil bir toplumda ataerkil bir baba işte ama ben öyle değilim." Nedense ben de ona açılmak istedim. Ailemin olması dört dörtlük hayat yaşıyor olmam anlamına gelmiyor. Tabii ki onlar benim için paha biçilemezler.

"Meltem senin hakkında çok sabırlıymış dedi." Hafif neşeli bir ses duyduğum için geri çekilip yüzüne bakıyorum.

"Ne hakkında sabırlıyım?"

"Bilirsin işte..." Yüzü kızarıyor ve anlıyorum hemen. Gülümsemeye çalışıyorum.

"Yılların çapkını olmak da yürek ister yani. Bir de o yüreği yerinde tutma cesareti ister. Bende onu yaptım. Kendimi frenlemeye çalıştım."

"Sen öyle san." Birlikte gülmeye başlıyoruz ve ilk defa kendimi bu kadar rahat ve hafiflemiş hissediyorum.

Geceye doğru ağrı tekrar kendini gösteriyor. Hiç böyle

olmamıştı. Gerçi bu zamana kadar kafama takacağım bir durum gelmemişti. Belki de gereksiz bir abartma sonucu oluyor tüm bunlar. Yine de ağrının şiddeti baş edebileceğim düzeyde.

"Ağrıyor mu?" Bana endişeli gözlerle bakıyor.

Aslında bugün cidden büyük bir adım attı. Bu çok hoşuma gitti ayrıca gözümde değeri bir miktar daha arttı. Onun olgunlukla hareket etmesini beklemiyordum. Yatakta ağrım olduğunda yaptığım gibi bacaklarımı karnıma çekiyorum. Sanki kaslarım sıkışınca bir miktar azalıyor. Canfeda arkama yatıp elini belime atıp kendine çekiyor. Cidden bugün onda çok değişiklik var. Saçıma bir öpücük konduruyor ve parmakları ile saçlarımı karıştırmaya başlıyor. Karnımda duran elimin üstüne elini getiriyor. Bir anlık sıcaklığı ile irkiliyorum çünkü ellerim buz tutmuş durumda.

"Geçecek..." diyor sadece ve saçlarımı okşamayı sürdürüyor. En sonunda başını başıma dayıyor. Elini tutup sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Biliyorum ki yarın hiçbir şey olmamış gibi kalkacağım bu yataktan. Sadece uyumaya ihtiyacım var. Canfeda'nın bu sıcak davranışı çok hoşuma gidiyor. Kendimi özel hissettiriyor bir nevi. O an aklıma bir sözcük düşüyor. *İyi ki...* İyi ki o şu an yanımda ve bana güç veriyor. İçimdeki huzur bana bir parça güç veriyor ve uyumaya çalışıyorum.

Sabah tek başıma uyanıyorum yatakta. Sırt üstü dönerken ağrının geçmiş olduğunu fark ediyorum. Klasik bir atağın da sonuna gelmiş bulunuyorum. Belki bir sene sonra tekrar kapımı çalabilir yani en son iki sene önce olmuştu çünkü.

"Kalktın mı?" Düşüncelere o kadar dalmışım ki Canfeda'nın geldiğini duymadım bile.

"Daha değil," deyip doğrulmaya çalışıyorum. Karın kaslarım gerilmekten kopmuş durumda. Neyse ki önemsenmeyecek düzeyde.

"Ağrın geçmiş mi?" Başımı sallıyorum ve yataktan kalkıyorum. Dün gece kötü gibi görünse de iyi detayları da var.

"Dün için teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sadece kendimi gerçekten evli gibi hissettim." Yüzünde anlayışlı bir ifade beliriyor.

"Ben zehirlendiğimde sende bana bakmıştın. O zaman evli bile değildik hâlbuki." Buna sebep olan doktorluk içgüdüm mü yoksa ona karşı olan ilgim mi tartışılabilir.

"O sadece bir içgüdü diyelim."

"Öyle olsun, aşağıya gel yoksa geç kalacaksın."

Gözüm saate kayıyor ve başımı sallıyorum. Banyoda yüzümü yıkadıktan sonra aşağıya iniyorum. Umarım bugün yoğun olmam çünkü kendimi dinlenmiş hissedemiyorum. Eski işkolik Levent olsa bu kadar şikâyet eder miydi bilmiyorum. Şu an yayıla yayıla kahvaltı yapmayı onunla vakit geçirmeyi çok isterdim ama yapabileceğim bir şey yok. Koskoca yaz var ve izinleri o zaman kullanmak istiyorum.

"Hiç keyfin yok." Gerçekten de öyle. Şu sandalyeden kalkıp işe gitmek istemiyorum.

"Pek dinlenemedim sanırım."

"Neyse ki yarın tatil bence bu sana motivasyon kaynağı olur." Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Benimle flört mü ediyor, yoksa bana mı öyle geliyor?

"Tamam olsun bakalım ama yarın yataktan çıkmayacağımıza söz verirsen." Neredeyse ağzındaki çayı yüzüme püskürtecek. Yavaş yavaş yutkunuşunu izliyorum ağzımdaki sırıtışla.

"Her şeye alışabilirim sanırım ama şu azgınlığın..." Son söylediği kelime ile gülmeye başlıyorum.

"Böyle bir adamın da kusurları olmalı değil mi?" Çapkınca bir bakış atıyorum.

"Narsist..."

"Ama unutma ki o narsist senin. Ben olsam o narsisti kullanırdım."

"Ah öyle mi? Bir düşüneyim mesela nerede? Tahmin etmek zor değil kesinlikle."

"Bu yaşlar tekrar gelmeyecek. On sekiz yaşımla şu yaşım bir değil. Keşke o zaman tanışsaydık." Bir an söylediğim ile afallıyorum. Çaktırmamaya çalışıyorum ve birden anılarım canlanıyor. On sekiz yaşında sınavdan kurtulmuş genç bir doktor adayıydım ama bir o kadar da aktiftim. Onun karşısına beceriksiz bir Levent olarak çıkmak istemezdim kesinlikle. Düşüncesi bile korkunç geliyor şu an.

"On sekiz yaşında nasıldın?"

"Beceriksiz ergenin tekiydim diyelim." Bunu kendime bile itiraf etmek zorken ona itiraf ediyor oluşum komik.

"Bak yine aklın hâlâ orada. Ben neler yaptığını sormuştum. Harvard nasıldı?"

"Güzel, zor, acıklı ve dehşet pahalı..."

"Ama prestijli..."

"Çok fazla ama bitirmesi hiç kolay değil. Bu Türkiye'deki Tıp Fakülteleri için de geçerli."

"Peki neden Jinekoloji?"

"Hocam yüzünden. Asla aklımda yoktu hatta Romatoloji de uzman olmak istiyordum. Hastalığım yüzünden böyle bir fikrim vardı."

"Hocanın nasıl bir etkisi oldu peki?"

"Rachel dehşet bir kadındı. Her dönemden bir erkek öğrenciye takardı. Bu şanslılardan biri de bendim." Anılarım canlanırken gülümsüyorum. İsmimi söyleyemezdi bu yüzden soyadımla hitap ederdi.

"Neden takıyor? Ortak özelliğiniz ne?"

"Genelde yakışıklı olanlara yaptığı bir davranış. Sadece onun kölesi olursun. Ondan izin almadan nefes alamaz bir hale gelirsin. Eğer isteklerini yapmazsan dersten kalırsın. Bu yüzden de gece gündüz sürekli tekrar etmek zorunda kalıyorsun çünkü sürekli gece gündüz uygulamada oluyorsun. Bu da seni donanım olarak üst düzeye taşıyor. Bu kadar bilgi sahibiyken başka bir bölüme geçmek aptallık olurdu. Ayrıca bir doğum hikâyem de vardı. Riskli bir doğumu bana bırakıp gitmişti ve sonunda başarılı oldum. Tabii yeni bir hayatın eline gelmesi de çok güzel hisset-

tirmişti. Zaten Rachel'ın taktığı öğrencilerin büyük bir çoğunluğu Jinekolog olmuş."

"Bu yüzden başarılısın yani."

"Teknik olarak evet ama kocası bu durumdan hiç haz etmezdi. "

"Adamın haklı sebepleri var."

"Ama etiği de ben ondan öğrendim asla böyle bir şey yapmadı ve yapmaz da. Benim gibi diğer arkadaşlarım da çok başarılılar. İyi öğrenci yetiştirme stili. Çok yoruluyorsun ama sonunda değiyor."

"Bu sözlerinden sonra sanki kadına bir ilgin varmış gibi geldi." Yok artık! Hocamı mı kıskanıyor? Gülmeye başlıyorum.

"Ondan nefret ediyordum çünkü sosyal hayatım sıfıra inmişti resmen."

"Sosyal hayatın kızlar mıydı? " Bu tespiti doğru ama başka derslerim de vardı sonuçta.

"Söylenebilir."

"Bence ilk sırada." Başımı sallıyorum. Buradan bakınca hiç eğlenceli görünmüyor ama o zaman çok seviyordum.

"Evet ama..."

"Kaç yaşında bir kadınla yattın?" Birden balyoz indirir gibi soruyu soruyor.

"18..." diyorum. O koskoca utanmama duygum nereye gitti?

"Neyse ki reşitmişsin."

"Türkiye de tabii ki olmazdı çünkü genel toplum kurallarını biliyorsun. Oradaki kızlar çoktan o aşamayı aşmış oluyorlar ve tabii ki dert etmiyorlar. İşe geç kalıyorum."

Neden geçmişimden kaçmak istiyorum ki? Her zaman gururla anlatan ben değil miyim sanki? Genelde hemcinslerim ile paylaştığım için olabilir ama eşimle konuşmak çok çok fazla yük yüklüyor. Ayrıca Canfeda neden benim geçmişimi bu kadar kurcaladı anlamıyorum. Çayın son yudumunu alıp masadan kalkıyorum. İş hiç bu kadar kurtuluş dolu olmamıştı.

Korktuğum başıma gelmiş durumda. Şu an doktor ebe odasında bir zombiden farkım yok. Çok yoruldum ve kendimi berbat hissediyorum. Araba falan kullanamam bu halde. Ağır bir düşük tablosu ve omzu takılan bir doğum gerçekleştirdim. İşim kesinlikle bana acımıyor. Kahvemi içerken biraz olsun yorgunluğumu atmak ve eve gitmek istiyorum. Sıcak bir banyoya ihtiyacım var ama hiç enerjim yok.

"Kan tahlilleri çıkmış mı?" Diyorum yanımdaki Ebe Hanıma. Hemen sisteme bakıyor.

"Hayır hocam." Gözüm telefonuma kayıyor. Tek yapmam gerekeni yapıyorum. Canfeda'yı arıyorum.

Gözlerimi kapıyorum ve başımı yaslıyorum. Şu an sıcak bir banyo çok iyi gelirdi bana. Hele ki soğuyan havada içimi ısıtır beni rahatlatırdı. Belki Canfeda'dan rica edebilirim. Telefon çalıyor ama açan olmuyor. Bir an anılarım canlanıyor. *'Acaba yine başına bir şey gelmiş olabilir mi?'* diye düşünmekten kendimi alamıyorum. İkinci arayışımda bu sefer telefon açılıyor.

"Neredesin sen?" diyorum sitem eder bir şekilde. Beni korkutmayı başardı çünkü.

"Yemek yapıyordum." Sesi masumca geliyor ve bir an rahat bir nefes alıyorum.

"Beni alır mısın?" Cümle hemencecik dudaklarımdan dökülüyor.

Evet, konuşmaya bile mecalim kalmadı. Ya yaşlanıyorum ya da formdan düşüyorum. Stres ile başa çıkma yüzdem oldukça fazlayken bu aralar benim zayıf noktalarıma güzel atışlar yapıp tam isabetten vuruyor. Belki de saçma bir şekilde abartıyorum. İki zor hastaya baktım sonuçta ve yorulmam kadar doğal bir şey yok. Robot değilim herkes gibi etten ve kemikten oluşan bir insanım.

"Nasıl?" İç geçiriyorum şu an uzun bir açıklama yapmak istemiyorum.

"Çok basit Canfeda hastaneye gelip beni eve götüreceksin. Çok yoruldum ve araba kullanmak istemiyorum.

Enerji seviyem dip noktasında dolaşıyor beni sürüklemene ihtiyacım olabilir. Taksi beklemek de istemiyorum."

"Tamam geliyorum." Göz altından beni izliyor yeni gelen ebe adayları. *'Ne yani sen hiç yorgun doktor görmedin mi?'* demek istiyorum. Belki de yorgun ve yakışıklı bir doktor görmemiş olabilir. *Üzgünüm kızlar ama ben çoktan kapıldım bile hatta kanıtı da buraya geliyor.*

Kafam yavaş yavaş kendine gelirken Canfeda'yı beklemeye başlıyorum. Yere bakarken birden ismimi duyunca başımı kaldırıyorum.

"Levent sen iyi misin?" Hale beni şaşkın gözlerle süzüyor. Ah evet az önce bu hastanede kimseye o gözle bakmadım diye düşünürken Hale'nin gelmesi küçük bir çimdiklemeye yol açıyor. Hale'ye o gözle baktım. Bunun sebebi de ailemin yaptığı baskı altında ezilmemden başka bir şey değil.

"İyiyim sadece yorucu bir gündü. Sen neden geldin?"

"Doğumum var." Hale her zamankinden daha enerjik görünüyor. Galiba eski kocası ile işler iyi gidiyor.

"Kolay gelsin."

"Seni görünce korktum açıkçası." Gülümsüyor ve bir bardak su içiyor. Şu an ciddi anlamda pişmanım çünkü onunla o şekilde yakınlaşmamalıydık. Çünkü yüz yüze bakmak cidden kötü oluyor. Aklına o anların gelmesini engelleyemiyorsun.

"Omuz takılması ve ciddi bir abortus..." Yavaş yavaş başını sallıyor çünkü işin ciddiyetini biliyor.

"Bir suya ihtiyacın var gibi." Bana bir bardak su uzatıyor ve alıyorum. Tam suyu içecekken Canfeda ile göz göze geliyoruz. Su genzime kaçıyor ve öksürmeye çalışıyorum. Bu öldürücü bakışlar kesinlikle hayra alamet değil. Kendimi toparlamaya çalışırken iki kadının birbirine attıkları bakışlara şahit oluyorum. Canfeda bana dönerken hemen yanıma geliyor.

"İyi misin?" diyor dokundurmalı bir sesle.

"İyiyim." Bana uzattığı elini tutarak ayağa kalkıyorum.

"Ah eşin mi?" Hale sevecen bir tavırla soruyor. Yani sonuçta yarımda kocasını bana anlatmıştı.

"Evet Hale..."

Hale ismini duyan Canfeda hemen bakışlarını Hale'ye çeviriyor çünkü onun kim olduğunu biliyor. Ondan bahsetmiştim Canfeda'ya. Şu an serviste nöbetçi olan ebeler de Canfeda'yı izliyor. Evlendik evleneli hastaneye gelmedi ve doğal olarak insanlar onu merak ediyor.

"Canfeda ben..." Canfeda elini uzatıyor Hale'ye. Şok geçiriyorum herhalde. Ondan böyle olgun bir davranış beklemezdim.

"Memnun oldum."

Hale Canfeda'nın elini sıkıyor. Medeni davranışlarını takdirle izliyorum.

"Pekala... Biz gitsek iyi olur Canfeda, daha fazla hastanede kalmak istemiyorum."

"Elbette canım..." Canım mı? Durun bir dakika Canfeda bana canım mı dedi? Ne oldu o Zeyna tavırlarına cidden anlayamıyorum. Canfeda bir günde çok değişti. Elini tutuyorum ve odanın çıkışına yürüyoruz.

"Kolay gelsin Hale..." diyorum ve sessiz koridorda Canfeda ile yürüyoruz. Sessiz ve bunu hayra yormuyorum. Arabaya binince püsküreceğini de biliyorum o yüzden uslu bir çocuk gibi davranmam gerekiyor. Arabanın kapısını açıyorum ve onun direksiyonun başına geçişini izliyorum. Son derece sükunetini koruyor ve arabanın anahtarını çeviriyor. Araba hareket ederken ilk soruyu soruyor.

"Demek Hale o kadındı. Senden de bu beklenirdi zaten. Süslü kadınlara aşırı ilgili olduğun çok belliydi."

"Hale sadece bir kaçamaktı. Bunun için pişmanlık bile duyuyorum."

"Ah demek Levent Bey ilk defa becerdiği bir kadın için suçluluk duyuyor."

"Onu becermedim... Aslında beceremedim." İtiraf etmek dünyanın en zor şeyi şu an. Evet yarım bir erkektim demek bir erkek için çok onur kırıcı. O günlere asla geri dönmek istemiyorum.

"Teşebbüs ettin yani?"

"Ettim ama sadece... Ona karşı bir şey hissetmiyordum. Hatta şehvet bile yoktu. Bir an doğru kişiymiş gibi göründü sonra beni terk etti zaten."

"Terk mi etti?"

"Kocasına geri döndü." Kahkaha atmaya başlıyor ve elleri ile direksiyonu sıkıyor.

"Çok doğru bir karar vermiş kesinlikle." Sanki histeri nöbeti geçirecekmiş gibi bir hali var.

"Dediğim gibi ona karşı bir şey hissetmedim. Hatta ona karşı hissetmediğim şeyi sana karşı deli gibi hissediyordum. Ergen gibi dolaştım etrafında ve bunu bilmiyorsun."

"Oh olsun sana, geçmişteki cezalarını çekiyorsun sadece."

"Canfeda deli gibi yorgunum ve geçmişim için konuşmak istemiyorum çünkü adı üstünde geçmiş. Hale meslektaşım ve onunla çoğu yerde karşılaşma imkânımız var. Boş yere kıskançlık yapma ayrıca sen kızgın olsan da bu hoşuma gidiyor." Göz kırpıyorum yavaşça ama sadece omzuma geçirmekle yetiniyor. Ben ise arkama yaslanıp dinlenmeye çalışıyorum.

Eve geldiğimizde daha iyiyim ama hâlâ banyoya girip kendimi sabunlayabileceğimi sanmıyorum. Bebek gibi bir bakıma ihtiyacım var.

"Canfeda beni yıkar mısın?" Yüzüme şaşkınlıkla bakıyor ama hemen kendini toplamayı da biliyor.

"Ne için yıkayayım?"

"Sadece su verdi. Neden bu kadar büyütüyorsun ki?"

"Kıskandım tamam mı? Onun gibi olmadığım için kendimi eksik hissettim. Levent belki de böyle bir kadını hak ediyor diye düşündüm." Yatakta yanıma çöküyor ve elleri ile yüzünü kapatıyor. Anlıyorum onu, bunu düşündüğü için kendinden nefret ediyor ayrıca.

"Levent öyle kadınlardan yüzlerce gördü ama onu kimse etkilemedi."

"Benim ne farkım var o zaman?"

"Seninleyken saflaşıyorum bir şekilde. Her şeyin daha ilkelini yaşıyorum ve bu beni şaşırtıyor ama aynı zamanda mutlu da ediyor."

"Nasıl yani?"

"Sen beni ergenliğime geri döndürdün. Bu asla mümkün bir şey değil ama senin yanında kendimi ergen hissediyorum. Ergenken duygularını çok yoğun yaşarsın."

"Levent beni seviyor musun?" Yüzünü kaldırıp gözlerimin içine bakıyor.

"Seninleyken mutlu oluyorum ve evet seni seviyorum." Doğruluğunu sorguluyor ve sonra bana sarılıyor sımsıkı. Kaybetmek istemeyen bir hali var. Bende ona sarılıyorum.

"Hâlâ banyo yapmaya ihtiyacım var."

"Tamam ama eğer başka bir kadına baktığını görürsem hiç acımam ve önündekini keserim." Küçük bir kahkaha çıkıyor ağzımdan.

"Kıymetlilerimi almana izin veririm eğer yaparsam."

"İzin isteyen olmadı."

Ayağa kalkıyorum ve beni banyoya doğru itekliyor. Banyoda fantezi kurmak güzel olurdu ama hiç enerjim yok. Gözümü kapattığımda hâlâ o küçük abortus olan bebeği görüyorum. Kaç kere bu görüntü ile karşılaştım ve alışmıştım ama neden artık bu kadar üzücü geliyor bana? Belki de baba olmayı çok istediğim için...

28

Kendimi eski neslin babaları gibi hissediyorum. Hani maço erkekler vardır ya, ayaklarını falan eşlerine yıkatırlar. Ne kadar ilkel ne kadar çağ dışı... Acaba bende o çağ dışı yaklaşımdan mı istiyorum? Abartma refleks gibi oldu bu aralar. Sadece gereğinden fazla yorgunum ve yıkanmaya ihtiyacım var. Banyonun ortasında öylece dikiliyorum. Canfeda'nın gözleri üzerimde.

"Ne?" diyorum merak ederek. Birden gülmeye başlıyor.

"Üstünü çıkarmayacak mısın?" Ah, bir eşe söylenebilecek en güzel cümlelerden biri bence. Gücüm kuvvetim yerinde olsa onunla ahlaksızca konuşabilirdim ama maalesef bu durum söz konusu değil. Hatta soyunmayı bile unuttum o kadar.

"Haklısın, cidden çok yorgunum. Bu banyo eminim ki kendime getirecek beni."

"Görebiliyorum yoksa şimdiye kadar beni sinirlendirecek bir şeyler söylemiş olurdun?" Gülümsüyorum, işte benim kadınım aynen böyle olmalı.

"Banyo fantezilerim oldukça yüksektir ama onu düşünemeyecek kadar yorgunum. Şu an acınacak bir haldeyim ama beni bilirsin telafi ederim." Göz kırpmayı ihmal etmiyorum ve gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyorum. Aklımda bir şarkı dönüp duruyor çünkü bugün kafeterya da ayrıca servisteki kısık sesli radyoda da bu şarkı çalıyordu. Bilinçaltıma yerleşti ve sürekli aklımda dönüp duruyor. Aslında garip bir şekilde beni mutlu ediyor. İsmail Yk şarkıları popülerken ülke daha mutluydu. Biz mutluyduk ergenliğime denk geldiği için belki öyle çünkü biraz serseri oluyorsunuz sonuç olarak. Üstümdekileri çıkardıktan sonra pantolonumu çıkarıyorum ve bir yandan aklımdaki şarkıyı susturmaya çalışıyorum en sonunda mırıldanmaya başlıyorum.

"Ne diyorsun?"

"80 80 160... Allah neler yaratmış." Kendimi göstermeyi de ihmal etmiyorum. Sonuçta Allah'ın güzel kullarından biriyim.

"Ahhhh senin şu narsistliğin!" Sitem ediyor ve ben tekrar aptal aptal sırıtıyorum.

"Sen şanslı bir kadınsın Canfeda."

"Neden sana sahip olduğum için mi?"

"Aynen öyle." İç çamaşırımı çıkarıyorum bir an gözleri aşağı taraflarımı tarıyor ama hemen tekrardan yüzüme bakıyor.

"Usul usul yanaşır, aklımıza karışır, kaş göz edip durmayın, gözleriniz kamaşır." Son cümlede tekrar kendimi gösteriyorum. O da intikamını alıyor. Buz gibi su bir an üzerimde akıyor ve titremeye başlıyorum.

"Ah, pardon Leventçim." Yapmacık bir şaşkınlık ile bana bakıyor.

Saçlarımdan damlayan sulardan kaçmak için bir an gözlerimi kapatıyorum ama tepkisini görmek için tekrar açıyorum. Suyu kendim ayarlıyorum ve ılık su akmaya başlıyor. Gerçekten çok rahatlatıcı. Sırtımda köpüğün ve lifin kaymasını hissediyorum. Canfeda'nın elleri şu an dikkatimi dağıtsa da cidden enerji eksikliği çekiyorum, ayrıca kaç senelik doktorum belki binlerce düşük bebek gördüm ama hiç böyle etkilemezdi beni. Acaba o benim bebeğim olsa ne hissederdim? Düşünmek bile istemiyorum. Galiba bu Canfeda için bir yıkım olurdu. Tekrar bir travmaya maruz kalması onu dibe itebilirdi.

"Cidden işin bitik."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum ama işine çok konsantre olmuş gibi. Şampuanı eline döküp saçıma masaj yapmaya başlıyor.

"Haklısın şu an canım ne kadar istese de yapamam." Gülüyor.

"Keşke her zaman böyle olsa."

"Orada dur bakalım çünkü sen de en az benim kadar ahlaksız konuşmalarımı seviyorsun."

"Bunu da nereden çıkardın ki?"

"Çünkü ben kadınları iyi tanırım. Tepkilerinden anlayabiliyorum. Nedense çok tepkilisin..." Koluma küçük bir çimdik atıyor. Tırnakları kısa olduğu için pek bir etkisi yok. Yalandan acıyormuş havası katıyorum.

"Auvvvv!"

"Pes ediyorum."

Ellerini kaldırıyor ve elindeki lifi bana verip banyodan çıkıyor. Neyse ki daha iyiyim ayrıca işin çoğu da bitti sonuçta. Durulanmak için duşu açıyorum ve altına geçip tüm yorgunluğuma atmaya çalışıyorum.

Sabah ise dinlenmiş olarak kalkıyorum. Canfeda kahvaltı masasında ama yüzü kırışmış oturuyor. Bir an eli kafasına gidiyor ve kaşımaya başlıyor. Gerçek şu ki, dikişlerini unuttum. Yara eminim ki çoktan iyileşti ve kaşınmasını eskiler böyle yorumlar. Ayrıca kaç gündür yüzücü bonesiyle yıkanıyor.

"Dikişleri almak gerek."

Bana neden hatırlatmadığı su yüzünde. Birden renginin kırmızıya çalmasından anlıyorum. Çünkü basbaya korkuyor. Komik olan bu zamana kadar bir ton teste girmiş biri olarak davranışı tuhaf. Hastalarıma sorsam jinekolojik muayene masası yerine dikişlerinizi alalım desem yüzde doksan dokuz dikişleri alın diye bir sonuç çıkar. Canfeda'da ise durum tam tersi çünkü artık jinekolojik muayene masasından korkmuyor. Garip bir biçimde bu durumdan haz alıyorum. Eşim benim mesleğimden korkmuyor çoğu kadının aksine. Onunla gurur duyduğumu hissediyorum. Düşüncesi komik olsa da gerçek bu.

"Ne zaman?"

Masanın sandalyesini çekip oturuyorum. Evliliğin en güzel taraflarından biri de buz gibi bir kahvaltı yerine sıcacık günün doğuşu ve kuşların cıvıltısını konuşabileceğin biri olması.

"Mesela birazdan."

"Birazdan mı?"

"Söz veriyorum acımayacak." Yüzüme şüpheyle bakıyor.

"Canım kocanın cerrahi yetenekleri de var. Mesela elleri marifetlidir."

"Sanki o işleri hemşirelerin başına yıkmıyorsunuz sanki." Yani bu noktada haklı şimdi bir şey diyemem.

"Ama sen şanslısın bir operatör senin dikişlerini almak için tenezzül edecek."

"Levent sen var ya..."

"Tamam biraz ağır oldu. Tabii ki sana tenezzül edeceğim sen benim eşimsin ayrıca..." Duraksıyorum ama cümlemi devam ettirmeyi başarıyorum.

"Ayrıca sevdiğim kadınsın."

"Ben o konudan şüpheliyim." İşte buna verecek bir cevabım yok çünkü açıklamasını ben de bilmiyorum. Belki de Deniz'den bir tavsiye almalıyım.

"Fazla şüphe iyi değildir."

Açıkçası onu ikna etmek bir yana dediği cümleyi düşünüyorum. Cidden ona karşı nasıl hisler besliyorum, yorumunu yapamıyorum.

Hastaneye gelene kadar pek bir şey konuşmadık. Şu an ise acildeki müdahale sedyesinde oturuyor ve etraftaki kokudan etkileniyor. İşimi çabucak bitirmek için elime bistüri ve penset alıyorum. Eldivenleri elime geçirdikten sonra bandajı çabucak çıkarıyorum.

"Çok acıyacak mı doktor?" Evdekinden daha cesaretli. Stajyer hemşireler bizi izlerken rahat bir tavır takınıyorum.

"Bebek sen de cidden büyük değişimler var. Sen *aaaa* demeden bitmiş olacak."

"Bak şimdi beş dikişin var. Beşten geriye doğru sayıyoruz."

Nedir bu Acunsu davranışlar bilemiyorum. Penset ile dikiş ipinin ucunu kaldırıyorum ve bistürü ile kesip çekiyorum. Tuttuğu nefesini veriyor. Diğerlerini de kolaylıkla

çıkarıyorum. Yüzüne *bak ben demiştim* bakışı atmayı da ihmal etmiyorum.

"Teşekkür ederim hocam tenezzül ettiğiniz için." Başına küçücük bir öpücük bırakıyorum.

"Unutma senin için her şeyi yaparım demiştim." Stajyer hemşireler, ellerini birleştirip *Allah'ım ne kadar da romantik bir doktor* deyip kendilerinden geçecek gibi duruyorlar.

"Egonu söndürebilecek bir söndürücü var mı sence?" Kısık sesle soruyor bu soruyu.

"Egomu bilmem ama başka bir şeyi söndürebilecek bir şey var sende." Hızlı bir nefes alıyor ve sinirlendiğini görüyorum.

"İzin vermediğin an ergen çocuğa döndüğünü düşünürsek bu sözlerin çok iddialı. Ne de olsa karar mercii benim ve maalesef sana onay çıkmayacak."

Birden kaşlarım çatılıyor ve bana gülümsüyor. Eğiliyor ve yanağımı öpüyor. Atik bir hareketle sedyeden inip karşımda dikiliyor.

"Kolay gelsin aşkım." Sesindeki imayı anlayabiliyorum.

Yürürken otomatik olarak arkasından el sallıyorum. Ah Levent, belki de bu senin için çok pahalıya patlayacak.

Bu hiç iyi olmadı. Canfeda'nın ne kadar da inatçı olduğunu biliyorum. Dediğini yapıyor olması da neden. Aklımdaki soru işaretleri ile Jinekoloji bölümüne giriyorum. Hastalarım yerlerini almış bile. Beni meraklı gözlerle süzenleri görüyorum her zamanki aşinalık ile. Çekinenler ama arkadaşlarından benim iyi olduğumun tavsiyesini almış kişiler. Kapımı açıp bugünün başlangıcını veriyorum.

İlk hastam hamile bir kadın. Kadını hatırlıyorum hamile olduğunu ben söylemiştim. Bir plan yapmıştık ve o da plana uyup testlerini yaptırmak ayrıca kontrol ettirmek için geliyor.

"Hoş geldiniz!" diyorum ama birden gözüm kapının yanında dikilen adama kayıyor. *Hay bin fındık* diyorum içimden. Geçen sene Duru ile Alvin ve Sincaplar izledik. Orada duyduğum küfürümsü ama küfür olmayan bir

cümleydi bu. Kadın konuşuyor ama benim gözlerim kocasında. Bir an silkelenip kendime gelmeye çalışıyorum. Ben bir profesyonelim böyle şeylerle karşılaşmak normal. Şehir küçük olmasa bile tesadüfler her zaman olur.

"Nasıl hissediyorsunuz?" diyorum kadına ve onu dinlemeye başlıyorum. Ben profesyonelim aşk ve iş asla karşı karşıya gelmez. Her şeyden önce ben bir doktorum bir yemin ettim. Özel meseleleri işime karıştırmamam gerek. Adam da beni tanıyor ama bozuntuya vermiyor. *Ne zaferinden bahsediyorsun, sen savaşla aşkı karıştırmışsın...*

Canfeda benim olduğuma göre ben kazanmış oluyorum.

"Açıkçası bulantılar beni biraz ürkütüyor çünkü kusmaktan ciddi anlamda korkuyorum. Onun dışında pek bir şey yok."

"Bu çok normal ilk trimesteri atlattıktan sonra azalacak bu bulantılar. İçeriye geçin bir de ultrasonla bakayım. Ayrıca bir takım tahliller isteyeceğim." Kadın içerideki küçük odaya girer girmez adam yaklaşıyor ve bana bakıyor.

"Demek eşimin ballandırarak anlattığı doktor senmişsin."

"İşimde iyiyim demiştim." Şu an erkeksi egom tavan durumda. Ayağa kalkıyorum ve ona bunu gösteriyorum.

"Garip belki de sen bu anı hiç yaşayamayacaksın doktor." Lafı gıcık bir yerden açıyor.

"Neden bu kadar eminsiniz Emre Bey?"

"Çünkü Canfeda'yı senden daha çok tanıyorum. Üç sene onunla çıktım. Ayrılma sebebim ise evlilikten bir anda soğuması ve çocuk istememesi oldu. Kadın cinsel ilişkiye bile karşıyken bir hayli zor bir durum."

"Bence o senin kötü durumda olan ikna kabiliyetinden olabilir. Evliliğe ikna etmem bile buna teminat değil midir? Ayrıca bizim özel hayatımız seni asla ilgilendirmez. Bunun yerine karına ilerideki süreçte nasıl destek olacağını çalışabilirsin." Bıyık altından gülüp beni sinir ediyor. Gerçek şu ki, cidden onu benden daha iyi tanıma ihtimali var. Ben Canfeda ile daha altı aylık bir süreç yaşadım.

"Kendinden çok eminsin. Canfeda hiçbir kadına benzemez. Bir çiçek ile birkaç hediye ile onu kandıramazsın. Onu değiştirmek için beynini değiştirmek gerek. Bu da imkânsız bir şey olduğuna göre."

"Biliyor musun ben imkânsıza inanmam. Mesleki tecrübem bana birçok kanıt sunmuşken öyle bir düşünce yapısında değilim."

"O bir anne bir baba bekliyor senden. Önce bunun farkına var. Annesi varken hiç böyle biri değildi. Her zaman neşeli her konuya sıcak bakan harika biriydi. Hayat işte bir anda insanı değiştirebiliyor."

"Ne demişler değişmeyen tek şey değişimdir. O yüzden bence ben karına baksam iyi olacak. Heyecanlı olmalısın."

"Çok mutluyum. Darısı başına diyeceğim ama pek mümkün değil benim nezdimde." Bazen en iyi cevap söz etmeden verilir. Ben de bu kalıba uyup içeriye giriyorum.

"Bir sorun mu var?" Kadın içeriye geç geldiğimin farkında. Hemen bir yalan uyduruyorum.

"Testleri istedim." Aslında yalan da değil. Gerçekten de testleri istemiştim.

Bay çokbilmişin çocuğunu monitörden gösteriyorum. İşleyiş normal gözüküyor. Bir anda dedikleri aklımı kurcalamaya başlıyor. Acaba gerçekten de bu monitörden çocuğuma bakabilecek miyim? Hele ki Canfeda bu kadar inatçıyken, bu kadar takıntılıyken... Onlara gereken bilgiyi verip, düşüncelerin verdiği sıkıntıyı bastırmaya çalışarak küçük odadan çıkıyorum. Sekreterimin sesi ile düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum.

"Hocam acilde bir hasta varmış. Sizi çağırıyorlar." Başımı sallıyorum ve odamdan çıkıp geniş koridora adım atıyorum. Hastalar meraklı gözlerle bana bakarken hızlıca acile yöneliyorum. Bu kafamı rahatlatmak için iyi bir neden sunuyor. İş yerinde hele ki özel meseleleri düşünmemem gerek. Bu işime bir leke sürdürebilir, bir hataya sebebiyet verebilir. Koridorun sonundaki Jinekoloji acilinde buluyorum kendimi.

"Hocam beşte, takibi burada yapılmıyormuş ama nefes darlığı fazla olunca en yakın olarak buraya gelmişler." Ebe bana ön bilgileri verirken onunla birlikte hastanın yanına gidiyoruz.

"Merhaba nefes darlığı geçiriyormuşsunuz..." Bir steteskopa ihtiyacım var. Benim Littman odamda kaldı maalesef.

"Stetoskop getirebilir misin?" Ebe Hanım hemen yanımdan ayrılırken hastaya bakıyorum.

"Stresli bir ortamda bulundunuz mu? "

"Evde otururken birden bire oldu. Bir şey yoktu. Son zamanlarda yorgunluk vardı ama pek takmadım. Daralınca da korktum."

"Anladım."

Steteskop gelince kadının kalbini dinlemeye başlıyorum. Birkaç kez dinledikten sonra bir ipucu buluyorum. Bu durum biraz beni aşıyor. Bir Kalp Uzmanına danışmam şart.

"Ceyda, Deniz Hocadan konsültasyon isteyelim."

"Daha önce bir kalp sorunu geçirdiniz mi?"

"Hayır, kötü bir şey mi var?"

"Sakin olun kötü bir şey yok. Sadece probleminiz kalp ile ilgili duruyor. Bu yüzden uzman arkadaştan yardım almak istedim." Bir beş dakika sonra Deniz geliyor.

"Nedir durum Levent?"

"Galiba Stenoz yani dinlediğimde onu duydum." O bir Kardiyolog olduğu için steteskopu hep yanında oluyor. Hemen o da dinliyor.

"Bunu nasıl yakaladın. Bu hafif bir düzeye benziyor."

"Ben de iyi bir eğitim aldım biliyorsun ki." Hasta bize bakarken Deniz anlatmaya başlıyor.

"Genelde bu vakalar hamilelikte ortaya çıkar çünkü vücudumuza biraz daha fazla yük binmiş olur. Uzun zaman fark edilmez bile. Kalp kapağınızda hafif derece darlık var. Bir EKO çektikten sonra durumu daha net görebiliriz. Size verebileceğim en iyi tavsiye kısa zamanda doğumun ger-

çekleşmesi." Hastam bu durumda şanslı çünkü bebek gelişimin son evrelerinde duruyor gibi en azından karnından bu sonucu çıkarıyorum.

"İsterseniz sizi hazırlasınlar bu akşam sezaryen ameliyatınızı yapalım."

"Bu kadar çabuk mu?" Kadın hem şaşırıyor hem de korkuyor.

"Ne kadar hafif desem de kalp ritminde bozukluk yaptığı için her zaman risk vardır. Tabii biz en kötü senaryoyu düşünüyoruz. "

"Sigorta karşılar mı ki bu durumu?" Kadının neden tereddütte olduğunu anlıyorum. Belli ki özel hastane için bütçesi yok. Biz doktorlar için bazen paranın hiçbir değeri yoktur. O yorgunluğa bir Allah razı olsun kelimesi yeter de artar bile.

"Ameliyatı ücretsiz yapmak istiyorum. Yatış masraflarını da ben karşılarım."

"Doktor Bey ama..."

"Küçük insana küçük bir hediyem olsun. Yeter ki sağlığınıza kavuşun."

"Teşekkür ederim. Allah razı olsun sizden..." İşte duymayı beklediğim kelime de tam olarak bu. Sağ salim ameliyattan çıksın da bu söz daha da anlamlı olacak.

Deniz'in teşhisini eko da doğrulayınca ameliyat gerçekleşiyor. Biraz stresli bir ameliyat oluyor benim için. Kalp maalesef sürpriz yapmayı seven bir organdır. Bu yüzden Deniz'i evine göndermiyorum. Bebeği aldıktan sonra yüzüne bakıyorum bir an. Ben böyle bir an yaşayabilecek miyim acaba? Yoksa o adamın dediği gibi imkânsız mı olacak? Bebeği ebeye teslim ettikten sonra sütura geçiyorum ve dikkatimi işime veriyorum.

Başarılı bir ameliyat bile keyfimi yerine getirmiyor. Resmen bir kaygı nöbeti geçiriyorum. Canfeda'nın düşüncelerini iyi düşünceler ile değiştirmem gerek. Bunun için de kesinlikle profesyonel bir yardım şart. Daha fazla bekle-

memeliyim çünkü gitgide bebek hücrelerimin kalitesi düşecek biliyorum. Aynı şey onun için de geçerli ama otuz beşe kadar yolu var daha. Bir plan yapıp uygulamalıyım ve onun bazı kalıplarını yıkmalıyım, korkularını dindirmeli mantıklı düşünmeyi ona öğretmeliyim. Yoksa cidden imkânsızı denemek benim için çok zor olacak.

29

"Artık gidebilir miyim?" Üstümü çıkarırken başımı sallıyorum Deniz'e.

"Güzel çünkü iki gündür çocuklarıma vakit ayıramıyorum. Onları özledim."

Özleyebilecek bir çocuğum bile yok. Karım huysuzun inatçının teki. Takıntısı hastalık boyutunda neredeyse. Cidden ben onunla ne yapacağım?

"Deniz, Nihal ile nasıl başa çıktın?"

"Ne?" Yüzüme şaşkınlıkla bakıyor. Sanki pes edercesine duvara yaslanıyorum.

"Sordum işte onun o şüpheci tavrına nasıl bir dur dedin?"

"Dur demedim, hâlâ öyle sadece onu öyle kabul ettim."

"Nihal ile Canfeda'yı karşılaştırmak kesinlikle aptallık."

Düşünmem gerekiyor ama garip bir şekilde düşünmekten kaçıyorum. Çünkü başarısız olmaktan korkuyorum. Az önce riskli bir ameliyattayken bile bu kadar korkmamıştım. Depresyona giren, kendine güvensiz herifin tekine dönüşüyorum.

"Sorun çözmek basittir, ilk başta konuşmayı dene. Kaçmak sana çözüm getirmez. Ayrıca çok yorgunum ve sen de yorgunsun git evine kafanı topla ve mantıklı düşünmeye çalış. Yarın hep beraberiz zaten." Arkasını dönüyor ve kapıyı kapayışını görüyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Ben Levent Öztürk'üm her zaman özgüveni tavan biri oldum. Olmaya devam edeceğim ve bir yolunu bulacağım. Üstümü değiştirmeyi bitirip telefondan saate bakıyorum. Ekrana bir bildirim düşüyor. Tanımadığım bir numaradan video mesaj. Neden bana bir video göndersinler ki?

Meraklı bir şekilde mesaja bakıyorum.

Numaranı herkesle paylaşma doktor...

Bu ne anlama geliyor ki? Hemen videoyu açıyorum. Bir kadın uçsuz bucaksız görünen bir denizin önünde, dalgalar ayaklarını ıslatıp tekrar geri dönüyor.

"Canfeda bana bakar mısın?" Kadın dönüyor ve adamın video çektiğini görüyor.

"Kapat şunu Emre," Kadın gülüyor ve onun genç halini incelemeye başlıyorum. Üzerinde bir bikini var kesinlikle kendine güveni tam. Gülücükler saçıyor etrafa. Hatta adamın onu çekmesi hoşuna bile gidiyor.

"Çocuklarımıza göstereceğimiz bir anı bebeğim. Ne söylemek istersin?" İnanılır gibi değil bu kadın kesinlikle Canfeda değil. Olamaz, bir kere bile bana böyle baktığını, bu kadar mutlu olduğunu, bu kadar içten gülümsediğini görmedim. Oldukça bakımlı ve çok güzel görünüyor. Tırnaklarını bile yaptırmış, bu ufacık ayrıntı bile dikkatimden kaçmıyor. Kameraya yaklaşıyor ve aşina olduğum o güzel gözlerini yakından görüyorum.

"Çok kuralcı olduğum için üzgünüm kuzucuklarım ama anneniz bir öğretmen hem de sizin gibi çocukların öğretmeni. Ayrıca sizin kadar ben de babanıza aşığım." Canfeda yaklaştığı için kadrajdan çıkıyor. Onu öptüğünü düşünüyorum ve orada video kesiliyor. Hiç bu kadar yenilmiş hissetmemiştim. O kadın ve Canfeda kesinlikle bambaşka. Sinirden ellerim titriyor çünkü o salak herifi kıskanıyorum. Canfeda'nın beni bu kadar sevdiğini düşünmüyorum. Tekrar tekrar videoyu başa sarıp izliyorum. Fark ettiğim şey ise gerçekten çok mutlu olması. Rahat ve Emre ile evlenip çocuk yapmayı bile düşünüyor. Birden Emre'nin cümleleri aklıma geliyor. Hani Canfeda onunla evlenmek istemiyordu?

"Bu nasıl olabilir ki?" yazıp gönderiyorum. Cidden bunu yapmamam gerekirdi. Keşke bu kadını hastalarımın arasından çıkarabilsem. Bu herifi görmek zorunda kalmazdım.

"Sana o çok değişti demiştim ama değil mi? Annesi hayattayken işte böyle bir kızdı. Sonradan değişti evlilikten ve çocuk fikrinden uzaklaştı. Sana bir iyilik yapıyorum yanlış anlama karımı çok seviyorum. Zaten seni dünyadaki en iyi doktor olarak görmesi yeterince sinir bozucu."

"Bana neden iyilik yapasın ki?"

"Yeliz Teyze'ye verdiğim sözü tutamadım ve vicdan azabı çekiyorum. Hayat, kimin ne olacağını, sonradan gerçek aşkı bulacağını bilmiyor." Yeliz Hanım Canfeda'nın annesi ve maalesef yanlış adama güvenmiş.

Bu lanet yerden çıkmam lazım. Hatta intörnken yaptığım gibi malzeme odasına saklanıp kimsenin yokluğumu anlamamasını istiyorum. Tükendim, daha savaşa başlamadan yenildim. Kendimi dünyadaki en değersiz kişi gibi hissediyorum. Şu hayatta tek başardığım şey mesleğim. Hayata karşı kesinlikle başarılı değilim.

Şu an tek istediğim yorganı kafama kadar çekip kucağıma bir kedi alıp uyumak. Düşünmek istemiyorum, boktan hayatımı daha da abartmayı düşünmüyorum. Gözümdeki mutlu aile tablosu kesinlikle yıkıldı. Peki, canım niye bu kadar yanıyor? Beni Emre kadar çok sevmemesi mi? Bana bir kere bile bu kadar sevecen yaklaşmaması, gülen gözleriyle bakmaması... O mutlu çift pozu gözümün önünden gitmiyor.

Para, iyi bir meslek sahibi olmak, yakışıklı olmak kesinlikle bir erkeği mutlu eden faktörler değil. Bitkin, yılgın, omuzlarım düşmüş bir şekilde yatak odamıza giriyorum. Her zamanki yaptığı gibi yatağın üzerine yayılmış kitap okuyor. Vücudum mutlu olmak için bir neden arıyor ve ellerim titriyor. Hemen defterimi bulup titreyen ellerimle bebeğin ismini yazıyorum.

Doruk... 06.11. 2016

Defterin ilk yaprağına gelip isme bakıyorum. İlk mucizeye tanıklık etmek ve bugünüm arasında çok fazla fark var.

John... 10. 10. 2005

"Sen iyi misin?" Ne diyebilirim ki? *Beni gerçekten sevmemene üzülüyorum. Çünkü beni gerçekten sevdiğini düşünüyordum ama yanılmışım. Sen bir başka erkeği daha çok sevmişsin. O seni ne kadar da terk etse bile.*

"Zor bir gündü."

"Bu aralar çok streslisin ve mutsuz görünüyorsun. Hep yorgunsun..."

"İşim bu Canfeda, ben işine âşık bir adamım." *Gerçek bir insana duyamayacağı kadar çok seviyor işini çünkü hayattaki yegane başarısı bu. Dünyaya bebekler getiren adamın asla gönül ilişkisi olmaması ve kendi bebeğine sahip olamaması ise ayrı bir ironi.*

CANFEDA

Dün akşamdan beri çok tuhaf davranıyor. Onu hiç böyle üzgünken görmemiştim. O Levent değil, bir kere bile beni kızdırmadı. Hatta iletişime geçtiğimiz bile söylenemez. O kalın kalın kitapları masasına koyup geç saatlere kadar ders çalıştı. Doçent olmak için sınava girecekti ama hiç bu kadar azimle çalıştığına şahit olmamıştım. Ne zaman gelip yattığını bile tam olarak bilmiyorum. Uykumdan uyandığımda gecenin üçüydü ve o hâlâ ders çalışıyordu.

Huzursuz olduğunu uyuyan suratından anlayabiliyorum. Genelde bana sarılarak uyurdu ama şu an kucağında Kızçe ile uyuyor. Üstüne gitmek istemiyorum zamanı gelince bana sorunun ne olduğunu anlatacağını düşünüyorum.

Bugün değişik bir gün olacak benim açımdan. Zuhal anne büyük bir yemek verecek. Yemekleri ise kendisi yapmak istiyor. Bu yüzden ben ve Çağla'dan yardım istedi. Geç kalmamak için birkaç şey atıştırıyorum. Levent'i ise uyandırmaya kıyamıyorum ve kocaman bir not bırakıp evden çıkıyorum.

Zuhal annelerin evi bana hep sıcak geliyor. Özlem duyduğum ayrıca hiç tadını bilmediğim bir duyguyu açığa çıkarıyor. Kendimi gerçekten bir ailem varmış gibi hissediyorum. Bu yüzden yardım etmeyi seve seve kabul ettim ve şu an mutfakta dolma içi hazırlıyorum. Zuhal anne Çağla'ya iş yaptırmıyor. Sadece oturup sarmayı saracak. Gerçi bir orduyu doyuracak şeyler hazırlayacakmışız gibi geliyor. Yetişeceğine de emin değilim. Olabildiğim kadar hızlı davranıp masaya içi bırakıyorum ve ellerimi yıkayıp

Çağla'ya yardım etmeye başlıyorum. Kapı çalıyor ve dışarıdan sesler gelmeye başlıyor. Çocuk sesi de duyduğuma eminim. Nihal ve çocukları ayrıca yanında tanımadığım sarışın bir kız ile geliyor. Kadın sanki podyumdan fırlamış gibi. Uzun boylu ve kesinlikle bir mankene benziyor. Yanında 3 tane daha çocuk var. İki kız bu kadın gibi sarışın ama yanındaki oğlan onların tam zıttı esmer bir çocuk.

"Zuhal Teyze çocukları da getirdik ama..."

"Duymamış olayım Açelya. Hadi oturun bakalım."

"Lale de gelecek birazdan. Bu çok güzel oldu cidden. Bütün kızlar toplandık resmen." Nihal'in arkasından ellilerinde bir kadın geliyor.

"Size kalsa işlerden kafanızı kaldıramayacaksınız kızım. Azıcık bu işlere de önem verin." Kadın ve Zuhal anne sıkıca sarılıyor.

"Kendinize Nur gibi, ahiretlik bir arkadaş edinin."

"Bence biz birbirimizi bulduk Zuhal Teyze. Ayrıca Londra'da bir tane daha ahiretliğim var." Sarışın kadın Nihal'i işaret ediyor. Üstlerindeki kalın montları çıkaran kadınlara dalıp giderken birden beni uyandıran bir ses duyuyorum.

"Levent Amca nerede öğretmenim?" Umut kocaman gözleriyle bana bakıyor.

"Onu evde bıraktım." Diyorum gülümseyerek.

"Neden yaramazlık mı yaptı? Ceza almış." Bu yorumu beni gülümsetiyor.

"Çok yorulmuş dinleniyor canım."

Annesinin sesini duyunca hemen ona doğru koşuyor. Nihal ona sıkı sıkı bir şeyler tembihliyor. Çağla ayağa kalkınca ben de kalkıyorum.

"Hoş geldin Nur Teyzem," deyip esmer kadına sarılıyor.

"Ama siz benim canımı çektiriyorsunuz. Bir yanda sen diğer yanda Nihal. Derya'yı bulsam ben de bir tane daha çocuk yapacağım." Sarışın kadının söylediklerine kadınlar gülüyor. Ben ise kısa bir tebessüm ediyorum.

"Sıra Canfeda'da," diyor Nihal ve birden gözler beni buluyor.

"İnanmıyorum biz seninle cidden adam akıllı tanışmadık bile canım." Sarışın kadın yanıma geliyor ve bana sarılıyor. Aşırı sıcak karşılama çok tuhafıma gidiyor açıkçası.

"Ben Açelya Nihal'in eltisiyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kayınvalidem Nur," deyip karşıdaki kadını işaret ediyor.

"Memnun oldum efendim." Cidden nasıl davranacağımı kestiremiyorum. Kendimi onlara ayak uyduramayacakmış gibi hissediyorum.

"Lale de geldi." Nihal kapıya koşuyor ve birden ortalık geriliyor. Umut kesinlikle bu durumdan memnun değil.

"Neslişah gitsin," diyor sürekli ve kesinlikle kızı sevmiyor. Aralarında bir mesele olduğunu seziyorum.

"Annecim olur mu ama o senin arkadaşın!"

"Arkadaşım değil o benim ."

"Çünkü ben senden büyüğüm." Kendimi bir öğretmen olarak olaya el atarken buluyorum.

"Sakin olun bakalım çocuklar," diyorum ve iki kızı karşı karşıya getiriyorum.

"Neden kavga ediyorsunuz?"

"Onu sevmiyorum öğretmenim."

"Ben de seni sevmiyorum bücürük." Umut daha da sinirleniyor ve hemen aralarına giriyorum.

"Peki bu olay bir çözüme ulaşacak mı? Birbirinizi sevmemeniz size ne yarar sağlayacak? Arkadaş olmak güzel değil midir?"

"Onunla arkadaş olmak istemiyorum öğretmenim."

"Peki, bu bir çözüm değil ama Umut. Aramızdaki sorunları konuşarak çözebiliriz. Şimdi birbirinize bir söz vermenizi istiyorum. Sorunları çözmek adına birbirinize daha iyi davranmayı deneyeceğiz. Hangi taraf bu durumu bozarsa en sevdiği oyuncağı o arkadaşına hediye edecek."

"Bayan Şeker'i ona vermem."

"Oyuncağını vermek istemiyorsan onunla arkadaş olabilirsin Umut."

"Ama..."

"Oyuncağını vermek zorunda kalırsın." Umut pes ediyor ve Neslişah'tan da ses çıkmayınca kabul ettiklerini düşünüyorum. İki kız çocuğu hallerinden hiç memnun olmadan çantalarından boya kalemi çıkarıyorlar.

"Vay canına olayı şıp diye çözdün." Sarışın kadın bana başka bir gözle bakıyor.

"Çünkü anaokulu öğretmeni. Teşekkür ederim Canfeda." Nihal bana gülümseyerek bakıyor ve ben de görevimi yerine getirmek için masaya oturuyorum. Sarmalar yapılırken koyu bir sohbet dönüyor masada.

"Açılış ne zaman?" Birden düşüncelerden sıyrılıp sorunun bana olduğunu anlıyorum.

"Az kaldı," diyorum Nihal'e bakarak.

"Açılış için bir şeyler düşündün mü? Organizasyon şirketleri falan." Şu an Nihal benden daha hevesli görünüyor.

"Açıkçası bu konuda pek bir bilgim yok Nihal."

"Açelya sana yardım edebilir."

"Yardım cidden iyi olurdu." Gerçekten bu işlerden hiç anlamıyorum. Yardım almayı da düşünüyordum. Tanıdık birinin fikri güzel olabilir.

"Aklında bir şeyler var mı? İstediğin bir konsept mesela."

"O işlerden cidden anlamıyorum. Bir düşüncem de olmadı."

"Buluruz buluruz sen merak etme." Açelya'nın bu cana yakın tavrı hoşuma gidiyor. Bu gruba dahil olmak benim için değişik geliyor. Bir şekilde kendimi artık kimsesiz hissetmiyorum.

"İnsan ev işi özler mi hiç? İnanın özlüyorum, biraz evden çalışmayı istiyorum."

"Kızım çok çalışıyorsunuz Derya'nın da kulağını çekeceğim zaten. O kadar parayı mezara mı götüreceksiniz?"

"Anne bu para işi değil ki, Derya'nın nasıl da hırslı ve

başarı odaklı biri olduğunu biliyorsun. Bu arada Nihal test sonuçlarım geldi. Demir seviyem baya düşüktü."

"İlaç içmeyi sevmiyorsun Açelya, iğne de biraz iz bırakıyor. En iyisi serum alman. Birden toplarsın kendini."

"Kilo alıyorum ama..."

"Taş gibisin kız daha ne istiyorsun?" Zuhal anne yorum yapınca bana da bir cesaret geliyor.

"Hiç üç çocuk doğurmuş birine benzemiyorsun." Bana bakıp gülümsüyor.

"Teşekkürler canım ama iki çocuk doğurdum. Sırma'yı evlatlık aldık."

Birden boğazıma bir yumru takılıyor. Yetiştirme yurtları çocukken en çok korktuğum yerlerden biriydi. Annemin de yanımdan gideceğini beni de oraya vereceklerini düşünürdüm hep. Bu yüzden bana çok korkutucu gelirdi.

"Bu çok güzel," demekle yetiniyorum.

"Kendi çocuklarımdan ayırmıyorum onu, çok seviyorum." Başını kaldırıp kızını çağırıyor.

"Sırma gelir misin annem?" Küçük sarışın kız annesinin sesini duyunca hemen geliyor.

"Zuhal teyzene söyle bakalım. Büyüyünce ne olacaksın?" Küçük kız kollarını açıp cevabını veriyor.

"Annem gibi olacağım." Açelya bu sözü duyunca kocaman bir öpücük bırakıyor ve küçük kızı kolları arasına hapsediyor. Küçük kız ayrılınca hemen kardeşlerinin yanına gidiyor.

"Benim pantolon ceket takımlarıma bayılıyor. Her işe giderken bana hayran hayran bakıyor. Bu çok hoşuma gidiyor." Açelya duygulanıyor ve gözlerinin dolduğunu görüyorum.

"Travması ne durumda?" Lale söze girince Açelya irkiliyor.

"Çok daha iyi, iyice alıştı Elçin de onu kabul etmeye başladı."

"Sevindim kalıcı bir hasar bırakmayacak inşallah."

"Aslında Lale de buradayken Canfeda sen de konuşsan." Zuhal annenin konuyu bana getirmesinden hoşlanmıyorum.

"Neden bir sorun mu var?" Esmer kadın hemen bana bakıyor.

"Canfeda'nın bazı korkuları var."

"Ne gibi?"

Anlatmak istemesem de anlatmak zorunda kalıyorum. Herksin bana bakması Zuhal annenin konuyu açması sinirlerimi bozuyor.

"Annem öldüğünden beri evliliğe ve çocuk sahibi olmaya sıcak bakmadım. Hâlâ da bana sıcak gelmiyor."

"Neden peki?"

"Sadece çocuğumu yalnız bırakmak istemiyorum. Benim yaşadıklarımı yaşamasını istemiyorum."

"Biraz daha açar mısın canım?" Derin bir nefes alıyorum çünkü bu diğer insanlara komik gelen bir durum ama benim açımdan ise anlatılması çok zor bir korku.

"Annem kanserden öldü ve bir gün ben de kanser olursam diye korkuyorum. Bu yüzden çocuğumun olmamasını o yalnızlığı ise hiç tatmamasını istiyorum. "

"Anlıyorum, kaygı bozukluğu yaşıyorsun. Böyle vurucu olaylarda rastlanır bu durum. Annenin ölümü seni ruhsal olarak çok etkilemiş."

"O hayattaki tek dayanağımdı. Bana hem anne oldu hem de baba. O gidince kendimi kimsesiz biri gibi hissettim. İnsanlardan iyice uzaklaştım ve sanki bana acıdıklarını düşündüm. Annem beni güçlü biri olarak yetiştirdi ama o gidince verdiği güç de gitmiş oldu." Gözümdeki yaşı hızlıca siliyorum. Neden anlattım bilmiyorum. Normal şartlarda terslemem gerekirdi.

"Ama evlenerek cesur bir adam atmışsın. Neden gerisini getirmiyorsun?"

"Sadece artık yalnızlık çok fazla ağır gelmeye başlamıştı."

"Levent bunu duysa eminim kahrından ölürdü."

Açelya ortaya böyle bir sonuç çıkarınca sormadan edemiyorum.

"Neden?"

"Levent tanıdığım en özgüvenli adamlardan biri. Kendisinin mükemmelliği yerine sırf mecburiyetten evlendiğini düşünse eminim üzülürdü."

"Bu bir sır değil. O da biliyor."

"Peki ondan söz ederken gözlerinin ışıldadığından da haberdar değil mi? Onu sevmesen eminim asla seninle evlenmezdi."

"Bilmiyorum..."

"Bence gayet cevabı biliyorsun."

30

Gözlerimi açtığımda Kızçe ile biraz bakışıyoruz zaten uyanınca hemen benden kaçıyor. Kedim bile benden nefret ediyor. Gerçi kediler hep biraz huysuz olur sonuçta. Burada cidden bir suçum yok. Etraf sessiz görünüyor ve yatağa konulmuş kocaman nota bakıyorum.

Zuhal annelere gidiyorum. Bugün büyük bir yemek veriyor.

Bugünün tatil olduğunu bile unuttum ki annemin dost yemeğini unutmam doğal tabii. Moral depolamam gerek ama canım bir şey yapmak istemiyor. En iyisi melankolik şarkılarla kendimi daha da üzmek. Telefonumu ve kulaklığımı alıp aşk acısı çeken en sevdiğim kadınlardan biri olan Shakira'nın İllegal şarkısını açıyorum. Cidden dertlenip şarkı söylemek gibisi yok. *Ne verirsen onu alırsın Levent.* Sen ona ne yaptın ki? Aşk böceği olmadın ona bir çiçek bile almadın veya ona bir sürpriz yapmadın. Anaokulu maalesef bu kategorilerden hiç birine uyumlu değil. Yani bende de suç var ama o beni karşılıksız seviyor sanıyordum. Hiç âşık olmadım ki, bir kadına evlilik gözüyle bakıp sevmenin bana göre olup olmadığını sorgulamadım. Sadece anı yaşayıp geçtim. Canfeda benim de ona karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüp benimle birlikte oldu. Bu yalan da değil güçlü duygular besliyorum artık bunun farkındayım.

O aptal herifi de çok kıskandım dün. Videoyu açıp keşke o Canfeda olsa yanımdaki diyorum ama bunun sonucunu da biliyorum. Eğer bu halde olmasaydı muhtemelen Emre ile evlenmiş olacaktı. Ufacık bir detay geleceği değiştirebiliyor. Ne olursa olsun bana yararı olan bir cümle geçmiyor kafamdan. Müzik duruyor ama ben hâlâ söylemeye devam ederken aslında telefonun çaldığını görüyorum. Kafam kesinlikle uçmuş durumda. Deniz bu saatte beni neden arıyor ki! Çocukları ile ilgilenmesi gerekmiyor mu?

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ama bu soruya verebileceğim en iyi cevap koca bir hiçten ibaret.

"Depresyon çukurunda yuvarlanıp duruyorum."

"Neden?"

"İyi değilim işte."

"Dışarıya çıkacağım. Hazırlan seni de alacağım."

Telefon kapanıyor ama pek kıpırdayacak halim yok. Belki Deniz'den akıl alabilirim. Bugün salaş takılacağım basit bir kot ve tişört ile yetineceğim. Kışın ortasında gözlükle dolaşacağım için bir miktar dikkat çekebilirim ama umurumda bile değil.

Deniz geldiğini haber veren bir mesaj atıyor ve evden ayrılıyorum. Arabasının kapısını açıp koltuğa yerleşiyorum.

"Bu gizemli tavırların sırrı ne?"

"Bilmiyorum tanımlayacak bir kelime yok sanırım." Arabayı çalıştırıyor ve ben nereye gittiğimizi bilmediğimden sorma gereği duyuyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Alışverişe." Demek bugün kadınların stres atma yöntemini kullanacağım. Hiç bana göre değil.

"Sen söyle bakalım neden depresyondasın?"

"Canfeda beni sevmiyor ..."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Açıkçası Deniz karnım gerçekten aç ve kendime gelmem için sert bir kahve gerekli."

"Mesaj alınmıştır."

Beni alışveriş merkezinde bir kahveciye götürüyor. Kocaman bir kek aldım ve açlığımı bastırmasını bekliyorum. Nasıl olsa akşam tıka basa yemiş olacağım.

"Seni dinliyorum."

Telefonumu çıkarıp videoyu ona gösteriyorum. Mesajları da okumasını istiyorum. Bir miktar şaşırsa da bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Cevap çok açık değil mi Levent? Annesi ölmeden önce böyleymiş demek ki. İnsanlar değişir, tıpkı benim gibi. Bende huysuzun tekiydim bir zamanlar."

"Ama o herifi çok kıskandım. Çünkü Canfeda bana bu kadar ilgi göstermedi. Ayrıca ben de ona göstermedim. Onu seviyor muyum yoksa iyi bir arkadaşım gibi mi hâlâ çözemedim."

"E zaten en iyi âşıklar çok iyi arkadaşlardır. Onu kaybetme korkusu yaşadın ve ben orada seni gördüm. Kesinlikle ona karşı bir şeyler hissettiğin açık. Neden işi zorlaştırıp duruyorsun ki? İlk görüşte aşk sık rastlanılan bir semptom değildir biliyorsun ki? İlişkilere farklı bir yönden baktın."

"Çocuk istemiyor bu konuda aşırı inatçı."

"Seks de istemiyordu değil mi? Bunu yıkmayı başardın. Neden tekrar başarmayasın ki?"

"O kadar kolay bir durum değil. İnan ona benzemiyor bile."

"O zaman doğru zamanı kolla."

"Doğru zaman ben mezardayken de gelebilir."

"O zaman kendi şansını kendin yaratacaksın. İyi bir terapist bunu çözebilir."

Kahvemin son yudumunu içiyorum. Galiba en mantıklı karar bu. Alışveriş dediğinde kişisel bakım alışverişine çıkacağımızı düşünmemiştim. Belki bir tıraş losyonu alabilirim diye düşündüm ve bir sepet de ben aldım. Deniz robota bağlamışçasına raflara bakıp istediğini sepete atıyor.

"Neden bu alışverişi sen yapıyorsun?" Hijyenik ped reyonu bu soruyu sormaya itti beni.

"Çünkü Nihal alışveriş yerine anneni tercih etti. Ayrıca bir kadına ped almak hoşlarına gider. Bir dene." Bir tane de benim sepete atıyor.

"Nihal'in buna ihtiyacı yok ki, hamile."

"Olsun, geçen ay da aldım yine mutlu oldu. Sonuçta kullanacağı bir gün gelecek." Sepete birkaç tıraş bıçağı ekliyorum. Değişik bir losyon almayı da ihmal etmiyorum. Deniz'in sepetine zeytinyağlı sabundan koyuyorum. 11 sene aynı yerde kalınca birbirimizin tercihlerini çok iyi biliyoruz. O da bana bir paket Durex paketini atıyor. Sona bir tane daha alıp atıyor. Kendi sepetine de bir tane ekliyor.

"Keşke şunlara ihtiyacım olmasa. Olmayabilir çünkü Canfeda bana ceza vereceğini söyledi."

"Hiç sanmıyorum kimse seni o yönden men edemez. Bir şekilde onun direncini kırarsın." Makyaj reyonunda durup rujlara bakıyor.

"Hâlâ kırmızı ruj mu alıyorsun?"

"Bu sefer hayatımın kadınına alıyorum. Ayrıca senin o engin tecrübelerine ne oldu? Bir kadının makyaj malzemelerini nasıl sevdiğini bilirsin. Hele şu anda Nihal'e buradan bir alışveriş yapsam hamile olduğunu umursamadan üzerime atlardı." Acaba Canfeda böyle bir şeyi benim için yapar mıydı?

"Nihal makyajı seviyor. Gerçi Canfeda da önceden seviyormuş."

"O zaman dene."

"Kuaför olan sensin, neyin ne olduğunu biliyorsun."

"Tamam, Nihal'in stilinden çalışalım." Birden durup bana bakıyor?

"Yanında ne kadar var?"

"Neden sordun ki?"

"Maaşının yarısı gidebilir."

Gözlerim büyüyor bir anda. Uzun süredir lüksten uzak yaşıyorum o yüzden daha tutumlu olmayı aldığım şeyleri hesaplamayı öğrendim.

"Neyse çıkmazsa ben öderim."

"O kadar da değil."

"Kasada şaşırma o zaman."

Bazı detaylar için bedel ödemek gerekir. Eğer Canfeda mutlu olup eski haline dönecekse buradan ona pahalı alışverişler yapmaya razıyım.

Kasada makyaj malzemelerini güzel bir kutuya koyduruyorum. Cidden çok hoş gözüküyor. Bakalım Canfeda bu hediyeye ne diyecek. Yanlış anlayıp bana laf atması da olası. Deniz haklıymış cidden şu kadarcık makyaj malzemesine 1000 lira verdiğime inanamıyorum.

"Millet yanlış anlayacak."

"Neden karına hediye aldığın için utandın mı?"

"Konu o değil sadece böyle şeylere alışkın değilim. "

"Bir Kardiyoloğum işim çok yoğun ve stresli. İkiz çocuklarım var ki, ikisi de birbirinden uğraştırıcı. Eşim bir Dahiliyeci ve başını kaşıyacak zamanı yok, ayrıca hamile. Ben de ona bu konuda yardım ediyorum bir nebze." Belki ben de bu seviyeye atlamalıyım.

"Unutmadan söyleyeyim ki bir kadın kadar temizlik yapmayı, ütü yapmayı ve yemek yapmayı bilen bir adam mı bana bunları söylüyor?"

"Biliyorsun ki Deniz öğrenmeye mecburdum." Birden bir mağazanın önünde duruyor.

"Buradan alışveriş yapmaktan asla utanmazdın değil mi?" İşte bu konuda haklı. Kadınlara iç çamaşırı almak kesinlikle çok zevkli bir uğraş. Hatta neden buradan da bir hediye almayayım ki?

CANFEDA

Benim için sıkıntılı geçen bir hazırlık aşamasından sonra nihayet akşam oluyor. Çok yoruldum, uzun zamandır böyle hazırlık yapmamıştım. Gerçi ben hiç böyle kalabalık bir aile yemeğinde de bulunmamıştım ki. Benim için farklı olduğu için bu dostlukları da kabullenmek biraz zaman aldı. Hatta tam olarak kavrayamamış da olabilirim. Herkes birbiri ile can ciğer kuzu sarması.

Şu an mutfaktan tüm ailelerin birbiri ile olan sohbetlerini izliyorum. Levent de bu sohbetin içinde. En azından dünkü ruh halini atlatmış durumda. Arkadaşları ile bir şey konuşuyor, en iyisi insan içine karışmak. Levent'in yanına oturuyorum ve sohbetlerini dinliyorum.

"Sahi siz üniversitede de mi böyleydiniz?"

"Bizde rekabet bitmez Lale," diyor Deniz Levent'e bakarak. Levent her zamanki o egosu geniş bir şekilde duruyor.

"Ama Deniz cerrahi yetenekte kimin daha iyi olduğunu bilir."

"Neden Kadın Doğumcusun o zaman?" Lale tekrar soru sormaya başlıyor.

"Yani Levent Jinekolog olmasaydı Genel Cerrah da olabilirdi ama... İşte aması var. Rachel ile tanışmadan önceydi o. Cidden hâlâ duruyor mudur çok merak ediyorum. Tüm dönemlerden seçtiği çocuklar hep Jinekolog oldu. Levent de dahil. Kadın aşırı idealist biriydi. Levent doğum sancısı deneyimlemiş biri."

"Ne?" diyorum bir anda. Hiç böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim.

"Bu bir gelenek Canfeda. Her dönemden taktığı öğrenci bu geleneği yerine getirir ona karşı çıkanların sonunu okulun efsanelerinden bildiğimiz için bir şey diyemedik. Mesleki olarak kadınların ne çektiğini bilmemizi istiyordu. Bu da yaklaşımımıza bir deneyim katıyor. Daha duyarlı ve anlayışlı davranmamızı sağlıyor. O zaman çok kızmıştım ama kadın eğitim vermeyi biliyor."

"Bizim dönemde bir de bir Anatomi hocamız vardı." Nihal de kendi hikâyesini anlatmak için sohbete dahil oluyor.

"Turgut'u mu diyorsun?" Murat söze giriyor ve Nihal ona cevabını veriyor.

"Aynen, hayatımda onun kadar iyi Anatomi bilen Hoca ile karşılaşmadım. Canımızı çıkardı ama iyi de öğretti. Bizim dönem çok rahat etti. "

"Sonra ne oldu?" diyor Levent. Nihal mutsuz bir şekilde gülümseyerek cevap veriyor.

"Başka özel üniversite deli bir teklif verdi ve gitti."

"Yalnız Neslişah ve Umut kavga etmemiş. Bugünün tarihini atmalıyız." Murat konuyu bana getirince biraz utanıyorum. Kendini övmeyi seven bir tip olmadım hiçbir zaman.

"Aslında bunu Canfeda çözdü." Lale bana gülümseyerek konuşuyor.

"Doğru ya sen anaokulu öğretmenisin." Başımı sallıyorum yavaşça.

"Yakında kendi anaokulunu açacak." Levent kolunu omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor.

"Evet, o konuyu da konuştuk. Açelya yardım edecek." Nihal sözünü bitirmeden Açelya, eşi ve küçük Sırma ile bizim yanımıza geliyor.

"Demek bizsiz başlarsınız ha?"

"Abi biliyorsun ki hep geç kalmayı kendine adet edindin." Deniz abisine sitem ederek yaklaşıyor. Derya abi esmer ve tam dizilerdeki patronlara benzeyen bir fiziğe sahip. Otoriter ve buram buram ben erkeğim diyen bir yanı var.

"İşler güçler..."

"Sırma nasılsın görmeyeli."

Levent küçük kızla konuşmaya çalışırken dikkatini bir şey çekiyor. Küçük kızın kolunu kaldırıp bileğindeki künyeye bakıyor.

"İnanmıyorum, bu düğünde size verdiğim hediye mi?"

"Demek ki helal parayla almışsın. Üç çocuğuma da nasip oldu. Ayrıca haklıydın." Derya abi yerine otururken keyfimi kaçıracak bir şey söylüyor.

"Ayrıca fırsat kolluyorum, ben de sizin çocuğunuza alacağım." Dönüp dolaşıp konu buraya geliyor.

"Koskoca Derya Hazinedar ufacık bir künyeyle mi yetinecek yani?" Levent şakacı bir tavırla söylerken hemen Derya abi cevabını veriyor.

"İstersen üstüne ev yapayım?"

"Bak o olur," deyince Levent, tüm grup gülmeye başlıyor.

Neyse ki konu hâlâ neden çocuğumuz olmadığına gelmiyor. Yemek ise aynı kıvamda şen şakrak sohbetlerle geçiyor. En sonunda bu kalabalık gece bitiyor ve eve gitmek için hazırlanıyoruz. Düşüncelere dalmışken birden duyduğum sesle irkiliyorum.

"Aslında seni anlamaya çalışıyordum. Tüm gece seni gözlemledim ve tavsiye vermek istiyorum." Lale'ye biraz şaşırıyorum. Bunu mesleki takıntı haline getirmesine gerek yoktu.

"Canfeda gördüğüm kadarıyla gururlu birisin de. Ka-

bullenmemen belki de bu yüzden fazla uzun sürüyor. Kendini güçlü göstermeye çalışıyorsun. Çok güçlüsün de ama bazen bazı zayıf yanlarımızı kabul etmemiz gerekir. Her insanın bir zayıf noktası vardır. Senin zayıf noktan ise korkuların olmuş. Senin gibi düşünmeye çalışıyorum. Diyelim ki korkuların başına geldi. Levent ile bir bebeğiniz oldu ve sen de genç yaşta hayatını kaybettin. Sence Levent ve ailesi ona senin baktığın gibi bakmazlar mı? Özellikle Levent'i tam tanımamışken aklından neler geçiyor?"

"Bakacağına şüphe yok ama bir annenin verdiği sıcaklığı ona veremez."

"Kabul, veremez ama senin gibi bunalımlara girmesine de izin vermez. Ben Levent'in sırf o barınak için kapı kapı dolaşıp para topladığını biliyorum. Bunu sokakta yaşayan hayvanlar için yaptı. Hiç sevmediği kişilerden bile bağış aldı. Hatta hastanenin dışında yaşayan köpekleri korumak için elinden geleni yaptı. Bazen hastalarla bile tartıştı. Sence bu kadar duyarlı olan bir adam varken neden bu kadar düşünüyorsun ki? Hayat ihtimallerle doludur ama hangi ihtimalin gerçek olacağını asla bilemeyiz. Hatta sabaha çıkacağımız bile garanti değilken bu kadar kapsamlı düşünmek ve kendine eziyet etmek baskı altında kalmak hayatını mahvediyor. Korkularınla yaşamayı öğrenip bir an evvel yüzleşmelisin yoksa beynin tüm yetkiyi senden alır ve o dizginleri yeniden eline almak çok zor olabilir."

Bir psikiyatrist kalmıştı hayatıma karışmayan. O da oldu tam oldu.

"Lale, mesleki anlamda haklı olabilirsin ama bunları ben de biliyorum. Herkesin bir tavsiye vermesinden bıktım. Her şeyin en iyisini siz bilirsiniz zaten. Yapmıyorum ve istemiyorum çocuk. Zorla mı yaptıracaksınız! Yeter artık hayatımıza karışmayın."

Ellerimin titrediğini hatta sesimin bu kadar yükseldiğini herkesin bize baktığını daha yeni idrak ediyorum. Utanıyorum ve bu küçük sinir harbinden dolayı hemen kendimi dışarıya çıkarken buluyorum. Gözyaşları gözlerimden dökülüyor ellerim titriyor.

"Canfeda?" Levent bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ne? Bana onu mu savunmaya mı geldin?"

Şu düştüğüm duruma bak. Annem ve babam yanımda olsa kesinlikle onaylamazlardı ama yanımda da değiller işte. Ben iki yaşında babasız kalmış asla babasını hatırlamayan annesine tutunan bir kızım. Annem de gidince sadece bir hiçe dönüştüm.

LEVENT

Canfeda hiç iyi görünmüyor. Gittikçe daha da fazla sarsılmaya devam ediyor. En sonunda yere soğuk çimlerin üzerine çöküyor.

"Anne! Neredesin anne? Kızının düştüğü durumu görüyor musun?"

Sesini zedeleyecek şekilde bağırıyor ve yumruklarını yere vurmaya başlıyor. Kesinlikle bir sinir krizi geçiriyor.

"Canfeda!"

Kendimi onun yanında yere çökmüş buluyorum. Yere vuran ellerini yakalamaya çalışıyorum. Çok fazla uğraştırıyor.

"Bırak beni! Anne beni yanına al artık burada olmak istemiyorum. Tükendim." En sonunda sesi fısıltı halinde çıkıyor.

"Tükendim..."

Kendini bırakıyor ve büyük hıçkırıklarla titrerken ona sarılıyorum. Acı içinde başka bir şeyi idrak ediyorum. Biz onunla kesinlikle bir yol kat edememişiz o konuda. Hatta onu daha da kötüleştirdiğim ortada. Keşke bugün burada olmasaydık diye geçiriyorum içimden. Kalabalık bir aile görüntüsü ve baskı ona çok fazla gelmiş olmalı. Bu şekilde bir patlama ancak böyle açıklanabilir.

"Lütfen gidelim buradan," diyor ve bana nasıl da sımsıkı sarıldığını hissediyorum.

Kimseye aldırış etmeden onu belinden kavrayarak kaldırıyorum. Onun bana ihtiyacı var, benim bir çocuğa ihtiyaç duyduğumdan çok çok daha fazla ihtiyacı var.

Hiç iyi görünmüyor ama yine de o kriz aşamasını geç-

tiğini düşünüyorum. Başını geriye atmış gözlerini kapatmış bir şekilde ağlamaya devam ediyor. Hiç bu durumda kalmadım ve ne yapacağımı da kestiremiyorum. En iyisi sakinleşene kadar beklemek. Telefonumun ışığı sürekli yanıp sönüyor ama umurumda değil.

"Levent... Beni anneme götür," dediğini duyuyorum.

İstemsizce elini bulup tutuyorum. Yüzüme bakıyor hemen ama hiç Canfeda gibi görünmüyor. Çok fazla üzgün kırılmış bir hali var. Onu kucağıma alıp küçük bir çocuk gibi sakinleştirmek istiyorum ama onu üzen nedenlerden biri ben olunca buna cesaret edemiyorum.

"Lütfen..." diyor fısıltıyla. Sadece başımı sallıyorum çünkü diyecek bir şey gelmiyor dilimden. Ben de onun kadar tutulmuş durumdayım. Acaba gece mezarlığa giriş var mıdır? Bir şekilde bekçiyi ikna ederim çünkü Canfeda'nın kendini deşarj etmeye ihtiyacı var. Ah anne, neler söyledin milletin içinde de kız bu hale geldi. Özellikle Lale'ye çıkışması beni de şaşırttı. *Siz en iyisini bilirsiniz zaten* demesi olayın içinde başka kişilerin de olduğunu gösteriyor. Gözlerini kurutana kadar ağlıyor ve ben bir şey yapamıyorum. Sonunda mezarlığa ulaşıp arabayı durduruyorum. Hemen kapıyı açıp dışarıya çıkıyor. Hızlı hareket edip onu yakalıyorum. Kapı kapalı, bir çocuk gibi kolayca duvardan atlıyor. Sanki bunu daha öncede yapmış gibi. Arkasından ben de atlıyorum. Yürürken bekçi bizi fark ediyor ve elindeki fener ile bizim yanımıza geliyor. Canfeda hiç aldırış etmeden annesinin mezarına gidiyor ama ben açıklama yapmak için kalıyorum.

"Uzun zamandır gelmiyordu. Sen kimsin?" Adamın Canfeda'yı tanımasına şaşırıyorum.

"Siz tanıyor musunuz?"

"Bu kız geceleri çok gelir. Hatta burada uyuduğu zamanları da biliyorum. Kimi kimsesi yok sanıyordum." İçime bir şey dokunuyor. Durum sandığımdan çok daha farklı.

"Ben eşiyim." Niyeyse bu cümle direkt çıkıyor ağzımdan. O kesinlikle kimsesiz değil.

"Sevindim, bu kızcağızın desteğe ihtiyacı var."

"Teşekkürler..."

Daha fazla Canfeda hakkında gerçek duymak istemiyorum. Beni fazla yaralıyor ve yanlışlarımı yüzüme vuruyor. Ona böyle davranmamalıydım. Daha anlayışlı olmalıydım baskı altına almamalıydım. Onun acısı hâlâ çok taze. Düşüncelerimle ona haksızlık ettim. Gördüğüm manzara ile bir an nefesimi tutuyorum. Mezar taşına sarılmış ve başını yaslamış bir eli ile toprağı okşuyor. Bir şeyler fısıldadığını duyuyorum. Yanına eğiliyorum ve onu duymaya çalışıyorum.

"Seni özledim... Özledim... Çok özledim..." Sürekli bu sözcükleri tekrar ediyor. Bir saat belki iki saat orada kalıyoruz. Ağlıyor ve içindekileri ona döküyor. En sonunda sakinleşiyor ve mezarın üzerindeki küçük otları temizliyor. Babasının mezarı gibi bu mezar da bakımlı üzerinde renkli çiçekler var.

"Bana su bulur musun?" Sesi ile irkiliyorum ve başımı sallayarak bekçinin kulübesine gidiyorum.

"Suyunuz var mı?"

Adam hemen bana bir şişe su uzatıyor. Onu Canfeda'ya götürüyorum. Mezara suyu döküyor ve ruhsuz bir şekilde yürümeye başlıyor. Onu takip ediyorum. Tekrardan duvardan atlıyoruz.

Arabaya binmiyor onun yerine bir sokağa sapıp yürümeye devam ediyor. Onu sessizce takip ediyorum. Bir apartmanın önünde duruyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor. Bir anahtar çıkarıp dış kapıyı açıp içeriye giriyoruz. Merdivenlerden ikinci kata ulaşıyoruz ve 4 numaralı dairenin kapısını açmasını izliyorum. Evin içinde sanki birileri yaşıyor gibi. Ev ferah ve temiz. Salona geçmeden önce kapıyı kapatıyorum. Salonda birçok resim var. Dikkatli bakmadan gözüm Canfeda'yı izliyor. Bir odaya gidiyor, burası bir yatak odası. Yatağa kıvrılıyor ve ellerini başının altına koyuyor. Başucunda bir fotoğraf var. Gözleri o fotoğrafın üzerinde. Bebek Canfeda annesi ve babası ile

birlikte bu fotoğrafta. Yorgunluğa daha fazla dayanamıyor ve gözlerinin kapandığını görüyorum.

Değişik bir gece oluşu beni de çok yoruyor. Nasıl mantık yürüteceğimi şaşırmış durumdayım. İçimde karşı konulmaz bir merak var. Bu yüzden de onu yalnız bırakıp evi keşfetmeyi istiyorum. Özellikle onun odasını çok merak ediyorum. İlk başta salondaki fotoğraflara bakıyorum. Annesi ile olan fotoğrafları var. Mezuniyet ve tatil fotoğrafları çoğunluğu oluşturuyor. Mezuniyet fotoğrafını elime alıp incelemeye başlıyorum. Gayet neşeli ve olgun görünüyor. Çerçeveyi dikkat ederek yerine koyuyorum. Çerçevelerle pek aram yok bilindiği gibi. Etrafımda dönüp diğer odanın yerini tespit ediyorum. Buraya girip girmemek konusunda kararsızım çünkü biliyorum ki eski Canfeda'yı bulacağım. Bununla yüzleşmem gerek, kaçarak bir sonuç elde edemem.

Derin bir cesaret nefesi alıp kapıyı açıyorum. Pembe beyaz hakim bir oda beni karşılıyor. Büyük bir kitaplığı var. Her türden kitap bulunduğunu görüyorum küçük bir incelemeden sonra. Dolapları ve çekmeceleri küçük bir çocuk gibi karıştırmak istiyorum. İlk olarak çekmeceleri açıyorum. Bazı defterler var, içlerinde ise ders notları bulunuyor. Bunlar üniversiteden kalma olsa gerek. Elbise dolabını açıyorum ve rengarenk bir elbise topluluğu beni karşılıyor. Eh, davranışları gibi giyim tarzı da farklıymış. Tekrar tuvalet masasına dönüyorum. Bir çekmeceyi açınca koskoca bir oje topluluğu görüyorum. Neredeyse her renk oje var. Bir alt çekmeceyi açınca bir kutu buluyorum. Böyle kutulardan genelde ne çıktığını bilirsiniz. Eski anılar... Kapağını açıyorum ve tahmin ettiğim gibi fotoğraflar ve kâğıtlar ile karşılaşıyorum. Fotoğraflarda tahmin ettiğim üzere annesi ve Emre var. Canfeda cidden çok mutlu görünüyor. Rahat ve hayatından keyif alır bir biçimde bakmış hep objektife. Kâğıtlarda ise ilklerini yazmış. İlk stajım ilk öğrencim ve ilk aşkım gibi şeyler yazıyor. İlk aşkım yazan kağıdı alıp üzerini okuyorum. Bir tarih atılmış ve ilk aşkının Emre olmaması beni şaşırtıyor. Cemil... Nasıl biri

acaba bu Cemil? Gerçi tarihe bakılırsa lise zamanlarında falan olduğunu görüyorum. Bir kâğıt daha elime geçiyor. Bir doktorun yazısını görüyorum. Bir Jinekolog ve kendi isteği ile hymenin yırtıldığı yazıyor. Bu konudan şüphe etmemiştim zaten ilgilenmiyorum böyle şeylerle. Tam kapağı kapatacakken bir kâğıt dikkatimi çekiyor. Aslında bu bir saatin resmi çünkü bu saatten bende de var. Bir dergiden kesildiği belli. Bir anda kendimle karşılaşmam beni şaşırtıyor. Bu fotoğraf hastaneye yeni başladığımda çekilmişti.

Yrd. Doç. Dr. Levent Öztürk hasta kabulüne başlamıştır yazıyor. Yani Canfeda beni bir dergideki reklamdan görüp öğrenmiş olabilir ama yine de bu kutuda neden yer edinmem ayrı bir merak konusu. En altta küçük bir defter daha var. Acaba benimle ilgili başka bir detay bulacak mıyım diye düşünmeden edemiyorum. Direkt son sayfasına yazdığı bir satıra bakıyorum. Çok yakın bir tarih atılmış.

Bu arsızlığı beni deli etse de bir yandan bu yönünü seviyorum.

Bu not kesinlikle bana yazılmış olmalı. Tarih düğünden önceyi gösteriyor çünkü. Bir önceki sayfaya bakıyorum.

Hiçbir erkekle bu kadar yakınlaşmamıştım. Levent çok farklı hissettiriyor. Onunlayken farklı bir tarafımı keşfediyorum. İçime işlemiş olan irademolmasaydı o gün kapıda onunla sabaha kadar öpüşebilirdim.

Deli gibi kahkaha atak istiyorum. *İşte bu! Yes be!* Beni çok başka bir yere koyuyor; o da kalbine.

31

Burada işim kesinlikle bitti. Kutuyu dikkatlice yerine koyuyorum. Odadan çıkarken evin ne kadar da soğuk olduğunu hissediyorum. Yüzde yüz o yatakta üşüyecek. Acaba doğalgaz çalışıyor mu? Bunu öğrenmek için dairenin dışındaki sayaca bakıyorum. Tahmin ettiğim gibi aboneliği kapatılmış çünkü bir kilit var. En iyisi onun yanına yatmam. Acaba bana ne kadar kızar? Gerçi kızacak hali olduğunu düşünmüyorum. İyi bir uykunun onu toparlayacağını düşünüyorum. Kötü bir şey yaşadığımızda veya kendimizi kötü hissettiğimizde uykumuz gelir. Beyin bir sorun olduğunu düşünür ve sorunu çözmek için ise uykuya yöneltir bizi. Uykudayken ise o duygusal değişimi düzenler. Bu yüzden kendimizi daha iyi hissederiz.

Yavaşça odaya giriyorum ve derin bir uykuda olduğunu görüyorum. Üzerini sıkı sıkı örtüp evden paltomu almadan çıktığımı fark ediyorum. O da aynı şekilde, olayın şokuyla üşüyeceğini hiç düşünmemiştim. Zaman kaybetmeden yorganın içine giriyorum. Sanki hissetmiş gibi yüzünü bana dönüyor ve kolunu belime atıyor. İçimi garip bir duygu kaplıyor. Evet kendimi değerli görüyorum onun nezdinde. Ben de ona sarılıyorum ve uyumaya çalışıyorum.

Sabah yüzümde dolaşan eller sayesinde uyanıyorum. Canfeda kocaman gözleriyle bana bakıyor. Daha iyi görünüyor dün akşamın aksine.

"Nasılsın?" diyorum yavaşça.

"Ben... Uzun zamandır bunu yapmıyordum."

"Neyi?"

"Kaçıp annemin mezarına gitmeyi." Bekçinin dediğini doğruluyor bu sözler. Yavaşça gözünün önüne düşen bir saç tutamını çekiyorum.

"Canfeda... Dün gerçekten korktum, sağlığından endişelendim."

"İyiyim... Ben, teşekkür ederim." Gözlerini kaçırıyor sanki utanıyor gibi bir hali var.

"Neden?" Teşekkür edilecek bir durum yok ortada bu yüzden cevabını çok merak ediyorum.

"Çünkü... Onlar gibi düşüneceğini sandım, onlara hak verecektin ve beni suçlu görecektin." İç çekiyorum böyle düşüneceğini tahmin etmem gerekirdi.

"Annemin nasıl baskıcı olduğunu biliyorum. O hale gelmenin de bir nedeni vardır diye düşünüyorum. Ayrıca tabii ki senin yanında olacağım, seni daha yeni buldum elimden kayıp gitmene izin verir miyim sanıyorsun." Gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum. Benden bunu beklemediği açık.

"Annen baskıcı değildi yani ortalık yerde benim meselemi açması hoşuma gitmedi. Sadece..." Yine gözlerini kaçırıyor ve beni merakta bırakıyor.

"Sadece..." Tamamlamasına yardım etmek istiyorum. .Çünkü sorunun ne olduğunu bilirsem çözüme daha kolay ulaşabilirim. Canfeda'nın bazı konularda kendini aşması gerek. Yoksa bu böyle sürüp gidecek.

"Ben hiç bu kadar kalabalık bir masada bulunmadım. Herkes birbiri ile çok iyi anlaşıyordu. Kendimi oraya ait hissedemedim. Yabancılık çektim ve Lale'ye hak etmediği şeyler söyledim. Ben sadece artık birilerinin bana akıl vermesini istemiyorum. Rahat olmak ve kendi kararımı kendim almak istiyorum. Eğer desteğe ihtiyacım varsa bile bu kişi tanıdığım biri olmamalı çünkü iş çok kötü yerlere gidiyor." Yani en azından bir aşama kaydettiğimizi düşünüyorum. Bazı şeyleri kabullenip kararlar almaya çalıştığını hissediyorum.

"Anlaşıyorlar çünkü yıllarca arkadaştılar. Annem ve

Nur Teyze , Nihal ve Açelya zaten elti. Lale ise Deniz'in en yakın arkadaşlarından birinin eşi ve Nihal ile iyi olmasına şaşmamak gerek. Biz birlikte büyüdük çocuklarla. Yani bazı yıllarım Almanya da geçse de durum bu. Yabancı hissetmen çok doğal. İstersen sen de o ailenin bir parçası olabilirsin. Onlarla vakit geçirebilirsin. Nihal de önceden bu kadar dışa dönük bir kız değildi. Sen onu ne kadar kıskansan da gazetedeki bir haber yüzünden bayılabilecek bir psikolojiye sahip. Onunla başlayabilirsin veya başlamazsın. Karar senin, eğer böyle ortamlarda bulunmak istemezsen de seni anlarım. Ben hep senin yanında olacağım." Güven vermek için elini tutuyorum.

"Peki, dün niye tuhaf davrandın? Sanki bana kızmış gibiydin." İşte bu can sıkıcı bir durum. Hele ki şimdi konuşmanın hiç sırası değil. Onu üzmek istemiyorum.

"Şimdi değil Canfeda."

"Neden?" Kararlı bir şekilde bakıyor yüzüme. Bunun anlamı sen söyleyene kadar durmayacağım oluyor.

"Senin eskiden nasıl biri olduğunu gösteren bir video aldım. İtiraf etmeliyim ki çok kıskandım."

"Sen ve kıskanmak?" Yüzüme alay ile bakıyor. Bu konuda da kesinlikle haklı. Ben çok kıskanan bir tip değildim.

"Yani narsist olsam da bazen kendimi yetersiz gördüğüm oluyor."

"Kim attı ki bunu sana? Beni tanıyan biri mi?"

"Canfeda gerçekten uzun bir hikâye..."

"Emre değil mi? Çünkü sadece onda vardı. Bunu nasıl yapabilir?"

"Eşi hamile ve takibini ben yapıyorum. Keşke hastalarımdan çıkarabilsem ama bu etik olmaz. Beni aklı sıra uyarmaya çalıştı ve senin sabit düşüncelerinden vazgeçemeyeceğini vurguladı." Bir anda doğruluyor. Kesinlikle bu duruma kızdı.

"Bunu yapmaya hakkı yoktu. Ne düşündün de kıskandın?"

"Onu daha çok sevdiğini..." Yüzüme şaşkınlıkla bakıyor. Çünkü bu Levent' den beklenilmeyen bir davranış.

"Bak, o zamanlar böyle değildim çünkü annem hayattaydı. Arkamda bir dayanağım vardı beni her türlü destekleyen ve hayata daha farklı bakmamı sağlayan biri. O gitti ben de gittim Levent."

"Tekrar gelebilirsin... Ben annenin boşluğunu doldura-mam belki ama bana sığınırsan seni gerçekten mutlu ederim."

"Zaten sana sığınmadım mı? Buradasın, ihtiyacım olduğumda yanımdasın. Sadece bebek deyip tutturmasan..."

"Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

"Peki, eve gitmemiz gerek bizim çocuklar aç olabilir." Bu tanımlaması beni gülümsetiyor. Bir nevi hayvanlarım benim çocuğum gibi.

"Evden çıkarken doldurmuştum mama kaplarını."

"Aslında başka bir şey daha yapmam gerekiyor. Beni Lale'ye götürebilir misin?"

"Tamam."

Yataktan çıktıktan sonra üşüdüğünü görüyorum. Dışarısı gerçekten çok soğuk. Kış bastırmaya başladı iyice.

"Üzerine bir kıyafet al çıkarken ikimiz de havanın pek soğuk olduğunu takmamışız."

"Sen?"

"İdare ederim."

Üstüne bir ceket aldıktan sonra evden çıkıyoruz ama araba mezarlığın orada kaldı. Canfeda koluma girip bana yolu gösteriyor. Neden eski evimin oralarda ev aradığını şimdi daha iyi anlıyorum. Hem mezarlığa hem de ailesinin evine yakın bu civar. Neyse ki pek üşümeden arabaya ulaşıyoruz. Mezarlığa bir bakış atıyor ve sonra arabaya biniyor.

"İstersen sonra da gidebiliriz."

"Olmaz içim rahat etmiyor." Başımı sallıyorum ve arabayı çalıştırıyorum. Bir şekilde dünün izlerini silmeye çalışmasını takdir ediyorum. Muratların evi biraz buraya ters düşüyor. Bir yarım saat sonra evin önüne geliyoruz.

"Sen beni bekle burada dışarıya çıkıp da üşüme."

"Tamam," diyorum çünkü itiraz kabul etmeyen bir tonda söylüyor. Arabadan inişini ve kapıyı çalışını izliyorum. Kapıyı Lale açıyor ve bir müddet kapıda konuşuyorlar. Lale içeriye davet etmiş olmalı ki, Canfeda beni işaret ediyor ve bende elimi sallıyorum. Kısa süre sonra da arabanın kapısı açılıyor.

"Artık eve gidebiliriz." Eve gitmemiz pek rahat olmayacak çünkü daha cevap vermediğim yirmi beş cevapsız çağrım var.

Eve girerken bir an arabada unuttuğum paketler aklıma geliyor. Hava soğukluğunu hissettirirken hızlı olmaya çalışıyorum. Arka koltuktaki paketleri alıp Canfeda'nın bakışları eşliğinde eve giriyorum. İçerisi ılık olduğu için ani bir titreme alıyor içimi. Canfeda sanki dün tüm zehrini kusmuş gibi bu yüzden de daha rahat davranıyor. Üzerindeki ceketi çıkarıp odamıza girince elimdeki karton torbalarla onu takip ediyorum.

"Banyo yapsam iyi olacak." Bir an yüzünü inceliyorum. Daha sakin daha anlayışlı... İçimi rahatlatıyor ve kendimi iyi hissediyorum.

"Canfeda aslında..." Söyleyeceklerimi sezdiğini düşünüyorum yüzünde zekice bir pırıltı hissediyorum.

"Neden öyle davrandığımı ve geçmişimi bilmek istiyorsun. Benim için zor bir gündü Levent. Şu an diyebileceğim önsöz bu." En iyisi doğru zamanın gelmesini beklemek. Başımı anlayışlı bir şekilde sallarken gözleri paketlere kayıyor.

"Bunlar ne?" Karton paketlerden birini alıp içindekilere şöyle bir bakıyor. Elini daldırıp hijyenik pedi çıkarıyor ve yüzünde bir gülümseme var.

"İhtiyacım vardı gerçekten nereden bildin?" Deniz'in haklı olduğu kanıtlanmış oluyor.

"Bir arkadaştan küçük bir taktik işte."

"Senin taktiklere ihtiyacın var mıydı ki? Şaşırtıcı, Levent Bey formdan düşmüş." Şaşırıyorum, moralman gerçekten de daha iyi.

"Bazen bazı fikirlere ihtiyaç duyabiliriz." Elini tekrardan daldırıyor ve bu sefer Deniz'in iki kutu attığı kondom paketlerini çıkarıyor.

"Bunları ne yapacaksın?"

"Şişirip balon yapacağım birlikte oynayabiliriz." Elini ağzına götürüp gülmeye başlıyor ve paketi elinden düşürüyor.

"Hayır, yani bu kadarı çok değil mi?" Kelimeleri ağzından zor çıkarıyor ama gülmeyi de ihmal etmiyor.

"Valla güzelim bunları tüketebilecek güce sahibim bilirsin sen." Göz kırpıyorum çapkınca, hatta kızmasını bekliyorum ama beklediğim tepki gelmiyor. Eğilip paketi bana uzatıyor.

"Belki ihtiyacımız olabilir." Vay canına istediğini ima ediyor ilk defa. Genelde baştan çıktıktan sonra bu tepkiyi verir ama bugün onda bir haller var. Her zamanki Canfeda değil. İç çamaşırı paketine uzanıp içindekileri çıkarıyor. Evet, ona seksi bir şeyler alma gibi bir fikrim vardı. Bu gerçekleşmedi, ona günlük giyebileceği uzun süre işe yarayan birkaç parça sutyen aldım. Tatlı pembeler ve su yeşili gibi renkler seçtim. Beğenir mi pek emin değilim ama şu anlık kötü bir tepki vermiyor.

"Sana tavsiye veren aksakallı dede olmalı."

"Aksakallı dedeler git eşine sutyen al diyecek bir ahlaka sahip değillerdir diye düşünüyorum. Belki de evcimen bir erkek oluyorumdur kim bilir."

"Belki de ama bu tavsiyeler gelmeli çünkü beğendim." Diğer torbaya uzanırken bu sefer ne tepki vereceğini merak ediyorum. Evlenmeden önce makyaj yaptığını ima ettiğim için kızmıştı.

"Hediye?" Kutuya beğenerek bakıyor ve hemen kapağını açıyor. Hemen markalara bakıyor.

"Levent bunlar çok pahalı!"

"Senin için değer umarım beğenirsin. Belki hoşuna gider diye düşündüm cidden başka bir amacım da yok. Yani sana makyajlı bir kadın ol diye dayatma falan yaptığımı düşünme." Ruju eline alıp kapağını açıyor.

"Kokusunu özlemişim uzun zamandır bu marka ile ilişkimi kesmiştim."

"Tutturdum mu sevdiklerini."

"Biraz, teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve üzerini hazırlayıp banyoya girişini izliyorum. Derin bir nefes alıp yatağa çöküyorum ve cevapsız aramalarla dolu telefona bakıyorum. İlk olarak annemi arıyorum. Ona izahat vermem gerek, gerçi ben veremeden o alacağını alır. Telefonunu bağırarak açarken yüzüm buruşuyor.

"Levent siz neredesiniz? Neden telefonunu açmıyorsun? Canfeda niye öyle davrandı?"

"Anne sen neyin ne olduğunu biliyorsundur. Belli değil mi neden?"

"Lale kızım sadece ona yardım etmek istiyordu."

"Anne onu en iyi sen anlamalısın. Zamanında çöküşe geçmiş biri olarak duygularını bilmelisin. Neden başka işlere yöneliyorsun?" Tıkanıyor ve nefes alışını duyuyorum sadece.

"Anne anlayışla yaklaş ve sıkıştırma."

"Levent şu an çevremde yaşı ileride olduğu için torun sahibi olamayan birçok arkadaşım var. Her gün bu mevzu hakkında zorluklar duyuyorum. Ben sizi düşünüyorum ileride pişman olmayın diye ama suçlu yine ben oluyorum."

"Anne, daha evleneli kaç ay oldu? Onun ciddi travmaları var ve ben onları aşmadan bu çocuk meselesinde ona baskı yapmak istemiyorum. Ayrıca yıllarca küçümsediğiniz mesleğimde infertillite tedavisi yaptığım birçok hastam oldu. Yani ben senin duyduklarından daha çok bilgiye sahibim. Kendimi veya onu da tedavi edebilirim. Lütfen daha fazla işime ve ona müdahale etmeyin. Siz mükemmel adam gibi adam olan oğlunuz..." Bir an ağzımdan kaçacakken tutuyorum kendimi. Çağla'ya söz verdim bu yüzden ona ihanet etmek istemiyorum.

"Levent..."

"Evet, mükemmel oğlunuz ve mükemmel bebek yapan gelininiz ile mutlu olmaya devam edin. Ben sizi hiçbir zaman memnun edemedim zaten. Bu yüzden de artık üzülmeyi bıraktım."

"Levent sen nasıl konuşuyorsun?"

"Anne kendinize iyi bakın." Bir şey demesine kalmadan telefonu kapatıyorum. Niye böyle patladım emin de değilim. Sanki adet öncesi sendrom yaşayan bir kadın gibiyim. Canfeda iyileşirken ben mi kötüleşiyorum diye düşünmekten kendimi anlamıyorum. Kapının açılan sesi beni dalgınlığımdan uyandırıyor.

"İyi misin?" Yüzümü incelerken ben de onu inceliyorum. Şeker pembesi bornozu ile karşımda dikiliyor ama cinsel anlamda düşüncem olmaması beni şüpheye düşürtüyor. Cidden ben galiba değişiyorum.

"Anneme patladım, eski defterleri açtım."

"Benim yüzümden mi?" Üzülüyor hemen yüzü düşüyor. O an bir detayı atladığımı fark ediyorum. Cidden onu korumak istiyorum. Asla dün gibi bir hale gelmesine izin vermemem gerekiyor.

"Lütfen benim için aileni karşına alma. Bir aileye sahip olmak çok değerli. Lütfen yapma." Gözleri doluyor ve dünkü gibi bir kriz yaşamasını istemiyorum. Yaklaşıp sımsıkı sarılıyorum.

"Ben aranızı bozmak istemedim. Ben..."

Sürekli ben ile başlayan cümleler kuruyor ama hiçbir şeyi duymuyorum. Sadece o an içimde oluşan tuhaf duyguyu hissetmek istiyorum. Ellerini belimde hissediyorum o da bana sarılıyor. Saçlarına ulaşmak için ellerim havluya değiyor ve yavaşça çekiyorum. Islak saçlarını yüzünden çekmek için yüzünü kavrıyorum. O güzel gözleri üzgün ve suçlu...

"Senin yüzünden değil Canfeda. Sandığın gibi mükemmel bir hayatım yok."

"Sen... Sen mükemmelsin..."

Gözleri gözlerimde bir an bile kırpmıyor. Ergen ço-

cuklar gibi gevşekçe gülümseme beliriyor yüzümde. İlk defa gerçekten bana değer verildiğini hissediyorum. O salak gülüş gitmiyor bir türlü. Boncuk gözleriyle bu halime anlam vermeye çalışıyor. Sonunda benliğimi yavaş yavaş geri alıyorum ama verdiği o keyif hâlâ üzerimde.

"Kimse mükemmel değildir Canfeda ama biz birlikte mükemmelliğe ulaşacağız."

Kimse beni tutacak bir güçte değil. Kendimi çok iyi hissediyorum çünkü. Hızlıca dudaklarımla dudaklarını örtüyorum. Anında karşılık veriyor ve bu beni daha da coşkulu hale getiriyor. Kendimize hakim olamıyoruz. Ellerime hakim olamamam kesinlikle sürpriz değil ama Canfeda'nın kendini bu denli istekli hissetmesi benim açımdan büyük bir sürpriz. Hatta pantolonumun düğmesini açıp fermuarımı indirmesi kısa süreli kalbimi tekletmeye yetti bile. O an hiçbir şey umurumda değil. Çıplak bedenlerimiz birbirine değerken sadece aklımdaki o garip güven duygusu var. Geçen gün yaptığım yanlış düşünceleri acımasızca yüzüme çarparken bundan garip bir şekilde zevk alıyorum çünkü yanıldım. İşini bilen ellerim bu sefer çok aceleci. Hiçbir önlem o an umurumda değil beni durdurmaya çalışan bir Canfeda da yok zaten. Vücutlarımız bir bütün oluyor ve sonunda rahatlama eşlik ediyor. İlk defa bir kadın ile tam anlamıyla çırılçıplak bir şekilde birlikte oluyorum. Zihnim bulanık nefesimi kontrol altında tutamıyorum. Canfeda'yı ezmemek için tüm gücü kollarıma veriyorum. Maalesef kollarım dayanmıyor ve yüzümü göğüslerine yaslıyorum. Ne oluyor bana, nasıl bu şekilde kendimi kaybettim. Canfeda sıcak nefesini saçıma üflerken ellerini saçlarımda dolaştırıyor. İdrak gücüm geri gelirken bunun pahalıya patlayacağını biliyorum. Bebek yapmayı hiç böyle hayal etmemiştim.

Sadece nefes almaya çalışıyorum düşünmemeye çalışarak. Hem şaşkınım hem de mutluyum. Canfeda nasıl buna izin verebilir ki? Hem de dünkü travmadan sonra... Dün de bir şekilde bir maruz bırakma etkisi mi yaptı acaba? Ya

da hayata bakış açısı değişti mi? Artık yalnız olmadığını anladı mı? Aklımda o kadar çok soru var ki, toplamakta güçlük çekiyorum düşüncelerimi.

"Levent... Levent! Üstümden çekilir misin?" Gözlerimi açıyorum hâlâ onun üzerinde yatıyorum. Hemen kendimi yan tarafa atıyorum.

"Özür dilerim."

Kolundan tutup kendime çekiyorum ve başını omzuma koyuyor. Bir süre öylece yatıyoruz. Açıkçası pek düşünmek istemiyorum artık, ne olursa olsun.

"Acıkmış olmalısın." Saat öğleye yaklaşıyor ve ben o hissi pek hissetmedim ki, hissetmem için vaktim de olmadı.

"Hadi yemek yiyelim o zaman."

"Odadaki banyo benim o zaman." Enerjik bir şekilde kalkıyor ve bakışlarım hemen vücuduna kayıyor.

Kapıyı açınca boşlukla karşılaşmak beni şaşırtıyor. Uzun bir zamandır bu duruma maruz kalmadığımdan mıdır nedir ev çok boş geliyor. Sol kolumu paltomdan kurtarıp saate bakıyorum. Canfeda yine gecikecek galiba. Kreşi açalı bir ay oldu ama deli gibi çalışıyor. Ne kadar planlı çalışsa da bir eksik çıkıyor. Çok çalışmaktan hiç şikâyetçi değil hatta aşırı mutlu. Etrafa gülücükler dağıtan cinsten diyebiliriz.

Paltomu çıkarırken miskin miskin merdivenlerden inen Kızçe'ye bakıyorum. Obez kedi sınıfına mensup olacak az kaldı. Beni süzüyor bir yandan da hızlıca gelip kendini sevdirmeye çalışıyor. Eğilip kucağıma alıyorum ve sırtını okşuyorum. Hanım çok özlemiş beni, belli kucağıma kurulmasından.

Birlikte yukarıya çıkıyoruz ama hanımefendinin pek inesi yok. Yatak odasında yatağı görünce inmek istiyor doğal olarak. Son zamanlarda hasta sayımı belirli bir sınırda tutuyorum bu da beni daha dinç yapıyor. Ayrıca hastalarıma daha çok ilgi demek oluyor. Üstümü değiştiriyorum

ve aşağıya iniyorum tekrardan. Karnım çok acıktı, Canfeda'nın ultra sağlıklı kusmuk çorbasından var dolapta. Böyle dememe kızsa da tadını sevdiğim için fazla abartmıyor. Tam telefonumu çıkartıp onu arayacakken kilidin açılma sesi geliyor. Mutfaktan çıkıp yenilenmiş Canfeda'ya bakıyorum. Artık bir anaokulunun müdürü bu yüzden giyimine dikkat ediyor. Her zamankinden daha şık ve bakımlı. Bu durumdan büyük bir keyif alıyorum. Bana yavaş yavaş eskiye dönüyorum der gibi sinyaller veriyor bu değişim.

"Hoş geldin," diyorum ama gerçekten çok yorgun olduğunu hareketlerinden anlıyorum. Eğilip ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkarıyor. Evet, topuklu ayakkabı dedim Canfeda ile pek özdeşleşmiyor değil mi?

"Erkencisin."

"Sen geç kaldın aslında."

"Çok yoruldum ayrıca midem hiç iyi değil. Enerjim çok düştü."

"Miden niye iyi değil."

"Bilmiyorum bulanacak gibi canım bir şey istemiyor. Üşüttüm galiba."

"Dikkat et kendine, biraz fazla hırpalıyormuşsun gibi geliyor kendini." Her işe koşturmaya çalışıp duruyor. En ufak bir değişiklik onun onayından geçmek zorunda yoksa içi rahat etmiyor. Bu kadar kontrolcü olduğunu bilmiyordum.

"İçim rahat etmiyor işte."

"Hadi üzerini değiştir ben de sana patates koyayım."

"Düdüklüye koy çabuk pişer." Başımı sallıyorum onaylayıp.

Sanki işkoliklik benden ona geçti gibi. Mutfak dolaplarını karıştırıp tencereyi buluyorum ve patatesleri koyup salona geçiyorum. On dakika sonra Canfeda aşağıya iniyor. Cidden bugün çok durgun, dinlenmek istediğini gözleri söylüyor. Ona çok iş yaptırmak istemiyorum ve mutfağa giriyorum yardım etmek için. Robota bağlamışçasına dolaptan yemekleri çıkarıyor ısıtmak için. Çorbayı karış-

tırırken çok dalıyor. O an onu özlediğimi fark ediyorum. Eskisi gibi çok fazla zamanımız olmuyor. Bu aralar sadece iş odaklı konuşuyoruz.

Ona arkasından sarılıyorum ve burnumu saçlarına yaslıyorum. Bunu daha önce hiç kimseye yapmadım. Gerçi bir günde kimseyi bu denli özlemediğim de düşünülürse bana bile garip geliyor. Karnında duran elimin üstüne elini koyuyor.

"Ne oldu?" diye soruyor ama gülümsediğini ve mutlu olduğunu hissedebiliyorum.

"Sadece özledim."

"Özledin?"

"Eskisi gibi değiliz hep iş iş..."

"Ben bir düzen oturtana kadar diyelim."

"Ama ben gıcık Canfeda'yı özlüyorum."

"Doğru ya arsızlığını gösterebileceğin bir alandan konuşmuyoruz." Kocaman gülümsüyorum ve elimi karnında gezdirirken gülümsemem yüzümde donuyor. *Olabilir mi? Düşük bir ihtimal... Bir senaryonun içinde değiliz... Tıbbi anlamda sayının ne kadar da düşük olduğunu biliyorsun. Gencecik delikanlı değilsin, bebek hücrelerinin kalite sınırı var sonuçta. Peki, bizi birleştiren zamanlama gibi bu da esrarengiz bir olaysa. İhtimalleri altüst ettiysek...*

Kocaman bir umut ışığı yanmaya başlıyor içimde. Daha önce hiç keşfetmediğim bir yerimi keşfediyorum o an. *Gözümde bir hayal canlanıyor. Canfeda tüm gücünü kullanırken doğum masasında bebeğin gelmesini bekliyorum. Nihayet o an geldiğinde bebeği uzun uzun inceliyorum ve benim bebeğim olduğuna inanamıyorum. Sanki rutin doğumlarımdan birine girmiş gibiyim ama alttan alta bunun kendi çocuğumun doğumu olduğunu da biliyorum. Onu Canfeda'ya veriyorum. Eski halinden eser yok ağlamaklı bir şekilde bakıp hemen kollarını uzatıyor ve bebeği inceliyor. O çok güzel diye fısıldıyor inanamayarak.*

"Levent!"

O harika hayalden vazgeçmek istemiyorum ama Canfeda'nın ismimi art arda söylediğini duyuyorum. Ellerimi

çekiyorum hızlıca ama ona sormaya da çok korkuyorum. Ne tepki vereceğini korkusunu nasıl baskılayacağını merak ediyorum. Sormam gerek başka yolu da yok. Şu an sanki bir hastammış gibi düşünmeliyim Canfeda'yı. O şekilde profesyonel bir şekilde davranmalıyım.

"En son kanaman ne zaman oldu?"

Hem umut hem de korku bir arada. Ya kendimi boş yere kaptırmışsam? Sonuçta sadece bir kere oldu. Düşüncelerimi bölen kocaman gözlerle düşünceli ve korku dolu bir bakışla dönüyor bana. Yutkunuyor ve elleri titremeye başlıyor. Sanki bu olay onun için bir tür fobi olmuş.

"Sakin ol!" Fobisini yenmek istiyorsa onunla yüzleşmeli. Bu da ona harika bir fırsat. Hamile veya değil en azından bunu kafasında yaşayacak ve yüzleşecek.

"Ben... Ben onu öldüremem." Kendini ikna etmeye çalışıyor. Çoktan aklında bir hayal kurdu aynı benim gibi. Beyni çıkış olarak ona kürtajı gösterdi ama vicdanı bunu kabul etmiyor.

"Canfeda... Canfeda bana bak." Ellerinden tutup güç vermeye çalışıyorum. Gözleri beni buluyor ama çokta korkuyor.

"Bu kötü bir şey değil. İnsanlar neslini devam ettirmek ister, dünyaya kendinden bir iz bırakmak ister."

"Levent korkuyorum."

Ağlamaklı bir şekilde bana sımsıkı sarılıyor. Hiçbir şekilde karşı ihtimali düşünemiyor. Ona böyle bir ihtimalin olduğunu da hatırlatmak istemiyorum. Korkusunu yaşamalı ve bunu kabullenmeli. Çünkü gönlünün bir yerinde o da kendi çocuğunun olmasını istiyor.

"Korkacak bir şey yok canım. Geçecek zamanla bu fikre alışacaksın hatta mutlu olacaksın."

"Ama..." İçini çekiyor ve gözyaşının ilk damlası tişörtüme damlıyor. Rahatlatmak istercesine sırtını okşuyorum.

"Ama hiçbir şey olmayacak. Canfeda sağlıklı bir şekilde çocuğunu büyütecek. Çünkü yanında Levent olacak ve ona hep yardım edecek. En ufak bir endişede testler yapıp içini rahatlatacak." İçini çekiyor ve isyan ediyor.

"Kendimden nefret ediyorum. Nefret ediyorum! Diğer kadınlar bunu eşleriyle kutlarken ben ne yapıyorum..."

"Herkesin bir kusuru var. Sadece bazen olgunlukla kabullenmek bize çok ağır geliyor."

"Çok zor..."

"Aşılamayacak kadar değil." Geri çekiliyor ve birden eli ağzına gidiyor. Midesi bulanıyor ve hızlıca mutfaktan çıkıyor. Tüm kaslarım kasılı durumda hepsi birden gevşesin istiyorum. Kendimi yerde bulmak pahasına bunu istiyorum çünkü bu durum sandığımdan daha zor olacak.

Anın verdiği şokla yerimden kımıldayamıyorum. Gerçekten garip bir hismiş. Nasıl bir yaklaşım yakalayacağımı düşünmeye başlıyorum. Kararımı verip yanında alıyorum soluğu. Belki de anın getirdiği stresten dolayı midesi bulandı. Büyük ihtimal öyle ama beynim ve kalbim arasında büyük bir savaş var. Beynim ihtimal vermese de kalbim derinden inanıyor bir ihtimalin varlığına.

"İyi misin?" diyorum ama onun da bir karmaşanın içinde olduğunu görebiliyorum. İşim çok zor gerçekten. Bunca senelik doktorluk hayatımda kararları kadınlara verdim. Ne destekledim ne de yargıladım. Sadece saygı duyup işimi yaptım. Çünkü bebeği karnında büyütecek doğduktan sonra da yetiştirme görevinin çoğunluğunu üstlenecek kişi kadın. Eğer bunu yerine getirmek istemiyorsa ne bir öneride bulundum ne de bir telkin verdim. Peki Canfeda az önce söylediklerini yutup bunu yapmak isterse ne diyecektim? Karar senin diyebilecek gücüm olur muydu? Genelde hastalarım eşlerinden veya partnerlerinden destek görmezse bu kararı verirdi. Ben ailem ve eminim ki onun ailesi onu her konuda desteklerken Canfeda yine de bu kararı alır mıydı?

"Test... Test alalım ve bu şüpheden kurtulayım." Zaman kazanmak istiyorum çünkü ben daha duymaya kesinlikle hazır değilim.

"Testte yanılma payı vardır. En iyisi kan testi ile hormonlara bakmaktır." Düşünüyor ama sabırsız olduğu her

halinden belli. Arkasını dönüp lavaboyu adımlamaya başlıyor. Birden yüzünü dönüyor sanki bir şey bulmuş gibi.

"Muayene et beni. Anlaşıldığını biliyorum." Kendi ellerimle acı gerçeği veya mutluluğu öğrenmek istemiyorum. Hemen bir yalan uyduruyorum.

"Erken dönemde tespit etmek zordur. Biraz rahatla ve sabah hastaneye gidip testi yaptıralım."

"Nasıl uyuyacağım ben şimdi? Anlamıyor musun Levent? En büyük korkumla baş başayım. Ben ondan kaçarken ya o beni bulduysa."

"Peki seninle masaya oturup anlaşmak istiyorsa, niyeti kötü değilse."

"Bilmiyorum..."

"İşte tüm sorun burada. Geleceği Allah'tan başka kimse bilemez. Sen boşu boşuna kendini yıpratıp hayatını mahvediyorsun. Kontrol etmeyi biraz bırak ve hayatın kendi akışında aksın. Hiç bunu denedin mi?"

"Yemek!" diyor ve birden koşup geçiyor yanımdan. Dışarıya çıkınca duman ve yanık kokusuyla baş başa kalırken birden yangın sistemi devreye giriyor ve mutfağa yağmur yağmaya başlıyor. Ne kadar da trajikomik bir akşam böyle? Canfeda bir yandan ıslanmamak için çaba harcarken ocağı kapatıyor. Kusmuk çorbası yanmış durumda. Aklım başıma gelince yangın alarmını kontrol altına alıyorum ve fazla zarar gelmeden mutfağı kurtarmış oluyorum. Bir anlık Canfeda zihin olarak başka bir tehlikeye yöneldiği için rahatlıyor. Sonrası ise tam bir sessizlik. Haşlanmış patatesini didikleye didikleye yiyor ve sürekli düşünüyor.

"Biraz daha düşünürsen kafan yanmaya başlayacak."

"Keşke bir çıkış bulabilsem."

"Çıkış belli hatta tek değil, iki tane... Doğurmak veya kürtaj olmak." Bunu nasıl sakinlikle söylediğime inanamıyorum. Galiba akademik tarafım olaya el atmak istiyor.

"Buna izin verir misin?" İş ahlakım olaya el atıyor ve sözler bağımsız olarak çıkıyor ağzımdan.

"Kararı her zaman kadınlara bırakırım. Hiçbir çocuk annesinin ona baktıkça mutsuz olmasını istemez ve hak etmez. Böyle olmasındansa olmaması daha iyidir."

"Öyle anne yoktur."

"Var Canfeda, hayat bazen insanlara çok acımasız davranır. Bazen kendi bedeninden bile nefret ettirir. Tecavüze uğramış bir hastam vardı. Bebeği de o insanlık dışı olayda olmuştu. Konuşmak istemiyorum..." Anılarım canlanınca direkt hatırlamamaya çalışıyorum. Çok acı bir deneyimdi benim için. Meslek hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Gerçek şu ki, hastamın dik durma çabalarını asla unutamam.

"Ben..."

"Keşke seni infertilite tedavisi alan hastalarımla görüştürebilsem."

"O ne demek?"

"Çocuk sahibi olamayan ailelerin tedavisi. Aslında çok erken konuştuğumuz da açık. Hamile olmayabilirsin de."

O andan itibaren iştahım gidiyor. Ben masadan kalkınca Canfeda da kalkıyor. Temizlenecek bir mutfak ve dağıtılacak bir kafam var. Empati gücümü sonuna kadar zorlamam gerek. Yoksa kırıcı bir tutuma gireceğimden korkuyorum. Yerlerdeki ıslak yerleri hızlıca halletmeye çalışıyorum. Canfeda da dolapları kurulamaya başlıyor. Böylece yine evde sükunet sağlanmış oluyor. El birliği ile mutfağı eski haline getirdiğimizde telefonumda birçok cevapsız çağrının olduğunu görüyorum. Sarp aramış annem aramış babam aramış.

"Zuhal anne aramış," diyen Canfeda'nın sesini duyuyorum. Önemli olduğu aşikar hemen geri arıyorum Sarp'ı.

"Abi yardım et!" Sesi heyecanlı ve korku dolu.

"Ne oldu? Sakin ol önce."

"Çağla'nın doğum sancısı tuttu. Çok korkuyorum." Garip bir şekilde onun korkusundan zevk alıyorum. Ne demiş Yıldız abla(Yıldız Tilbe) *elime düştün elinle veya tam tersi de olabilir.* Sonunda neşemi yerine getirebilecek bir şey

oluyor. İşimi her zaman küçümseyip kötüleyen ailem bugün itibariyle benim bilgilerime güveniyor. Onları gerçek Levent Öztürk ile tanıştırmamın zamanı geldi. Belki de neden Jinekolog olduğumu bir nebze anlarlar.

"Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Geliyorum..."Her zaman bir abi olduğumu unutmamam gerek. Küçük kardeşler büyük kardeşlerine güven duyarlar. Telefonu kapattıktan sonra Canfeda ile göz göze geliyoruz.

"Çağla doğum yapacak büyük ihtimalle. Hastaneye gitmem gerek."

"Testi yaptırabilir miyiz?"

"Evet..." Cevabım kısa ve net ama içimdeki kopan fırtınadan bihaber çıkıyor onaylayan kelime. Bu duruma odaklanmak istemiyorum. Yirmi dört yaşımdan beri yapmak istediğimi yapmak istiyorum. Kendimi aileme kanıtlamak ve kabul görmek istiyorum. Küçük bir çocuğun büyük hayali gibi bu durum benim için.

Hazırlandıktan sonra hastaneye ulaşıyoruz. Bilerek acilden giriyorum hastaneye. Bankodaki nöbetçi çalışana Canfeda'nın kimliğini uzatıyorum. Doktora ise Beta HCG değerinin varlığının araştırılmasını rica ediyorum. Tanıdık olunca hemen kabul ediyor. Kan alınırken Canfeda'nın başında bekliyorum.

"Sonuçları çıkarken alırım," diyorum hemşireye ve birlikte doğum kanadına gidiyoruz. Annem ve babam çoktan gelmişler. Doğru ya ilk torunları sonuçta heyecanlılar.

"Levent," diyor annem ama ben hemen ebeye odaklanıyorum.

"Hoş geldiniz hocam."

"Durum nasıl?"

"Nesrin ebe içerideydi."

"Kolay gelsin..." Canfeda annemlerin yanında biraz utangaç duruyor. Odaya girmeden Nesrin ebe çıkıyor.

"Doğuma alabiliriz hocam, normal görünüyor isterseniz kontrol edin."

"Sana güveniyorum," diyorum ve Sarp'a bakmak için içeriye girecekken annem hemen beni durduruyor.

"Bir de sen baksaydın." İçimde deli bir cümleler volkanı var ve deli gibi kelime fışkırıyor. Bir rapçi gibi hızlıca sıralayabilecek güçteyim.

"Bu zamana kadar mesleğim kabul görmedi anne. Ayrıca personelime kendim kadar güvenirim." Kendimi durduramıyorum ve resmen çocukluk yapıyorum. İçimdeki aptal kabul görmeyen çocuğu çoktan öldürmem gerekirdi. İçeriye giriyorum ve Sarp'ın bana olan bakışlarını görüyorum.

"Doğuma alıyoruz."

Herhangi bir hastaya yaklaştığım mesafede yaklaşıyorum. Doğumhaneye girmeden önce üzerime formamı geçiriyorum ve elimi yıkarken aynadan kendime bakıyorum. Bu yaptığım çocukluktan başka bir şey değil. Neden bu kadar kırgınım hâlâ? Herkesten takdir görürken ailemin mesleğimi aşağılamasını sindiremiyorum. Doğumhaneye girdiğimde Çağla'nın suçsuz olduğunu düşünüyorum. Ağrılar onu baya zorluyor.

"Çağla bana bak güzelim!" deyip tüm dikkatini bana vermesini sağlıyorum.

"Kasılmaların şiddeti ile hareket edeceğiz. Ağrı girdiğinde güçlü bir şekilde kaslarınla bebeği ittirmeni istiyorum." Bu arada ıkınma kelimesinden her daim nefret ettim. O yüzden kullanmamayı tercih ediyorum.

"Tamam Levent Abi," diyor ve ağrının verdiği acıyla bağırıyor. Diğer hastalarımdaki doğumdan bir farkı yok. Sadece bebek geldiğinde ona değişik bir sevgiyle bakıyorum. Yeğenim bir kız bebek. Gülümsediğimi içimdeki tüm umudun güçlendiğini hissettiriyor bana. Annesini arayan bebeği Çağla'ya teslim ediyorum.

"Yarım saat içinde mutlaka emzirmeye çalış. Tebrik ederim Sarp..."

Gözlerini çocuğundan ayıramıyor ve o an orada olmamam gerektiğini anlıyorum. Üst önlüğümü çıkarıp for-

mam ile doğumhaneden çıkıyorum. Kapının önünde ailem bana bakıyor. Beni ilk defa böyle görüyorlar. Cidden çok garip bir durum.

"Sağlıklı kız bebek dünyaya getirdi. Çağla da gayet iyi. Dikiş atıldıktan sonra çıkarılır. Bundan sonra bana ihtiyaç kalmıyor. Müsaadenizle çok yorgunum dinlenmek istiyorum. Yarın sabah ziyarete gelirim."

"Levent..."

Annemi durduruyorum şu an darısı başınıza gibi kelimeler duyamayacak kadar sinir sistemim allak bullak durumda.

"Sabah gelirim anne." Canfeda ile birlikte yürüyoruz.

"Neden böylesin?" Canfeda'da fark ediyor huzursuz ve huysuz oluşumu.

"Uzun hikâye..."

Üstümü tekrar değiştirip acildeki test sonuçlarını alıyoruz. Hemen kâğıdı kıvırıp elime alıyorum. Herkesin içinde sonuca bakamam. Arabaya bindiğimizde bile hazır değilim. Bir tarafım çok buruk diğer tarafım ise umutlu. Derin bir nefes alıp kâğıda bakıyorum.

32

Beyaz kâğıttaki sonuca bakmak. Bazılarına iyi haber müjdelemek bazılarına ise kötü haber vermek... Meslek hayatımda bu durumu çok yaşadım ve yaşayacağım da. Sadece iş kendinize dönünce nasıl hissedeceğinizi bilemiyorsunuz. Ansızın deli bir cesaretle kâğıda bakıyorum. Birçok değer var ama benim odaklandığım değer... Kâğıdı avucumda sıkıştırıyorum. İçimde kocaman bir boşluk boğazımda ise kocaman bir yumru var.

"Endişelenmene gerek yok. Birkaç güne kanaman olacak."

Bir yandan ona kızmamaya çalışıyorum ama bir yandan da onun bu habere sevindiğini bilmek beni kahrediyor. Asıl suçlu benim aslında. Nasıl kendimi bu kadar büyük bir şekilde kandırabildim. Olasılığı bildiğim halde neden bu kadar kendimi kaptırdım? Hiç böyle sızlamamıştı yüreğim... İçimde bilmediğim bir yerde baba olmayı çok isteyen parçamın sızısını hiç bu şekilde hissetmemiştim. Sarp'ı deli gibi kıskanırken kendimden nefret ediyorum. Belki de ben bu dünyaya sadece bebek doğurtmak için gelmiştim. Kendimi değil de başka anne babaları mutlu etmek için. Bende insanım sonuçta, hissettiğim duygular var. Bu duygular kardeşinizi kıskanmayı bile adil bulabiliyor. Başkasının mutluluğu sizin mutsuzluğunuz olabiliyor. Bu ne kadar adice görünse de aklınız bunu düşünebiliyor.

"Levent!"

Canfeda bana endişeli gözlerle bakıyor. Ağzımı kesinlikle açmamam gerek yoksa isyan edeceğim ve bu aramızı çok kötü bozacak. Gözümü kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sindirmek zor olacak belki ama yapmaktan başka çarem de yok. Susuyorum ve arabanın anahtarını çeviriyorum. Tek düşündüğüm arabayı kontrol etmek yoksa kendimi hiç iyi bir yere çekemeyeceğim.

Sonunda bir ömür gibi gelen yol bitiyor. Kendi ruhumdaki kırıntılar ile ilgilenebileceğim. Belki bu beni üzecek ama yüzleşmem gerek. Ya da her zamanki yaptığım gibi çalışmak. Benim için kaçış dolu ama rahatlatan da bir aktivite. O kadar güçsüzüm ki, infertilite hastalarımın ne kadar da güçlü olduklarını daha yeni anlıyorum. Sürekli denemek ama sürekli de yenilmek ne kadar zor olmalı. Ben sadece bir kere yenilgiyle bu hale gelebiliyorsam...

Ağzımı açmama kararımı sürdürüyorum. Masamın başına geçip masa lambamı açıyorum. Birçok rapor yeni gelişme ve makale var. Canfeda şu an banyoda, o kadar korkudan sonra rahatlamanın tadını çıkarıyor sanırım. Kafamı susturmamın yolu çalışmak. Zorla da olsa raporları okumaya veriyorum dikkatimi. Okuyorum okuyorum... Bir müddet sonra gözlerim ağrımaya başlıyor. Boynum ağrıdığı için başımı çevirirken kapının ağzında beni izleyen Canfeda'yı görüyorum.

"Üzgünsün... Ben özür dilerim..." Eh, bu da bir adımdır değil mi?

"Üzüldüğünde hep çalışmaya başlıyorsun. Bazen düşünüyorum da belki çok başarılı olmanın sırrı burada. Seni çok mu üzdüler Levent?" Daha önce kimse bu yönümü keşfetmemişti. Başımı eğiyorum sadece, bana bu hep zayıflık gibi gelir.

"Ben de seni üzüyorum." Ses çok yakından geliyor. Başımı kaldırdığımda yanı başımda olduğunu görüyorum.

"Ben hiçbir zaman takdir edilen çocuk olmadım Canfeda. Babam da sevilmeyen evlat kategorisinde olduğu halde kendi çocuğuna neden böyle davranır bilmiyorum."

Birden kucağıma oturuyor ve elleriyle yüzümü kavrıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. O da üzgün ama hamile olmadığı için mi bilmiyorum.

"Güzel gözlerin solmuş, sanki sonbahar gelmiş... Ben özür dilerim..."

"Özür dilenecek bir şey yok. Bir kere oldu zaten hamile olmanı beklemek aptallıktı. Sadece kendimi anın heyecanı-

na fazla kaptırdım." Benim verdiğim kaçamak cevabı sürdürmek istercesine aile konusunu açıyor.

"Seni takdir ediyorum ve seni takdir eden birçok kadın da biliyorum. Ben seni araştırarak geldim Levent. Çok fazla Jinekoloğa gittim ama sen gerçekten başkaydın. Bu senin başarısızlığın değil ailenin yaptığı bir ayıp."

"Bir keresinde babaanneme sormuştum ben evlatlık mıyım diye. O karı seni zor doğurdu ben bildim senin ne kadar yaman olduğunu derdi." Anı hatırlamak garip hissettirmişti. O an babaannemi özlediğimi hissettim babaannem beni çok severdi sevgisini gösterir içinize kazırdı. Aynı şekilde anneme nefretini de kazımıştı.

"Babaannenin anneni hasta ettiğini söylemiştin."

"Öyleydi ama babaannem beni çok severdi. Anneme kızmasın diye sabah erken kalkar akşam dağıttığımız evimizi toplardım. Annem aldığı ağır ilaçların etkisindeydi çünkü."

"Ben hiçbir annenin bu davranışa kayıtsız kalacağını düşünmüyorum."

"Kalmadı ama yine de ben gözde değildim. Bunu da her zaman babaannemin beni çok sevmesine bağladım. Sanki babam da annem de o sevgiyi kıskanıyor gibiydi."

"Belki de gereğinden fazla üstüne düştüğün için alıngan davranıyorsun ve işin asıl yüzünü göremiyorsun."

"Olabilir. Babaannem beni günlere götürürdü. Kadınların kızlarını gösterirdi bana. Hangisini beğenirsen büyüyünce sana alacağım derdi. O zaman çocuktum tabii bunun kadınlara saygısızlık olduğunu bilmiyordum. Sadece beni önemsemesi hoşuma giderdi. Belki de babaannem yüzünden çapkın olmuşumdur." Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor istemsizce.

"Neden peki?"

"Çünkü gösterdiği her kızı isterdim de ondan. Birinin saçı güzeldi diğerinin gözü güzeldi bazısı ise bana iyi davranırdı." Canfeda gülerken ona katılıyorum. Bazen geçmişte yaşamak sizi mutlu ediyor.

"Belliymiş o zamandan, keşke babaannen seni şımarık yetiştirmeseymiş."

"Babaannem gördüğüm en tutumlu kadındı. Kolay kolay çikolata alamazdın ondan."

"Çocuk Levent'i tanımak isterdim."

"Tanıma bence özgüvensiz, ezik çocuğun tekiydi."

"Sen ve özgüvensizlik?"

"Yan yana gelmesi teklif dahi edilemezken evet maalesef öyleydim. Lisede deli gibi çalışınca bazı şeyleri başarınca bugünkü Levent'i inşa ettim. Garip ama ailem doktor olacağımı duyunca çok sevinmişlerdi. İlk defa benimle gurur duyduklarını hissetmiştim ama Jinekolog olduğumu duyunca babamın yüzünün aldığı şekli görmen gerekti. Sarp şirketin başına geçti ve tüm başarılarım uçup gitti."

"İlk torunu da o verdi." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ben versem de bir şey değişmezdi."

"Üzgünüm, keşke böyle biri olmasaydım." Yüzüme bakamıyor ve kendini suçlu hissediyor.

"Her şeyin bir nedeni vardır Canfeda. Eğer ömrümüz varsa bu nedenleri göreceğiz. Başkası ile evlenseydim sen olmayacaktın ama ben böyle olmadığı için memnunum. Seni tanımayacaktım..."

"Pek bir özelliğim yok, sorunlu bir kızım."

"Seni sen yapan da bu değil mi zaten?" Mutlu oluyor bunu gözünün ışıltısından anlayabiliyorum.

"Sorunlu olsam bile mi?"

"Sorunları çözüme kavuşturacağız."

"Nasıl?"

"Birlikte elbette..."

"Seni çok bunaltırsam?"

"O zaman beni rahatlatacak bir çözüm bulursun."

"Arsızsın!"

"Arsız olmamı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum galiba."

Ellerini boynumda buluşturuyor ve gözlerini kapatıp beni öpmeye başlıyor. Şimdiden içimdeki buzları çözmeye

başlıyor bile. Belki de benim imtihanım budur. Sabrettikten sonra ben de selamete ulaşanlardan olabilirim. Önemli olan vazgeçmemek...

Sen bir aysın ben kara gece
Gel derim gel derim gel derim

Kucağımda bir bebek var. Pembe bir bebek battaniyesinin içinde. Gözleri kapanmak üzere. Yavaşça sanki ninni söyler gibi keloğlan şarkısı söylüyorum. Bebek sanki sözleri ile rahatlıyor gibi.

Bu can senin sersebil ettim
Al derim al derim al derim

Sorsan bağın yaresini de
Gül derim gül derim gül derim

Şerbet diye zehir de versen bal derim

Bebek uyuyor ve bende söylemeyi bırakıp onu izlemeye başlıyorum. Çok güzel kokuyor, nedense gözleri bana Canfeda'yı anımsatıyor. Bebek bir ara gözlerini aralıyor ama hemen sallamaya başlıyorum ve o an göz rengini seçiyorum. Benim gibi mavi-yeşil gözleri var. Ben salladıkça tekrar uyumaya başlıyor.

"Görev tamamlandı mı?" Kısık ses beni bir an korkutuyor ve hemen sesin geldiği yöne bakıyorum. Etrafı hiç incelememiştim. Burası bir bebek odası. Her yer pembe ve prenseslere layık gibi görünüyor. Canfeda kapının kıyısında benden bir cevap bekliyor. Yoksa yoksa... Bu bizim bebeğimiz mi? Çok şaşkınım, bir bebeğe bir Canfeda'ya bakıyorum. Sonunda onu ikna etmeyi başardım mı yani? Gerçek apaçık ortada işte! Bebeğe farklı bir gözle bakıyorum. Nefes alışını takip ediyorum ve elimi pamuk gibi yüzünde gezdiriyorum. Hayal ettiğimden daha güzel. Başımı eğip bebek kokusunu tekrar içime çekiyorum. Garip hissediyorum bir sulugözlü gibi ağlayacağım şimdi.

"Levent iyi misin?" Canfeda yanıma geliyor ve bebeği yavaşça kucağımdan alıyor. Yatağına yatırıyor yavaşça.

"Bizim bebeğimiz?" diyorum sadece.

"Kızını yine keloğlan şarkısı ile mi uyuttun?" Çılgınca kahkaha atmak istiyorum. Duygu değişimime ayak uyduramıyorum. Kafam kesinlikle yerinde değil.

"Keloğlan çorbası seven biri keloğlan şarkısı da sever. Ayrıca kızımız da seviyor." Kızımız... Ne kadar da güzel bir kelime. Genellikle hastalarıma kızınız veya oğlunuzla tanışın derim ama şimdi kendi kızımla tanışıyorum.

"Beni de uyutman gerek." Yavaşça odadan çıkıyoruz ama içimde zerre çıkma isteği yok. Gözüm kapıda kalıyor.

"Orası kolay bebeğim..." diyorum ve göz kırpıyorum. Madem bebek korkusu geçti tekrar gelmeden bir bebek daha yapmalıyız.

O kadar mutluyum ki Canfeda'nın sabırsız sesi bile tatlı geliyor.

"Levent geç kalacaksın!"

Sinirli kesinlikle, gözlerim açılırken birden doğruluyorum. Yataktayım! Hayır hayır! Rüya olamaz olmamalı. Böyle güzel bir rüya gerçek olmalı! Gerçek gibiydi çok güzeldi. Yüzüm düşüyor dokunsanız ağlayacak kıvamdayım. Neden Allah'ım!

"Ne oldu?" Canfeda boncuk gözleriyle beni süzüyor ve anlamaya çalışıyor.

"Rüya gördüm."

"Yine mi?" Sesinde bir ima var. Tabii ki o tarz bir rüya değil. Onunla birlikte olduğum günden beridir o tür cinsel rüya görmüyorum.

"O tarz değil sadece hayallerimi süsleyen bir rüyaydı. Uyanmak beni üzdü." Çoktan hazırlanmış bile.

"Uyansan iyi olur yoksa kahvaltı yapmadan hastaneye gideceksin!" Anne edasıyla emir verip gidiyor. Neden bu kadar duygusuz davranıyor ki? Bu beni bazen çıldırtıyor.

Yenilgiyi kaybetmiş bir şekilde yataktan kalkıyorum. İşe falan gitmek istemiyorum. Hele ki Sarp'ı ve ailemi gör-

meyi hiç istemiyorum. Küçük yeğenimin hatırına gitmem gerek. Yine kuyumcudan künye almak işi bana düşüyor. Nedense hep bunu alıyorum çünkü bebek koluna çok yakıştığını düşünüyorum.

Yüzümü yıkarken kendime bakıyorum. Neden olmadı ki sanki? Bu zamana kadar sağlıklı bir cinselliğim oldu. Olmaması için bir sebep yok. Yoksa ben kısır mıyım? Aklım *saçmalama salak sen çiftlere ne tavsiye ediyorsun* diyor. Altı ay çabaladıktan sonra olmazsa o zaman sorun araştırılması gerekir. Altı ay nerede bir defa nerede? İçime düştü bir kere, düşünmeden edemiyorum. Yani çocuk sahibi olmak isteyen çiftlerden de test istiyorum hazırsınız demek için. Ne kadar da zormuş. Kendimi işe yaramaz biri gibi hissediyorum. Bunu öğrenmenin bir tek yolu var. Spermiogram yaptırmam gerek.

Beni tanımayacakları bir yere gitmem lazım. Eğer kritik bir seviye çıkarsa hücrelerimi dondurabilirim en azından. Kararımı verip klinikten randevu alıyorum. Zaten iştah falan kalmadı. Bir iki lokma yiyip çıkıyorum evden.

İşe bir koşuşturma ile başlıyorum. Acilde ciddi bir karın ağrısı vakası var ve Dahiliye tüm sorunları elemiş ve benden konsültasyon istiyor.

Hastam otuz yaşın altında görünüyor. Çok acı çektiği yüzünden belli oluyor.

"Geçmiş olsun."

"Ani başlayan şiddetli karın ağrısı var. Akut apandisit, pankreatit ve sistit yok. Ayrıca dış gebeliği de eledim. Beta HCG testi normal seviyede." Nihal hızlıca konuşup bana bilgi veriyor. Ağrının yerini öğrenip ultrason istiyorum. Tahmin ettiğim gibi normalden büyük kistik bir yumurtalık görüyorum.

"İyi ki gelmişsiniz. Erken dönem over torsiyonu yaşıyorsunuz. Yumurtalıklarınız normalden biraz daha büyük ve hareketli olduğu için dönmüş. Laparoskopi yöntemi ile kolayca eski haline getireceğiz. Bu yüzden operasyon geçirmeniz gerek."

Hastanın yanından ayrılırken telefonum ile sekreterimi arıyorum.

"Hastalarım beklemesinler tüm randevuların iptal olduğu söyle. Öğleden sonra ise izinliyim," dedikten sona kapatıyorum telefonumu. En azından beynimi susturan aynı zamanda yoran bir işim var.

Genç kızın ameliyatından sonra psikolojik olarak kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Ulan hastalara söylemek meğer ne kadar da kolaymış. Tamam arsız ve utanmaz olabilirim ama bu benim için bile çok fazla.

Amerikan filmlerinde görülen olay tamamen gerçek. Sperm bankası hakkında yapılan filmlerde kişi sperm örneğini vereceği bir odaya alınır. Hani çıplak kadınların olduğu dergiler ve porno filmler bulunan erkeklerin işini kolaylaştıran odalar. Prosedürü biliyorum ama tanınmamak benim için biraz zor olacak. Acaba gözlük işe yarar mı ki? Ne kadar Jinekolog olsanız da o Türk aklı içime işlemiş bile.

Kliniğin kapısından giriyorum çaresizce. Geçende bir dergide genç erkeklerin sperm sayıları ile hava attığını okudum. Ne kadar ilginç bir olay. Bizim gibi ataerkil bir toplumda görülmesi normal aslında. *Oğlum o da bir şey mi benim ufaklıklar 180 milyon çıktı. Normali 20 milyonken benimki tam dokuz katı* gibi geyiklerin dönmesi çok olası bir durum.

Girişteki kadın bana biraz garip bakıyor çünkü gözlüğümü çıkarmadım.

"İsminiz?"

"Levent Öztürk."

"Levent Öztürk mü?" Hemşire olduğunu tahmin ettiğim bir kadın şaşırıyor. Tanınmamam lazım!

"Şu ünlü Jinekolog ile aynı isme sahip olmanız çok tuhaf."

"O heriften nefret ediyorum. Bu testi 2. kez istiyor benden." En iyisi kendi kendimi kötülemek.

"Tabii öyle dersiniz. Adam yakışıklı karizmatik ve başarılı. Ne yazık ki evlenmiş artık." Şu an egom deli gibi tatmin olurken heyecanlı olmam oldukça garip.

"İyi ki evlenmiş."

"Gözlüğünüzü çıkarsanız iyi olur biraz garip duruyorsunuz."

"Şu an çirkin gözlerimi göstermek istemiyorum çünkü konjuktivitten dolayı mosmor durumda. Anlayışla karşılayacağınızı umuyorum."

"Tabii tabii konjuktivittir." diye söyleniyor kadın. Hadi dayak yedim diyelim bundan sanane değil mi? Sonunda giriş işlemi bitiyor ve o garip odanın önünde buluyorum kendimi. Bir adam var ve ben işi hallederken o kapıda dikilecek. Adam konuşmadan elinden numune kabını alıyorum.

"Biliyorum daha önce yaptırdım," diyorum yalan söyleyerek.

"O zaman dikkatli ol dışına taşırma." Bir daha hastalarımdan bu testi isterken acılarını derinden paylaştığımı söyleyeceğim. Hiç böyle hayal etmemiştim. *Evet beyefendi emin olabilirsiniz ki iyi nişan alacağım* demek gelse de sadece içeriye giriyorum.

Dergiler bir televizyon ve dvd oynatıcı. Özel bir klinik olduğu için banyosu bile var. Birincisi porno izlemeyeli baya oluyor ihtiyacım olmadı çünkü genelde tek gecelik takıldığım için cinsel hayatım rengarenkti. Yani şu an bana baya bayat geliyor. Ergen çocuk gibi kendime dokunup da bebek hücrelerimi o kaba doldurmak istemiyorum. Eşlerini yanlarına çağırmak istemeleri oldukça açık. Şu an Canfeda'nın bana dokunmasını isterdim. Maalesef kendime dokunmaktan başka çarem yok. En iyisi Canfeda ile yaşadığım o mükemmel rüyayı tekrar hayal etmek. En azından işimi kolaylaştırır.

Nihayet bitiyor ve örneği verip bu kâbus gibi yerden çıkıyorum. Umarım kısır değilimdir yoksa özgüvenim çok büyük bir hasar alacak.

33

Eve girdiğimde kendimi yorgun hissediyorum. Bedensel bir şey değil ama kafam o kadar doldu ki taşıyamıyorum resmen. Öğleden sonra çalışmadım ayrıca bir de klinikte garip geçen örnek verme maceram var. Sonuçları mail adresime gönderecekler. Sabırsızlık ve korku ile bekliyorum.

"Çok yorulmuşsun," diyor Canfeda bana bakarak. Şu an koltukta ve kucağında Kızçe uyuyor.

"Kafam çok dolu sadece. Bir duş alsam iyi olacak."

Evet bir doktor aklına sahip olsam da ne kadar saçma olduğunu bilsem de kendimden şüphe edip test yaptırdım. Ayrıca o şekilde bir yerde banyoya giremeyeceğim için evimin konforunu tercih ediyorum diyemeyeceğim için, en iyi açıklama bu oldu.

"Tamam," diyor sakince.

Maalesef banyo bile beni rahatlatamıyor. Sadece abdest alıp çıkmaya karar veriyorum. Son kez su dökünüp havlumu alacakken kapı açılıyor. Duraksıyorum ve kısa bir şort ve atlet giyen Canfeda'ya bakıyorum. Gelişi beni heyecanlandırıyor.

"Hâlâ rahat değilsin," diyor. Lifi köpürtüp elini köpüğe buluyor.

"Gözlerini kapat." Garip bir hamle, Canfeda her zaman beni şaşırtmayı başarıyor. Heyecan içinde gözlerimi kapatıyorum.

"Gerçekten çok uzunsun," diyor ve ellerini sırtımda kaydırıp masaj yapmaya başlıyor. Omuzlarımı sıkıyor ve beni rahatlatmaktan çok gerginleştiriyor çünkü dokunuşlarından fazlasıyla etkileniyorum.

"Annem iyi masaj yaptığımı söylerdi."

"Şu an rahatlatmaktan çok uzaksın Canfeda. Elin aşağıya inerse belki rahatlayabilirim." Bir an duruyor sırtım dönük olduğu için yüzünü göremiyorum. Şaşkınlığını attıktan sonra devam ediyor kaldığı yerden.

"Yanlış anlama gerçekten iyisin ama ellerin bana dokunurken sadece dokunuşuna odaklanıyorum ve tahrik oluyorum."

"Tüm erkekler böyle mi hisseder?"

"Hisseder ama galiba kişi de önemli. O kişiye bir anlam yüklemiş olmalısın."

"Bana anlam yükledin mi?" Eli bir anda göbeğime gelince nefesim kesiliyor. O da hissediyor ama şu an eğleniyor gibi benimle.

"Her zaman sen yaramazlık yapacak değilsin ya."

"Elin kaygan ve şu an bazı bölgelerim elinle buluşmak için can atıyor." Eller çekiliyor ve ellerinin yerini lif arıyor. Yavaşça beni yıkarken açıklama yapıyor.

"Üzgünüm ama şu an canım istemiyor. Sana boşa ümit vermek istemem." İç geçiriyorum benimle eğlendiğini tamamen unuttum. Fazlasıyla ümit verdi zaten.

"Neyse başka bir zaman," diyorum yutkunarak.

"Aslında sana bir şey sormam gerek. Bir arkadaşım hamile kalmak istiyor bu yüzden kontrole gitmiş ama doktor eşinden de test istemiş. Bu doğru bir uygulamama mı?" Bu nasıl bir tesadüf? Ben daha birkaç saat önce örnek vermişken hem de.

"Arkadaşın neden bana gelmedi?" Biraz konudan uzaklaşmak istiyorum.

"Arkadaşlarım sana muayene olamazlar."

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum." Kıskançlığını saklamaya çalışsa da sesi ele veriyor çoktan.

"Doğru bir uygulama, doktor şunun için istiyor; bebek yapmaya hazırsınız demek için.

"Arkadaşımın eşi istemiyormuş örnek vermek için. Sence ne yapmalı? Nasıl örnek alınıyor?" Acı acı gülmek istiyorum sadece.

"Sperm örneği için... Neyse, özel bir klinikte yaptırsın. Daha rahat olur. Kendi kendine işini halletmesi gerek. Bence arkadaşını da alsın yanına daha rahat eder."

"İzin veriliyor mu?"

"Evet..." Bugün ben de onu yanımda istedim. Ne kadar narsist olsam da benim de utandığım zamanlar oluyor.

"Şey... Yarın arkadaşlarımla kız kıza yemeğe çıkacağız. Bana kızmazsın değil mi?" Arkadaşının hamile kalması belki de onu etkileyebilir.

"Neden kızayım? Vakit geçirmek hakkın bu aralar çok yoğun çalıştın."

"Teşekkürler," Kollarını belime sarıyor ıslanmaktan korkmaz bir şekilde. Sonra ise saçımı yıkıyor ve beni kendimle baş başa bırakıyor. İçimde bir umut var. Umarım o arkadaşları Canfeda kadar inatçıdır.

Banyodan çıkıp yemek yedikten sonra telefonum çalıyor. Acil bir vaka için hastaneye çağırıyorlar.

Neyse ki işimi yapmak kafamı biraz olsun dağıtıyor. Doktor odasında Deniz ile karşılaşıyoruz.

"Acil vaka?" diyor kahvesini doldururken.

"Ektopik gebelik... Senin?"

"Kalp krizi... Senin neyin var?" Galiba birine anlatmam gerek yoksa patlayacağım.

"Kafam çok dolu. Dün Canfeda'ya gebelik testi yaptırdık."

"Sonuç olumlu değil galiba." Yani yüzüm bunu ele veriyor.

"Değil ve çok kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Çok fazla umudum vardı."

"Kaç kere denediniz ki?"

"Sadece bir sefer. "

"Yani normal olan olmuş sen daha iyi bilirsin ama üzme kendini. Tekrar ikna edersin."

"Hiç öyle değildi Deniz çok kötü oldu. Hemen aklına aldırmak geldi."

"Sana güvenmiyor mu?"

"Galiba hayır veya bilmiyorum. Bu pek güven sorunu değil. Korkularını yenmesi gerek."

"Korkuları en iyi yenen şey güven duygusudur. Güven duygusunu da sevgi verir. Belki de senin onu sevdiğini hissedemiyor veya sen gösteremiyorsun."

"Ben..."

"İtiraf edemiyorsun. Küçük bir test yapalım. İlk önce ben senin göremediğin detaylardan bahsedeyim. Ondan hoşlanmaya başladığını seninle öğle arası kahve içmeye gittiğimizde anladım. Bir görüşmede hakkında birçok detay öğrenmiştin. Nereden biliyorsun dediğimde ise biraz sıkıştırdım demiştin. Yani onu merak ettin. Bu da ilk adımdır zaten. Sonra beni sorguladın nereden tanıdığımı sordun. Şimdi teste gelelim. İşteyken onu özlüyor musun? "

"Geçende mutfaktayken onu özlediğimi hissettim."

"Onu zaten sahipleniyorsun bu çok belli. Özel bir anını anlattın mı?"

"Evet."

"Şimdiye kadar ondan bunalmadığına göre ona karşı sabırlısın. Hatayı hiç kendinde aradın mı?"

"Evet."

"Hayatının merkezinde kim vardı evlenmeden önce?"

"İşim tabii ki."

"Şimdi?"

Göz göze geliyoruz cevabı çoktan gözlerimden anlıyor. İşimi azalttım çünkü onunla daha çok vakit geçirmek istedim. Kafamda sürekli o ve geleceğimiz var.

"İşte onu seviyorsun daha fazla soru sormama gerek yok sanırım. Garip olan sen ilişkiler hakkında iyi tavsiye verirsin ama kendine hiç faydan dokunmuyor. Belki de bu yeni oluşan sevgiye karşı önyargılısın çünkü sana değişik geliyor ve kabullenmen zor oluyor. Ya da sen de sevgisini dışarıya gösteremeyen ama içinde deli gibi seven insanlardansındır. Güvenini kazanmak için bunu ona göstermen gerek. Ona çiçek alıyor musun? " Başımı sallıyorum. Cidden hiç öyle romantik detaylar yaşamadık. Her şey çok hızlı gelişti.

"Sizin iyi bir flört evresine ihtiyacınız var bence. Ona sürprizler yap, hediye al şaşırt. Çiçek çikolata... Mesela Nihal ona şarkı söylememe bayılır. Neyi en iyi yapıyorsan onu romantikleştir ki kendini özel hissetsin." Aklımda birkaç fikir canlanıyor.

"Masaj..." diyorum sesli düşünerek.

"Uzun bir ön sevişme işini fazlasıyla görür. Bu konuda da zaten uzmansın." Göz kırpıyor ve saatine bakıyor.

"Bol şans..."

"Teşekkür ederim Deniz."

"Daha yeni ödeşiyoruz."

Odadan çıkarken çoktan aklımda bir takım planlar kuruldu bile. Yarın gece arkadaşlarıyla yemek yiyecek ve eve geldiğinde onu büyük bir sürpriz bekliyor olacak.

Sabah büyük bir alışverişe çıkıyorum. İlk işim kişisel temizlik dükkanına uğramak. Çeşit çeşit koku ve masaj yağı alıyorum. Taze gül yaprakları, mumlar ve şömineyi yakmak için odun almayı da ihmal etmiyorum. Bir iç çamaşırı mağazasında özenle dantelli geceliklere bakıyorum satış danışmanları bana şaşkın şaşkın bakarken. Kırmızı mı siyah mı, diye düşünürken kırmızıyı seçiyorum.

Eve geldiğimde saati kontrol edip işe koyuluyorum. Yedek yataklardan birini şöminenin bulunduğu salona taşıyorum. Galiba en zor olan bu. Üstüne bir çarşaf örtüyorum ve tüm salonu gül yaprakları ile süslüyorum. Şömineyi yakıp, yatağın kenarlarına almış olduğum masaj yağlarını diziyorum. Şömine yanınca ortam çok güzel ısınıyor. En son mumları yakıyorum tek tek.

İleriye geçip şaheserime bakarken kesinlikle bayılacağını düşünüyorum. Çok şaşıracak, kendi kendime gülümserken birden kapının açılma sesini duyuyorum. Salondan çıkıp ona doğru yürüyorum.

"Dışarısı çok soğuk..." Birden salonu fark ediyor ve yakından bakmak için içeriye ilerliyor.

"Yemek nasıldı?" diyorum sanki bir şey olmamış gibi.

"Güzeldi..." Birden gözleri beni buluyor. Salonun girişine koyduğum karton paketi alıp ona uzatıyorum. Yakınlaşıp kulağına fısıldıyorum.

"Seni bekliyorum." Geri çekilirken çoktan etkilendiğini görüyorum. Hatta heyecana kapıldı sesi titreyerek çıkıyor.

"Tamam," diyor sadece ve yukarıya çıkıyor. Gelmesi biraz uzun sürüyor. Yatağa oturmuş yanan odunları izlerken birden arkamda bir gölge olduğunu hissedip arkama dönüyorum. Elimi uzatıp onu yanıma oturmaya teşvik ediyorum.

"Levent..." Gözlerimin içine bakıyor. Gerçekten çok şaşkın. Ellerimle yüzüne düşen bir tutam saçı çekiyorum. Parmak uçlarım yavaşça boynuna iniyor ve nefes alışının değiştiğini fark ediyorum. Tekrar bir şey demek istiyor ama parmaklarım dudaklarını buluyor ve okşuyor.

"Bu gece soru sormak yok." Yutkunuyor, sahi ben bunu önceden neden akıl edemedim ki!

Elleri ile yanağımı okşarken başımı çevirip eline bir öpücük bırakıyorum. Elinden tutup ayağa kaldırıyorum. Üzerindeki sabahlığı yavaşça çözüyorum, gözlerinin içine bakmayı da ihmal etmiyorum. Gözlerim açılan sabahlığa kayıyor. Takım cidden ona çok yakışmış. Omuzlarından kaydırıyorum ve yere düşmesini sağlıyorum. Gözleri üzerimdeyken yavaşça yaklaşıp öpmeye başlıyorum. Canfeda kesinlikle benden çok daha istekli. Bu jestim onu çok etkiliyor. Hızlandığı anda kendimi geri çekiyorum.

Tekrar yatağa otururken masaj yağlarını gereksiz aldığımı düşünüyorum. Güzel koktukları aşikar ama bugün niyetim tüm vücudunu öpmek olduğu için şu an planı devre dışı bırakıyorum.

"Üstümü çıkarır mısın?" Elleri titriyor ama yine de tişörtümü kolaylıkla çıkarıyor. Elleri pantolonuma kayarken daha da titriyor ve ona yardım ediyorum. Aynı onun gibi iç çamaşırımla kaldığımda yüzüstü yatağa yatmasını rica ediyorum. Okşuyorum öpüyorum yeri geldiğinde dilimi kullanmayı ihmal etmiyorum. Kendini bana bırakıyor ve hisleri ile baş başa kalıyor.

Sabaha kadar defalarca birlikte oluyoruz. En sonunda odun çıtırtıları eşliğinde birbirimize bakarken yatıyoruz. Bana gülümsüyor ayrıca bir hayranlıkta var.

"Tüm gün bunlarla mı uğraştın?"

"Evet, beğendin mi?"

"Çok..."

"En çok neyi sevdin?"

"Bana hayranlıkla bakmanı. Sen beni gerçekten seviyorsun." Gözlerinin içine bakıyorum.

"Ben seni seviyorum." Kollarından tutup kucağıma yatmasını sağlıyorum. Burnumu saçlarına gömüp öpücük bırakıyorum. Dalıp gitmişken ağzımdan bir cümle çıkıyor.

"Belki de ilk gördüğüm andan beri..."

"Gerçek mi bu?" Hafifçe gülümsüyorum garip bir şekilde içim rahatladı sanki. Yaşadığım anı ona anlatmıştım ama bu şekilde değilken. Yüzüme bakmaya devam ediyor. Çok farklı bir bakış bu. Canfeda'dan beklenmeyecek türden. Hani o kıskandığım videodaki gibi mutlu ve heyecanlı bir bakış. Elim istemsizce saçlarına gidiyor.

"Bana öyle bakma."

"Nasıl bakayım, sadece seni yansıtıyorum."

"Romantik olmaya mı karar verdin?"

"Tarzımı değiştiriyorum diyelim çünkü eski Levent değilim." Öyle umutla ve içten bakıyor ki beni de o girdaba çekiyor.

"Çapkından karısının her dediğini yapan Levent'e mi evriliyorsun?"

"Öyle de denebilir."

Elini tutup dudaklarıma götürüyorum ama eli buz gibi. Şömineye birkaç odun atmam gerek. Örtüyü biraz daha üstüne çekip kalkıyorum. Çıplak bir şekilde evde dolaşmak pek adetim değildir ama şu an yapmak zorundayım. Hemen birkaç odun alıp kor olmuş yüzeye atmadan önce biraz üflüyorum. İstediğim sonucu almış bir şekilde yatağa geri dönerken Canfeda'nın beni izlediğini görüyorum.

"Bakma! Utanıyorum," diyorum yapmacık bir şekilde. Kahkahalarla gülmeye başlıyor ve bana da bulaştırıyor.

"Hayatta inanmam! Sen ve utanmak... Hadi canım!"

"Pekala, bak bakalım." Poz verir gibi elimi belime götürüyorum.

"Nasılım?"

"Yapılısın ve çok uzunsun ayrıca göğüs kılından nefret ederdim ama seninkiler rahatsız etmiyor."

"Sen de mi bebek poposu gibi bir cilt seviyorsun?"

"Önceden," diyor ve tekrar yanına yatıyorum.

"Çoğu erkek acı istemediği için jilet kullanıyor. Göğsümde sakal ile dolaşmak istemezdim." Tekrar gülmeye başlıyor ve başını göğsüme koyuyor.

"Rahatsız edici değil hatta onları hissetmek güzel." Bunu kanıtlarcasına parmaklarını gezdiriyor. Kendimi çok fazla rahatlamış hissediyorum. Acayip uykum var. Tam dalmışken telefonumdan bildirim sesi geliyor. Bir doktor olduğum için her ihtimale karşı özel hayatınıza kadar giriyor telefon. İçinize işlemiş her an acile çağırılabileceğiniz. Hemen elimi atıp kısık gözle bakıyorum. Bir mail gelmiş ama nereden geldiğini görünce canlanıyorum. Gözlerim kocaman açılıyor. Test sonucum gelmiş. Değerlerime göz atıyorum ve bingo! 150 milyon nedir ya! Bebek hücrelerim coşmuş resmen. *Ne yapıyorsunuz oğlum!* İçimden deli gibi kahkahalar atarken Canfeda'yı işkillendirmemek için dışarıdan sakin görünüyorum. Demek ki bende de sorun yok. Sadece bir denemeydi ve olmadı. Bu da gayet doğal bir işleyiş.

Mutluluk ikiyle çarpılıyor bugün. İçim rahat dahası gerçekten sevdiğim bir kadın ile evliyim. Dün olağanüstü bir gece geçirmişim... Tabii ki herkesin sorunları var. Sadece bizimki biraz daha farklı ama aşılamayacak gibi değil. Gönül rahatlığı ile uyuyabilirim artık.

Gözlerim açılırken onu masaj yağlarını incelerken görüyorum. Kokularını test ediyor.

"Beğendin mi?" Bir an irkiliyor ama sonra kendini toparlıyor.

"Güzel ama sen neden buraya koydun ki?"

"Aslında onları kullanmayı düşünüyordum ama sonra vazgeçtim." Yerine koyuyor ve örtüyü sıkıca tutuyor.

"Acıktım ama yataktan kalkmak istemiyorum."

"Bu sadece çok görülen bir yan etkim."

"Narsist!" diyor ve yataktan kalkıyor.

"Bekle! Bence dışarıya çıkmalıyız." Bana şüpheyle bakıyor. Pek dışarı çıkalım yemek yiyelim kadını değil. Bir de zehirlenince daha da temkinli davranıyor.

"Sadece kahvaltı biraz da hava almış oluruz. Ayrıca dün arkadaşlarına hayır demedin değil mi?"

"Tamam..." Örtüyü bırakıyor ve karşımda çıplak bir şekilde duruyor. Yerdeki sabahlığı yavaş yavaş giyiyor ama gözleri üstümde. Viagra falan almış olmalıyım yoksa bunun başka bir açıklaması olamaz.

Şu an karşımda rüzgârdan savrulmuş saçlarla duran Canfeda'ya bakıyorum. Sanki her zamankinden daha güzel. Farklı bir şey var, belki de artık ona başka bir gözle baktığım için de olabilir. Gerçekten çok güzel, dikkat çekecek kadar. O kadar dalıyorum ki onu izlerken birden merak ediyor.

"Ne oldu?"

"Güzel bir kadın olduğunu düşünüyordum."

"Levent sana ne oluyor?"

"Belki de ad koyamadığım hisleri anlamaya başlıyor olabilirim."

Bir an şüpheyle bakıyor ama işte kanıt ortada. Bakışlarımız birleşiyor... Deniz kesinlikle çok haklı. Şimdiden farklılaşmaya başladı bile. Böyle bakışmaya devam edersek yemek falan yiyemeyiz. Konuyu değiştirmek açışından konuşmaya başlıyorum.

"Yemek nasıldı? Arkadaşına anlattın mı? İsterse bana da gelebilir, nasıl doktor olduğumu biliyorsun."

"Sana gelmeyecek." Üstüne basa basa söylemesi beni gülümsetiyor. Beni sahiplenmesi hoşuma gidiyor.

"Peki yemeğin ana konusu neydi?"

"Gerçekten bilmek ister misin?"

"Tabii..."

"Sendin!"

"Ben mi?"

"Tüm kızlar çok şanslı olduğumu söyleyip durdu. Jinekolog bir eşe sahip olmak binde bir olan bir şeymiş."

"Bu kadar mı?" Yapmacık bir şekilde alıngan rolü yapıyorum.

"Ne bekliyorsun?"

"Mesela çok yakışıklı olduğum gerçeği ve o yakışıklıyı senin kaptığının kanıtı olan evlilik."

"Hoşuna gider söyleyeyim, hem de çok gider. Kocaları bazen onları mutlu edemiyorlarmış." Sanki bir şey gizlemeye çalışıyor ama onu çoktan anlıyorum.

"Yatakta mı?"

"Evet." Sesi kısık ayrıca çokta kızmış. Cidden çok hoşuma gidiyor. Otuz iki diş gülümsüyorum ona.

"Beceriksiz kocalar gündemime fazla giren bir olay. Yani onlara bunun da normal olduğunu söyleyebilirsin."

"Konu bu ya! Sen normal değilsin işte. Sen... Beni hiç mutsuz etmedin orada. Gerçekten kadın gibi hissettirdin. Bunun küçük düşürücü bir şey değil de gerçekten olması gereken doğal bir şey olduğuna beni ikna ettin. Arkadaşlarım benim ne kadar katı olduğumu biliyorlardı. Beni sıkıştırdılar ve bende anlattım. Hoşuma gittiğini... Söyledim." Keyifle yavaşça çayımı içiyorum. Bu kahvaltı ilginç bir hal alıyor.

"Peki onlar ne dedi?"

"Şanslı olduğumu ve durup durup hedefi on ikiden vurduğumu." Sırıtmam devam ediyor cidden orada olup dinlemek isterdim. Herhalde egom bir daha asla dibe inmezdi.

"Kocaları ile tanışırsam birkaç öneri verebilirim." Eli kasılıyor ve bardağı sıkmaya başlıyor. Seviyorum işte bu sinirli tavırlarını.

"Levent!" Koluma vuruyor ama gülümsemekten de kendini alamıyor.

"Her şeyden önce ben bir hekimim bir sorunları varsa konuşmaktan çekinmesinler."

"Ne diyeceksin ki?"

"Mesela ellerini ve dillerini iyi çalıştırmaları gerektiğini söyleyebilirim. Hayvaniliğe bir dur demelerini ve ilişkinin bir porno olmadığını da söyleyebilirim."

"Gerçekten söyler misin?"

"Daha fazlasını söylerim. Beni tanıştırsana."

"Tanıştırayım da hepsi senden nefret etsin."

"Nefret edilmeye alışkınım erkekler tarafından. Ayrıca şu an arşa çıkmış durumdayım. Moralimi hiçbir şey bozamaz."

"Sana anlatmamalıydım."

Yumuşatmak için uzanıp elini tutuyorum. Yine, yine o elektrik oluyor. Trafo da yok ki elektrik çekeyim! Aşk böyle bir şey mi acaba? Acaba evden hiç çıkmasa mıydık? Bilmiyor ki içimde deli bir hayvanın zincirlerini kırdığını.

Bakışmalarla geçen kahvaltıdan sonra alışveriş merkezinde dolaşmaya başlıyoruz. Kitapçıya giriyor yeni çıkan kitaplara bakmak için. Bir an dergi reyonunda duruyor ve eli bir dergiye gidiyor. Başlığa bakıyorum ve şaşırıyorum. Anne ve bebek dergisi... İçimde garip bir hareketlenme oluyor. Yoksa gerçekten sıcak bakmaya mı başladı diye düşünürken altındaki kadını görmem ile düşüncelerim yerle bir oluyor. Kapakta Çağla var çünkü.

"Ne kadar da güzel çıkmış."

"Hamilelik kadınları daha da güzelleştirir." Geçen ayın sayısının rafta durması da ayrı ironi. Şaka gibi bizi buluyor sanki. Oysaki Çağla çoktan bebeğini kucağına aldı.

"Merak ettim bunu alalım." Yine de karlı bir şey. Sonuçta belki içindeki resimler onda başka bir duygu uyandırabilir. Belki aklına güzel düşünceler dolar bir istek belirir. Belki de ben sadece umut etmekle kalırım.

34

Didik didik rafları karıştırıyor ve aradığı kitabı bulunca zafer kazanmış edasıyla gülümsüyor. Bende bir iki erkek dergisi alıyorum. Kasaya ödemeyi yaptıktan sonra nedense eve gitmek hiç istemiyor canım. Onunla gönlümce gezmek ve bir şeyler yapmak istiyorum. Daha önce hiç keşfetmediğim yönlerini bulmak istiyorum. Tüm kadınlar alışverişe bayılır. Aslında ben de yeni kıyafetler almayı düşünüyordum. Bu da bana bir bahane gibi oluyor.

"Hadi kıyafet alalım. Şu kabandan kurtulmak istiyorum." Beni dikkatlice süzüyor önce. Yüzünde emin bir ifadeyle bana bakarken düşüncesini hızla sıralıyor.

"Aslında yeni görünüyor. Ayrıca sana çok yakışıyor."

"Çok yeni sayılmaz, geçen sene aldım." Bir kahkaha patlatıyor. Eh şu üç beş sene kendi yağımda kavrulduğum doğru ama önceden aşırı lüks içinde yaşadığım da doğru. Bir giydiğimi bir daha giymeyen bir adamdım.

"Cidden yeni değilmiş! Bana kalırsa bu şekilde daha eskimenin yanından geçmemiş kıyafetleri yenisi ile değiştirmek biraz israf gibi geliyor." Bunu ben de fark etmiştim. Çok fazla kıyafet alan biri değil hatta biraz pinti bir tutumu var. Diğer kızlara göre farklı bir yön bence.

"Kıyafetleri tabii ki atmıyorum. İhtiyaç sahiplerine gidiyor. Beni gözünde çok büyütme çocukken ben de büyük kuzenlerimin eskilerini giymiş biriyim. Alacağım ekonomiye bir katkı olacak, vereceğim ihtiyaç sahibinin ihtiyacı karşılanacak. Deli gibi çalıştığıma göre bence şımartılmayı hak ediyorum."

"Sen her zaman şımarıksın zaten." Şaka yollu söylemi beni gülümsetiyor.

"Ben senin emrinde çalışan bir öğretmen olsaydım bu nasıl okul müdürü derdim. Görsellik her zaman seni bir adım öne geçirir."

"Kötü giyindiğimi mi düşünüyorsun yani?"

"Kötü değil ama sürekli aynı şeyleri giyiyorsun. Bu da bir nevi seni sıkıcı yapıyor." Evet, damarına basmayı başardım. Şu an gözleri kocaman açıldı ve burnundan soluyor.

"Gerçekler acıdır Canfeda."

"Demek öyle... İliğine kadar kurutmazsam seni bana da Canfeda demesinler." İşte bir meydan okuma, beni benden alıyor.

"Ev ekonomisine destek mi oluyordun yani?"

"Ben bilmiyor muyum sanki Nihal gibi giyinmeyi veya diğer kızlar gibi işte."

"Biliyorsan göster o halde. Sıkıcı, kafasında topuzlu disiplin abidesi müdüre olma." İyice çileden çıkıyor ve kendimi gülümsemekten alamıyorum. Bu hallerine resmen bayılıyorum. İyi ki Açelya'yı kınamışım, Derya Abi'nin neden katlandığını anlıyorum çünkü bir yandan eğlenceli. Bulmaca çözmek gibi, nereden ne çıkacağı bilinmiyor.

Dediklerimden pişmanlık duymam için cidden iyi bir çaba harcıyor. Ne gösterse olur aşkım modundayım. Şu an bir mağazadayız ve ne kadar iyi parça varsa toplanmış gibi. Mağazanın sahibi ise genç bir kız. Canfeda'ya birkaç öneri veriyor. Bu kızı kesinlikle bir yerde gördüm. Hastam mıydı acaba? Nefret ettiğim bir özelliğim de bu işte, bulana kadar kendimi yiyorum. En iyisi kıza sormak.

"Ben sizi nereden tanıyorum?"

"Nihal Abla'nın yanında görmüş olabilirsiniz."

"Sen yoksa Nihal'in ballandırarak anlattığı stilist kız mısın?" Nihal çok başarılı olduğu için bir ara ismini hiç ağzından düşürmedi. Tabii ya bir mağaza açacağını söylemişti ayrıca sponsor olacağını da.

"Galiba benim." Kızın yüzünde mahcup bir gülümseme oluşuyor.

"Dergideki güzel bir işi geri çeviren kız."

"Ticaret daha karlı bir iş bence." Canfeda bir bana bir kıza bakıyor. Bu konuşmamızdan rahatsız olduğu her halinden belli zaten.

"Stilist derken? Nihal bir stilistle mi çalışıyor?"

"Aslında kişisel giyim danışmanı da diyebiliriz. Buralardaysam onun sayesinde." Canfeda'nın yüzünde şeytani bir bakış var.

"Bana da yardım eder misin?"

"Tabii ki..." Ondan beklenmeyecek bir davranış diye düşünürken bunun da planın bir parçası olduğunu keşfediyorum. Baya yüklü bir alışveriş yapıyor ama bu bende istediği tepkiyi alamıyor. Sonuçta deli gibi çalıştım ve kazandım. İnsanların onun yeni tarzına iltifat yağdırdığında mutlu olacağını bildiğim için bu bana koymuyor. Benim alışverişim daha kısa sürüyor. Ne istediğini bilen biriyimdir.

"Sen neden doktor oldun ki?" Canfeda yeni kabanımın içindeyken bana hayran hayran bakıyor. Deneme kabininin karşısındaki ayna bana iyi olduğunu söylüyor.

"Ne oldu?"

"Şu an bir şirketin patronu gibisin adeta." Böyle klasik kıyafetleri seviyorum. Adam gibi adam gösteriyor işte. Güçlü güvenilir ve korkusuz oluyorsunuz sanki.

"İstesem olabilirdim ama olmadım."

"İyi ki olmamışsın, Jinekolog olmak sana daha çok yakışıyor." Ne kadar bana kızsa da cevap ortada işte; beni seviyor. Garip belki ama bende onu seviyorum. Yine bakışmaya başlıyoruz.

"Seni seviyorum," diyorum yavaşça. Mutlu bir şekilde gülümsüyor ve yaklaşıp yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Bunu hiç duymayacağımı düşünüyordum."

"Neden? Şüpheci olduğun için mi?"

"Sen ve ben çok farklıyız. Beni sadece sende uyandırdığım şehvet için seviyorsun sanıyordum o zamana kadar."

"Ne zamana kadar? "

"Bana içini açtığın zaman. Benimle yapmayı sevdiğin detaylardan bahsederken." Elim yanağını okşuyor yavaşça.

"Canfeda çünkü bana da çok yabancı geliyordu. Değişime ayak uydurmak zordur bir şekilde direnç gösteririz,

alışkanlıklarımız daha kolay gelir çünkü ileride ne olacağını biliriz ama değişim öyle değildir. Belki ben de bir miktar korkuyordum. "

"Hâlâ korkuyorsun."

"Neyden?"

"Beni ikna edememekten çocuk sahibi olamamaktan." İşte bu çok doğru bir tespit ve haklı da. Bunun bilincinde olması da sevindirici bir durum.

"Senin korkuların olduğu gibi benim de korkularım var. Korku bizi tehlikelerden korumak, hayatta kalmamızı sağlamak için vücudumuzun geliştirdiği bir tür savunma mekanizmasıdır.

"Çocuğun olmazsa ölmezsin."

"Ölmem ama olursa çok mutlu olurum."

"Şurada konuştuğumuz şeylere bak. Neyse, bunu alalım bence çok yakıştı sana."

"Bende öyle düşünüyordum." Hâlâ aklında bir ikilem var. Neden bu kadar zor ki, kafamıza karşı gelmek! Bize sadece düşünce sunmalı ipler bizim elimizde biz patronuz beynimiz değil. O sadece bize sadakatle bağlı olmaya çalışan bir eleman. Çok güçlü yönleri var, iknası fazla yüksek ama karar mercii biz olmalıyız. Canfeda'nın ise karar mercii korkuları. Ona izin vermiyor ayrıca yıllar içinde korkusu beslenmiş. Psikolojiden şimdilik hatırladıklarım bu kadar ama yarın ilk iş kütüphaneden kitaplar alıp okumaya başlayacağım. Denenmiş yöntemler kafamdaki baskıdan daha da işe yarayacaktır.

Eve giderken düşünce halindeyim hatta eve geldiğimizde uyuya kaldığını daha yeni fark ediyorum. Geceleri uyumamaya alışkın değil. Dün gece de uyumadığımıza göre yorulup uyuya kalması çok normal. Bir müddet onu izliyorum. Keşke bir sihirli değnek olsa ve tüm korkularını ondan alabilsem. Sanki onu incitmeye korkar bir edayla nazikçe saçlarını geriye çekiyorum.

Nasıl bu noktaya geldiysek inşallah zamanla o da olacak. Korkularını yenip gerçek Canfeda'yı ortaya çıkaracak. Onu izlediğimi fark etmiş gibi birden gözleri aralanıyor.

"Geldik mi?" Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Bir çocuktan farkı yok şu anda.

"O zaman sıkıcı müdire eve girsin çünkü üşümeye başlıyor." Hızlıca arabadan inişini ve seri adımlarla yürüyüşünü izliyorum. Arkasından ben de eve giriyorum. Biraz ders çalışmaya ihtiyacım var çünkü doçentlik sınavı yaklaşıyor. Canfeda erkenden yatıyor ben çalışırken.

Dikkatimi karnıma giren ağrı bozuyor. Yine mi diyorum içimden. Olmaması gerekir çünkü daha geçende yaşadım. Canım bir şeye de sıkılmadı hatta mutluyum. Ayağa kalktığımda bunun karakteristik ağrıma benzemediğimi fark ediyorum. Bir iki adım atacakken resmen nefesim kesiliyor. Kesinlikle fmf ağrısı değil bu. Elim karnıma giderken biraz basınç uyguluyorum ama öyle ağrıyor ki ağzımdan bir ses çıkıyor. Zamanı gelmişti...

"İyi misin Levent?" Canfeda endişeyle bana bakıyor çünkü yüzüm dehşet içinde.

"Bana buz getirir misin?"

"Neden ne oldu ayağını mı burktun?"

"Sanırım zamanı geldi." Anlamaya çalışıyor ama açıklayacak vaktim yok, hemen hastaneye gitmemiz gerek.

Canfeda bu halime anlam veremiyor ama yine de gidip bana bir buz torbası getiriyor. Kıyafetimin üzerine buzu bastırınca biraz kendime getiriyor beni. Çoğu fmf hastası apandisit sanılarak ameliyat edilir. Bu gerekli bir şeydir çünkü fmf ağrısı ve apandisit karıştırılabilir. Tanı koymada farklı kriterler olduğu için acildeki hekim elemek için bazı testler isteyebilir. Röntgen veya kan testi gibi ve tabii ki olmazsa olmaz fiziksel muayene.

"Neden karnına buz koyuyorsun?" Bir yandan giyiniyor ama yüzü endişeli.

"Apandisit... Galiba ameliyat olmam gerekiyor."

"Ameliyat mı?" Birden yüzünün rengi atıyor ve çabuk davranmaya çalışırken elleri birbirine dolanıyor.

"Bak bu en basit ameliyattır. Hatta cerrahlar nefret eder." Pek beni dinlemiyor ve çantasını aldığı gibi koluma

giriyor. Yürümek ne kadar da zormuş bu halde. Her adımda nefesimi tutuyorum. Çok fazla panik Canfeda ve araba kullanması sakıncalı görünüyor.

"Sakin ol ve yola odaklan. Apandisit bu seviyede öldürmez ama trafik kazası kesinlikle öldürebilir."

Başını sallıyor ve sakinleşmeye çalışıyor. Derin bir nefes alıp arabaya biniyor ve bana da yardım ediyor. Emin bir şekilde anahtarı çeviriyor. Acaba bugün nöbetçi cerrah kim? Şu an karnım donmuş durumda ama bunu yapmam lazım. Yayılan zehri dağıtmaz soğukluk. Bu yüzden karna sıcak su koymak sakıncalıdır. Dişimi sıkıyorum, sanki doğuma girecek anne adayı gibi hissediyorum kendimi. Gerçi ben doğum ağrısını da deneyimlemiş biriyim. Hocam biraz deli bir kadındı bu yüzden öğrencilerinin çoğunu suni sancı ile terbiye ederdi. Bu hasta ile olan empati gücümüzü artıracaktı ona göre, ki doğru bir uygulama diye düşündüm sonradan.

"Hadi!" Çoktan gelmişiz ama benim kafam şu an gitmiş olduğu için tam anlamıyla odaklanamıyorum. Fazla adım atmamak için büyük adımlar atıyorum ve acile giriyoruz.

"Hocam... Neyiniz var?" Sorularını duymazdan gelerek muayene masasına bırakıyorum kendimi. Nöbetçi doktoru çağırıyorlar.

"Levent... Tanıdık sesi duyunca hemen yüzümü çeviriyorum." Nihal sorgulayıcı olarak bakarken elimdeki buz torbasını görüyor.

"Fmf ağrısı olmadığından emin misin?" Soru sorarken eldivenlerini geçiriyor. Karnımı açıp bazı noktalara bastırırken kendimi deli gibi tutuyorum çünkü dayanılmaz bir ağrı oluyor.

"Lütfen dur!" diyorum kendimden beklenmeyecek bir sesle.

"Haklısın galiba tanından. Nöbetçi cerrahi çağırır mısınız?" Yanında duran birine söylüyor bunu ama gözümü açamadığım için kim göremiyorum.

"Röntgene bir bakalım ama tepkilerin apandisit olduğunu doğruluyor."

"Böyle atağım olmadı o yüzden geldim zaten ayrıca bir şekilde bu ameliyatı da olmam gerek, zamanı geldi."

"Buketçim ameliyat prosedürlerini uygulayalım. Önce röntgene alalım. Levent biraz daha dişini sık." Yardım kabul etmiyorum ve en hızlı şekilde karın röntgenim çekiliyor. Sonuçlar çıkana kadar ise ameliyat prosedürleri uygulanıyor. Ekg, kan testleri ve anestezi araştırması...

"Yayılım yok ama bir sızıntı var. İyi ki fark etmişsin," diyor Nihal röntgenimi yorumlayarak.

"Farklı çünkü..." Nihal'in kolundan çekip kendime yaklaştırıyorum.

"Lütfen ben çıkana kadar Canfeda'ya göz kulak olur musun? Çok fazla endişeli..." Kısık sesle hemen cümlelerimi sıralıyorum.

"Merak etme sen..." diyor hemen bana. Canfeda sandığımdan daha çok korkuyor. Özellikle şu an ameliyat önlüğümle duran halime dehşet içinde bakıyor.

"Topla kendini sıkıcı müdüre... Sıkıcı müdüreler aynı zamanda dirayetli olur. Kendilerini koyvermezler. Ayrıca en basit ameliyatlardan birine giriyorum."

"Korkuyorum Levent... Sonuçta ameliyat bu uyanamayanlar varmış." Elini kavrıyorum güç vermek için, gözünden bir damla yaş süzülüyor. Onun için biraz ani oldu bu durum.

"Spinal anestezi olacağım yani belden aşağım uyuşturulacak, uyanık olacağım. Ameliyathanede çirkin esprilere maruz kalacağım, asıl ben ondan korkuyorum." Bir an kendini bırakıp gülümsüyor.

"Pisliksin biliyor musun?"

"O zaman neden bu kadar korkuyorsun? Dünyadan bir pislik silinir işte."

"Çünkü seni seviyorum aptal. Şu kısa zamanda hayatımın vazgeçilmez bir parçası olduğunu görmüyor musun?"

"Ben aynı zamanda bir babayım da. Babalar asla kızlarının üzülmesini istemez. Çoğu erkeğin aksine ben bu sorumluluğu almayı eşsiz buluyorum." Verilen ağrı kesiciler

beni biraz rahatlatıyor. Hatta çenemi bile vuruyor denilebilir.

"Ben seni iyi ki tanıdım Levent Öztürk..." Eğiliyor ve yanağıma kocaman bir öpücük bırakıp ellerini saçlarımda dolaştırıyor.

"Hocam geçmiş olsun. Nihal Hocam tüm ayrıntıları anlattı." Ameliyatı yapacak nöbetçi cerrahi görüyorum. Nedim Bey işinde iyi bir cerrahtır o yüzden emin ellerdeyim.

"Sağolun hocam..."

"Hazırsanız sizi ameliyathaneye alalım ben de hazırlanıp geleyim."

"Tabii hocam."

Canfeda baya huzursuz ama Nihal tam zamanında geliyor. Beni götürürlerken sedyede doğruluyorum ve elimi öpüp öpücüğü ona gönderiyorum. En azından gülümsüyor. Ameliyathane her zamanki gibi bilindik ama hiç hasta olarak buraya gelmemiştim. Anestezi uzmanı geldiğinde spinal anestezi almak için kamburumu çıkararak başımı eğiyorum. Omurlarım arasına giren iğneyi hissettikten sonra başımı tekrar masaya koyuyorum ve bir anda bacaklarım karıncalanmaya başlıyor ve sonra külçe gibi yığıldığını hissediyorum. Bosum(bos- beyin omurilik sıvısı) içinde yüzen lokal anestezik işini yapmaya başlıyor. Demek ki anestezi böyle bir şey diye düşünüyorum. Nedim Bey açmaya başlarken karnımı sorular sormaya başlıyor.

"Hasta olarak gelmek nasılmış hocam?"

"Valla garipmiş hocam. Yüzlerce kez anestezi yaptırdım hastalarıma ama garip hissediyormuş insan."

"Yalnız değilsin ben de öyle hissetmiştim." Neyse ki deneyimlemiş biri ile konuşmak daha güzel.

CANFEDA

Hep aklımda bu var; annem... Annem ameliyat olduktan bir ay sonra vefat etmişti. Levent'in ameliyatı kolay bir ameliyat olabilir ama bu korkmama kesinlikle engel değil.

"Anlat bakalım nasıl gidiyor?" Nihal'in odasında oturuyoruz ve önümde sakinleştirici bir bitki çayı var.

"Aslında güzel gidiyordu. Artık hissedebiliyorum o gerçekten beni seviyor. Hayal gibi geliyor, sanki olmayacak duam kabul olmuş gibi..." Cümlelerimi duyan Nihal gülümsüyor.

"O hissi çok iyi biliyorum. Biz Deniz ile âşık olup evlenmedik. Ben onu seviyordum ama o beni sevmiyordu hatta nefret ediyor bile denilebilirdi."

"Levent bir iki şey söylemişti hakkınızda. Peki nasıl bu şekle geldiniz?"

"Büyük ölçüde sabır diyebilirim. Çok fazla şeyler yaşadık, birbirimizi kırdık, yeri geldi tükettik, yeri geldi öldürdük ama bir şekilde tekrar birbirimizi bulmayı başardık. Bedel ödemeden mutlu olunmuyor Canfeda." Bedelleri sonuna kadar ödediğimi düşünüyorum, hem de çok fazla... Konuyu değiştirmek istiyorum.

"Doğuma ne kadar kaldı?"

"Üç ay..." Bunu söylerken o kadar mutlu ki, bir an keşke bende onun kadar rahat olabilseydim diye düşünüyorum.

"Peki, hamilelik zor mu?"

"Aslında ilk hamileliğim baya zordu benim açımdan. İkizlerde daha rahattım ama son günler hayli zor geçti, taşımak biraz zorlaşmıştı ve tabii bele inen yük ve ağrılar biraz can sıkıcı olsa da kucağıma onları aldığımda hepsi geçti."

"İkiz büyütmek zor mu? Genelde çevrem baya ürkütücü buluyor."

"Zorlu tarafları da var tabii ama güzel tarafları daha baskın. Aynı anda büyümeleri farklılıkları hem kardeş hem arkadaş olmaları. Tabii bunlar büyüdüklerinde olan olaylar. Bebekken yeter artık susun diye bağırmak istediğim zamanlar oldu." Keyifli bir şekilde gülümseyip çayından içişini izliyorum.

"Peki, sen istiyor musun?"

"Levent çok istiyor ama ben..."

"Seni anlayabiliyorum. Korkunun esiri olduğunda ondan kurtulmak çok zordur. Bir dönem etrafımdaki hami-

leler beni çok mutsuz ediyordu. Kimseyi görmek istemiyordum Lale'yi Açelya'yı... Düşük yapmıştım ve aslında bir hiç uğruna oldu. Kendimi çok suçladım. O durumdan çıkmak çok zordu."

"Peki, nasıl çıktın?"

"Deniz sayesinde, ona güvendim bundan sonra kötü bir şey olmayacağına beni ikna etti. Bir gün çılgın bir kararla tekrar denedik ve ikizlerimiz oldu. Sen Levent'e güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum ama benimki pek güven meselesi değil."

"Çünkü korkularınla yüzleşmek yerine sürekli kaçtın. Yüzleşmenin tek yolu ise bir bebeğinin olmasından geçiyor."

"Ben ona sahip olabilirdim ama çok kötü bir şey yaptım."

"Ne yaptın?" Meraklı bir şekilde bana bakıyor ama bunu ona anlatamam. Önce Levent'e söylemem gerek.

"Levent'in affetmeyeceği bir şey..." Belki duyduğu an beni terk edeceği bir şey.

"Aslında ne yaptığını az çok tahmin edebiliyorum ama affedilmeyecek bir şey değil. Sadece abartıyorsun gibi geldi."

"Bilmiyorum ama Levent büyük hayal kırklığı yaşayacak."

"Peki pişman mısın?"

"Bir tarafım pişman ama bir tarafım ise doğru olanı yaptın diyor. Kendimi hazır hissetmiyorum ve özellikle gelecek belirsizken."

"İşte asıl nokta bu geleceği bilemeyiz ki! Kimse bilemez ama korkabiliriz bu çok normal bir durum sadece onu takıntı haline getirmek biraz tehlikeli çünkü işin içinden çıkamayız. Onu yenmek için tek çaren üzerine gitmen." Çok haklıydı kesinlikle haklıydı ama bunu yapmak da aşırı zor. Kendimi o şekilde hayal etmek bile korkutucu geliyor. Sürekli endişe içinde olmaya dayanmak çok zor. Nihal dikkatle beni izliyor ve bir tespitte daha bulunuyor.

"Onu ne kadar seviyorsun?"

"Nasıl?"

"İşte ne kadar seviyorsun? İsteklerini yapmak için en ağır şeye katlanır mısın? Sevgin buna yeter mi? Sana bir kilit sunuyorum ve açmak senin elinde." Bir şey diyemiyorum. En iyisi konuyu değiştirmek.

"Levent ne zaman çıkar hastaneden?"

"Bir gün falan kalması gerek. Normal prosedür bu. Öyle pek fazla kısıtlama yok. Sadece dikişlerine özen göstermeli." Birden aklıma ailesine haber vermediğim geliyor.

"Zuhal annelere haber vermedim." Hemen çantamdan telefonu almak için bir hamle yapıyorum.

"Hayır, hayır gece gece telaş yapmasınlar. Ben sabah onlara haber veririm biraz Zuhal Teyze'ye heyecan yaptırırım." Heyecan yaptırayım kısmı garip geliyor. Hani şu an boşu boşuna telaş yapmasınlar diyen biri için özellikle.

"Neden?"

"Bilirsin işte kardeş kıskançlığı. Koskoca adamlar ama hâlâ aynı görüşteler. Levent'in de Deniz gibi olduğunu biliyorum. Gerçi Levent'in mesleğine yönelik onaylamama durumu var."

"Deniz de mi öyle düşünüyor?" Nihal başını sallıyor yavaşça.

"Bilmiyorum aslında ortak noktaları var. Derya Abi de iş adamı ve Sarp da öyle. Açelya bir keresinde Derya Abi hastalandığında Deniz'in intikam tutumu aldığını anlatmıştı. Belki altı sene aynı odada kalınca huyları birbirine karışmıştır." Nihal eğlenceli bir şekilde gülerken kendimi ona katılırken buluyorum. Aslında Nihal iyi bir kız. Belki de ben herkese uyguladığım önyargı duvarına bir de kıskançlık ekleyerek biraz abartmışım. Birden gözü çantama kayıyor.

"O ne dergi mi? Bu aralar hiç dergi karıştıramıyorum." Evet dergiyi çantama koymuştum aldıktan sonra. Merak edince hemen çıkarıp ona uzatıyorum.

"Çağla vardı kapağında ben de merak edip aldım."

"Aaaa bebek dergisi."

"Güzel çıkmış değil mi?" Kapağa bakmadan hemen içindekiler karıştırmaya başlıyor.

"Güzel çıkmaması için hiçbir sebep yok. Fotoğrafçıları çok iyi oluyor." Bebek yatakları olan bir sayfayı derinlemesine incelerken merak ediyorum.

"Hiç çekimde bulundun mu?"

"Evet, birkaç defa. Göz önünde olsan biraz sana da teklif verirler."

"Yok, ben almayayım sevmiyorum zaten."

"Bence bir iki yere çıksan fena olmazdı. Güzel bir kızsın sonuçta."

"Neden çıkmalıyım?"

"Kadınsal bir içgüdü işte. O artık benim demek için. Gerçi senin buna ihtiyacın yok." Nedense son söylediği cümlede bir yaşanmışlık gizli gibi ama sormakta istemiyorum.

"Şu yatak çok güzel değil mi?" Bana pembe şirin bir bebek yatağı gösteriyor. Gerçekten de çok tatlı. Şu aptal saplantım olmasa önceki gibi rahat olsam belki ben de yatak bakıyor olabilirdim.

"Güzelmiş, kız mı olacak?"

"Evet ve aşırı korkuyorum."

"Neden?"

"Biliyorsun Umut zor bir çocuk. İlk başta davranışlarından şüphelenip doktora falan götürdük ama tamamen normal olduğunu söylemişlerdi."

"Sadece öz güvenli bir çocuk. Bazıları utangaç olur bazıları da Umut gibi. Mesela Erdem daha içine kapanık gibi."

"Evet o biraz öyle. Bebekken tam tersiydi ama." Birden telefonu çalıyor ve hemen açıyor.

"Bir şey mi oldu?" Aslında o da en az benim kadar panik biri. Telefondaki kişiyi dinlerken hemen yüzü rahatlıyor.

"Bir şey demem lazım. Levent apandisit ameliyatına girdi. Ne demek dalga geçmek için geleceğim. Allah aş-

kına sizin aranızdaki şu arkadaşlığı anlayabilmiş değilim. Ayrıca bebeklerime kim bakacak?" Bir şeyleri onaylamadığı yüzünden belli.

"Tamam neyse, görüşürüz." Telefonu kapatıp bana bakıyor.

"Çok garip arkadaşlıkları var." Nihal'in oda telefonu çalıyor ve hemen cevaplıyor.

"Levent çıkmış," diyor bana bakarak ve hemen ayaklanıyorum.

LEVENT

Hasta olayı kesinlikle bana göre değil. Hele ki sizi başka biri ameliyat ederken hiç iyi değil. Yarım saattir garip muhabbetlerini dinlemek beni bitirdi. Bundan sonra ameliyatlarımda ne konuştuğuma dikkat edeceğim. Altımın çıplak olması da cabası. Tıpta utanma yokturun en büyük temsilcisi olan ben aşağıdaki organımı görecekler diye sıkıntıya girdim. Olacak iş değil, yani aşağıdaki Levent de en az gerçeği kadar yakışıklıdır da işte insani bir duygu galiba çekinmek.

Koskoca adamım bu yüzden beni yatağa koyarlarken zorlanıyorlar. Bacaklarım uyuşuk, bu his gerçekten de çok korkutucu. Allah'tan spinal anestezi çabuk geçiyor ama büyük bir sorunum var. Yan etki olarak midem bulanacak ve bu beni aşırı korkutuyor. Ben kusmuk görmeye alışkın biriyim tiksinmem ama Canfeda nasıl tepki verir bilmiyorum. Sonuçta titiz biri. Acaba Canfeda nerelerde? Bir on dakika sonra sorumun cevabı canlı kanlı karşımda.

"Nasılsın?" Yüzü gülümsüyor ama yine de endişeli.

"Bomba gibiyim." Ardından Nihal de geliyor.

"Geçmiş olsun."

"Teşekkürler Nihal. "

"Deniz dalga geçmeye gelecekmiş haberin olsun."

"Eyvah! Bu günün geleceğini biliyordum." Gülüyorum bir gün benden intikam alacağı belliydi zaten. Sürekli cerrahi yeteneklerimin ondan iyi olduğunu savundum ve onu hep elde bozuk para gezdirme deneyinde geçmişimdir. Bir

gün tüm baskılarıma dayanamadı ve bir gün bir cerrahın bistürisini yersin inşallah diye beddua etti ve kabul oldu. İster ilahi adalet deyin ister karma...

"Siz var ya çok fenasınız." Nihal pek onaylamasa da gerçek bu.

"Neyse ben gideyim görüşürüz." Nihal giderken Canfeda sıkı sıkı üstümü örtüyor.

"Artık bir organım eksik yaşayacağım."

"Çok önemli değil ki..."

"Gördün mü kız dün gece beni çok yordun ve bu hale geldim. Apandisim iflas etti. Edepsiz..." Yan yan ona bakıyorum dehşete düşmüş bir halde bana bakıyor. Sonra ise gülmeye başlıyor.

"Edepsiz kim tartışmaya gerek yok bence."

"Belimden aşağısı yok gibi."

"İlaç sende kafa yapmış olmalı." Bunu ona kanıtlamak için yine edepsizlik peşindeyim.

"Zayıf bir noktamı göreceksin salak esprilerle kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Biliyorsun ki, seni kızdırmak büyük hobilerimden birisi."

"Hayret senin zayıf noktan var mıydı ki?"

"Kusmaktan çok korkarım ve sanırım sabaha kadar midem bulanacak. Benden nefret edersin belki."

"Bu konuda korkmana gerek yok. Annemi kemoterapi yüzünden çok defa kusarken gördüm. O yüzden nefret edeceğimi sanmıyorum." Kendimi kötü hissediyorum çünkü yüzünde hüzün gölgeleri oluştu bile.

"Annen belki senin gibi tatlı kusuyordur."

"Kusmanın tatlısı mı oluyor?" Nedense hem konuyu değiştirmek hem de ona açılmak istiyorum.

"Bir keresinde kadavranın üstüne kustum." Ve itiraf ediyorum en kötü anım bu. Herkesin içinde hocamın karşısında ki hocama da biraz kusmuk bulaşmıştı. Son ana kadar kendimi dizginleyeceğimi düşünmüştüm ama başaramadım. Stresle birleşince infilak ettim.

"Peki sonra..."

"Kadavra baya yaşlıydı ve tabii ki tek tek zarar vermeden temizledim. Birinci sınıf biri için çok kötü bir deneyimdi."

"Zavallı Levent! Benden başka ne saklıyorsun bakalım. Azıcık elime koz ver bende seni sinir edeyim."

"Olmaz kendin bulacaksın."

"Tamam," O an itiraf etmek için kıvranıyorum adeta. Bu anestezik ilaç beni benden alıyor.

"Arkadaşının kocasının yaptıracağı testi ben de yaptırdım." Birden başını kaldırıp bana bakıyor.

"Neden?"

"Çünkü senin hamile kaldığından o kadar emindim ki, bende bir sorun olduğunu düşündüm. Aslında sadece kendimi biraz fazla kaptırdım." O an yüzünde bir değişim yakalıyorum ama hemen gizlemeyi başarıyor.

"Sonuç iyi mi?"

"Mükemmel, hâlâ on sekizlik delikanlıyım diyebilirim. Sen kaçıyor musun bana mı öyle geldi." Nedense vücut dili bana bunu anlatıyor gibi geldi. Galiba korkusundan dolayı böyle davranıyor çünkü kendisini suçlu hissediyor.

İlacımdan bir kutu daha olacaktı bundan eminim ama nerede işte onu bilmiyorum. Komik olan aslında bu konuda gayet tertipliyimdir ama o son kutuyu kaybettim işte. Dolabımı da talan ediyorum ama yok işte. Acaba Canfeda'nın ilaçlarının arasında mı unuttum? Canfeda şu takviye olan vitaminlerden içmeyi seviyor. Geçende kendi ilacım ile birlikte almıştım. Onun çekmecelerini karıştırmak biraz kendimi kötü hissettiriyor ama aramızda gizli saklı olmamasından dolayı içim rahat. Sonunda ilaçlarını sakladığı metal kutuyu buluyorum.

Kapağını açtığımda tanıdık gelen sarı mavi ve beyaz çizgileri görüyorum. Kesin almayı unuttum içinden. Ilacımı kaldırdığımda içinde başka bir hapı görüyorum. Bu ilaca da aşinayım. Halk arasında ertesi gün hapı denilen

ilaç. Bir tür doğum kontrol hapı denilebilir. Birden olayın ciddiyetini anlıyorum. Canfeda muayeneye geldiğinde doğum kontrolü kullanmadığını söylemişti ama evlendikten sonra bu durum değişmiş olabilir.

Yüzüm asılıyor, bir tarafım ihtimal vermiyor ama diğer tarafım yapabileceğini söylüyor. Belki de sadece bir anlık korkuya kapıldı ve aldı ama ilacı kullanmadı. İç rahatlatıcı sözler maalesef beni sakinleştirmiyor aksine ellerim titriyor kalbim hızını arttırıyor. Merak içimde kıvranıyor ama cesaret edip açamıyorum bile. Bana mutlaka söyler ve danışır, ona kızacağımı bilse bile sabırlı olduğumu biliyor. Bu ilaçlar çok masum değil.

Ya yaptıysa, o gün izin verdikten sonra bu hapı içtiyse. Ya benim deli gibi heyecan yapıp bin bir hayale daldığım gece beni aptal yerine koyduysa. Umutla test kâğıdına baktığımda çoktan gerçeği biliyorsa. Gözüm hapın üstünde, düşüncelerim karmakarışık, zaman geçtikçe ona güvenim azalıyor. Beni üzse de korkum boşa çıksa da gerçeği öğrenmeliyim.

Adrenalinle hemen paketi açıp içindeki ilacı çıkarıyorum. Bir tane eksik... İçmiş... Beni hiçe saymış yokum gibi davranmış bana danışmamış, sonradan ne hissedeceğimi düşünmemiş. Bana ümit verdiğini hele hiç hesaba katmamış. Kendimi aldatılmış hissediyorum. Bunun başka açıklaması da olamaz zaten. Bu zamana kadar hiçbir kadını yargılamamışken kendi eşimi deli gibi yargılıyorum. Seçimine saygı duyamıyorum. O hapı içmemiş olsa belki bir şansımız olabilirdi. Kendimden şüphe edip test yaptırmışken, o büyük rakamları görmüşken bir çocuğumun olması ihtimali artarken o kendi seçimini yapmış çoktan.

Ameliyat olduğumda ona test yaptırdığımı söylediğimde yüzünde oluşan o garip ifadenin nedenini şimdi anlıyorum. Hayal kırıklığı o kadar ağır işliyor ki içime, sadece olduğum yerde kalıyorum. Tepki bile veremiyorum hesap soramıyorum. Ona cidden bu kadar bağlanmışken böyle canımı acıtmasını kabul edemiyorum.

"Levent..." Koridordan sesi geliyor ve sonra içeriye giriyor. Bunu görmeli beni nasıl yıktığını hissetmeli! Ayağa kalkıp ilacı ona gösteriyorum. Olduğu yerde kalıyor ve yutkunuyor hızlıca.

"Ben açıklayabilirim," diyebiliyor sadece.

"Neyi? Çok korktuğunu mu? Yoksa beni nasıl da aptal yerine koyduğunu mu? Hoşuna gitti mi peki? İşte buradayım!"

"Ben seni üzmek istemedim. Gerçekten..." Yaklaşıyor ve elimi tutmaya çalışıyor ama itiyorum hemen.

"En azından sana test yaptırmadan önce bana söyleyip umutlanmamamı düşünebilirdin. Ben o gece gerçekten... Aklımdan neler geçti... Nereden bilebilirsin ki?" Yutkunuyorum içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışıyorum.

"Çok korktum ne yapacağımı bilemedim kaçtım bende bu yolu seçtim. Üzgünüm gerçekten üzgünüm."

"Azmettirici olduğun için mi? Ben katil olamam yapamam diyordun. Ne fark eder ki, ha engellemişsin ha aldırmışsın, ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Kocaman bir hiçe!"

"Hayır..."

"Ben... Bunca yıl boyunca hiçbir kadını seçimi için sorgulamadım. Hakkım ve haddim de yoktu zaten. Bana öğretilen buydu. Özel hayatımı ve işimi birbirinden zıt noktalarda tuttum. Asla birbirine karıştırmadım. *Peki şimdi?* Yapamıyorum, senin seçimine saygı duyamıyorum. Burada Jinekolog değilim, burada gerçekten aile olmayı çok isteyen sıradan bir adamım. Arkanda çoğu hareketini destekleyen, sabrımın sınırlarını zorlasan bile seni anlamaya çalışan bir Levent varken... Neden Canfeda?"

"Anlamıyorsun işte... Aksini düşünemiyorum bile."

"Sen tedavi olmak da, istemiyorsun Canfeda. Sana yardımcı olmaya çalışan insanlara bağırıp çağırıyorsun. Sen böyleyken ben ne yapabilirim? Benim de hayatta istediğim bu işte. Şurada aslında yanı başımdayken bana çok çok uzak. Belki de tüm bunlar..." Gözlerimi kapatıyorum söylemesi çok zor ama geldiğimiz nokta bir nevi alarm veriyor işte.

"Hiçbir kadına kendimi açmadım en gizli sırlarımı söylemedim. Kimseye güvenmedim bu zamana kadar. Sana her baktığımda bu kadın farklı diyordum. Bu kadar tesadüf olmazdı. Hayat bizi birbirimize itiyordu. Bazı yönlerden ne kadar da sana benziyor diye düşünüyordum senin için. Gerçekten seninle olmayı istedim. Kalbim vücudum bile bunu kabullenirken aklıma kabul ettirmem çok zor oldu Canfeda ama yaptım işte. Aklımı susturdum ve seninle evlendim. Ben sana gerçekten çok değer verdim. Sevdim itiraf edemedim çünkü bana aykırıydı işte ama bir şekilde onu da itmeyi başardım. Ben senin için gerçekten fedakârlık yaptım. Bana âşık olan sen değil miydin? Kimin kime âşık olduğu fazlasıyla açık değil mi? Belki de sadece sandın kendini yanlış anladın."

"Hayır, ben seni gerçekten seviyorum. Çok fazla... Herkes hata yapabilir!" Gözyaşları ilk kez beni etkilemiyor. Kendi canım o kadar yanıyor ki başkasına odaklanamıyorum.

"Bazı hataların bedeli olur ama... Başından beri hataydı belki de birlikte olmamız. *Çılgınca son çırpınış, çaresiz kurtuluş*... İkimizin iyiliği için bunu sonlandırmak en iyisi geç olmadan."

"Ne?" diyor sadece çünkü çok şaşkın. Başını sallıyor hızlıca olmayacağına kendini ikna etmeye çalışıyor.

"Evliliğin de bir amacı olmalı değil mi? Sadece hislerden ibaret olan bir şey kimseyi mutlu etmez. Benim bu evlilikten istediğim belli seninki de belli ve bunlar uyuşmuyor birbirine çok zıtlar. Ancak bize zarar verirler."

"Bu kadar basit miydi her şey? Vazgeçmek..."

"Eğer çözüm getirmiyorsa gayet basit. Aslında iki seçenek var. Fedakârlık ya da rahat olmak. Hangisi Canfeda?"

"Sen gerçekten çok bencilsin. Belki de haklısın bu iğrenç baskıdan kurtulmuş olurum. Her an her dakika bunu sürekli başıma kakan biri olmaz."

"Anlaştığımıza göre burada olmamın bir anlamı yok." Arkamı dönüyorum ama ayaklarım adım atmak istemiyor.

Aklım bile bitmesini istemiyor komik bir şekilde. Her şeyi ardına bırakıp gitmek zor geliyor. Affedemiyorum ona saygı duyamıyorum. En sonunda ayaklarımı hareket ettirmeyi başarıyorum ve birkaç adım atıyorum.

"Levent gitme!" diyor fısıltıyla. Arkamı dönmek ona sarılmak ve her şeyin geçeceğini söylemek istiyorum ama bir şey durduruyor beni. Kandırılmayı kabul edemiyorum. Bir şey demeden sadece yürüyorum.

Deniz karşımda gülmekle meşgul. Sinirimi bozuyor ayrıca, onu bana akıl versin diye en iyi arkadaşlığını görmek için çağırdım.

"Daha ciddi ilk kavganız öyle mi?"

"Neden gülüp sinirimizi daha da arttırıyorsun ki?"

"Çünkü biz de aynısını yaptık."

"Sizinle bu konu çok ayrı. Resmen beni aldattı Deniz. Duygularımla oynadı ne hissedeceğimi hiçe saydı."

"Canın acıyor ama geçecek. Sağlıklı düşünemiyorsun, hata yapmış olabilir ama kendince o da doğru olanı yaptı. Sen nasıl yanlış olduğunu düşünüyorsan. Kıza baskı kurmuş gibi görünüyorsun karşıdan. Sen sadece çocuk için mi evlendin yani? Başka bir amacın yokmuş gibi davranıyorsun. Sen değil miydin kafamız uyuşuyor onunla konuşmayı seviyorum diye. Bazen diğer taraf daha fazla şey yapmak zorundadır. Ayrıca olan bir şey de yok. İhtimal üzerinden düşünüyorsun, ilacı almasa bile bebek olmayabilirdi. İlaç ile kürtajı birbirine karıştırma çok ayrı şeyler. Benim çocuğum hiç uğruna gitti bunu en çok sen biliyorsun bebeğimi sen gördün onu sen aldın. Sence hangisi daha ağır? Hatta biz o gün barıştık seninle. Sanki hatamı telafi etmem için ikizlerim oldu." Yani bir yönden de haklı. Onunki çok daha zor bir durumdu. Bir yanlış anlaşılma peşin hüküm yüzünden bebeğini kaybetmişti. Cansız bebeği ben almıştım o gün riskli bir doğum için hastanedeydim.

"Bilmiyorum Deniz. Belki o gün bana söylese çok kız-

mayabilirdim ama ben merakla heyecanla birçok hayal kurdum o kadar kaptırdım ki kendimi... Sineye çekemiyorum bu durumu. Hiçbir zaman korunmadan ilişkimiz olmadı ama o gün sanki gerçekten bazı korkuları aşmış gibi görünmüştü belki de bu yüzden kızıyorum. Yanlış anladım sinyalleri ya da kararından vazgeçti. İnan yapabileceğim kadar sabır gösteriyorum sadece azıcık da ondan görmek istiyorum."

"Bunu yapması sana çok saçma geliyor değil mi? İşte burada hata yapıyorsun. Bunun bir hastalık olduğunu kabullen önce."

"Kabulleniyorum ama o tedavi olmak bile istemiyor."

"Denedin mi?"

"Lale'ye olan tepkisini gördün."

"Lale onun için doğru doktor olmayabilir. Sonuçta içimizden biri. Sen akademisyen bir adamsın. Git kütüphaneye vaka örneği topla. E-arşivden tara, mutlaka bir sonuca ulaşırsın. Diğer hastalar nasıl üstesinden geldiyse o da gelebilir."

"Tamam, bir bakarım."

"Komik olan sen evlenmeden önce aklında hemen bir çocuk yapayım gibi bir fikrin de yoktu. Madem bu kadar istiyordun da 33 yaşına kadar neden bekledin?"

"Belki de doğru kişiyi beklemişimdir."

"İnatla reddettiğin kişiyi ha..."

"O zaman öyleydi ama şimdi beni ne kadar kırsa da o an arkamı dönüp her şeyin geçeceğine ikna edip onu sakinleştirmeyi bile düşündüm. Hatta çok istedim."

"Üstüne bir de boşanmanın doğru olduğunu söylediğin bir kısım da var. Gerçekten boşanmak istiyor musun?"

"Hayır, düşünemiyorum bile ama o an söylemek istedim."

"Bir nevi tehdit ettin."

"Kendimi de tehdit ettim Deniz."

"Şimdi eve gidiyorsun. Kırgın olduğunu göster ama yine de evde takıl. Ayrı olunca hiçbir şey çözüme kavuş-

maz. Arkadaşın olduğum için değil görmüş geçirmiş biri olduğum için söylüyorum. Ayrıca karımla fotoğraf çekip beni kıskandırmaya çalışırken Nihal ile nasıl kavga ettiğimizi biliyorsun."

"İşe yaradı ama aranızdaki bağ sağlamlaştı."

"Eğer bırakırsan o ip kopar, sarılırsan ise sağlamlaşır." En iyisi ona güvenmek zamanında o da bana güvenmişti. İnsan bazen duyguları yüzünden mantığı göremiyor ve dışarıdan birinin bakış açısına ihtiyaç duyuyor. Deniz gerçek bir arkadaş benim için.

"Nihal'in doktoru nasıl biri?"

"Burada değil doğduğu şehirde ama Nihal bayadır onun hastası ve ilerlemeyi falan doktoru iyi biliyor. En önemlisi Nihal ona çok güveniyor. Güven olmazsa ister en iyi doktoru getir yine işe yaramaz. Biraz araştır bakalım belki ilaç tedavisine ihtiyacı vardır. Belki bir iki terapi ile olay çözülebilir. En önemlisi onun açısından bak dünyaya." Başımı sallıyorum yavaşça. Haklı olduğunu biliyorum. Şu an bana gereken sabırlı bir kabullenme.

Eve girdiğimde ev sessiz duruyor ama odaya girdiğimde durumlar değişiyor. Canfeda'nın gözleri kıpkırmızı ayrıca hâlâ ağlamaya devam ediyor. Beni karşısında görünce hızlı bir rahatlama yaşadığını görüyorum. Bir daha gelmeyeceğime o kadar inandırmış ki kendini.

"Hadi ağlama, başın çok ağrıyacak sonra." En kayıtsız en duygusuz sesimle söylemeye çalışıyorum ama pek etkili olmuyor. Hemen yerinden kalkıp bana sarılıyor ve ağlamaya devam ediyor. Nerem duygusuz ki şu an ona teselli vermek için kendimi zor tutuyorum. Bir şekilde beni kendine çekmeyi biliyor işte. Gözlerimi kapatıp içimden gülümsüyorum adeta. Benim durumumda olan biri için çok garip bir durum. Tatlı bir koku ile sahiplenişi direncimi fazlasıyla kırıyor. Kendimi kaptırıyorum ve elim bir an sırtını okşuyor.

Geri çekilip elleri ile yüzümü kavrıyor.

"Seni de kaybedemem, eğer kaybedersem her şey biter benim için."

"Ben... Gerçekten kırgın ve kızgınım. Geçene kadar konuşmak istemiyorum hak etmediğin şeyler söylemekten korkuyorum. Bana biraz izin ver. Boşanmak istemiyorum kızgınlıkla ağzımdan fırladı işte."

"Tamam." Ellerini yüzümden çekip gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor ve toparlanmaya çalışıyor.

Akşam sessizce yemeğimizi yiyoruz. Bu pek alışıldık bir durum değil o yüzden de tuhaf kaçıyor. Deniz'in tavsiyesine uyarken o da kedilerle oynayarak vakit geçiriyor. Arada Kraliçe'nin kıskançlık krizlerine gülümseyerek bakmayı da ihmal etmiyor. Garip olan bu manzarayı izlerken keyif almam. Özellikle onu izlerken daha da artıyor bu durum. Hatta yanına gidip *boş ver çocuğu sen mutlu ol yeter bana* demek bile istiyorum. Sabahki olanları unutmuş gibi bir ruh hali resmen ama yine de araştırmaktan vazgeçmiyorum.

Yabancı makaleleri sıradışı vakalar gibi birçok dosya indiriyorum. Özellikle şu sıradışı vakalar ilgimi çekiyor. Okudukça Deniz'in haklı olduğunu anlıyorum. Güven çok önemli bu konuda. Bir vaka dikkatimi çekiyor. Başlığında hamile olma korkusu yazıyor.

Gayet sağlıklı bir kadının ilk gebeliğinin düşükle sonuçlandığını ve kadının bu olaydan sonra toparlayamadığı anlatılıyor. Kadın çocuk sahibi olmayı çok isterken delicesine de aynı olayı yaşamaktan korktuğunu anlatıyor. Hatta kocası ile yatağını ayırmış yakınlaşma yaşanır diye. Aslında eşini ne kadar çok sevdiğinden bahsediyor ve aralarının bozulduğunu da ekliyor.

Psikiyatrist olayın temelinin kadının düşük yaptıktan sonra yaşadığı acıya bağlıyor. O acı ona çok ağır gelmiş olacak ki bu durumu bir çeşit fobi haline getirmiş. Kadın ise tedaviyi eşini kaybetmemek için seçmiş. Birkaç seanstan sonra tedavi işe yarıyor. Şimdi üç çocuklu mutlu bir anne.

Belki yaşadığımız bu olay Canfeda'yı aynı bu kadın gibi düşünmeye teşvik edebilir. İçim bir nebze de olsa rahatlı-

yor hatta kocaman bir umut bile doğmaya başlıyor. Gözlerim yorulduğu için yanmaya başlıyor ve kendimi yatak odasına giderken buluyorum.

Yıllar sonra Levent kucağında erkek bir bebekle yürürken Canfeda ile karşılaşır.

"Yıllar seni hiç değiştirmemiş Canfeda." Canfeda'nın gözü bebektedir. Levent'e ne kadar da benzediğini düşünürken, yılların pişmanlığını derinden hissetmeye başlar her zamanki yerinden.

"Sen de değişmemişsin. Küçük adam oğlun mu?" Levent gülümseyerek başını sallar. Birden Levent'in arkasında esmer bir kadın belirir.

"Aşkım çok bekletmedim inşallah." Kadın Canfeda'ya odaklanırken aslında onu tanıdığını hisseder. Levent'in eski eşi ile karşılaşmak onun için de sürpriz olmuştur.

Yatağa yattığımda gördüğüm manzara ile şaşırıyorum. Canfeda aşırı terlemiş ve sürekli içini çekiyor. Rüyasında ağladığını düşünüyorum açıkçası korkutucu duruyor onun için.

Yaklaşıp ismini söylüyorum ve uyanması için dokunuyorum. Büyük bir iç çekişle gözlerini açıyor. O kadar kötü ki doğrulup elini yüzüne kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyor. Başucundaki komodinden bir bardak su doldurup uzatıyorum ama görmüyor bile.

"Hadi iç şunu. Sadece bir rüya işte." Elleri o kadar fazla titriyor ki bir an bardağı tam kavrayamıyor. Ona yardım edip biraz içmesini sağlıyorum.

"Sen... Sen..."

"Ne gördün?"

"Başka biri ile... Evlenmişsin bir bebeğin olmuş." Cümle aralarında yutkunarak söylüyor cümleleri. O kadar çok üzülmüş ki hatırlamak bile acı veriyor ona. *İşte ona düşünmesi için bir neden* diyor aklım hemen.

"Hâlâ burada olduğuma göre." Sıkıca sarılıyor sanki hiç bırakmamak istermiş gibi.

"Ben ciddiyim gerçekten eğer seni de kaybedersem yaşamam için bir neden kalmaz."

"Aptalca konuşuyorsun."

"Bu gerçek Levent, benim başka dayanağım yok. Çok kötü günler geçirdim yeniden asla öyle yaşamak istemem."

"İsteyeceksin çünkü yanında ben olacağım."

"Seni çok seviyorum." Çenemi kavrayıp beni öpmeye başlıyor. Ona karşılık verirken *bu bile kocaman bir ilerleme onun için aptal herif* diye düşünüyorum.

"Seninle olmayı seviyorum gerçekten bir bebeğim olsun ben de istiyorum ama o kadar korktum ki."

"Peki, miden bulandığı gün neden şüpheye düştün."

"Yüzde yüz korunma değil ya sen de biliyorsun."

"Biliyorum ama aksini düşünüyor gibiydin ve ben gerçekten çok fazla hayale kapıldım. Beni aldattığını düşündüm."

"Söylemek istedim hatta çok düşündüm içip içmemek konusunda ama çok kızacağını biliyordum."

"Kızmak değil de üzülürdüm. Bugün aldatılmış hissettiğim için kızdım."

"İllaki bir bebek olmak zorunda mı?"

"Bu da benim hayattan istediğim bir hediye Canfeda." Yine ve yine başa döndük işte. Rüya falan hikâye oldu şu anda. Moralimin düştüğünü o da hissediyor.

"Yorgun hissediyorum," deyip arkamı dönüp yatıyorum. Cidden çok inat ve o inatlaştıkça benim de savaşma gücüm düşüyor.

"Levent..." diyor ama cevap vermiyorum. Ben ona cidden saygı duymak için elimden ne gelirse yapıyorum ama o bir adım bile atmıyor.

Sabah acil bir vaka için hastaneye çağırıyorlar. Komodinin üstüne bir not yazıp çıkıyorum. Gece tam anlamıyla uyumuş değilim. Kafam o kadar kazan ki şu acil durum en azından dikkatimi başka yöne çekmeyi başaracak.

CANFEDA

Şu an öğlen oldu ama Levent'ten hâlâ bir haber yok. Telefonu ilk başta çalıyordu ama şimdi çalmıyor bile. Tele-

fonları açmadı. Bende de hastanenin servis numarası yok. O kadar endişeliyim ki aklımı ikna edecek bir neden bulamıyorum. Korku içimi sarmış durumda ve aklıma başka şeyler de geliyor. Ya beni terk ettiyse... Düşüncesi bile o kadar ağır geliyor ki kendimi durduramıyorum ve ağlamaya başlıyorum. Başka çarem de yok en iyisi birinden yardım istemek.

İlk aklıma gelen Nihal, o halden anlar diye hissediyorum. Hemen açıyor ve sesimi düzeltmek için çaba harcasam da başarılı olamıyorum.

"Merhaba Nihal... Ben Levent'e ulaşamıyorum, acaba Denizle mi birlikte?"

"Hayır, canım bize gelmedi. Ne oldu sen iyi misin?"

"Sabah acile gittiğini belirten not yazmış ve şu saat oldu hâlâ yok."

"Sakin ol işi uzamıştır ve telefonunun şarjı falan bitmiştir. Ben hemen servisi arayayım." Telefonu kapattıktan sonra sıkıntı ile evde yürümeye başlıyorum. Hiç böyle adeti yoktur onun hep haber verdi bu zamana kadar. Telefon aniden çalınca korkuyorum ama aynı zamanda da açıyorum.

"Canım iki saat falan önce çıkmış aslında. Allah Allah nereye gitti ki? Sen sakin ol biz geliyoruz." Kesin beni terk etti. Aklıma başka bir şey gelmiyor çünkü.

"Senin için bir psikiyatrist araştıracaktı belki biri ile görüşmeye gitmiştir," diyor Deniz ama onun bana söylemek istemese bile geç kalacağını bildireceğini biliyorum.

"Levent beni hiç habersiz bırakmaz. Ya beni terk etti ya da başına bir şey geldi."

"Sakin ol o öyle bir..." Nihal'in sesini Deniz'e gelen telefon kesiyor. Deniz bir an ayağa fırlayınca daha da korkmaya başlıyorum.

"Nasıl olur emin misiniz?"

"Deniz ne olmuş lütfen söyle," diyorum onu sarsarak ama o çok şaşkın bir şey de diyemiyor.

"Deniz ne oldu?" diyor Nihal ama onun da korktuğunu görebiliyorum.

"Levent... Kaza yapmış ve araba alev almış. İçinden cansız bir beden çıkarılmış..." Gerisini o da söyleyemiyor. Hayat benim için yine duruyor. Yine en yakınımı kaybediyorum. Bu daha da kötü belki de... İçimde kocaman bir pişmanlıkla beni bırakıyor. Keşke... İçimde kocaman bir keşke var. Ayaklarım zeminde tutunamıyor ve her yer karanlık oluyor.

Feryat sesleri ve fısıltılar duyuyorum sadece. Uyuşmuş gibiyim tepki veremiyorum sadece aptal aptal etrafı izliyorum. Benim dışımda galiba herkes ağlıyor.

Levent artık yok, arabadan telefonu ve cüzdanı çıkarılmış. Söylemesi ne kadar da kolay ama benden götürdükleri çok ağır. Annem gittiğinde de böyle olmuştum. Bir süre sonra anlayabilmiştim. Yine öyle oluyor. Levent benden alındı ama hiç inanasım gelmiyor. Gıcık gıcık sırıtıp ahlaksız bir şeyler söyleyecek gibi geliyor.

"Canfeda..." Lale bana bakıyor ama sadece boş boş bakarak cevap verebiliyorum.

"Hadi bırak artık kendini." Cevap çıkmıyor ağzımdan sanki ağzım yok oldu.

"Bu imkânsız daha iki saat önce getirdiğimiz hastaya yardım etmiş. Biz geldiğimizde ilk yardım yapıyordu." Bir paramedik bayan onu son görüşünü anlatırken inanamadığını dile getiriyor.

"Oğlum... Oğlum... Annesine kıyamayan Leventim. Nasıl kıyıp gittin yavrum!" Zuhal anne köşede birkaç kişi onu tutmayı istiyorlar ama pek başardıkları söylenemez.

Urperdiğimi hissediyorum çünkü kapı açılıyor. Tanıdık uzun birisi giriyor içeriye. Yanakları kıpkırmızı olmuş sanki soğuk çarpmış onu.

"Levent!" Galiba ölüyorum sonunda gerçekten ölüyorum. Artık tüm sevdiklerimle mutlu olabileceğim. Bir anlık mutlulukla hızlıca ona doğru koşuyorum ve sarılıyorum ama buz gibi.

"Canfeda..." Yüzüme bir garip bakıyor sonra gözlerini etrafta gezdiriyor.

35

LEVENT

Bugün ne kadar da soğuk böyle. Sıcak çay bile daha ısıtmadı içimi. Dışarıya da hiç çıkmak istemiyorum ama eve gitmem gerek.

"Teşekkürler Nesrin," diyorum çay için ve bardağı yerine koyuyorum.

"Afiyet olsun hocam."

"Hadi kolay gelsin," diyorum ve servisten çıkıyorum.

Gerçekten hava dondurucu. Bugün beslemeye gitsem iyi olacak. Yavrucakların besine her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Hem Canfeda da bana yardım eder.

Arabaya bindiğimde montumu çıkarmıyorum. En nefret ettiğim şey de bu işte. Ev biraz hastaneye uzak. Geçende Canfeda ile çörek yediğimiz pastaneyi görüyorum. Karnım çok aç, biraz açlığımı bastırıp evde yemek için de alabilirim. Arabamı kenara çekip tam anahtarı çekecekken bir adamın başında toplanmış kalabalığı görünce doktorluk refleksiyle hemen adamın yanına gidiyorum.

"Açılın, açılın hava alsın. Ben doktorum..." diyorum ve elimdeki cüzdan ve telefondan kurtulmak için yere koyuyorum. Adam muhtemelen kalp krizi geçiriyor. İlk yardım yapmaya başlıyorum. Kalp masajını yaparken ambulans geliyor ve içinden tanıdık yüzler çıkıyor. Bizim hastanedeki çalışanları görünce hemen izlediğim belirtileri söylüyorum. Ambulans giderken kalabalık da dağılıyor. Cüzdanımı ve telefonumu koyduğum yere bakıyorum ama hiçbir şey yok. Hızlıca ayağa kalkıp etrafa bakınıyorum ama yok.

"Lanet olsun be!" Arabanın yerinde de yeller esiyor. Üç yüz binlik babamın hediye olarak aldığı araba gitmiş durumda. Ulan ne zamandan beri bu kadar kötü bir toplum olduk biz! Ben adama müdahale ederken biri büyük vur-

gun yapmış belli ki. Telefonum cüzdanım ve arabam yok. Beş kuruşsuz dımdızlak kaldım resmen. Etrafta yardım isteyecek adam da kalmadı. Zaten hiç sevmem başkasından bir şey istemeyi.

Üç yüz binlik arabam gitti. Hastaneye yürümek belki iki saatimi bile alır. Deli gibi bağırmak bir yerleri yumruklamak istiyorum. Buz gibi havada iki saat yürünür mü? Yüzde yüz hasta olacağım. Sanki vücudum sabah sinyal vermişti. Yapacak bir şey yok. Bir yerden yürümeye başlamam gerek. Eğer pes edersem yoldan birini çevirip telefonunu kullanmak için izin isterim en kötü.

Hiçte öyle olmuyor sanki birinden bir şey istemek ayıp gibi içime işlemiş. Ne zaman yeltensem yapamadım. Zaten hastaneye de az kaldı. Yüzüm felç olmazsa iyi bu soğukta. Hızlı yürüdüğüm için içim deli gibi yanıyor belki atleti bile ıslattım ama yüzüm donuyor.

En sonunda ilahi gibi görünen kapılara varıyorum. Otomatik kapı açılıyor ve sıcacık bir buhar yüzüme vuruyor. Burada dikilip sıcağın tadını çıkarmak isterken biri üzerime atlıyor resmen. Ne oluyor? Niye tüm tanıdıklarım burada ve annem kriz geçiriyor gibi görünüyor?

"Sana demiştim, sensiz yaşayamam demiştim. Bak hemen geldim." Bana sımsıkı sarılan Canfeda'nın sözlerini anlamıyorum. Neden tanıdıklarım burada toplanmış?

"Canfeda, sen ne diyorsun?"

"Annem ve babam nerede?" Sanki aklı karışmış gibi tuhaf tuhaf bakıyor bana ve korkuyorum açıkçası.

"Canfeda onlar hayatta değil."

"Biz de değiliz ki!" Ne demek bu?

"Levent!" Denizi görüyorum sonra. O da adı konmamış bir şekilde bana bakıyor.

"Sen yaşıyorsun!"

"Ne oluyor?"

"Yaşıyor." Canfeda etrafına bakıyor sonra da bana bakıyor ve ellerimi bulup sıkıyor.

"Hayattasın." Gözleri kayıyor ve son anda onu yaka-

lıyorum. Kesinlikle bayılmalara karşı oldukça dirençsiz. Onu bir yatağa koyarken Deniz arkamdan bir ton şey savıp döküyor.

"Sen neredesin be?"

"Deniz üç yüz binlik arabam çalındı. Acım gerçekten büyük."

"Aptal gerizekalı!" Birden o da bana sarılıyor. Birileri bana ne olduğunu anlatacak diye bekliyorum hâlâ.

"Cidden niye herkes bana hortlak görmüş gibi bakıyor?"

"Çünkü öylesin. İyi ki çalınmış araban."

"Ben inan anlamadım bile. Kalp krizi geçiren bir adam vardı elimde ne var ne yok fırlatmışım ama biri araklamış işte."

"Araban maalesef kül olmuş."

"Kül mü olmuş nasıl?"

"Çalan kişi kaza yapmış." İçimde bir umut belki bulunur diye düşünürken acı haberi alıyorum. Asıl tabloyu görünce ise gözlerim kocaman açılıyor.

"Benim öldüğümü sandınız."

"Telefon cüzdan her şey senindi."

Şaşkınlığını atan kendini benim yanımda buluyor. Sarp hüngür hüngür ağlıyor resmen bana sarılırken. Vay be ne kadar da kıymetliymişim. Bu pislik çocukken bile kolay kolay ağlamazdı. Hani çocukken keşke bir yerime bir şey olsa ama ciddi olmasa herkes değerimi anlasa diye düşünürüz ya, işte aynı öyle bir durum oldu bu. Babam annem ki özellikle annem çok fazla yıkılmış görünüyor. Onu sakinleştirmem hiç kolay olmuyor.

Aslında ben de tam idrak edemedim. Soğuk beynimi de dondurmuş olmalı.

Canfeda çok kötü durumda ve ben ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. Nihal sadece boş boş etrafa baktığını ve duygularını bastırdığını söyledi. Şimdi ise resmen neyi

var neyi yok kusuyor duygusallığını. Uyandığından beri sürekli ağlıyor. Bu bir hayal kırıklığı mı yoksa sevincin bir işareti mi anlamadım. Ailesi ile tekrar bir araya geldiğini düşünüp üzerime atlaması ama sonra bunun sadece bir yanlış anlaşılma olup kocasını canlı bir şekilde karşısında bulması...

Başı omuzumda iki eliyle belimi sıkıca kavramış ama dur durak bilmeyen gözyaşları eşliğinde koltukta oturuyoruz. Herkese iyi olduğumu inandırdıktan sonra bizi eve bırakmalarını rica ettim. Geldiğimizden beri bu haldeyiz. İlaç almasını istedim ama kabul etmedi kendini harap etmekle meşgul hâlâ.

"Canfeda lütfen, hadi yüzünü yıkayalım ve bu durumdan kurtulman için bir şey yapalım. Dayanamıyorum ve kendimi suçlu hissediyorum." İç çekiyor ama maalesef sözüm onda pek bir etki yaratmıyor.

"Sen doğru olanı yaptın." Yaptım yapmasına ama telefonumu cüzdanımı arabadan almayı akıl edip sonrasından sokağın ortasına atmak pek akıllıca olmadı. Bir anlık bir refleks baya büyük gürültülü bir olaya sebep oldu. Tek tesellim yoldaki adamın durumunun iyiye gitmesi. Deniz ilk yardımın işe yaradığını söylemişti.

"Senin için doğru olanı yapamıyorum izin vermiyorsun."

"İlk ne düşündüm biliyor musun?"

"Bu dünyadan bir ahlaksız daha mı eksildi dedin." Bu saçma yorumum bile işe yaramıyor.

"Keşke... Keşke istediğin olsaydı. Bir çocuğumuz olsaydı sen o duyguyu yaşasaydın çünkü hak ediyordun. Belki benim için de bir teselli olurdu. Annem her zaman benim onun için en büyük tesellisi olduğunu söylerdi." Ne diyeceğimi ilk başta bilemiyorum. Sırf ben istiyorum diye böyle bir şey olmasını kesinlikle istemem. Olaya hiç buradan yaklaşmamıştım. Hamilelik dönemi ve doğumdan sonra lohusa sendromunu rahat atlatamayabilip daha kötü de olabilirdi. Hiç bu olasılıklara odaklanmamıştım. İsteğim o kadar kör etmişti ki beni en önemli unsurları unutturmuştu.

"Hayır, sadece ben istiyorum diye olmaz. Senin de gerçekten ama gerçekten çok istemen gerek. Çünkü asıl önemli olan sonrası zaten."

"İstediğimi sen de biliyorsun." Yutkunuyor ve sonra tekrar devam ediyor.

"Küçük bir Levent olsa fena olmazdı. Ben sadece korkuyorum işte. Keşke eskisi gibi olabilsem. Sanki hiç bu korkuya kapılmamış gibi. İşte o zaman her şey çok kolay olurdu."

"Kolay olan bir şeyi elde etmenin hazzı olmaz ki!" Ellerini belimden çekip yüzüme bakmasını sağlıyorum. Gözlerini kaçırıyor ve boş bir şekilde etrafa bakmayı sürdürürken dalgınlıkla ağzından ondan beklemediğim bir sonucu söylüyor.

"Bu belki de bir dersti. Belki de kuyudan çıkmanın zamanı geldiğini söyluyordu. Kendine gel artık bu hayat gerçekten çok kısa diyordu." Şaşkınım ama aynı zamanda da umutlanıyorum. Bu onun için büyük bir adım olabilir.

"Aynen işte..." Diyecek bir şeyler söylemek için çırpınıyorum ama umut içime öyle bir doğuyor ki nefesimi kesiyor resmen. Hâlâ ağlaması bile bunu bozmuyor. Onun için travma oldu belki ama atlatamayacağı bir şey değil.

"Keşke bu olay akşama doğru veya gece falan olsaydı. Gazeteler son dakika gelen aslında Levent Öztürk yaşıyor haberini giremeden baskıya girmiş olurdu. Bende sabah benim için verilen başsağlığı ilanlarına bakardım. Eğlenceli olurdu. *Acı kaybımız... Hastanemizin sevilen doktorlarından Levent Öztürk'ü sonsuzluğa uğurlamanın büyük üzüntüsü içindeyiz. Çünkü bu aleme bir daha onun gibi yakışıklı akıllı ve mükemmel reflekslere sahip doktor gelmeyecek."* Tabii son kısım gibi yazılmazdı ama öyle isterdim sanırım. Kendi kendime gülerken Canfeda'nın da en azından biraz gülümsemesini beklerken sinirli bir suratla bana baktığını görüyorum.

"Bununla bile dalga geçiyorsun!"

"Geçiyorum çünkü yüzünü güldürmek istiyorum. Şu ruh halinden kurtulmanı istiyorum yoksa seni zorla has-

taneye götürüp o sakinleştiriciyi vücuduna vermem gerekecek."

"Hiçbir şeyin farkında değilsin! Sen... Gitmiştin tıpkı babam gibi annem gibi... Ailemi tekrar kaybediyordum. Beni terk ettiğini düşünmüştüm ama hepten bu hayattan gittiğini sana konduramadım." Bu hiç iyi olmadı çünkü durağanlaşan gözyaşları tekrar sağanağa başlıyor.

"Gitmedim buradayım ve hâlâ çok sinir bozucuyum. Lanet olsun ya keşke birini çevirip yardım isteseydim! Yapamadım garip ama böyle yetiştirilmişim işte."

"Annenin bazı sorumluluklarını alacak kadar."

"Evet, hadi yüzünü yıkayalım. Hatta yıkayayım seni iyi gelir. Kasların da gerilmiştir. Rahatlarsın..." Pek gönüllü değil ama Kızçe'nin başını sürekli surtmesi ona iyi geliyor sanki. Onlar da bir şeyler olduğunu hissediyorlar. Kraliçe de ayağımın dibinde yatıyor ama bu yatış korumacı bir yatış şekli.

"Bak onları da üzüyorsun. Huzursuzlar..."

Ayağa kalkıp ellerinden tutup onu da kaldırıyorum. İstekli değil ama zorluk da çıkarmıyor. Alt kattaki küçük banyoyu kullanmak geçiyor aklımdan. Birlikte banyoya geçip kapıyı kapatıyorum. Ağlaması durdu ama dalgın hâlâ. Su onu kesinlikle kendine getirecek.

Kıyafetlerini tek tek çıkarıyorum. İçerisi biraz soğuk olduğu için üşüyor ve kollarını kendine sarıyor. Şu an karşımda çırılçıplak ve tüm güzelliği ile ortada ama ruhu yok.

Daha fazla üşümesin diye ılık suyu açıyorum. Su akarken biraz irkiliyor ve gözlerini kapatıyor. Elime köpürttüğüm lifi alıp vücudunda kaydırmaya başlıyorum. Tepkisiz öyle kalıyor. Açıkçası bu oldukça can sıkıcı bir durum.

"Ölü halimle daha fazla ilgini çekiyordum."

"Pek kendimde olmadığım apaçık ortada."

"İyi bakalım öyle olsun."

Pek beklediğim etkiyi yapmadı ama en azından ağlamıyor ve bir dinginlik var üstünde. Saçlarını yavaş yavaş kuruturken bir şey geliyor aklıma. Hatta uzun zamandır

ihmal ettiğim bir şey. Şimdi tam zamanı olabilir. Saat çok geç değil en az iki saatimiz var.

"Madem iç huzur arıyorsun sana güzel bir reçete vereceğim." Aynada göz göze geliyoruz. Bir şey demiyor ama en azından elimdeki tarağı alıp hızlıca saçını taramaya başlıyor. Ben biraz yavaş davranmıştım canını yakmamak için ama o yolarcasına hızlı hızlı tarıyor.

"Tamam, tedaviyi kabul ediyorum," diyor dalgın bir şekilde. Enerjik değil neşeli değil ama yine de eskisi gibi kötü de değil. Bence ona çok iyi gelecek bu gezinti.

"O zaman bize eskimeye yüz tutmuş temiz havlu kazak battaniye gibi şeyler lazım." Merak ederek yüzüme bakıyor ama bir şey de sormuyor.

"Ailemin evinde var. Benim eski kıyafetlerim." Açıkçası hiçbir anısını yok etmeyeceğini düşünüyordum ama galiba bazı detayları aşması gerektiğini yeni anladı.

"Üzerini sıkı giyin soğuk olacak." Başını sallıyor ve yukarıya çıkıyoruz. Sabah donduğum için en kalın kazağımı ve rüzgardan korunmak için şişme montumu giyiyorum. Bere atkı ve eldivenleri de ihmal etmiyorum.

"Baya üşümüşsün," diyor eskimo gibi olmuş halimi görünce.

"Hastalıklara açık hale gelirsin üşürsen. O yüzden sıkı giyin."

"Sana bir çorba bile yapamadım." Kendine kızmasını onaylamıyorum.

"Gelince yaparsın." Dışarıya çıkınca koca bir gerçekle karşılaşıyorum. Cüzdanım ve telefonum yok. Kimliğim ehliyetim içinde yüklü bir miktar bulunan banka kartım yok. Beş parasız haldeyim. Cüzdandaki paralar da yandığına göre bankadan para çekmem gerek ama bugün hafta sonu ve bankalar açık değil. Derin bir nefes alıyorum öfkemi bastırmak için.

"Ne oldu?"

"Beş parasız bir adamım Canfeda. Arabam cüzdanım ve telefonum yok. Cüzdanımın içinde kartım vardı ve para

çekmeyi düşünürken birden onun da arabamla yandığı aklıma geldi." Arabasının anahtarını bana uzatıyor ve önümden yürümeye başlıyor. Kapıyı açıp arabaya binecekken bana bakıyor sorgular bir biçimde.

"Hadi doktor, seni bekliyorum! Ayrıca benim de fena olmayan bir sayıda kazandığımı biliyorsun. Bu da senin sayende oldu." Öyle de yine de ondan para alma fikri hoşuma gitmiyor.

"Borç olsun o halde. Sana güzel bir şey alırım."

"Bin liralık makyaj malzemeleri ile çoktan ödedin zaten." Yavaş yavaş eski Canfeda'ya döndüğünü görebiliyorum. Neyse maço kompleksine girmeye gerek yok.

İlk önce ailesinin evine gidip eski gardırobunun önünde eskilerini seçiyoruz. Genelde kendi aldığı kazakları seçiyor annesinin aldıkları kalıyor doğal olarak. Baya bir havlu ve kıyafet yığını oluşuyor. Bunları bir poşete koyduktan sonra evden çıkıyoruz.

"Bu kadar kıyafeti ne yapacaksın?"

"Gidince görürsün." İlk işim çocuklarıma mama aldığım pet shopa uğramak. Pet shopu gören Canfeda az çok bir tahmin yapıyor. Emniyet kemerini çıkarırken bana kartını uzatıyor. Yine arabamın acısı oturuyor içime. Hayır yani ne muayenesini ne de bakımını aksattım. Mekanik olarak hiçbir eksiği yoktu. Hırsız Allah bilir nasıl vurdu da havaya uçurdu arabamı. İçimde garip bir şekilde hırsız için bir üzüntü var. Evet, yaptığı kötü bir şeydi ama yine de bir insan hayatı son bulmuş oldu.

Kartı alıp arabadan iniyorum. Buz gibi soğuk hava içimi titretiyor. Bu kadar korunmuşken bile üşüyorsak o hayvanları düşünemiyorum bile. Dükkana hızlı adımlarla giriyorum.

"Merhaba," derken mamalara göz gezdiriyorum. Hemen çalışan yanıma geliyor.

"Haberleri duyduk ve çok üzüldük ama ölen siz değilmişsiniz."

"Aynen. sıradışı bir gün yaşıyorum. İnsan hayatını sorgulayıp daha çok iyilik yapmalıyım diyor." Kuru mama ve biraz da yaş mama alsam özellikle yaş mama onlara ziyafet gibi olur.

"On kutu köpek yaş maması aynı şekilde on kutu da kedi yaş maması. Diğer mamalar da her zamanki aldığım şekilde olsun."

Yüklü bir miktar ödedikten sonra adam bana taşımam için yardım ediyor. 30 kilo kedi ve köpek maması aldım. Bu soğukta yaşama şansları oldukça düşüyor. Yemek yerlerse biraz kendilerini ısıtma imkanı bulabilirler. Bir diğer inanış ise hayvanların kürklerinin onları koruyacağı yönünde ama bu pek doğru bir inanış değil. Bazı beslemelerde açlıktan ölen kardeşlerini yiyen yavrular gördüğüm için olaya farklı bir boyutta bakıyorum. Kendim bu aralar çok ilgilenemesem de bakımevim iyi çalışıyor.

Bagaja mamaları yükledikten sonra adama teşekkür edip arabaya tekrar biniyorum.

"O kadar mama çok değil mi?"

"Belki yetmeyecek Canfeda çünkü dağ başında bir yerdeler." Emniyet kemerimi taktıktan sonra tekrar dikkatimi yola veriyorum. Sessizlik hakim sürerken bir an ona bakıyorum. Düşünceli görünüyor ve bu beni tekrar vicdanımla baş başa bırakıyor. Ne diye birinden telefonunu kullanmayı istemedim ki sanki? Dünyanın gurur timsali benim sanki!

Neyse ki az kaldı besleme noktasına. Umarım kulübeler yerinde duruyordur. Babamdan rica ederek artan mobilya parçaları ile kulübe yaptırmasını istedim. O da beni kırmadı ve belli alanlara koyduk ama gel gör ki, insanlar onları alıp başka işlerde kullanmak için götürdüler. Bu yüzden de önlemler almak zorunda kaldık.

Önlemler işe yaramış görünüyor. Kulübeler yerinde ve tahmin ettiğimden daha fazla köpek var burada.

"Çok fazla köpek var." Canfeda'nın ürktüğünü görüyorum.

"Merak etme onlar yardım edene ihanet etmezler." Arabadan inip elime bir eldiven geçiriyorum ve paketi indiriyorum. Tahmin ettiğim gibi hepsi başıma üşüşüyor ve rekabet olduğu için hafif sürtüşmeler ve havlamalar oluyor. Hızlı davranıp hemen plastik bir leğene mamayı döküp hepsinin ulaşabileceği bir yere koyuyorum. Gözü dönmüşçesine yemeğe başlıyorlar. İnsanların bu acımasızlığından nefret ediyorum.

Bu köpeklerin çoğu şikâyet üzerine dağ başlarına bırakılanlar. Hiç mi vicdanları elvermez bilmiyorum. Mahallelerindeki birkaç köpeğe sahip çıksa insanlar asla bu köpekler perişan halde olmazlar. Hayır, herkes evindeki artıkları verse bile bu hayvanlar doyar aynı zamanda sadık kalıp size yardımcı bile olurlar. Neden bu kadar acımasızlaştı insanoğlu anlamıyorum.

Birkaç plastik leğeni de doldurunca mama bitiyor haliyle. Hemen yaş mamalardan da atıp elverdikleri ölçüde karıştırmaya çalışıyorum. Birden Canfeda'nın sesi ile duruyorum. Arabadan inmiş ve bir kulübenin önünde. Hemen elimdekileri bırakıp yanına gidiyorum.

Kulübede yavrular var ve sesleri pek iyi gelmiyor.

"Anneleri var mıydı?" Eliyle mama yiyen anneyi gösteriyor.

"Onları ısıtmamız gerek." Kulübelere koymak için aldığımız kazaklardan birkaç tane alıp Canfeda'ya veriyorum.

"Sen onları arabaya götür ve ısıtmaya çalış. Anne mama yedikten sonra onu da alırız. Yalnız ona göstermesek iyi olur. Huysuzlanabilir." Başını sallıyor ve iki yavruyu sarıp arabaya götürürken anne köpeği izliyorum. Tekrar geldiğinde iki yavru daha gidiyor. Boş kalan kulübenin içine kazaklardan atıyorum ve yettiğince kazakları paylaştırmaya çalışıyorum. En azından biraz da olsa onları ısıtır.

Anne köpek yemeğini bitirince kulübeye yöneliyor. Arabanın kapısını açıp yavruların kokusunu almasını sağ-

lıyorum ve hemen arabayı koklayıp yavrularının yanına gidiyor. Şimdilik burada işimiz bitti.

Eldivenleri çıkarıp bir poşete koyuyorum. Arabaya bindiğimde Canfeda'nın anne köpeğe yaş mama verdiğini görüyorum.

"Yavrular nasıl?" Onları sarıp sarmalamış ve arabanın ısıtma sistemini de açmış.

"Bilmiyorum ama ısınıyorlar gibi."

"Tam zamanında yetişmişiz." Bu kadar soğuk havada yaşama şansları gerçekten de çok düşük. İkinci Kraliçe vakası benim için kötü olurdu.

"Veterinere mi gideceğiz?"

"Bizim bakımevine bırakırız orada veteriner var." Bakımevi için bu zamana kadar çok uğraştım. Dilenci gibi bağış topladım desem abartmam sanırım. Zenginlerin bu işe el atmaları gerekiyordu. Özellikle de çevremde bu kadar zengin varken onları yolmadan bırakmak olmazdı. Güzel bir hayır işi sayesinde muhteşem bir yaşam alanı kurduk. Öyle ki Canfeda'yı bile şaşırtmayı başarmış görünüyorum. Katkı kısmında kocaman harflerle Levent Öztürk yazıyor.

Minikleri kucaklamasına yardım ederken bir yandan da anne köpeği urkutmemeye çalışıyorum. Kapıyı ayağımla açıp Canfeda'nın girmesine yardım ediyorum. Odalar kapalı, hemen danışmadaki gönüllü yanımıza gelip bize yardım ediyor.

"Hocam hoş geldiniz! Haberi..." Sözünü bölüyorum hemen. Ölmeden mezara koydular beni resmen ve bu sinir bozucu olmaya başladı benim içim.

"Lütfen, ilk köpeklere yardım edelim." Onları boş bir yeni doğan odasına alıyoruz. İçeride bir iki köpek daha var. Allah'tan gönüllüler gerçekten iyi çalışıyor. Köpek yatağına yavruları bırakınca anne köpekte yanlarına yatıyor.

Tam zamanında yetişmişiz şu an durumları iyi veterinerin dediğine göre. Canfeda'nın yüzündeki o sıcak gülümsemeyi görünce görevin başarıyla tamamlandığını görüyorum. Eve giderken de kedi mamalarını birlikte koyuyoruz

uygun yerlere. Birkaç yere güzel bir kedi evi yaptırdım, on kedi falan kalabiliyor.

Eve girdiğimizde ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum. Tam yukarıya çıkacakken Canfeda eli ile beni durduruyor.

"Bana sürpriz yaptığın geceyi hatırlıyor musun?" Ne yani bu kadar çabuk mu ikna oldu? Gel seninle bir evlat yapalım mı diyecek? Buna pek inanasım gelmiyor.

"Evet..."

"Sen yatağı getirsen sonra yine şömineyi yaksan hem için de ısınmış olur. Ben de sana çorba yaparım."

"Anlaştık." Romantiklik istediğini anlıyorum. Benimle o şekilde vakit geçirmek istiyor. Daha fazla samimi geliyor olmalı ona. İyi gelecekse neden yapmayayım ki!

Yatak işi biraz zor ama spor salonunda zamanında iyi vakit geçirdim. Üstesinden geliyorum yine ve şömineyi yakıyorum. Birkaç minder atıp birine kuruluyorum. İliğime kadar donmuşum başka açıklaması yok cidden. Kızçe ve Kraliçe de sıcağı görünce mayışıyorlar.

Bir beş dakika sonra Canfeda elinde bir tepsi ile geliyor. Tepsiyi bana uzatırken tek bir kase olduğunu görüyorum.

"Sen yemeyecek misin?" Yanımdaki mindere otururken pek olumlu görünmüyor.

"Canım istemiyor."

"Öğlen bir şey yemedin zaten. Sinirlerin gergin, biraz vücuduna rahat vermen lazım. Çok hırpaladın onu bugün."

"Ben de hırpalandım." Hayır, yine o titrek ses tonu. Yüzünün yarısı yanan odunların ışığı ile aydınlık ama ruh durumu pek aydınlık görünmüyor. Başa dönmek asla istemiyorum bu yüzden de konuşmuyorum. Çorba mis gibi kokuyor. O taşındığında ona yaptığım çorbadan yapmış. Konuyu değiştirmek için iyi bir fırsat gibi geliyor.

"O gün çorbamı beğenmiş miydin?"

"Hangi gün."

"Taşındığın gün işte, hani çerçeveni kırmıştım." Loş ışık ona hiç iyi gelmedi kesinlikle. Çaktırmadan gözünü silmeye çalıştı ama maalesef çaktım.

"Çorba umurumda bile değil."

Tepsiyi hızlıca dizlerimin üstünden alıp yere koyuyor ve başını omzuma yerleştiriyor. O an bir şeyi daha fark ediyorum. Beni kaybetmekten anne olmaktan daha fazla korkuyor. Benimle evlenmek istemeyen kız şu an beni kaybetmekten çok korkuyor. Beni çok seviyor beni hayatının odak noktası yapıyor. Fotoğraf çekerken lensin odaklanması gibi, eğer lens odaklanmazsa fotoğraf bulanık olur. Belirsizlik insan hayatını cehenneme çevirecek bir kavram. Belirsizliğini benimle bitiriyor. Başımı kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum.

"Seni seviyorum..." Dudaklarına yapışmadan önce tüm kalbim ve ruhum bunu haykırıyor. Mutluyum işte, öyle bayat bir mutluluk değil. Ona baktıkça yenilenen bir mutluluk diyebilirim buna. Açıklaması çok zor belki ama gerçek bu.

Uzun uzun hiç acele etmeden öpüyorum onu. Her zaman ilk günkü gibi heyecanı olan bir öpücük beklemedim ama bu tamda böyle bir şey. Hiç heyecanı kaybetmeyen bir yanı var. Yavaşça geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Gülümsüyorum yavaşça ve sağ tarafıma dönüp çorbadan bir kaşık alıp içmesi için uzatıyorum. İstemeyerek de olsa ağzını açıyor ve çorbayı içiyor.

"Seninki kadar tatlı gelmedi," diyor gözlerini kaçırıp.

"Ne?"

"O gün yaptığın çorba işte daha güzeldi."

"Çok aç zamanına denk geldiği için olmuştur." Yumuşaklığından faydalanıp bir kaşık daha içiriyorum. Garip bir şekilde hoşuma gidiyor bu durum. Elimden kaşığı alıp bu sefer de o içirmeye başlıyor. Gerçek şu ki, cidden çok açım.

"Çok açım," diyorum ona bakarak ama bir an gözünü kısıp bana bakıyor. Fesat Levent zamanında olduğumu düşünüyor anlaşılan.

"Sana her zaman açım da, şimdi gerçek anlamda açım." Öğrenciyken saatlerce yemek yemediğim zamanlar olmuş-

tu. Bu duruma alışkın olmam gerekirdi ama bir nevi hoca olmaya da alıştım.

"Başka bir şey ister misin?"

"Çorba yeterli, sadece bir kaşık daha getir ve bir de dolu kase." Yavaşça kucağımdan kalkıp mutfağa giderken onu izliyorum. Canfeda'nın telefonunun ışığı yanıp sönünce merak ediyorum ve elime alıyorum. Nihal mesaj atmış. Nasıl olduğunu sormuş. Bir de video var. Birden gözlerim kocaman açılıyor. Bu videoyu nasıl bulmuşlar!

Deniz'e bu sabah geldi bu videolar. Bir arkadaşı göndermiş, Levent'i anmak için yollamışlar. Haber nasıl oraya kadar hızlı yayılmış bilmiyorum ama Levent hayatta olduğuna göre oldukça eğlenecektir.

"Sen ne yapıyorsun?"

Telefon elimden düşüyor ve Canfeda ulaşmadan silmek istiyorum onları. Evet eğlenceli olabilir o zamanlar hoşuma da gidiyordu ama bir şekilde de utanç verici işte. Telefonu alıp mesajları okuyup videoyu açıyor. Kalitesi yerlerde tabii el kamerası ile çekilmişti çünkü. Kulup her zamanki gibi yıkılıyor ilk önce kamera kalabalığa ve beni heyecanla bekleyen çoğunluğun kız olduğu gruba kayıyor. Kızlar görüntü çekildiğini anlayınca hep bir ağızdan benim ismimi söylüyorlar. Canfeda bir an gözünü telefondan ayırıp bana bakıyor.

İsmim anons ediliyor ve bir an kamera Deniz'e kayıyor ve el sallıyor. Grup hazır ve tabii ben de hazırım. Karanlık olan sahne yavaşça aydınlanıyor. Saçlarım şimdikine göre daha uzun ve bir bant takmışım. Ayağımda rockçu botları dar bir zincirli pantolon ve asi bir tişört var. Gözlerimin altına siyah bir kalem bile çekmiştim. Kızlar bayılıyordu buna. Benim gibi mavi yeşil gözlere sahip iseniz baya ilgi çekiyor.

Sahnede o kadar iyi duruyorum ki sanki meşhur birymişim gibi adeta. Fena şarkı söylemem. Kimi kandırıyorum ki ne fenası baya iyi söylüyorum. Kulüp yıkılıyor ben şarkıyı söylerken. Kram'ın Good Love'ının sert sözleri baya iyi tesir bırakıyor.

Son olarak görüntüleri çeken kişi videonun çekiliş amacını vurgulamak için konuşmaya başlıyor.

Her Cuma HardRockta. Levent Öztürk!

Canfeda'ya bakıyorum ama o hemen diğer videolara geçiyor. Careless Whisper söylediğim videoya da bakıyor.

"Bu şarkıyı çok seviyorum neden erotik sahnelerde kullanılır anlamıyorum. Bu bir ayrılık şarkısı." Garip bir şekilde bana değil de şarkıya takılıyor.

"Levent sen gerçekten burada ne yapıyorsun?" Gözlerim kocaman açılıyor, çünkü başka bir şeyi de ima ediyor. Çok fazla yatma talebi ve asılma almıştım ama asla böyle bir şey olmamıştı.

"Canfeda bunu nasıl düşünürsün! Gerçi yatsam o zaman zengin olurdum öyle bir potansiyelim vardı ama asla böyle bir şey olmadı. Sadece şarkı söylediğim için para aldım."

"Neden şarkı soyluyordun?"

"Babam alem yaptığımı duydu ve muslukları kapattı. Beş parasız kaldım ve kitaplarımı dahi alamaz hale geldim. Aslında orada garsonluk yapıyordum ama çıkan grup gelemedi bir gece ve günü kurtarmak için sahneye ben çıktım ve beğendiler. Sonuç bu oldu."

"Ne kadar çalıştın?"

"Yarım dönem işte." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona bakıyorum.

"Beni jigolo sandın."

"Kızları görmüyor musun üstüne atlayacaklar resmen. Rock starı gibi olmuşsun. Ayrıca gözlerin çok güzel, çok yakışmış!" Kıskanıyor resmen bunu görebiliyorum.

"O kadar kıskandıysan bir kez de senin için söylerim. Ayrıca şu kareoke yarışmasını da unutmuyorum. Mükemmel oryantal yaptığını biliyorum ve aç gözlü heriflerin seni izlemesine tahammül etmek için kendimi nasıl tuttuğumu sana anlatamam."

"Ona oryantal denilmez, Pek bir şey gösterdiğim yoktu." Dehşetle ona bakıyorum. Yok artık, daha fazlasını düşünemiyorum bile.

"Orada Shakira gibiydin zaten, ki Shakira'yı Paris'te Ojos Asi söylerken canlı canlı izlemiş biriyim."

"Yani oryantal seviyorsun."

"Hangi erkek sevmez ki. Ben Shakira'nın oryantalini seviyordum." Kıskanıyor bunu yüzünden net bir şekilde anlayabiliyorum.

"O treni kaçırdın. Kadın çok yakışıklı bir futbolcu ile ve iki oğlu var." İntikam alır gibi bir hali var ama ergenlik aşkı boyutunu bitirdiğimi hesaba katmıyor. Sadece sevdiğim bir sanatçı olarak kaldı.

"Gençlik aşkı işte ayrıca ben onun azmini daha çok sevmiştim yani fiziksel bir şey değildi sadece."

İkimiz de susup çorbayı içiyoruz. Sessizlik garip bir şekilde uzamaya başlıyor. Aramızda adı konulmamış bir gerilim var. Canfeda'yı tanımasam buna feromon diyeceğim. Cidden bir şey oluyor. Yavaşça bakışlarımı ona çevirıyorum. O çekim bende de var ama ters tepmesinden korkuyorum. Derin bir nefes almak istıyorum ama uyarıldığımı görüp şaşırıyorum.

"Canfeda..." diyorum fısıldayarak ve yaklaşıyorum. Titrek nefes aldığını hissediyorum. O da aynı durumda işte. Kibrit gibi bir anda alev alacağız sanki çarpışınca.

"Levent..." Daha fazla dayanamıyorum.

Dizlerim yardımıyla uzanıyorum ve hızlıca opmeye başlıyorum onu. Hiç böyle yıkıcı bir şekilde karşılık vermemişti bana. Genelde ben onu tahrik ettiğim için bu durum garip geliyor. Dişleri ile alt dudağımı çekiştirirken beni yine şaşırtıyor. Dillerimiz birbirine karışırken ellen ile gövdemi okşuyor. *Canfeda sen neler yapıyorsun!* Tepkim yıkıcı oluyor ve çevik bir hareketle onu yere yatırıp üzerindeki yerimi alıyorum. Bu sırada o da kazağımı sıyırıyor. Ona yardım edip çıkarıyorum ve elim hemen pantolonuna gidiyor. Çok fazla aceleciyim hiç böyle olmamıştı ben her zaman ön sevişmeyi uzatmayı severim. O da benim gibi aceleci, saniyeler içinde ikimiz de çırılçıplak kalıyoruz. Vücutlarımız birbirine sürtünüyor ve kalçalarını bastın-

yor. Ellerim hızlıca vücudunu okşuyor, dudaklarım onu sertçe öpmeyi sürdürüyor. Onun elleri daha da çıldırtıcı dokunuşlar yapıyor. Öyle ki ellerini karnımda daha da aşağı kaydırırken nefesim kesiliyor. Yok, daha fazla dayanamayacağım kesinlikle. Elleri yavaşça okşamasını en çok istediğim yere değiyor. İsmini fısıldayıp inliyorum. Hiç böyle olmamıştı. Kadınlar benim ismimi inleyerek haykırır ben değil. Ellerim hemen bacaklarının arasına ulaşıyor ve çoktan hazır bile. Kendimi daha fazla tutabilir miyim bilmiyorum. Cevabı gözlerinde alıyorum. Hiç düşünmeden kendimi onun içinde buluyorum. Aynı anda inlemelerimiz birbirine karışıyor. Parmakları kalçamı kavrıyor bacakları bacaklarıma dolanıyor. Tüm gücümle onunla birlikte oluyorum. O çığlıklar atarken sanki ilk kez yapıyormuşum gibi sesler çıkarıyorum. Hiç bu kadar vahşileşmemiştim. İsmimi o kadar güzel soyluyor ki, fazla tahrik edici geliyor. İstek ve şehvet dolu o ses. Derin bir çığlık atınca doyuma ulaştığını görüyorum. Birkaç hayvani hareketten sonra üstüne yığılıyorum. Sanki kalbim duracak, ritmi öyle hızlı ki, aklım algılayamıyor gibi. Nefesimin normale dönmesini halıya bakarak bekliyorum. Halı... Yatağa bile gidemedik. Sahi biz ne yaşadık az önce! Ayrıca Canfeda'nın içine sıcak bebek hücrelerim yayılırken nasıl bu kadar sakin ve keyifli görünebiliyor?

"Bebek hücrelerim deli gibi içinde yüzüyor. Her biri en iyisi olmak için yumurtanı ayartmaya çalışıyor şu anda farkında mısın?" Hafifçe guluyor. Galiba hâlâ orgazmın etkisinde. Yalnız hiç nazik değildim, sert davrandım ve belki canını bile yaktım. Başım göğsünde dururken yavaş yavaş saçlarımı okşuyor.

"Bebek hücrelerini tekrar istiyorum." Kafam istemsizce kalkıp ona bakıyor.

"Ciddi misin?"

"Bugün senin ölüm haberini aldıktan sonra evet çok ciddiyim." İkinci raunda hazır mıyım diye düşünürken çoktan hazır olmaya başladığımı hissediyorum. Umarım bu kararı için asla pişman olmaz.

Gözlerimi açtığımda Canfeda'ya sıkıca sarılmış olduğumu görüyorum. Dün geceyi düşünürken yüzümde kocaman bir sırıtış beliriyor. Tam uykuya tekrar dönecekken Canfeda'nın telefonunun ışığı yanıyor. Canfeda'yı rahatsız etmemeye çalışarak telefonu alıyorum. Deniz mesaj atmış. Sınav sorularını göndermemi istiyor. Doğru ya komite için hazırlanması gerek. Bilgisayarıma ihtiyacım var. Canfeda'yı uyandırmak istemiyorum ama maalesef gözleri açılıyor yataktan kalkarken.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sınav sorularını mail atmam gerek. Hadi sen uyu hemen geliyorum bebeğim." Oda soğumuş tabii bir de çıplağım üşümem doğal. Üzerime diğer battaniyelerden alıp yukarıya çıkıyorum.

Bilgisayarım açılınca hemen soruları mail atıyorum ama yeni gelen bir mail daha görüyorum. Canfeda için bulduğum psikiyatrist bugün görüşmek için uygun olduğunu söylüyor. Kabul edeceğini düşünüyorum ama dun gecevı ima edip gitmek istemeyebilir de. Yapacak bir şev yok ne olursa olsun onu ikna etmem gerek. Bunu tam anlamıyla yenmesini istiyorum. Bu ikimiz için en iyisi olacak

36

Genç kadın önünde durduğu kliniğin gösterişli tabelasına baktı. Buraya gelmeye ihtiyacı var mıydı dün geceden sonra? Ona göre bu durumu aşmış gibi olsa da Levent'e göre böyle olmamalıydı. Hâlâ şüpheleri olması bunu kanıtlıyordu. Genç kadın itiraz etmedi aksine hemen kabul etti. Artık onu üzmek istemiyordu. Dün tam anlamıyla onu kaybetmenin kendisine ne yaptığını görmüştü. Hatta hayal sanacak kadar bilincini kaybetmişti. Biliyordu ki, ona karşı büyük hisler besliyordu. Şimdiye kadar hiçbir erkeğe karşı göstermediği bir reaksiyon gibiydi. Hatta Emre bile Levent'in yanında hiçbir şey etmiyordu. İlk başta mantıklı düşündüğünü kendine söylese de aklını kandırdığını pekala biliyordu. O farklıydı, ona çok kızsa bile hemen affedip kendini kötü hissedecek kadar düşünceli, dünyanın en iyisi olduğuna inanacak kadar egoistti. Canfeda bu özelliğini seviyordu. Mavi yeşil gözlerini çevreleyen sık kirpiklerini, güldüğünde kısılan gözlerini ve dün gece onu öpen dudaklarını çok seviyordu.

"Ona güvenebilirsin alanında baya iyi." Levent'e güveniyordu çünkü önüne çıkan ilk isme güvenecek biri değildi. Onun için en iyisini araştırdığını biliyordu. Gülümsedi ve elini sıktı kabul ettiğini gösterir bir şekilde. Levent ofisin zilini çalarken Canfeda gergindi. Daha önce de gelmişti bu tür kliniklere. Çok iyi anıları yoktu çünkü o zamanlar karanlıklar içinde yaşıyordu.

Kısa bir sürede kapı açıldı. Güler yüzlü bir adam karşıladı onları. Adam yana çekilip onlara yol verirken Canfeda ürkekçe etrafını izliyordu.

"Vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ediyoruz," dedi Levent hemen. Galiba doktor oldukça yoğun olmalıydı.

"Rica ederim. Dün haberleri görünce tam zamanı olduğunu düşündüm. Oldukça talihsiz bir olay olmuş."

Doktor onları seansın yapılacağı odaya götürdü. Küçük tekli bir koltuk ve karşısında başka bir koltuk vardı. Ayrıca çaprazda

yine koltuk vardı. Bu durum Canfeda'ya garip geldi. Sanki çapraz sorguya girecekmiş gibi hissetti kendini. Doktor onlar yan yana oturmadan hemen araya girdi. Levent'i çaprazda duran koltuğa Canfeda'yı ise karşısındaki koltuğa oturmasını söyledi.

"Öncelikle hoş geldiniz! Levent Bey bana biraz sorunlar hakkında bilgi verdi. Benim çalışma yöntemim biraz değişiktir. Öncelikle sanki eşiniz burada değilmiş gibi rahat olmanızı aklınızdaki en ufak düşünceyi bile soruları cevaplarken söylemenizi rica ediyorum." Canfeda başını salladı.

"Hayatınızı dönemlere ayırsanız nasıl bir şekilde olurdu? Kaç parça mesela?" Bu sorunun cevabı çok basitti. Hayatının bir tarafı aydınlık diğer tarafı karanlık olmuştu. Levent ile birlikte karanlığa güneş doğsa da bazen gölgeler bu durumu engelleyebiliyordu.

"İkiye ayırırdım. Doğuşum ve annemin ölümü."

"Her kayıp insanlarda derin izlere sebep olur. O iz tamamen kapanmaz ama onarılabilir. Bu korkun o zaman mı gelişti?" Bunu anlatmak Canfeda'yı çok zorluyordu ama Levent'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ona bir bakış attı. Levent de doktor kadar merak ediyor gibi görünüyordu. Belki de ondan bir şeyler sakladığını düşünüyor olabilirdi.

"Evet, çünkü bir anda yapayalnız kaldım. Çölün ortasında kalmış etrafında başka bir şey olmayan bir kaktüs gibi. Dışarıdan iğneli ama içi son derece yaş olan bir kaktüs... Öyle ki o iğneler erkek arkadaşımı da benden uzaklaştırdı. Asla kimseyle evlenmek istemiyordum. Eğer evlenirsem öyle ya da böyle eşim çocuk sahibi olmak isteyecekti. Bu fikre çok katı durdum. Eğer çocuğum olursa bir gün annem gibi onu bırakıp gideceğimi düşündüm. Benim yaşadıklarımı yaşamamalıydı bu yüzden de hiç doğmamalıydı. Neden ve sonuç ilkesi işte."

"Ama karşımda evli bir bayansın. Levent Bey bunu kırmış görünüyor."

"Çünkü o bir Jinekolog. Beyaz atlı prens gibiydi. Her kadının ilgi duyacağı biriydi. Hiç onun polikliniğinin önünde beklediniz mi bilmiyorum ama ben bekledim. Tüm o övgü dolu konuşmalara şahit oldum. Dergideki gülümseyen adamı merak ettim aynı

zamanda, denemek istedim. Bir arkadaşımın annesi de onun hastasıydı." Doktor anlamış bir şekilde başını salladı ve her ikisini de şaşırtan bir açıklama yapmaya başladı.

"Bekledim aslında çocuğumu Levent Bey doğurttu." Levent hatırlamak istercesine adamı incelemeye başladı ama pek hatırladığı bir şey yoktu. Doktor konuya geri dönmek istercesine konuşmasına devam etti.

"Bir hoşlantı olmuş o halde. Jinekolog olması mıydı bu hoşlantıdaki etki?"

"Annem kadın hastalığından dolayı hayatını kaybetti. En büyük korkularımdan biri de buydu. Düzenli bir şekilde gereksiz olduğunu bildiğim halde test yaptırdım. Bir Jinekolog tüm sorularımı cevaplayıp beni rahatlatabilirdi. Bu fikir çok cazipti ve tabii onunla vakit geçirmeye başladım. Biraz onu tanımaya başladım. Yardımseverdi bu beni çok etkilemişti. Bir yönden bana benziyordu. Ayrıca zamparanın tekiydi de. Bir insan nasıl olurdu da her iki yönden de iyi olabilirdi anlamıyordum. Sinirlerim çok bozulmuştu çünkü karşımdaki adam ile o adamı bağdaştıramıyordum." Genç kadının kıskançlığı yerinde sessizce oturan Levent'i gülümsetmişti. Yeni bir bilgi yakalamak adına dikkatlice dinliyordu.

"Az çok bazı detaylar yerine oturuyor. Asıl soruna gelirsek altındaki nedenler ayrıştırmak için soruyorum bunu. Onunla evlendin bazı detayları da göze almış olmalısın. Cinsel birliktelikten kaçtın mı?"

"Aslında garip bir şekilde asıl korkum o değildi. Levent bana karşı cinsel yönden ilgiliydi. Sadece diğer kadınlar gibi istediğini benden aldıktan sonra beni bırakacağından korkuyordum. Geciktirebileceğim kadar geciktirdim. Levent için çok zordu çıldırttığım zamanlar oldu. Ama..." Genç kadın duraksadı. Cinsel hayatını hiç tanımadığı yabancı bir erkeğe anlatmak oldukça zordu.

"Direncini kırdı?"

"İstememi sağladı. İçimde bastırdığım şeyi açığa çıkarttı." Genç kadın bunları yere bakarak söylemek zorunda kalmıştı ama Levent halinden hayli memnun görünüyordu.

"Korkun bir kere ilaç almanı sağlamış. İhtimalin gerçek olduğunu düşündüğünde ne hissettin?"

"Ne yapacağımı bilemedim. Bir yandan çok korkuyordum diğer yandan ise onun katili olamazdım. Aklımdaki tek şey ona zamanı geldiğinde çok acı çektirecek olmamın ihtimaliydi. Öte yandan sonucu öğrendiğimizde Levent'in nasıl da yıkıldığına şahit oldum ve kendimi daha da suçlu hissettim. Dün ise Levent'in sahte ölüm haberini aldığımda ilk aklıma gelen şey koca bir keşkeydi. Keşke isteğini kabul edip hayatının sonunda bile olsa o duyguyu tatmasıydı. Çelişiyor çok çelişiyor ama bunu hissettim."

"Sen kederin beş evresini yaşıyorsun aslında. Hatta son evrenin tamamlanmasına da az kalmış. O evrelerde başka başka korkular üretip kendine daha da acı çektirmişsin. İhtimaller üzerine hayat kesinlikle yaşanmaz. İlk evre inkar etmedir. Annenin ölümünü kabul etmek yerine öyle olmadığına kendini inandırmaya çalıştığın zamanlar olmuştur." Genç kadın bunun doğrularcasına başını salladı.

"İkinci evre kızgınlıktır. İnsan kendine neden ben diye sorular yöneltir. Üçüncü evre pazarlıktır. Neleri feda edebileceğini düşünürsün. Evliliği başka birine bağlanmayı feda etmişsin. Dördüncü evre ise depresyondur. Hiçbir şey yapmanın fayda etmeyeceğini düşünmeye başlamak. Sonuncusu ise kabullenme. Sen kabullenme aşamasındasın. Sorununa çözümler aramaya başlamışsın. O süreçte tamamlanacak ve bazı sorunların çözüme kavuşacak. Dün yaşamış olduğun kısa travma da sana doğru yolda olduğunu hissettirebilir. Erteleyerek çözüme ulaşamayız. Korkuları yenmenin en iyi yolu üstüne gitmektir. Çünkü ne kadar korkutucu olduğu ile yüzleşip aslında büyüttüğün noktaları görüp beynine kanıtlamak düşüncenin verdiği rahatsızlığı önler. Senden bir şey yapmanı istiyorum. Her gün bu konu ile ilgili düşüncelerini yazmanı ve kötülük derecesi ile puan vermeni istiyorum. Diğer seansta değerlendiririz."

"Peki, teşekkürler." Canfeda ayaklanırken Levent doktorla el sıkıştı.

"Çocuğunuz ne zaman doğdu?"

"Üç yaşında şimdi."

"O zaman buradaki ilk hastalarımdan biri olmalı."

"Eşim çok titizdir güvence ister doktorlarını delirtti diyebilirim. Siz Amerika'dan geldiğinizde makalelerinizi falan okumuş ve bir de sizi denemek istedi." Levent anlayışla başını salladı. Bu tavırla gelen çok hastası vardı. Klinikten çıkarken doktorun dediklerini düşündü. Canfeda bir sürecin son basamağındaydı. Dün geceki yakınlaşmalarını düşündüğünde kanıtlandığını hissetti. O korkunun etkisi yüzünden Canfeda dün olduğundan daha istekli davranmıştı. Sabahtan beri onu izliyordu. Tekrar ilaç almasından korkuyordu ama yapmayacağını da biliyordu. Eğer bir kez daha dün geceyi tekrarlarsa daha da emin olacaktı.

Nitekim öyle davrandı. Akşam birlikte güzel bir sofra hazırladılar. Sadece mumların aydınlattığı odada sanki yeni tanışan bir çift gibi davrandılar. Birbirlerini etkileyecek kıyafetler giyip karşılıklı kur yaptılar. Levent dün verdiği sözü tutmak için bir kareoke mikrofonu bile almıştı. Ona dün şarkı söyleyeceğini söylemişti. Bu yüzden de romantik ve onlara uyan bir şarkı seçti.

Canfeda karşıdaki koltukta siyah elbisesiyle oturup ona gülümserken içini kaplayan heyecana şaşırdı. Sahne korkusu bile yaşamamış, yüzlerce kişinin önünde şarkı söyleyen adamın kalbini sadece bu kadın böyle attırabiliyordu. Bugünkü cesareti Levent'i etkilemişti. Canfeda değişiyordu belki yavaş bir değişimdi ama hiç olmamasından daha iyiydi.

Gözlerine tekrar baktığında nefesinin hızlanması genç adamı yine ergen gibi hissettirmişti. Gerçi ergenken bile böyle hissetmemişti ki. Onu mutlu görmek istiyordu. Etkilemek ve yeni yeni alıştığı bu duygu seline kapılıp sürüklenmeyi arzuluyordu. Şarkının akustik kısmını ayarladı ve ne kadar heyecanlanacağını bilse de karşıda oturan güzel kadının gözlerinin içine bakarak söyledi.

Genç kadın şarkının sözlerini çok sevmişti. Büyülenmiş bir şekilde onu izledi. Gerçekten bu konuda fazlaca yetenekliydi. Bir an ne kadar da şanslı olduğunu düşündü. Levent onun için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Artık sıranın kendisine geldiğini düşünüyordu. Onun sevdiği türden meydan okumak istedi. Dün

oryantal sevdiğini söylemişti. O an kararını verdi. Onun için dans edecekti. Annesi ile gittiği kursta çok fazla figür öğrenmişti. Dansı seviyordu, iyi hissediyordu. Özellikle Levent'in tepkilerini merak ediyordu. Ona yanında duran Shakira'yı gösterecekti.

Şarkı bitince genç kadın yavaşça kocasını alkışladı. Levent ise küçük bir reverans ile karşılık verdi.

"Sıra bende." Levent anlamayarak bakarken Canfeda elinden tutup onu koltuğa oturttu. Müziği açıp hem eğlenmek hem de onu etkilemek için dans etmeye başladı.

Levent gözlerini kocaman açmış onu izliyordu. Kesinlikle çok haklıydı kareokedeki gibi dans etmiyordu. Çok daha fazlası vardı. Belini çok ustaca kıvırıyor, saçlarını savuruyor, gözlerinin tüm çekiciliğini kullanıyordu. Kalçalarının her hareketinde nefesini tuttuğunu anladı. Bu dans kesinlikle onu çok tahrik ediyordu. Canfeda ona erkeklerin bayıldığı bir görsel şölen sunarken kendini şanslı hissetti.

Son hareketi de yaptıktan sonra durdu Canfeda. Biraz yorulmuştu ama çokta eğlenmişti. Levent'in far görmüş tavşan gibi bakmasını sevmişti. Kendini çok çekici hissetmesini sağlamıştı. Yavaşça onun yanına gitti ama Levent'in fikri bambaşkaydı. Genç kadını kucakladığı gibi yatak odasına götürdü.

37

Telefonum ısrarla çalmaya devam ediyor. Acaba saat kaç, ayrıca bilincimi açabilecek düzeyde miyim? Hayır kesinlikle değilim. Yüzüm Canfeda'nın güzel kokan saçlarının arasında elim ise bırakmak istemezcesine belinde, hatta kendime daha da çekiyorum ayrılmak istemediğim için.

"Telefonunu aç istersen, ısrarla çalıyor." Canfeda da benim gibi uykulu. İstemeyerek yana dönüp telefona bakıyorum. Deniz niye bu saatte beni arıyor ki?

"Bu saatte aranır mı?" diye sitem ediyorum ama Deniz hemen beni susturacak cevabı veriyor.

"Saat on bir oldu bile. Anlaşılan biri dün gece uyumamış." Alaycılığı duyunca aptal aptal sırıtıyorum.

"Unutmuşsun belli ki, bugün tenise gidecektik. Bir saate sanırım hazır olursun. Araban olmadığına göre seni alırız."

"Sağol Deniz arabamın olmadığını hatırlattığın için teşekkür ederim."

Uzun zamandır tenise gitmiyorduk. Açıkçası garip bir şekilde eğlenceli oluyor bu turnuvamsı buluşmalar. Çünkü sonuç genelde aynı oluyor. Derya abi hepimizi ezip galip geliyor.

"Tamam hazır olurum."

"Canfeda da hazır olsun kızlarla spaya gideceğiz. Eminim ki rahatlamaya çok ihtiyacı vardır." Bir an telefon Nihal'in eline geçiyor. Açıkçası onun için de güzel olur bu durum.

"Tamam söylerim," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Canfeda meraklı gözlerle bana bakıyor. Bir yandan da örtüyü sıkıca tutuyor sanki defalarca onu görmemişim gibi.

"Hâlâ utanıyor musun?" diye dalga geçiyorum. Konuyu değiştiriyor hemen.

"Neden aramışlar?"

"Aslında sana söylemem gerekiyordu ama unuttum. Uzun süredir yapmadığımız bir etkinlik. Gerçi Derya abi olmayınca pek bir keyfi olmuyor. Uzun süredir yoğun tempoda çalışmak zorunda kaldı. Bugün ise tekrardan toplanıyoruz."

"Gece kulübüne falan mı gideceksiniz?" Şüpheci bir şekilde bana bakıyor.

"Bu saatte mi? Hiç sanmıyorum..." diyorum dalga geçer bir şekilde. Arkadaşlarımla alem yapacağımı düşünmesi komik geliyor.

"Sadece tenis oynayacağız. Hepimiz evliyiz sonuçta alem yapacak halimiz yok." Bir önceki buluşmamızda ben evli değildim henüz. Şimdi düşününce kulağa ne kadar da tuhaf geliyor.

"Ayrıca ben bir hortlağım hâlâ." Zoraki bir şekilde gülüyor. En azından bu da bir şeydir. Artık önceki kadar kötü değil. Dün beni şaşırtmayı da başardı. Hiç itiraz etmeden kabul etmesi bir adım attığını düşündürttü bana.

Yatağa yayıldığını görüyorum gerçekten de rahatlamış görünüyor.

"Senin de bir planın oldu hanımefendi!" diyorum ve yatak örtüsünü üzerinden çekiyorum.

"Ne planı?"

"Nihaller bir yere gidecekmiş. Senin gelmeni de istiyorlar."

"Bilmiyorum..." Oldukça kararsız duruyor ama ben de çıkmasını istiyorum. İyi geleceğini düşünüyorum ona. Acaba o aile yemeğindeki krizi mi onu düşüncelere boğuyor?

"Bence sana iyi gelecek." Elinden tutup kaldırıyorum onu çok istekli değil belki ama yine de ayak diretmiyor.

"Bugün en kötü kim yenilir?" Timuçin belki de Derya Abi'nin en iyi rakibi. Fizik olarak da bizden daha iyi duru-

yor. Nehir ile birlikteler. Derya Abi'nin kabul etmesi baya uzun sürdü.

"Bence ben çünkü uzun zamandır oynamıyorum. Siz daha antrenmanlısınız," diyorum ayakta raketini çevirip duran Timuçin'e bakarak.

"Bakıyorum da şimdiden kabullenmişsiniz." Derya Abi her zamanki gibi kendine deli gibi güveniyor. Federer gibi desem abartmış olmam. O derece iyi oynuyor.

"Konu sen ve tenis olunca fazla bir şans kalmıyor," diyor Deniz.

"Peki sen damat?" Timuçin Derya Abi'nin baba rolünü kabul etmiş durumda. Haluk Amca bile Timuçin'in üstüne bu kadar gitmiyor ama Derya Abi kız kardeşini koruma içgüdüsünde biraz ileriye gitmiş durumda.

"Kazanan sahada belli olacak." Neyse ki Timuçin pısırık biri değil kesinlikle. Derya Abi sağlık sektöründen pek haz etmediği için Timuçin hanesine bir eksi daha yazdırmış olmalı. Diş hekimi kendisi ve bu duruma en çok Deniz sevindi. Zamanında Nehir'in Diş hekimi olmasını çok istemişti.

"O zaman..." Derya Abi eliyle kortu gösteriyor. Timuçin'in kesinlikle şansa çok ihtiyacı var çünkü Derya abi gayet keyifli görünüyor. Hal böyleyken neşesini oyuna da gösterecektir.

CANFEDA

Nihal beni evin önünden aldı şu an bilmediğim bir yere götürüyor.

"Sen öyle olunca çok korktuk. Yani tepkisiz olunca."

"Kabul etmek çok zor geliyor." Başını sallıyor yavaşça ve yola odaklanıyor.

Yandan profiline bakıyorum. Saçını at kuyruğu yapmış. Kulağında küpe, parmaklarında yüzükler var. Siyah bir hamile elbisesi giymiş. Halinden oldukça memnun görünüyor. Acaba ben de bu kadar normal olabilir miyim diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Cevabı sadece maruz

kalınca öğrenebilirim. En kötüsü de bu çünkü bilinmeyenle karşılaşmak her zaman korkutucudur benim için.

"Nereye gidiyoruz?"

"İlk önce güzellik merkezine sonra da spaya. Bence hepimizin biraz rahatlamaya ihtiyacı var. En çokta senin."

"Neyse bir fön çektiririm."

"Fön mü? Full bakım yaptıracağız." O kadar kararlı ki bir şey dememe fırsat vermiyor.

"Peki," demekle yetiniyorum.

Araba gösterişli bir dükkanın önünde duruyor.

"Geç kaldık," diyor Nihal ve hemen arabasını park etmeye başlıyor. Acele ile arabadan inerken onu takip ediyorum. Kapıyı açtığında tanıdık yüzler görüyorum. Kadınlardan biri Açelya ama diğerini tanımıyorum.

"Nehir Deniz'in kız kardeşi," diye açıklıyor hemen Nihal.

"Merhaba," Esmer mavi gözlü minyon bir kız. Sıcakkanlılıkla bana sarılıyor ben de gülümsüyorum.

"Hoş geldiniz!" diyor Açelya ayağa kalkamıyor çunku saçına bir şeyler yaptırıyor. Yanımıza yardımcı olmak için bir kadın geliyor.

"Önce ağda işini halledelim."

"Hâlâ lazer için neden bu kadar katısınız anlamıyorum." Nehir sitem eder bir şekilde konuşuyor.

"Birçok yorum var ve bana pek güven vermiyor. Leke kalanlar veya seanslar bittikten sonra eskisine dönenler mi dersin... En iyisi yaptırmamak ayrıca alışığız."

"Aynen," Açelya Nihal'i onaylıyor.

"Aslında ben de çok güvenemiyorum. Bir tanıdığımda lekeler oluştu ve hiç iyi görünmüyor. Vücudun doğal dengesini bozmak gibi sanki."

"Kesinlikle Canfeda... İhtiyacın varsa sen de burada ağda yaptırabilirsin. Baya iyiler, hamilelikle birlikte kendim yapmam çok zorlaşıyor. Evde bir saat burada 15 dakikada bitiriyorlar."

"Tamam, olur," diyorum. Madem değişmek istiyorum alışmadığım şeyler denemem gerek.

"Saçlarının uçlarına ışıltı attırsan çok güzel olur. Ben de istiyorum, doğum yapınca direkt buraya geleceğim."

"Saçıma bir zararı olur mu?"

"Yani her ne kadar olmaz deseler de oluyor ama uçlarına olunca sıkıntı değil kırık aldırırken gidiyor zaten."

LEVENT

"Paslanmışsınız oğlum." Yine her zamanki gibi Derya abi hepimizi elden geçirdi. Timuçin biraz zorlasa da o da yenilmekten kendini kurtaramadı. Denizlerin otelindeki restoranda eşlerimizi bekliyoruz.

"Hâlâ arabasının yasını tutuyor," diyor Deniz bana bakarak.

"Baban daha iyisini hediye eder."

"Bilirsin abi o genelde pek hediye veren birisi değildir."

"Bence artık ağırlığını koy. O şirketi yürüten Sarp olsa da senin de belli bir hissen var. Pay almaman dünyanın en saçma şeyi."

"Geçen alışverişe gittik. Her şeyi hesaplayarak alıyor. Varlık içinde yokluk yaşıyor."

"Artık ben bir şeye karışmıyorum. Babamın tutumu da belli. Halimden de memnunum. Canfeda da tutumlu zaten."

"Bence erken konuştun."

Derya abi bir yeri işaret ediyor. Arkamı dönüp bakıyorum. Kızlar geliyor diğer üçü gayet tanıdık ama Canfeda oldukça değişik görünüyor. Biraz bronzlaşmış sanki. Üstünde siyah bir elbise var. Ayrıca saçları ışıkta sarı pırıltılar saçıyor.

"Açelya ve Nihal birleştiyse ellerinden pek bir şey kurtulmaz." Derya abi karısını iyi tanıyor.

"Selam Beyler, çok bekletmedik umarım." Açelya Derya abinin yanına otururken bana bakıyor.

"Hortlak Bey de buradaymış." Alaycı bir şekilde kafamı sallıyorum.

"Sen bu adama ne içirdin? Hepimizi mahvetti," diyorum. Açelya bilmiş bilmiş bana bakıyor.

"O Derya Hazinedar, mağlubiyet ona göre değildir."

"Bilmem mi?" diyorum alaycı bir şekilde ve Canfeda'ya yardım ediyorum otururken. O topuklularla pek rahat değil. Harika bir şey kokuyor. Acaba parfümünü mü değiştirdi? Ellerim fön çekilmiş saçlarına gidiyor. Uçlarında sarı ışıltılar var.

"Çok yakışmış," diyorum gülümseyerek. İyi vakit geçirdiği yüzünden anlaşılıyor.

"Ben de beğendim." Birbirimize bakarken Derya abinin sinirli sözleri bölüyor bakışmamızı.

"Hayır, anlamıyorum. İşçileri siz nasıl mağdur edersiniz. Kaç gün geçmiş üzerinden. Muhasebeden kim işleri savsaklıyorsa kovun gitsin. Ayrıca işçilerin mağduriyetlerinin giderilmesi adına bir maaş ikramiye verin. Yarın falan beklenmeyecek. Her şey elektronik olmuş, bir tuşa bakar parayı yatırmanız." Sinirli bir şekilde adamın bir şey demesine fırsat vermeden telefonunu kapatıyor.

"Ne oldu yine?" Abisinin fevri tavırlarına alışık olan Deniz söze giriyor.

"İşçilerin maaşları gecikmiş. İyi bir temizlik yapmak farz oldu. En nefret ettiğim şeydir. Herkesin alacağı vereceği yerler var. Kimisi evini geçindiriyor, çocuklarını okutuyor. Babam bana böyle öğretti, o maaşlar asla gecikmeyecek."

"İkramiye vermen iyi oldu," diyor Açelya.

"Sorun çözüldüğüne göre inek çiftliğini konuşabiliriz."

"İnek çiftliği bize çalışacak gibi Levent." Deniz böyle söyleyince Nihal hemen kızıyor.

"Ne var yani çocuklarım bana çektiyse."

"Bir şey demiyorum hayatım, sadece en çok bizim işimize yaracağını söylüyorum."

"Hayvancılık şu aralar yapmamız gereken en önemli yatırımlardan biri. Yavaştan atılmak beni heyecanlandırıyor."

"Peki Açelya'yı inek sağarken görebilecek miyiz?"

"Bilirsin Levent, ben kafaya koyduysam her şeyi yaparım."

"Ona ne şüphe..."

Arkadaşlarım ile vakit geçirmek çok iyi geldi kesinlikle. Bence Canfeda da hoşlandı. Saat baya geç olduğu için direkt yatak odasına çıkıyoruz.

"Kızlarla vakit geçirmek sana yaramış."

"Güzeldi özellikle spa. Cidden rahatlatıcı." Elleri saçlarına gidiyor ve hoşnutsuz bir şekilde bakıyor.

"Yıkansam iyi olacak saçlarım yapış yapış olacak gibi." Banyoya doğru gidiyor. Bir beş dakika sonra ben de banyoya giriyorum dişlerimi fırçalamak için. Kapıyı açıyorum ama garip bir manzara ile karşılaşıyorum. Canfeda elbisesini çıkarmış üzerinde sadece iç çamaşırları var. Bacaklarından yere ten rengi bir boya süzülüyor. Suyu kapatıp bir an bana bakıyor.

"Ben solaryuma falan girdiğini düşünmüştüm."

"Sadece vücut fondöteni işte. Azıcık bronz olmak istedim." Gözüm ayaklarına takılıyor. Kırmızı oje sürülmüş. Şöyle bir süzüyorum vücudunu. Bacaklarında kırmızı noktalar var.

"Alerji mi yaptı o sürdüğün şey?" Yakınına gelip eğilip inceliyorum. Bu halime gülüyor.

"Hayır, sadece ağda yaptırdım ve doğal olarak kızardı." Elimi yavaşça bacağında gezdiriyorum.

"Acıdı mı?" İç geçiriyor. Parmaklarını sayıyor ve sonra bana bakıyor.

"Bana meme muayenesi yapar mısın? Doktor Levent olarak kesinlikle, kocam olarak değil."

"Onun için söz veremem," Arkasını dönüyor ve sutyeninin kopçasını açıyorum. Bunu yapmak niye bu kadar

etkiliyor beni anlamıyorum. Bu pek alışık olduğum muayenelerden değil işte. Karşımdaki karım ve etkilenmemek oldukça zor. Hatta şu an karşımda böyle dururken imkânsız. Yine de denemeye çalışıyorum. Sağ tarafta bir sorun yok, sol tarafta da öyle.

"Normal," diyorum ama ellerimi ondan çekemiyorum.

"Hayır," diyor gülerek.

"Doktor Levent olacağıma söz vermedim." Gülüyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Peki, öyle olsun."

CANFEDA

Telefonum çalarken gözüm ekrana kayıyor. Zuhal Anne ile konuşmak bazen beni geriyor. Onu en son o korkunç gün gördüm. Dikkat edemeyecek kadar dalgındım.

"Merhaba Zuhal Anne nasılsın..." diyorum hemen telefonu açıp. Yine bir miktar gerildiğimi söylemem gerek.

"İyiyim kızım, siz nasılsınız?"

"İyiyiz..." Gerçekten de hiç olmadığı kadar iyiyiz bu aralar.

"Akşam yemeği bizde yiyelim."

"Tabii olur,"

"Bekliyorum geç kalmayın."

"Tamam görüşürüz." Odamın kapısı çalınıyor. Yardımcım Suzan içeriye giriyor.

"Bir veli sizinle konuşmak istiyor."

"Tabii buyursunlar," diyorum ve ayağa kalkıyorum. Bu müdirelik işine tam anlamıyla alıştığım söylenemez. Öğretmenlik yapmaktan daha fazla bir yükü var. Kendime profesyonel bir gülüş belirleyip gelen ebeveyni karşılıyorum. Çalışan bir bayan olduğunu anlıyorum ilk görüşte.

"Hoş geldiniz!" Elimle koltuğu işaret ediyorum. Kadın oldukça tedirgin.

"Aslında nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Benim oğlum biraz yaramaz. Kural tanımıyor ve özgürlüğüne düşkün. Buranın kuralcı bir anaokulu olduğunu duydum. Şansımı denemek istedim."

"Şöyle ki, kurallar koyduğumuz doğrudur ama bu kurallar olması gereken kurallar, çocuklarda iç disiplin oluşturmak için bir çalışmanın ürünü. Onlara yeterli becerileri kazandırmak, iyi olan taraflarının farkına varmak için uyguladığımız birçok yöntem var. Burası sadece çocukların vakit geçirdiği bir yer olarak düşünmemek gerek. Çocuğunuz için elimizden ne geliyorsa yaparız. Uzman arkadaşlarımız da mevcut. Eminim onun dilinden anlayıp onun seveceği bir şekilde söz ettiğiniz huylarını yeneriz." Son cümlemi zor söylüyorum. Elim ağzıma gidiyor hızla. Hiç bu kadar ani gelişen mide bulantım olmamıştı. Buradan uzaklaşmam gerek.

"Affedersiniz," diyorum ve hızlıca odadan çıkıp koşar adımlarla lavaboya gidiyorum. Ne kötü bir şey bu böyle. Hızlı ve yıkıcı bir etkisi var. Sabah ne yediysem hepsi çıkıyor. Bayana da çok ayıp oldu. O şekilde bırakıp gitmek bana göre değil. Olabildiğince hızla ağzımı yıkayıp kendimi odamda buluyorum.

"Özür dilerim, kusura bakmayın,"

"Hamilelikte olur böyle bulantılar," deyip gülümsüyor. O an donup kalıyorum. Hamilelik?

"Ben hamile değilim," diyorum sanki kendime söyler gibi.

"Bu normal mide bulantısına benzemiyor. Belki daha haberiniz yok ama bu ani etkiyi iyi bilirim." Yüzüm geriliyor ellerim titremeye başlıyor.

"Kayıt yaptırmıştım bir de sizinle görüşmek istedim. Teşekkürler, iyi çalışmalar," diyor kadın ve oda kapısına doğru yürüyor.

"İyi günler," diyebiliyorum sadece.

Olduğum yere çöküyorum. Duvara bakıyorum boş boş. Sıcak basıyor, kafam ise darmadağın. Çok korkuyorum... Öncekinden çok farklı bu korku çünkü gerçek olma ihtimali çok fazla. Titreyen ellerimle telefonumu arıyorum. Doktorun numarası olacaktı, onunla konuşmam gerek. Zorla bulup arıyorum.

"Bir görüşmedeyim, sana döneceğim," diyor doktor ve çaresizce telefonu kapatıyorum. Köşeye sıkıştım kesinlikle. Bir şeyler yapmam gerek ama elimden gelecek hiçbir şey yok. Çılgın bir karar alıp Levent'i arıyorum. Ona ne diyebilirim ki? *Hamileyim belki ama çok korkuyorum. Bana yardım et! O bebeği oradan çıkar!*

"Canfeda?"

"Canfeda?

"İyi misin?

"Ne oldu Canfeda, lütfen konuş." O kadar dalmışım ki, cevap bile veremiyorum.

"Ah Levent, yanlışlıkla aradım sanırım," deyip yalan söylüyorum. Çünkü söylemeye kesinlikle hazır değilim.

"Beni korkuttun," diyor. Cümleler dilimin ucuna geliyor ama bir türlü cesaret edip ağzımdan çıkmıyor.

"Akşam yemeği annenlerde yiyeceğiz."

"Evet, annem aradı. Sen gerçekten iyi misin?" Gözlerimi kapatıyorum içimde dolaşan garip duyguyu bastırmaya çalışıyorum ama sanki o bile bana acıyor. Acınacak haldeyim, böyle olmamalıydı.

"İyiyim." Son anda hıçkırığımı bastırıyorum.

"Peki, akşam görüşürüz. Çok yoğunum belki geç kalabilirim."

"Tamam,"

Hemen telefonu kapatıp kendimi bırakıyorum. Sessizce tüm zehri akıtmaya çalışıyorum ama olmuyor. Bir türlü beklediğim rahatlama gelmiyor. Sanki ilaçmış gibi telefon çalıyor. Psikiyatrist arıyor.

"Kusura bakmayın cevap veremedim," diyor.

"Ben çok kötüyüm, çok kötüyüm," diyorum hıçkırıklar arasında.

"Sebebi nedir? Sakinlemeyi dene. Bir bardak su yardımcı olabilir."

"Ben... Galiba hamileyim..." O an ayın kaçında kanamam olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Kafam aynı anda birçok şey yapmaya çalışıyor ve sonra gerçek yüzüme çarpıyor. Evet geciktim...

"Korkuyorsun."

"Çok fazla, tahmin ettiğimden çok fazla. Sanki kâbus gibi."

"En zor kısmı bu Canfeda. Doğru bildiğin yanlışlarını kabullenmen için bir sınav var karşında. Sen sadece bana ne istediğini söyle."

"Levent çok mutlu olacak."

"Levent değil senin ne istediğin önemli."

"Ben..."

"Korkuların olmasaydı ister miydin?"

"Evet..."

"Olay çözüldü. Bu hayatta insanlar istekleri için de yaşar. Senin yapman gereken isteklerinin korkunun üzerine çıkması. Bu seni çok zorlayacak belki ama yapacaksın. Biliyorum, deneyimlerim bunu kanıtlıyor. Sadece istediğine odaklan. Gelecekte olacak artıları düşün. Şunu da belirteyim, korku atakları devam edebilir kabullenene kadar. Bu yüzden başa çıkma stratejisi belirle kendine. O an seni rahatlatan bir şey."

"Teşekkür ederim". Sesimde minnet var. Beni biraz rahatlatıyor en azından.

"İstediğin zaman arayabilirsin."

"Çok teşekkür ederim," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Ellerim titrese de bardağa su doldurup içiyorum yavaşça. Sadece rahatladığımı düşünmeye çalışıyorum. Kafamda bir sahne canlandırıyorum.

"Levent ben çok korkuyorum."

"Biliyorum canım ama bu korkular geçecek." Levent bana sıkıca sarılıyor. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Ona güveniyorum, onu seviyorum.

Bu işe yarıyor gerçekten. Kendimi toplamama yardım ediyor. Derin bir nefes alıyorum. Bununla başa çıkabilirim.

Hiç kolay değil. Yemek masasında oldukça gerginim. Levent çoktan farkında bir şeyler olduğundan. Yalnız olmadığımız için soramıyor ama içi içini yiyor.

"Siz pek suskunsunuz," diyor Zuhal Anne ikimize bakıp.

"Yorgunuz anne. Bizde yeni bir şey yok."

"Olsun artık, yeni bir şey olsun." Zuhal Anne gözlerini büyütüp bana imada bulunuyor. Yutkunurken sırtımda alev yanıyor sanki. Aynı zamanda üşüyorum da. Nefesim hızlanıyor.

"Müsaadenizle," deyip kalkıyorum.

"Canfeda..."

"İyiyim." Levent'e bakıp gülümsemeye çalışıyorum.

Lavaboya gidip kapıyı kilitliyorum. Yere çöküyorum, bu çok zor. Doktorumun dedikleri aklıma geliyor. Zor olacağını o da söylemişti. İki gerilim hattı arasındaki tel gibiyim. Biri üstün gelirse elektrik teli yakacak. Koridorda ayak sesleri duyuyorum. Biri konuşmaya başlayınca dikkatlice dinliyorum.

"Abime baksana, Belinay'a nasıl bakıyor. Sanki kendi çocuk özlemini dindirmeye çalışıyor. Biliyorum ama hep o uyuz kız abime mani oluyor. Acınacak halde abim, o duygularını dışa yansıtmayı sevmez ama bir şey var işte. Abim bu konuda mutsuz." Duyduklarım ile öylece kalıyorum. Sarp beni uyuz kız ilan edip çoktan hüküm giydirmiş durumda.

"Kapat çeneni Sarp. Levent Abim akıllıdır, ayrıca Canfeda elinden geleni yapıyor."

"Ne yaptığı belli. Abime sadece acı çektiriyor."

Çoktan müsait olan gözyaşlarım tekrar beni hedef alıyor. Dışarıdan nasıl göründüğümüzü hiç düşünmemiştim. Levent'i üzdüğümü biliyorum ama o hep bir şekilde bana anlayışlı oldu. Kendime olan kızgınlığım beni mahvediyor. Hep hayal kırıklığı yaratıyorum insanlarda. Sevdiklerimle az zaman geçirmek benim kaderim galiba. Belki Levent de elimden kayıp gidecek. Yine hayatımdan birini kaybedeceğim.

"Canfeda..." Kapı hızla vuruluyor. Levent'in sesi oldukça endişeli. Sonsuza kadar burada kalamam. Kaçıp

saklanamam... Bir şeyler yapmam gerek. Ayağa kalkıp kapıyı açıyorum.

"Canfeda..." Halimi görünce nefesini tutuyor.

"Lütfen gidelim." Koluma giriyor ve koluna sıkı sıkı yapışıyorum.

"Niye bana anlatmadın sanki? Sabahtan beri bir şeyler sakladığının farkındayım." Salona geçerken meraklı gözler bizi buluyor. Sarp'a bakarken dedikleri kafamda yankılanıyor. *Uyuz kız... Abimi mutsuz ediyor.*

"Nereye?" Zuhal Anne şaşkınlıkla bize bakıyor. Ben de bakışlarımı yere dikiyorum.

"Canfeda'nın migren atağı tutmuş. Kafası baya kötü. Ağrı kesici alıp uyuması gerek."

"Geçmiş olsun kızım." Sadece başımı sallıyorum. İyi bir yalan uyduruyor Levent onlar için. Kapıyı açınca soğuk hava yüzüme çarpıyor.

Bu gecenin sürprizi olan arabaya doğru yürüyoruz. Babası Levent'e yeni bir araba almış. Diğerinden çok daha güzel ve son model. Levent tam sevincini bile yaşayamadı benim yüzümden. Arabanın kapısını açıyor ve bende bu yerden bir an önce uzaklaşmak için hızlıca biniyorum. Hep bu evden mutsuz mu ayrılacağım?

Levent sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırıyor. Birkaç sokak sonra ise kenara çekip bana bakıyor.

"Dinliyorum." Yüzüne bakamıyorum. Ne diyebilirim ki? Eğer tekrar korktuğumu ve şüpheye düştüğümü görürse nasıl tepki verir bilmiyorum.

"Seni mutsuz ediyorum." Dalgın dalgın ileriye bakıyorum.

"Bunu da nereden çıkardın? Aksine beni mutlu ediyorsun." Ellerimi kavrıyor ve yüzüne bakmamı sağlıyor.

"Gerçekten mi?" diyorum küçük bir çocuk gibi. Vaat edilen sözü tasdiklemek istiyorum. Hazırlıksız yakalayıp sıkıca sarılıyorum. Tıpkı hayalimde canlandırdığım gibi. Bu beni rahatlatacak. Bir müddet bir şey söylemiyor ama cevap beklediği çok fazla sorusu var.

"Annem seni sıkıştırdı mı?"

"Belinay'ı çok mu seviyorsun?" Sorusuna soruyla karşılık verince geri çekilip yüzüme bakıyor.

"Yeğenimi sevmem doğal değil mi?"

"Onda kendi özlemini mi dindiriyorsun?" Gözleri kısılıyor. Cevap alamamak onu deli ediyor.

"Sen cidden iyi değilsin. En iyisi evde konuşmak." Eve gidene kadar sürekli yüzüme bakıyor bir şeyler bulmak ister gibi ama sürekli bakışlarımı kaçırıyorum.

Eve gelince beni karşısına oturtuyor. Cevap bekliyor ama ağzımı açıp gerçeği söyleyemiyorum.

"Sessizliğin beni çok korkutuyor." Biraz da gerginleştiğini görüyorum. Peki, söyleyince onu kaybedersem? Geçen seferki gibi beni bırakıp giderse...

"Korkuyorum..."

"Bu bir sır değil."

"Levent biliyorum, beni doktora götürdün bir yol inşa etmeye çalışıyoruz." Gerisini söyleyemiyorum merakla bana bakarken.

"Evet ..." Beni cesaretlendirmeye çalışıyor.

"Bugün ani gelen bir korku beni avladı. Seninle biliyorsun ki birçok defa... Beraber olduk. Şansımızı arttırdık ama ben aldığım karardan dolayı pişman olmaktan çok korkuyorum."

"Yani..."

"Hamile olmaktan korkuyorum bu da bende isteksizlik yaratıyor." Gözlerimle görüyorum sözcüklerin yıkıcı etkisini. Gözlerini kapatıp nefesini yavaşlatmayı deniyor. Kızgın...

"Sadece biraz daha desteğe ihtiyacım var."

"Destek mi?" Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Ben..." Yüzüne bakamıyorum bile. O büyük hayal kırıklığını görmek istemiyorum.

"Sen hiçbir şekilde ileriye gitmiyorsun ki! Ben sana artık nasıl bir destek sağlayabilirim? Elimden ne geliyorsa yaptım."

"Biliyorum bana karşı hep sabırlı oldun."

"Çokta işe yaramadığına göre bir şeyi değiştirmez. Yine ve yine başlangıç noktasındayız. Ben sadece kendimi kandırıyorum." Önümde volta atıp duruyor. Bu halinden çok korkuyorum.

"Bir karar vermemiz lazım. İkimizin de iyiliği için. Sonsuza kadar denemek için vaktim ve sabrım yok benim. Çarelerim tükendi. Aklıma başka bir çözüm yolu gelmiyor." Yine ayrılmayı ima ediyor.

"Levent... Hayır!" Eli yüzümü okşuyor. Güzel gözleri solgun, acı çekiyor.

"İyileşmeyen yaraları söküp atmak gerekir. Bu ne kadar can acıtsa da..." Gözlerimin içine bakıyor yaklaşıyor ama son anda fikrini değiştirip arkasını dönüyor.

"Beni terk mi ediyorsun?" Güçlükle çıkıyor bu sözler ağzımdan. Yüzünü dönmüyor olduğu yerde kalıyor.

"Hayır, sadece bir süreci sonlandırıyorum. Başarısız olduğumu kabul edip gereğini yapıyorum. İkimiz de yıpranmayı sonlandıracağız. İki medeni insan gibi yolumuza bakacağız."

"Canını yaksa bile mi?"

"Kalbimi söküp atsa bile..."

38

LEVENT

Yine bomboş dairemin içindeyim. Kürkçü dükkanım hâlâ aynı değişen bir şey yok. Fazla sessiz, hayvanlarımı alamadım yanıma. Telefonum hiç susmuyor. Canfeda ısrarla arıyor ama kendimde açacak cesareti bulamıyorum. Direndim, elimden ne geliyorsa yaptım.

Bir haftadır kendimde değilim. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu yüzden izin aldım ama bir hafta da yetmedi. Onu tam yedi gündür görmüyorum. Fark etmesem de varlığına o kadar alışmışım ki... Sanki ruhumun yarısı orada kaldı öylece. Eski dairemde nasıl vakit geçirdiğimi de anlayamıyorum. Ne kadar hayattan kopuk ve tekdüze yaşıyormuşum. Yediğimden içtiğimden tat bile alamıyorum. Hatta kendi yaptığım yemekleri bile beğenmiyorum önceden olsa *vay bende ne hünerler varmış dediğim yemeklerimi bile...*

O kararı almak benim için çok zordu ama birbirimizi yıpratmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Sürekli aynı noktada duruyorduk. Fizikte bir kural vardır. Eğer başlangıç noktasından başlayıp yine aynı yere dönerseniz iş yapmış sayılmazsınız. Bizimki de aynı buna benzemeye başladı.

Dalgın dalgın doktor odasında oturuyorum. Elim çeneme yaslı diğer elimde ise çok koyu bir kahve var. Maalesef işini iyi yapamıyor çünkü halen odaklanmış değilim. Bu şekilde kimseye de yararım dokunmaz.

"Cidden aptallık yapıyorsun Levent!" Deniz'in tiradını kırkıncı kez dinliyorum herhalde. Olaylara onun kadar duygusal bakamıyorum, bir parça mantık arıyorum.

"Git ve barış Canfeda ile." Biraz bana zaman kazandırsın diye işe yaramayan kahvemden büyük bir yudum içiyorum.

"Hep aynı noktadayız bir ilerleme yok."

"İlerleme var ama sen bunu göremeyecek kadar körsün. Bencilliğin seni esir almış. Sırf kadın çocuğunu doğursun diye mi evlendin onunla!" Bir şey diyemiyorum bir noktada haklı.

"Ataerkillikten nefret eden arkadaşım mısın hâlâ? Babanın o işi kadınlar yapmalı dediği mesleği yaparken hastalarına deli gibi saygı gösterirken kendi eşine saygı gösteremeyecek kadar zayıf karakterli misin?" Yine ağzımdan bir şey çıkmıyor ve yine haklı maalesef.

"Çocuk değil onu istediğini gör artık. Karşımdaki adam acı çekiyor. Ben seni en son on sene önce barlardan topladım. Yirmi üç yaşından bugüne kadar o hatayı tekrar yapmayacak kadar olgunlaşmadığının bir göstergesi mi yoksa ne yapacağını bilmeyen bir adamın çaresizliği mi seninkisi..." Ayağa kalkıp yüzüme bakıyor.

"Susma artık bir cevap ver!" Sesi yükseliyor ama hâlâ aynı dalgınlık içindeyim. Geçen gece kendimi kaybettim biraz fazla içtim. Kimi kandırıyorum ki hayatımda o kadar içtiğimi hatırlamıyorum. Beynimdeki düşünceleri susturmak bir nebze huzur bulmak ve eskisi gibi mutlu olmayı tekrar hatırlamak istemiştim.

"Ne söylememi bekliyorsun."

"Söyleme de zaten harekete geç sadece. Doktoru ile konuş ne yapabileceğiniz hakkında fikir al. Şu bencilliğinden kurtulmayı dene."

"O da harekete geçmiyor."

"Her seni reddettiğinde seni boşarım diye tehdit eden adam mı söylüyor bunu... Levent senin bu yaptığın adilik resmen. Evlilik kurumuna bir hakaret! Madem böyle düşünüyordun evlenmeden önce kadının korkusu olduğunu bilerek neden evlendin?"

"İkna ederim sandım." Sanki Deniz'e değil de kendime itiraf ediyordum bu durumu.

"Her istediğini yaptırmaya alışmış bir adam sert kayaya çarpınca çareyi tehditte buldu tabii."

"Deniz anlamıyorsun!"

"Neyi anlamıyorum? Bedel ödemeden asla mutlu olamazsın. Bazı durumları kabullenmen gerekir hayat asla senin istediğine göre oynamaz. Bu da senin son sınavın. Ya geçeceksin ya da kalacaksın. Seçim senin..."

Yanımdan hışımla geçip gidiyor. Üstümde garip bir belirsizlik varken mantıklı düşünme yetim kayboldu. Elimi kıpırdatmak bile içimden gelmiyorken doğru kararı vermek işkence gibi geliyor. Telefonum çalıyor ve acil bir durum olabileceğinin bilinci ile arayan kişiye bakıyorum. Psikiyatristin aramasını beklemiyordum açıkçası.

"Merhaba, müsaitsinizdir umarım," diyor.

"Tabii buyurun," diyorum ama içimde de bir merak var. Acaba Canfeda'dan bir haber mi var diye düşünmeden edemiyorum.

"Ben bunu yapma zorunluluğu hissettim. Canfeda Hanım ile görüşme halindeyiz. Bana aranızda olanları anlattı. Sabrınızın son sınırında olduğunuzu anlayabiliyorum ama biraz daha zaman verirseniz tüm o çabaların boşuna gitmemiş olacağını düşünüyorum."

"Onda gerçekten bir gelişme var mı?"

"Siz belki göremiyorsunuz ama ben bazı adımları çok daha hızlı geçtiğini düşünüyorum. İleride pişman olacağınız kararları vermeden önce tekrar düşünmenizi tavsiye ederim."

Kafam yine allak bullak, ne yapacağımı bilmiyorum. İşimi ve özel hayatımı hep birbirinden olabildiğince uzak tuttum. Şu an ise karıştırmış durumdayım. İlk defa asistan doktorum oldu ve tüm işlerimi ona kitledim. Bende o evreden geçerken hocama deli gibi kızarken şimdi başka birine aynı muameleyi yaptırmak ne kadar uygunsuz olsa da şu an için mecbur hissediyorum. Kafamı veremiyorum çünkü hastalarım maksimum düzeyde bir performans göremezler benden. Ayrıca işin içine girdikçe aslında yapılmak isteneni anlıyorsunuz. Sabrı öğretiyor size, mesleğinizi sevmeden asla yapamayacağınız da kafanızda beliriyor. Eğer

o sınavı en iyi şekilde geçerseniz işte o zaman gerçek bir doktor oluyorsunuz.

Canfeda anaokulundan artık daha erken çıkmaya başlamıştı. Yorgundu ve bulantılardan fazlasıyla şikâyetçiydi. Hiç beklemediği bir şekilde ise kendini güçlü hissediyordu. Uzun zamandır şiddetle karşı çıktığı şey ile barışık olacağını asla düşünmemişti. Şimdiden onu sevmeye başlamıştı hatta dayanma gücünü ondan aldığını düşünüyordu. Her ne kadar babası yanında olmasa da Canfeda er ya da geç Levent'in öğreneceğini biliyordu. Sadece sırf kafası karışmasın diye söylememişti çünkü hamile olduğunu duyduğu an Levent'in geleceğini hem de koşa koşa geleceğini biliyordu. Canfeda bebek için değil de kendisi için gelmesini istiyordu. Yoksa nefes aldığı her an aklında hep aynı soru olacaktı.

Öğrendiği an ona çok sinirliydi çünkü gizli gizli değil de onunla öğrenmek isterdi hamile oluşunu. Bazen sanki onu amaca giden yolda bir araç olarak gördüğünden korkuyordu. Levent onu seviyordu ama bazı davranışları ise araç düşüncesini güçlendiriyordu. Canfeda bu sefer kararlı olduğunu düşündü. Bir aydır onu ne aramış ne de sormuştu. Bu ayrıntı canını yakıyordu ama aynı annesinin onu büyütmek için ondan aldığı güç gibi o da bebeğinden güç alıyordu.

Asla yapmayacağı şeyleri bile yapmaya başlamıştı. Geçen hafta arkadaşları ile hamburger yemeğe gitmişti. Arkadaşları onun dışarıdan yemek yemediğini bildikleri için çok şaşırmıştılar ama Canfeda canı çektiği için bir değil tam iki tane yemişti. Zaten kocaman evde tek başına yemek yemek onu boğuyordu. Bu yüzden zaman geçirebileceği hobiler edinmeye başladı. Origami hem okuldaki çocuklar için hem de kafasını dağıtmak için güzel bir uğraştı. Kâğıtları katlarken en azından Levent ile ilgili olan endişelerini bastırabiliyordu.

İlk haftalar onun çok acı çektiğini magazin sayfalarındaki içkili fotoğraflarından görmüştü. Ne var ki, zaman içinde acısı azalmış olmalıydı. Canfeda mahkeme celbinin her an geleceğini düşünüp korkuyordu. Bazen ona haber vermek için öyle istek du-

yuyordu ki yapmamak için kendini zor tutuyordu. Yanında olmasını özlemişti, onu çileden çıkaran edepsiz konuşmalarını bile özlemişti. Oysaki Emre'nin sözüne ne çok kızmıştı. Ben sana bir eşten fazlası hatta bir baba bile olabilirim demişti. Şimdi en ihtiyaç duyduğu an yanında yoktu. Canfeda her geçen günde artık onun bir daha gelmeyeceğini iyiden iyiye düşünmeye başlamıştı. Ama onu yanına getirmek için bebeğini asla kullanmayacaktı.

Zamanında hocamın her istediğini yaptım. Sabah kahvesini alıp çocuğuna bakmak bile dahil buna. Modern kölelik gibi bir şeydi aslında. Sürekli hastalarını takip et yeni hastalara bak aynı zamanda akademik kariyerine odaklan ve tez yaz derken başını kaşıyacak vakti bulamamak dinlenmenin hayal olarak kalması oldukça yıpratıcıydı. Sevebildiğiniz sürece o zorluklara katlanabiliyordunuz. Sürekli isyan edip rahatlığı bekleyenlerin asla okumaması gereken bir bölümdü. En az şikâyet maksimum faydayı vermeniz gerekiyordu. Çünkü kendinizi en iyi bu şekilde yetiştirebiliyordunuz. Benim görevim de aynı hocam gibi mükemmel bir doktor daha yetiştirmek olacak.

Deniz bu yüzden yeni kararlar almaktan çekinmiyor. Bu devrim gibi desem az olmaz sanırım. Tüm asistanları topladı. Yanında da ben varım. Benim maksimum eziyet gören asistan doktor olduğumu düşünüyor. Örnek olarak duruyorum yani. En ufak şikâyetleri bile değerlendiriyor. Elinde bir kâğıt var. Uzun paragraf halinde bir şikâyet mail olarak atılmış ve o da çıktısını almış.

"Burada diyor ki, yeni gelen doktor bana açıklama yapmadı ne olduğumu tam olarak bilmiyorum. Bazı terimler kullandı ama ben anlamadım." Bu davranış nedense çok yaygın.

"Uzmanların yanında kendinizi çöl güneşinin altında taş çeken bir köle olarak görebilirsiniz. Her türlü isyanı yapabilir size hasta veren hocanıza sövebilirsiniz. Eğer şikâyet etmeye başlarsanız hemen kendinizi bu mesle-

ği yapabilir miyim diye sorgulamanızı öneririm. Herkesin bunaldığı nefret ettiği bir dönem mutlaka vardır ama sürekli olmamak şartıyla tabii ki. Hastanıza yeteri kadar açıklama yapmayıp geçiştirmeye kalkarsanız ben sizi kariyeriniz için tutmayayım çünkü kariyeriniz burada yatmıyor demektir. En önemli görevlerinizden biri hastalarınıza hastalığını anlatmak. Biz diğer hocalarınız, tabirinizle köle gibi çalıştık. Sadece bu meslek için de geçerli değil her meslekte buna benzer bir düzen var. Siz çalışırken kendime ne katabilirim diye düşünmeniz gerekiyor. Yoksa şu an internet aleminde gezen viral olup hastalarını küçümseyen kendini doktor sanan egosu yere inmeyen o insanlardan birisi olursunuz.

Gerçek bir doktor anlayışlı, çok sabırlı aynı zamanda mütevazi de olmak zorundadır. Bu vasıfları bilerek mesleği seçmek gerekir. Yoksa sürekli isyan eden kesimden olursunuz. Bu işinize de yansır başarısızlığı arttırır. Size söyleyeceklerim bu kadar, mesajı aldınız sanıyorum. Bu sizi ne küçümsemek ne de azarlamak... Tabii bunları yapacaksınız diye de bir kural yok. İçinizden mükemmel uzmanlar da çıkacak. Bunu küçük bir uyarı olarak algılayın. Gerçekten mükemmel doktorlar olmanızı istiyoruz. Levent şu an sizin üç katınız kadar çalışıp hocasının hizmetçiliğini bile arada yapmış bir hocanız. Hocasının aşırılığını tasvip etmiyorum ama onun size katmak istediklerini de göz ardı edemeyiz." Deniz çok haklı Rachel benim canımı çıkarmış olabilir ama bana kattığı birçok özellikte var. Moralim yerinde olsa bir iki cümle kurabilirdim ama şu an canım istemiyor. Deniz de isteksizliğimin farkında zaten. Kısa süre geçmeden işlerinin başına dönüyorlar. Odada tekrar Deniz ve ben kalıyoruz. Bana dönüyor ve kararlı bir şekilde yüzüme bakıyor.

"Bugün gerçek kararını ver ve ona göre davran. Korkarım ki, bu gidişle seni kovmak zorunda kalacağım."

"Primum non nocere..." diyorum dalgın bir şekilde. Bu kafa ile hastalarıma yarardan çok zarar sağlarım.

"Aynen öyle..."

"Tavsiyen nedir?"

"Git ve Canfeda ile her şeyi en ince detayına kadar konuş." Sanki çok kolay. Aradan sanki yıllar geçmiş gibi geliyor şimdiden. Yüzüne nasıl bakacağımı bile bilmiyorum. Sanki çok büyük bir kabahat işlemiş gibi hissediyorum.

Sürekli saati kontrol etmekten cidden yoruldum. Böyle ilahi bir şey bekliyorum sanki ayağa kalkmak için. Bir türlü cesaret edemedim. Kimi kandırıyorum ki onu çok özledim. Bana laf çarpmasını ve kızmasını bile... Tüm o tatlı hakaretlerini bu kadar sevdiğimi bilmiyordum. Keşke her şey eskisi gibi olsaydı. Ona sımsıkı sarılsaydım, kokusunu içime çekseydim. Daha ilk gördüğüm anda beni etkileyen ceylan gözlerine baksaydım. Düşünmek bile nefesimin ağırlaşmasını sağlıyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum sanki o ana dönebilmek için. *Hâlâ şansın var* diyor aklım. Her şeyi düzeltmek için yapmam gereken sadece konuşmak. Cesaretli olmam gerek o her zaman sevdiğim özgüvenime sımsıkı sarılmam gerek ama yapamıyorum. Belki de gerçek aşk böyledir; ne kadar özgüvenli olursan ol, karşındakini kusursuz görme...

O gün kendimden çok emindim. Her şeyi bir anda bitirebileceğimi düşünmüştüm ama şu an yanılmanın ağırlığı altında eziliyorum. Asıl suçlu bendim oysaki ne tepki vereceğini evlenmeden önce de gayet biliyordum. Şu an ne durumda olduğunu bile bilmiyorum. Anılarım beni yalnız bırakmıyor ve hemen dondurucu soğuktan hastaneye girdiğim o an aklıma geliyor. Bana nasıl da sarılmıştı kaybettiğini sandığında. Hayatından çıkmak aynı şey olmasa da etki olarak benzer özellikte gibi. Ellerimi yüzümden çekip tekrar saate bakıyorum. Şimdi tam zamanı...

Hızlıca aldığım karar uçup gitmesin diye hemen uygulamaya koyuluyorum. Düşünmeyi kendime yasaklamaya çalışıyorum ama bilirsiniz ki hiç etkili olmaz. Anahtarları-

mı ve ceketimi alıp evden çıkıyorum. Umarım buraya tekrar dönmek zorunda kalmam.

Yol boyunca düşünmemeye çalıştım ve nihayet evimin önündeyim. Üst kattaki ışık yanıyor. Derin bir nefes alıp giriş kapısına doğru yürüyorum. Anahtarlarımı çıkarırken köşede duran büyük çöp kovası dikkatimi çekiyor. Biraz taşmış çünkü. Yalnız yanlış görüyor olmalıyım. Meraklanarak birkaç adım daha atıp çöp kovasına bakıyorum. Yanılmamışım cidden üstte pizza kutuları duruyor. Canfeda dışarıdan zor yemek yiyen biri. Hele fast food yemesi olacak iş değil.

Beni neyin beklediğini bilmeden tekrar giriş kapısına gelip yavaşça anahtarımı kapıya sokuyorum ve yavaşça çeviriyorum. İçerisi oldukça sessiz ve bende sessizliğe uyarak yavaşça kapıyı kapatıyorum. Değişen bir şey olmamış.

Yukarıya çıkmak sandığımdan daha zor. Merdivenle öylece bakışıyoruz. Korkunun ecele faydası yok. İlk adımı atıyorum ve gerisi de geliyor. İşte orada, halının üstüne oturmuş ve yanında da rengarenk kağıtlar var. Kızçe ise yanı başında uyuyor. Kraliçe faktörünü unuttum tabii... Kokumu alır almaz ayaklanıyor ve üstüme atlıyor resmen. Canfeda yavaşça başını çeviriyor. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluyor. Biraz da rahatladığını görüyorum.

"Geldin," diyor sanki kendisini ikna etmek ister gibi.

"Özür dilerim," Ağzımdan sadece bunlar çıkabiliyor.

Kraliçeyi yavaşça yana çekip ona doğru yürüyorum ve o da oturduğu yerden kalkıyor. Yalnız bir değişiklik var. Sanki kilo almış gibi... Bunu sonra da sorabilirim. Hızlıca yürüyüp sımsıkı sarılıyorum. Tahmin ettiğimden daha güzel çok daha rahatlatıcı çok daha mutluluk barındırıyor. Kafamı saçlarının arasına gömüyorum. Nasıl ondan bu kadar ayrı kalmaya katlanabildim kendim bile şaşırıyorum. Şu an hissettiklerim ile açıklama bulamıyorum. Dudaklarım hızlıca yüzünde geziniyor. Alnını yanaklarını gözlerini öpüyorum. Hafif bir kıkırdama duyunca gözlerimi açıp ona bakıyorum merakla.

"Benim tanıdığım Levent beni çoktan yatağa götürmüştü bile," diyor açıklamaya çalışarak. Gülmeye başlıyorum. Ne diyeyim ki tamamen haklı.

"Beni iyi tanıyorsun ama bugün değil." Yüzüme değişik bakıyor sanki şüpheci bir duruşu var.

"Neden?" Sorusu beni şaşırtıyor. Bu zaman kadar Canfeda benim yol göstermemle benimle birlikte oldu. Şimdi ise kendiliğinden istekli görünmesi şaşırtıcı.

"Çünkü ben seni o yatak dışında da seviyorum. Seni çok seviyorum." Yüzünde gurur duyan ama yine de hüzünlü bir yan var. Gülümsemeye çalışıp gözlerini kapatıyor bir an ama sonra açtığında gözlerinde parlayan yaşları görüyorum.

"Ben de seni seviyorum." Ellerini sımsıkı tutup dudaklarıma götürüyorum.

"Senden bir isteğim var."

"Bebek mi?" diyor şakacı bir şekilde. Yavaşça gülüyorum ve ellerini tekrar öpüyorum.

"İzin verdiğin zaman arı gibi çalışacağımdan emin olabilirsin." Gülüyor ama garip bir şey fark ediyorum. Aynı zamanda rahatlama da var yüzünde. Ne için rahatladığını çözemiyorum.

"Aslında kucağında uyutabilir misin beni diyecektim. Aşkım..." Gözleri kocaman açılıyor. Şaşırmakta kesinlikle çok haklı. Bu ana kadar kimseye aşkım diye hitap etmedim.

"Biliyorum çok garip bu zamana kadar kendimden daha fazla sevebileceğim kimse çıkmadığı için lügatımda olan bir kelime değildi ama artık eminim."

"Sen ciddisin."

"Biraz yalnız kalmak aklımı başıma getirdi. Sensiz yapamıyorum, işimi yapamıyorum ki, benim en sadık dostumdur kendisi ama o bile beni sakinleştiremedi."

"İçmekle meşguldün çünkü."

"Çünkü o acıyı kafamdan atmak istiyordum ve sadece bir kez oldu. En son bu kadar dağıttığımda üniversitedey-

dim. Ben özür dilerim o kadar bencil davranmamalıydım ama benim bir parçam bu Canfeda. Karşısındakini düşünemeyecek kadar bencil olabiliyorum. İsteklerim gözümü kör ediyor asıl ihtiyacım olan şeyi göremiyorum."

"Bir daha olursa dayanamam."

"Bir daha olmayacak."

"Peki, o zaman seni uyutalım ama öne burayı toplamam gerek."

"Origami mi yapıyorsun?" Kâğıttan o kadar güzel şeyler yapmış ki gerçekten çok başarılı. Hayvanlar ve çiçekler çoğunlukta.

"Çocuklara da faydalı olur diye düşündüm önceden yapamıyordum ama sanırım insan yalnız kalınca kafasını tam anlamıyla yoracak bir şey bulmak istiyor." Ne kadar belli etmese de onu çok kırdığımı görebiliyorum. İçimde derin bir pişmanlık kuyusu var. Derine indikçe daha çok kendime kızıyor ve onu üzdüğüm için kendimi affetmem zor oluyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrardan.

Canım acıyor asla o şekilde davranmamalıydım. Onu gördükten sonra hatamın ne kadar da büyük olduğunu görüyorum. Saklamaya çalışıyor ama çok başarılı da değil.

"Onlardan da özür dile seni çok aradılar." Kraliçe ve Kızçe'yi gösteriyor.

"Yaş mama ile gönüllerini alırım sanırım." Ayağa kalkıyor ve kâğıtları toplamaya başlıyor. Yalnız cidden kilo almış bir iki kilo da değil bacakları özellikle çok belli ediyor.

"Sen kilo mu aldın?" Gülümseyerek bana bakıyor cidden çok tuhaf, Canfeda bu kadar kolay affetmezdi beni. Hani canıma okurdu bir ton laf söylerdi bağırır çağırırdı ama yok yani çok sakin. Ona göre fazla olgun.

"Evet beni bu halimle beğenmeyecek misin?"

"Tabii ki sorun değil de tuhafsın yani ne bileyim..."

"Kendimi yemeğe verdim. Fast food yemeğe başladım." Gözlerim kocaman açılıyor cidden pizza yemiş. İnanılır gibi değil.

"Kutuları gördüm ama yine de ihtimal veremedim yani cidden yedin mi?"

Kâğıtları göğsünde tutmaya çalışıyor bir yandan da kahkaha atıyor. *Evet, Canfeda kahkaha atıyor.* Her zaman gergin olan eşim çok fazla duygularına teslim oluyor.

"Pizza, hamburger, döner, dürüm, lahmacun... Hepsinden yedim ve bu zamana kadar yemediğim için pişman oldum." Kahkaha atma sırası bana geliyor. Cidden değişiyor ve bu beni garip bir biçimde mutlu ediyor. Deli gibi sırıtıyorum ve kalan kâğıtları da ben topluyorum. Çalışma odasına koyduktan sonra yatak odasına yöneliyor.

Aslında çok haklı şu an bu odaya girdiğim an cidden cinsellik düşünmem gerekiyordu ama aklımda çok yer edinmiyor. Sadece ona sarılıp burnumu saçlarının arasına gömüp onu nasıl özlediğimi gösterip uyumak istiyorum.

Oda aynı değişiklik yok. Neyse ki yatak odasındaki Canfeda da aynı. Hani bu değişiklikleri görünce aklıma başka şeyler geldi. Deri iç çamaşırları giyip eline bir kırbaç alıp *'Yat Dedim Yat'*, deyip beni yatağa iten birini hayal ettim de yok bu Canfeda'ya bile çok fazla değişim.

"Ne oldu?" Baya dalmışım hayal ederken öyle ki, Canfeda bana seslenmek zorunda kaldı.

"Sadece ne bileyim değişik bir Canfeda'sın aklıma da değişik şeyler geldi."

"Ne gibi?" Pembe pijamasını giymiş ve yatağa oturuyor bana bakıp.

"Deri iç çamaşırları giymişsin ve elinde bir kırbaç var. Beni yatağa atıyorsun." Yüzü bir anda ciddileşiyor sonunda, eski Canfeda cevabı gelecek. Bu bakışları çok iyi biliyorum.

"İster miydin?" Gözlerim pörtlemiş durumda. Cidden yok artık! Kal geldi ne diyeceğimi bilemiyorum. O ise bana bakıp kahkaha atmaya başlıyor. Bu halim onu hayli eğlendiriyor.

"Hayır, yani ne olmamı bekliyordun sonuçta senin eşinim. Rüyanda yapmamış mıydım?" Yani biraz benziyordu çok güzeldi ama adı üstünde rüyaydı.

"Hadi üzerini değiştir seni özledim." Başımı sallıyorum ama yine de şaşkınlığı üzerimden atmış değilim.

Eski dolabıma yöneliyorum ve bir alt üst kapıyorum. Acaba buna ne diyecek bakalım deyip kıyafetlerimi öylece etrafa atıyorum. En sinir olduğu şeylerden biri mesela bu. Gördüğü halde bir şey demiyor. Şu an çıldırıyor olmalıydı. Allah'ım deli olacağım! Ne olmuş bu kadına? Benim mutlu olmam gerek neden o çekilmesi zor kadını arıyorum onu da anlamıyorum ki!

Örtüyü açıp yatağa uzanıyorum. Başımı aynı hayal ettiğim gibi omzuna koyuyorum. Saçlarından yayılan harika bir koku var. İç çekip biraz daha sokuluyorum.

"Yalnız," diyor ve başımı kaldırıyorum.

"Eğer sabah kıyafetlerini yerden almazsan, dilinle toplattırırım!" Kahkahayı basıyorum sonunda Allah'ım, işte ben bu kadını seviyorum, asabi Canfeda'ya aşığım...

Sırtım sıcacık aynı zamanda başım Canfeda'nın göğüslerinin üzerinde. Üstü kapalı bile olsa öpücük bırakmayı ihmal etmiyorum. Cidden ben kocaman bir aptalım onu terk etmeyi nasıl düşündüm. Ona bu kadar bağımlıyken hem de.

Saate bakmak için diğer tarafa dönüyorum ve şaşırıyorum. Saat on bire geliyor. Normal koşullar altında Canfeda asla bu kadar uyumaz. Her zaman işe kalktığı vakit uyanır. Bir kere bile uyumadı bu zamana kadar bu şekilde.

"Canfeda..." diyorum yavaşça. Onu deli gibi sorgulamak istiyorum. Ben gidince ne oldu ona? Alışkanlıkları nasıl tam tersine döndü?

"Kalkmayacak mısın?" Bir gözünü açıyor ama sonra tekrar kapatıyor.

"Sen bu kadar uyumazdın."

"Kalkarsam midem bulanacak." Hiçbir uyarı almadan doğruluyor sonra.

"Neden miden bulansın ki?"

"Çünkü sen gittikten sonra garip bir hastalığım oldu. Doktora da gittim ve tamamen psikolojik olduğunu söyledi."

"Ama fast food yiyorsun. Yani yeme bozukluğu falan mı başladı ama zayıflaman gerekir normal şartlarda."

"Bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum."

"Ne?" diyorum kendimi savunur gibi. Başka ne düşünmemi istiyor acaba? Yoksa böyle mi intikam alıyor; beni bezdirerek...

"Yok bir şey." Yüzünü buruşturuyor. Galiba çoktandır midesi bulanıyordu ama kalkmadı.

"Kusmaktan nefret ediyorum," diyor ve ağzını tutup doğruca odadaki lavaboya gidiyor.

İçim asla rahat etmez. Ya Nihal'e ya da Murat'a götürmem lazım. Psikolojik kökenli olsa bile antidepresan verebilirdi sonuçta. Etrafımı endişe kaplıyor. Ya başka kötü bir şeyse? Annesinin hastalığına yakalanmışsa? Yok yok burada resmen onunla yer değiştirmiş durumdayım o fazla ferah bense aşırı kaygılı... Ayrıca o kusarken ben neden hâlâ yatağın içindeyim? Yataktan çıkıp lavaboya gidiyorum ki çoktan işini bitirmiş bile.

"Nihal'e veya Murat'a götürmeliyim seni."

"Nihal biliyor yani o da aynı şeyi söyledi." Cidden çok garip bir durum.

"Acıkmadın mı daha? Şimdiye açlıktan kuduruyor olman gerek." Haklı ama benim aklım hâlâ şu bulantıda.

"Endoskopi çekildin mi?" Bu çok gereksiz şu anki durumda ama kaygısını bana bulaştırmış olmalı.

"Her midesi bulanana endoskopi mi çekiliyor?"

"Her isteyene de smear testi önermiyordum hatırlarsan."

"Sonuçta sen haklı çıktın ben de doktoruma güvendim." İçim hiç ikna olmadı ama bir şey demiyorum. En kısa zamanda Nihal ile konuşmalıyım.

"İzin mi aldın?"

"Aslında izin verildi işimi yapamıyorum ve asistan doktorum var artık".

"Bu iyi bir şey mi?"

"Hastalarım pek iyi karşılamadı ama onlara mükemmel

bir Levent Öztürk daha verebilirim. Asistanım gayet çalışkan ve azimli."

"Kadın mı?"

"Hayır ama bir kıskançlık sezdim sanki"

"Kıskanılmayacak adam değilsin ki." Yanağıma kocaman bir öpücük bırakıyor ve aşağıya inmek için odadan çıkıyor. Cidden ne kadar tuhaf saatler yaşıyorum. Sanki mantıklı bir açıklaması olacak ama dur bakalım...

Birlikte kahvaltı hazırlıyoruz ve Kızçe ile Kraliçe'nin mamalarını da veriyoruz. Az önce kusan birine göre Canfeda oldukça iştahlı. Kuş gibi yiyen kadın gitmiş yerine bu hayatın tadını da azıcık ben çıkarayım diyen kadın gelmiş.

"Beni şaşırtıyorsun," diyorum çayımı içerek. Onu gördükçe benim iştahım kaçtı ne yalan söyleyeyim çünkü anormal geliyor.

"Sen de beni..."

"Bir ayda bu kadar ne değişebilir. Sana hayat enerjisi falan mı verdim giderek?"

"Doğru denilebilir."

Kısa öz açıklama içermeyen cevaplar da canımı sıkmaya başladı. Reçeli ekmeğe sürüyor ve beni yine hayretler içinde bırakıyor. Ben onu reçel yerken de görmedim. Glikozu olabildiğince hayatından çıkarmış bir kadın vardı çünkü.

"Tadı güzel mi?"

"Mükemmel..."

Çayımı sinirle masaya bırakıyorum. Çıldırmamın eşiğine az kaldı. Şu an onunla romantik bir şekilde birbirimize kur yaparak kahvaltı etmemiz gerekiyordu yani ben hep öyle hayal ettim ama eser yok.

"Neden iştahın yok?" Normalde deli gibi yediğimi bilir ama onun iştahlı olması beni iştahsızlaştırdı.

"Kıyamam..." Bir de bu halimle dalga geçiyor.

"Sen cidden hiçbir şeyden çakmadın. İnanılır gibi değil Levent." Onu pür dikkat izlerken çayından bir yudum aldığı için duraksıyor.

"Ama ben çok mutluyum çünkü benim için geldin."

"Senin için geldim tabii başka ne için gelmemi bekliyordun ki!" Bu tatlı sözlerine bile asabiyetle karşılık veriyorum. Bir de karşımda gıcık gıcık gülümsüyor. Ellerimi kafama götürüp çığlık atmak istiyorum. Hiç böyle bir an yaşamamıştım. Birçok duyguyu aynı anda yaşıyorum resmen.

"En azından kahvaltımı bitireyim diyor." Sonunda... Sonunda gerçek nedenini anlatacak.

"Lütfen..." Resmen yalvaracağım artık. Hayır, sevdiğim kadından soğudum resmen. Niye diğer kadınlarla olmadığı kabak gibi ortada. Demek ki ben her yönüyle farklı birini istiyormuşum.

Masayı toplarken yardım ediyorum hatta ondan daha hızlıyım. En sonunda bitiyor ve ellerinden tutup koltuğa doğru yürüyorum. Koltuğa oturuyoruz ve heyecanla ona bakıyorum.

"Aslında senin için daha kolay yani binlerce kez aynı teşhisi koymuş biri daha kolay tahmin eder diye düşünmüştüm. Her şey ortada. Sana söylemedim çünkü benim için gelmeni istedim. Midem bulanıyor, fazla yemek yiyorum kilo aldım ruh halim çok farklı..." Allah'ım beynim şimdi çalışmaya başlasa da ihtimal vermiyor. *Yok canım daha neler,* kıvamındayım. *Çocuk mu kandırıyorsun sen hadi ordan... Hee hee inandım inandım...* Beynim beni korumak için saçma sapan düşünceler üretiyor.

"Hamileyim işte."

"Yalan..." diyorum yok kesinlikle doğru değil. Bu değişim Canfeda'ya çok fazla.

"Gerçek..." diye diretiyor. Çok ciddi hatta gözlerini gözlerime dikiyor.

"Yalan kesinlikle yalan asla inanmam."

"Peki, test sonuçlarımı getireyim."

"Yine inanmam."

"Muayene et o zaman." Bir yanım deli gibi sevinçli özellikle kalbim çığlık atıp yerinde zıplıyor ama aklım oldukça temkinli davranıyor.

"Canfeda lütfen bir daha kaldıramam cidden kaldıramam." Sesim öyle ümitsiz ki ağlayacak çocuk gibiyim.

"Muayene et," diyor ısrarla.

Düşünceli düşünceli elimi ayağımı nere koyacağımı bilemeden robot gibi yatak odasına gidiyorum. Tıbbi kutumun içinde steril eldiven olacaktı. Kutuyu bulup kapağını kaldırıyorum ve eldiven ile bakışıyoruz. Çok korkuyorum öyle böyle değil. En son intörnken doğumda bu kadar korkmuştum. O zaman da iş başa düştü deyip elimden ne geliyorsa yapmıştım. Şimdi de yapmam gerek ama çok daha zor. Derin derin nefes alıp veriyorum ve elim eldivenin kağıdına dokunuyor. Yutkunuyorum ve ambalajı alıp yatakta oturan Canfeda'nın yanına gidiyorum. Kendi eşini burada muayene etmek. Ne kadar da sıradışı.

"Levent cidden saçmalıyorsun," diyor tereddüt ettiğimi görünce.

"Tuvalete gitmen gerekiyor,"

"Gittim bile beni tanımıyorsun galiba çok fazla muayeneye girdim ya."

"Peki..."

İlk defa mesleğimi yapmak istemiyorum. Ellerim işinin ehli olduğu için oldukça çabuklar. Rahim ağzında yumuşama aklım kocaman bir tik atıyor. Rahim normalden daha büyük bu da hamilelik sebebi ama emin değilim. Komik olan elle gebelik tespit edecek kadar deneyimli bir doktorum. Yüzlerce kez de tespit ettim ve hiçbirinde yanılmadım ama aynı performansı eşimde gösteremiyorum. Artık aklım da çoktan kararı verdi, profesyonelliği çok iyi çalışıyor. O kesinlikle hamile ama hâlâ inanmak çok zor geliyor. En iyisi kendi gözlerimle görmek.

"Hastaneye gidelim." Başını sallıyor ve iç çamaşırını giyiyor. Şu yaptığıma inanamıyorum. Burada muayene mi olur? Resmen doktor ahlakıma çok ters bir durum. Neden hastaneye gidene kadar beklemedim ki! İlkel bir zamanda yaşıyoruz sanki kendime deli gibi kızıyorum.

"Ne oldu?" Canfeda bu düşünceli halimi görüyor ve garip onun da eski neşesi yok.

"Ben havalara uçacağını düşünmüştüm." Hâlâ öyle olabilirim ama çok temkinliyim. Hep geçen sefer ki hayal kırıklığım geliyor. Sonucu alıp arabada kâğıda baktığım an. O zaman anlamıştım boşa ümitlenmenin ne demek olduğunu. Bu yüzdendir ki tüm vücudum şiddetle emin olana kadar reddediyor.

"Emin değilim."

"Emin değil misin yoksa emin olmak mı istemiyorsun?"

"Canfeda sen hamile olsan bu şekilde duramazsın. Ben seni gördüm ne tepki verebileceğini biliyorum. Çok sakinsin fazla sakinsin hem de."

"Belki de korktuğumun saçma olduğunu anlamışımdır."

"Bana o gün bile korktuğunu söyledin. Ben neden gittim sanıyorsun? Bir yere varamayacağımızı bir kısır döngüye gireceğini düşündüm."

"O gün bilmiyordum ki gerçekleştiğini. Bir veli geldi ve o gün ilk kez midem bulandı. Bana hamilelik bulantıları böyledir iyi bilirim gibi bir şey söyledi ve anksiyetem başladı. Seni aradım direkt güç almak istedim ama söyleyemedim. Sonra ise doktorum ile konuştuk ama tabii ki tam ikna değildim. O gün bana destek çıkacağını bana sarılıp her şey güzel olacak demeni hayal ettim ama tam tersi bir tepki ile karşılaştım." Gözlerinde yaşlar parıldıyor. Suçluluk tüm bedenime yayılıyor ve pişmanlık da peşinden geliyor. Cidden o gün neden bu kadar fevri tepki verdim bilmiyorum. Ki ben sabrı en iyi bilenlerden de biriyim. Kendimi hep öyle gördüm.

"Senin de bir sınırın vardı bunu anlayabiliyorum ama ben buydum ve yapabileceğim çok fazla şey yoktu." Bakışlarını kaçırıyor çünkü ağlıyor. Ben ne kadar da aptal bir herifim! Ayağa kalkıp hızlıca sarılıyorum ama son anda eldivenlerin hâlâ elimde olduğu aklıma geliyor ve yarım bir sarılma oluyor.

"Çok özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldıyorum. Geri çekilen o oluyor ve ellerime bakıyor.

"Eldivenleri çıkar ve gidelim." Başımı sallıyorum. Hem deli gibi gerginim hem de garip bir rahatlık var.

Arabayı kullanamayacak kadar kafam dolu. O yüzden anahtarları ona veriyorum.

"Bana diyorsun ama sen de çok farklısın."

"Gerginim aynı zamanda da rahatım çok garip bir durum adlandırmak güç. Bir an önce bu belirsizliğe son verelim." Arabayı çalıştırıyor ve ben de başımı cama yaslıyorum. Gökyüzüne bakarken yanılmamış olmayı canı gönülden istiyorum.

Odamın önü bir hayli kalabalık. Canfeda ile el ele yürüyoruz ve hastalarımın gözleri hemen bizi buluyor. Hemen bir hastam önümüzü kesiyor ve beklediğim soruyu soruyor.

"Levent Bey muayene yapacak mısınız?"

"Bugün değil ama asistan doktorumuz en az benim kadar iyi bir doktor. Hiçbir şüpheniz olmasın."

"Ama biz sizi istiyoruz."

"Ben de size benim gibi birini yetiştirme imkanı veriyorum. Geçmiş olsun."

Çok egoistçe görünüyor ama gerçek bu ne yapayım hastalarım beni seviyor. Ben de onları seviyorum ve hasta doktor ilişkimiz çok iyi seviyelerde. Gülümseyerek yanlarından geçiyoruz ve odamın kapısını çalıp içeriye giriyorum. Ersan beni görünce biraz şaşırıyor ama sonra hastasına dönüyor. Şanslıyız aslında çünkü anamnez alıyor bu da asıl odanın boş olduğu anlamına gelir.

"Böldüğüm için özür dilerim." Hastaya bakıp gülümsüyorum.

"Odayı kullanmam gerekiyor."

"Tabii hocam." Bu ne kadar da rahatsız edici bir konuşma oldu. Oda benim sonuçta beş senedir benim egemenliğim hüküm sürüyor. Sürgülü kapıyı çekiyorum ve Canfeda'nın geçmesi için ona yer veriyorum.

"Hocam hoş geldiniz," Yasemin'i tamamen unuttum. Sen dışarıya çık o benim eşim diyemem ki, ki demek isterdim ama etik olmaz. Buraya girince işler değişir resmiyet gelir.

"Hoş buldum," diyorum ve Canfeda'ya bakıyorum.

"Neyse sen hazırlan," deyip çıkıyorum. Ne kadar da tuhaf geliyor şimdi. Aylar önce normal hastam değildi sanki. Parmaklarımı sürekli kıpırdatıp duruyorum stresle. Hiç böyle heyecan yapmamıştım. Yeteri kadar süre verdiğimi düşünüyorum. İçeriye giriyorum ki hazırlanmış bile. Eldivenlerimi giyip vajinal ultrason için hazırlık yapıyorum.

"Biraz rahatsızlık hissedebilirsin," Sanki karşımda normal bir hastam varmış gibi bilgi vermek istemsizce oluyor. Zaten bana ima ile bakıyor. Canfeda ne yapıyorsun hemşiremin yanında diye sitem edesim var. Sanki rolleri değiştik o edepsiz oldu ben de çekinen. Biraz düşününce aslında bu imanın *daha öncede yaptırdım biliyorum* bakışı olabileceğini düşünüyorum. Bimanuel muayenede zaten uterus kalınlaşmıştı ultrason da doğru olduğunu doğruluyor ve onu görüyorum. Neredeyse sekiz haftalık olmuş bile. Küçük el ve ayaklar oluşmuş ama perdeli küçük bir insana benzemek için hızla büyüyor. Şaşkınlık içindeyim.

"Büyümüş,"

Canfeda başını kaldırıp bana bakıyor ama halen o garip duyguyu üzerimden atamadım. Bu benim bebeğim mi? Gerçekten bana mı ait? Benden bir parça mı var onda? Bakıyorum tekrar gözümü kaçırıyorum sonra bir daha bakıyorum ve tekrar gözümü kaçırıyorum. Diğer dokulara da bakıp normal olduğuna kanaat getirip probu çekiyorum. Başım öne düşük öylece duruyorum.

"Levent ne oldu?" Canfeda'nın yüzüne bakamıyorum ama endişeli sesini duyabiliyorum.

"Anormal bir şey mi var?"

"Hayır," Yüzümü yavaşça kaldırıyorum hem gülmek istiyorum hem de boğazımda oluşan yumrudan kurtulmak için ağlamak... Ayağa kalkıyorum ve Canfeda'nın yanına gidiyorum.

"Sen... Gerçekten... Hamilesin." Aynı anda hem gülüyorum hem de gözümden bir damla yaşın akmasına izin veriyorum.

"Evet, hamileyim."

Gülüyor gerçekten mutlu. Ellerini tutuyorum ve ona bakıyorum. İnanamıyorum bu haline. Şimdiden korku nöbetleri geçirmesi gerek ama normal bir anne adayı gibi. Anne adayı... Ben de baba adayı mı oluyorum? Gözlerimi yumuyorum ve kahkaha atmadan önce ellerine defalarca öpücük konduruyorum.

"Levent," Fısıltıyla ismimi fısıldıyor.

"Seni seviyorum," diye karşılık veriyorum. *Seni seviyorum seni seviyorum.*

"Bende seni seviyorum ama korkutuyorsun beni."

Ellerini yavaşça bırakıyorum ve ona Levent Öztürk'e yakışır bir şey ile karşılık veriyorum. Yasemin'in gözleri önünde Canfeda'nın dudaklarına yapışıyorum. Canfeda şaşırsa da karşılık veriyor. Birkaç dakika öpüştükten sonra dışarıda bir hastanın bizi beklemekte olduğu aklıma dank ediyor ve hızlıca çekilmeden önce kulağına fısıldıyorum. *Akşam daha fazlasını istiyorum.* Kahkaha atıyor.

"Gerçek Levent Öztürk'ü özledim." Bu açık bir davet değil de ne? Eldivenlerimi çıkarırken şaşkınlığını atmış olan Yasemin söze giriyor.

"Tebrik ederim hocam."

"Teşekkürler Yasemin." Canfeda'ya göz kırpıp dışarıya çıkıyorum.

Ellerimi dizlerime koyup eğilmek istiyorum resmen. Oh be demek için. Cidden hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum. Hamile olmasının doğru olması sebebi tekrar hayal kırıklığına uğramayacağımın kanıtlanması... Kendi kendime olduğum yerde sırıtıyorum. Benim güzel Canfeda'm sonunda o korkusunu yendi. İnanması bile çok zor geliyor ama doğru olan bu.

"Bir sorun mu var?"

"Yok," Ersan bana garip bir şekilde bakıyor ama keyfimi hiçbir şey bozamaz.

"Hastanı birazdan içeriye alabilirsin," diyorum ve Canfeda çıkıyor. Hemen elini tutuyorum ve masama geliyoruz.

"Kimliğini verir misin?" Birçok kan testi istemem gerek. Kendi eşime doğum planı yapmak dünyanın en zevkli işi olacak gibi duruyor. Yalnız kayıtlara baktığımda en son, onu ilk gördüğüm zamanın kaydı çıkıyor.

"Sen testi nerede yaptırdın?"

"Eski doktorumda." Tabii ki Hale'ye gelmezdi ama Nihal'e danıştığına göre o da test isteyebilirdi.

"Bir şey demedi mi?" Kendini süpermarketten alışveriş yapıp semt bakkalının önünden geçerken hissetmeyeceği açık ama insan yine de bunu düşünüyor.

"Seninle evli olduğumu biliyor ve anlayışla karşılayan bir kadın. Daha önce doktorlar beni azarlayıp odalarından çıkarırlarken doktorum anlayışla karşılamıştı."

Doktorlar bilmişlik taslayan hastalarına gıcık olurlar. Canfeda gibi hipokondriak birine karşı hoş olmayan tutum sergilemeleri olası. Hastanın doktora tam güvenmesini isterler ve bunda da haklılar. Bir an koltukta oturan hastaya bakıyorum. Sırasını gasp ettik.

"Kusura bakmayın eşim hamile ve ben de yeni öğrenince heyecan yaptım ve sıranızı aksattım."

"Allah sağlıcakla kucağınıza almayı nasip etsin." Kadın gülümsüyor Allah'tan anlayışlı bir kadın çıktı. Gerçi gözüme yabancı da gelmiyor, hastalarımdan biri galiba.

"Teşekkürler," diyor Canfeda gülümseyerek.

"Tamamdır," diyorum Canfeda'ya bakıp. O da kadına bakıp geçmiş olsun diyor ve birlikte çıkıyoruz odadan. Bakışlar bize kayarken sıcak bir şekilde gülümsüyorum ve kan verme odasına doğru yürüyoruz. Kan verme anlamında da alışık Canfeda. İdrar testini de verdikten sonra hastaneden çıkıyoruz. Aslında ona sormak istediğim birçok soru var.

"Canfeda normal bir anne adayı gibisin cidden ben senin telaş yaptığın halini de gördüm. Bu kadar sakin kalman beni şaşırtıyor."

"Ben de öyle ama galiba artık geri dönüşü olmadığı için kabullendim ve hormonların etkisiyle bu süreç hızlandı. Sen gidince ona sarılmış oldum ondan güç aldım."

"Seninle gurur duyuyorum korkunu yendin." O aptal sırıtış yüzümden hiç eksilmiyor.

"Zor oldu ama başardım. Senin sayende, çok sabırlıydın."

"Geçen seferi saymazsak."

39

Ya gerçek ağrıysa?"

"Yalancı..."

"Bir ihtimal gerçekse?"

"Yine yalancı..."

"Peki, gerçeği nasıl ayırt edeceğim?"

"Yalancı... " Bir an başımı kaldırıp bakıyorum. Farklı bir şey söylediğini yeni fark ediyorum.

"Çünkü farklı olacak sen de fark edeceksin. Ayrıca suyun gelecek ve kasılmalar daha ritmik olacak." Canfeda da çoğu kadın gibi yalancı ağrıları gerçek gibi algılama evresine girdi. Dokuzuncu aya yeni girdik. Doğal olarak vücut doğuma hazırlanıyor ve o ağrılar gerçek doğum ağrısı değil. Bu şekilde gelen çok hastam oldu.

"Nihal fark etmediğini söyledi."

"Arada öyle şeyler olur."

Şu an en önemli görevim Canfeda'yı sürekli olarak rahatlatmak ve destek olmak. Her şey tam anlamıyla normal doğumu işaret ediyor. Zaten Canfeda da sezaryen olacağım diye tutturan kesimden değil. Hatta epidural bile istemiyor hayatının tecrübesini tam anlamıyla hissetmek istediğini söyledi ve benim büyük bir takdirimi aldı. Eşimin şu dokuz aydaki değişimi inanılmaz güzel. Farklı mantıklı düşünebilen bir kadın oldu karşımda.

"Ya fark etmezsem ve kötü şeyler olursa?"

"Kötü bir şey olması olası değil. Kan kaybı olarak düşünsek iri bir bebek değil ve olması için de neden yok. Olsa bile kan grubun çok yaygın hemen sana kan buluruz. Orta seviyenin üstü olsa yine sen kendin toparlayabilirsin."

"Ben senin olmanı isterdim."

"Canfeda biliyorsun ki etik değil." Eğer bir sorun çıkmazsa doğuma bir doktor bile istemiyorum. Ebelerime

oldukça güveniyorum Nesrin'e bırakmayı düşündüm. Niyeyse bir doktor olarak bu olayın duyulmasını bile istiyorum. İnsanların önyargısına yardımı dokunurdu. *Ünlü Jinekolog Eşinin Doğumunu Ebenin Yapmasını İstedi.* Normal bir doğumda bile illaki doktorum gelsin diye diretip doğum yapmayı reddeden anne adayları var. Sonuçta doktor her dakika hastasının yanında olamaz. Bu önyargıları yenmemiz gerekiyor mümkün mertebe.

"Yanımda olacaksın ama..."

"Tabii ki olacağım." Göz kırpıp gülümsüyorum. Elimdeki makaleleri bir tarafa koyup başımı omzuna yaslıyorum.

"Bu aralar çok popülerim." Şu an Kraliçe de başını Canfeda'nın kocaman göbeğinin üstüne koymuş uyuyor.

"Çünkü o da anne oldu ne olduğunu çok iyi biliyor." Canfeda yavaşça Kraliçe'nin başını okşuyor. Maalesef annemler Canfeda'nın kafasını karıştırmak için birçok şey dediler. Özellikle Çağla kulaktan dolma bilgilerle Canfeda'yı baya korkuttu.

Toksoplazma insan ve memelilerde yaşayan hücre içi parazitidir. Normalde vücudumuz parazit ile iyi mücadele eder ve hasta olmayız ama hamilelikte bebeğin düşmesine sebep olabilir. Köpek ve kedi dışkısında bulunduğu için hamileler genellikle kedi ve köpeklerinden uzaklaşırlar. Bunu yapmadan da sağlıklı bir hamilelik geçirebilirler. İlk olarak düzenli parazit aşısı olan bir kedi ve köpekte olma şansı yoktur. İkinci olarak kedi ve köpek dışkısının ağızdan bizzat girmesi gerekir bu da çok olası değildir. Zaten Canfeda'nın aklını kurcalamasın diye kumları ben temizledim. Bu şekilde hayvanlarımız ile birlikte sağlıklı bir hamilelik geçiriyor Canfeda. İlk başta biraz korktu ama sonra dediklerime güvendi ve güvenin boşa çıkmadığını da kendisi gördü.

Öyle ki yine haklıyım ağrıların hepsi yalancı ağrılardı. Şimdi de o ağrılardan muzdarip.

"Belime doğru vurmaya başladı."

"Nişanın gelirse doğum başlayacak demektir. İllaki gerekmez suyu bazen biz boşaltırız ama belli bir düzene girmesi gerek. Beş dakikada bir kasılma olması lazım. Kanama olmadığı sürece korkacak bir durum yok."

"Ya omzu takılırsa ya doğum kanalım yeterince geniş değilse?"

"Çaresine bakarız."

"En gıcık olduğum şey sürekli tuvaletimin gelmesi." Ayağa kalkıyor ve birkaç adım atıyor ve sonra duruyor. Bakışları bacaklarına kayarken bana utanmış bir şekilde bakıyor.

"Altıma kaçırdım." Yer göle dönmüş durumda ama bu bir idrar kaçırması değil.

"İşte şimdi gerçek," diyorum ve ayağa kalkıyorum. Bana inanmıyor çünkü ağzımdan o kadar çok yalancı lafını duydu ki...

"Suyum mu geldi?"

"Ne kadar sıkışsan da idrarını bu denli kaçıramazsın. Ayrıca bardaktan su dökülür gibi de idrar yapamazsın. Gerçekten suyun geldi. Hastaneye gitme zamanımız geldi."

"Ama çok ağrım yok yani."

"Canfeda on santim açılana kadar kademe kademe artacak kasılmalar. Ağrı olarak görme bunu sadece kasılma." Başını sallıyor ama gözü yerdeki su birikintisinde. Tabii ki silmeden asla evden ayrılmayacak. Öyle de yapıyor zaten evden çıkarken oldukça heyecanlı hastaneye geçince daha da artıyor heyecanı. Muayene odasına giriyoruz ve Nesrin ebenin gelmesini bekliyoruz.

"Sen bakamaz mısın?"

"Etik değil." Bu konuşmayı kırk kez yaptık ama Canfeda'yı tam anlamıyla rahatlatmış değilim.

"Bak Canfeda yüzyıllar önce de kadınlar doğum yapıyorlardı ve yanlarında doktorları da yoktu. Normal ise bir doğum bebek kendisi gelir zaten. Eğer komplikasyon gelişirse doktor devreye girer. Bunu düşün ve rahatlamaya çalış. Ayrıca ben hep senin yanındayım." Canfeda'nın gözleri kapıya kayarken Nesrin'in geldiğini anlıyorum.

"Zamanı geldi demek."

"Yalancı ağrılarla baya mücadele ettik." Nesrin eldivenlerini giyiyor ve Canfeda'yı muayene etmeye başlıyor.

"Üç santim olmuş bile."

"Ama hiç öyle ağrı olmadı yani kötü değildi."

"Aşkım ağrı değil kasılma." Maalesef Canfeda da o kalıba çok takılmış.

"NST de bakalım kasılmaları tespit ederiz." Canfeda daha önce de çekildiği için prosedürü biliyor. Yirmi dakikanın sonunda kasılmalarının ritmik olduğunu ve kızımızın da kalp atışlarının düzenli olduğunu görüyoruz. Canfeda'nın yatışını yapıp damar yolu açıyorlar. Odaya girdiğimizde yatağa oturuyor.

"Hiç böyle hayal etmemiştim."

"Ben ne hayal ettiğini söyleyeyim; kanlar ambulanslar sürekli oradan oraya koşuşturan hekimler hemşireler..." Kafasındaki kötü senaryo böyle çünkü. Bana kızdığını görebiliyorum bu yüzden yanına oturup elini tutuyorum.

"Aslında o da var ama fazla sessiz."

"İkimizin olması sence daha iyi değil mi? Dikkat dağıtan unsurlar yok."

"Yedi saat bekleyecek miyim?"

"Normal şartlarda ilk doğumda saatte bir santim açılır ama bu kadından kadına da değişebilir."

"Her türlü bekleyeceğiz."

"İstersen sezaryen yapalım?" diye takılıyorum.

"Hayır," deyip gülüyor.

"İşte böyle rahat ol." Başını omzuma yaslıyor. Bende elimi beline atıyorum.

"Sence kime benzeyecek?"

"Gözleri, burnu ve ağzı senin gibi olsun."

"Daha ne kaldı ki?" Gülüyor ama ondan bir kopya gerçekten istiyorum. Sevgiyle büyüyen oradan oraya koşan cadı, oldukça akıllı bir kız çocuğu istiyorum. Annesini çok uzun sürede buldum ama ona kavuşmak daha yakın. Şurada yedi saatin lafı olmaz değil mi?

Nesrin düzenli aralıklara muayeneye geldi. Tansiyonu ve nabzı ölçüldü bu zamanlarda. Ayrıca açılması da gayet doğal işledi.

"Doğum masasına geçebiliriz." Bunun anlamını bilmem ilk defa farklı hissettiriyor. *Rahim ağzı tamamen inceldi ve silinme aşamasına geldi. Bebek doğum kanalına giriş yapmak üzere.*

Canfeda baya terli ve kasılmalar vurucu gücünü hissettirmeye başladı. Saçını topladık ayrıca boynunu da siliyorum çünkü soğuk terlemeden nefret ediyor. Bu süreçte onu rahatsız eden bir şey olsun istemiyorum. Hem deli gibi heyecanlı hem de bilinmeze gittiğini düşünüp korkuyor. Ne yalan söyleyeyim ben de çok heyecanlıyım ama ona göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Beni yanlış anlayabilir heyecanlı olduğumda endişeli gibi göründüğümü söylemişti bir keresinde. Bu yüzden olabildiğince perdelemeye çalışıyorum heyecanımı.

Şu ana kadar gayet iyi yönetti kendini. Çok daha güçlü bir Canfeda vardı karşımda. Masaya yatarken de öyle bir Canfeda var. Kasılmalar onu zorlasa da daha ağzından çığlık çıktığını duymadım.

"Bebek doğum kanalına girdi. Ikınmanı istiyorum Canfeda," diyor Nesrin. Allah'ım şu kelimeden neden bu kadar nefret ediyorum bilmiyorum. Fazlasıyla saçma geliyor.

"İttir Canfeda gücünü kullan kaslarını kullan ve ittir." Amerika'da *push* diye diye dilime dolaştı artık. Kulağa ıkınmadan da daha iyi geldiği kesin. Elimi sımsıkı tutuyor Canfeda.

"Çok güzel devam et," diye cesaret veriyor Nesrin.

"Hadi Canfeda," diyorum. Tüm gücünü kullanmaya çalıştığını görüyorum. Gözleri kapalı ve alnında ter tabakası oluşmuş.

"Başını görebiliyorum." İstemsizce gülümsüyorum. Bu benim en sevdiğim andır çünkü artık sona doğru gelinmiştir.

"Hadi Canfeda az kaldı çok az kaldı," Bir yandan da

kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. O kadar sıktım ki kendimi bebeğimi gördüğüm an düşüp bayılacağım belki de. Şu an ego dolu Doktor Levent Öztürk yok. Birçok ana şahit olsam bile kendi çocuğuma nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Aradan beş dakika geçtikten sonra ikimiz de transa geçtiğimiz için gelen ağlama sesi ile irkiliyoruz. Bitti... Gerçekten bitti. Hızla ayağa kalkıyorum. Göbek bağı klemplenip kesiyor ve Nesrin bebeği Canfeda'ya veriyor.

"Tebrik ederim hocam." Tüm dikkatim bebekte olduğu için başımı sallıyorum sadece. Biraz saçı var kızımın ve beklediğimden daha da tombul. Canfeda da merakla onu inceliyor ve bana bakıp kocaman gülümsüyor. Ne düşündüğünü biliyorum çünkü o an bende onu düşünüyorum. *Gerçekten bu bebek bizim mi?* Çok gerçek dışı geliyor kesinlikle.

Yavaşça fısıldayıp kızımızı sakinleştirmeye çalışıyor. Minicik parmaklarını nazikçe öpüyor. Rüya gibi sanki inanılmaz... Bugünlere geleceğimi söyleseler inanmazdım. Benim gerçekten bir bebeğim var artık. Canfeda'nın şakağına kocaman bir öpücük bırakıyorum ve kızımla tanışmak için yavaşça parmaklarına dokunuyorum. O anda gözünü açıyor ama ışıktan rahatsız olduğu için suratını buruşturuyor. Canfeda ile aynı anda gülüyoruz bu duruma.

"Bence gözleri seninki gibi olacak." İkimiz de hipnotize olmuşçasına kızımızı seyrediyoruz. En ufak bir hareketini dahi kaçırmak istemiyoruz.

"Bebeklerin göz rengi doğduklarında laciverttir hemen belli olmaz."

"Biliyorum ama içimden bir ses öyle olacak diyor."

"Ben annesinin o harika gözlerinin şeklini aldığı için çok mutluyum." Canfeda iltifatı kabul eder gibi yavaşça gülümsüyor. O anı Nesrin bozuyor.

"Odaya geçebiliriz artık."

"Plesanta?" diyorum şaşırarak.

"Düştü az önce." Canfeda'ya bakıyorum yavaşça.

"O kadar elverişli çıktın ki doğuma kesiğin bile yok." Bu ciddi anlamda şaşırtıcı aslında.

"O kadar pilates boşa gitmemiş oldu." Ciddi anlamda bu ana hazırlandı. Bilmiyorum belki de spor onun ruh halini bu denli düzenlemiş bile olabilir. Selma ebe kontrolleri yapmak için bebeğimizi Canfeda'dan alıyor.

"Emzirmem gerekmiyor mu? Hani ilk gelen süt çok önemli değil mi?"

"Hızlı bir kontrolden sonra getireceğim," diyor Selma ebe Canfeda'ya güven veren bir gülümseme ile. Canfeda bana bakıyor ve elimi uzatıp doğrulmasına yardım ediyorum. Normal doğumun en mucizevi yanı da bu; çok kısa sürede toparlanmayı sağlıyor. Onu şaşırtıp bir hamle yapıyorum ve sımsıkı sarılıyorum.

"Ne oldu sen de mi korktun yoksa?" deyip dalga geçmeye çalışıyor. Geri çekiliyorum yavaşça.

"Ben sadece sana ne kadar da hayran olduğumu düşünüyordum. Tanıdığım en güçlü kadınsın, tanıdığım en güzel kadınsın ve sevdiğim âşık olduğum kadınsın..." Gözlerinde hafif bir buğulanma oluyor ve hamle yapıp onu sakinleştiriyorum. Tabii ki Levent stiliyle... İçerideki personele aldırmadan ona ıslak ve ateşli bir öpücük ile cevap veriyorum.

Günün ilk ışıkları camdan içeriye süzülüyor ve hastane odasını yavaştan aydınlatmaya başlıyor. Pencere kenarından doğan günü seyrediyorum. Kucağımda minicik bir insan var. O kadar güzel kokuyor ki bir an olsun ayrılmak istemiyorum ondan. Hayallerimin ötesinde mükemmel bir varlık. Her bebek gibi o da biraz huysuz ve annesinin onunla ilgilenmesini istiyor. Burada devreye ben giriyorum.

Canfeda'nın lohusa depresyonuna yatkın olacağını düşündüm hep. Bu yüzden de küçük küçük önlemler almaya çalışıyorum. Dinlenmesini sağlamak da ilk önlemlerden

biri. Dinlenmeyen ve yeni hayatına adapte olmaya çalışan anne gerginliği üst sınırlarda yaşayabilir bu da depresyona zemin hazırlar.

Canfeda'nın önceki halini düşünürsek bu çok olası. Kendini yeterli görmeyebilir ve sorumluluklarına çok bağlı olan bir kadın Canfeda. Bu yüzden yükünü oldukça hafifletmeye çalışacağım. Gece uykusunu tam anlamıyla almasını istediğim için kızımla hep ben ilgilendim ve Canfeda kızsa da uyumasını sağladım.

Neyse ki korktuğum olmadı ve kızımda biraz obur olunca emzirme olayı kısa sürede gerçekleşti. Genelde Canfeda bu kadar derin uyumaz en ufak bir seste uyanır ama dün çok yoruldu ve şu an mışıl mışıl uyuyor. Hastaneler ile ilgili anıları onu korkuttu ilk başta ama yanına uzanıp uyumasına yardım ettim. Şu an da kızımın uyumasına yardım ediyorum.

Yarım saattir kucağımda öylece uyuyor. Tam bir kucak bebeği olacak gibi. Aman annem görmesin çok kızar. Sarp ve Çağla'ya neler dediğini biliyorum çünkü. Garip olan ise kimseye haber vermek istemedim. Ailemi birkaç saat sonra arayacağım. Canfeda'nın halası uzakta olduğu için akşam haber vermiştim. Kadın çok telaş yaptı ve hemen gelmek istese de uygun bir uçak bulamadı. En son sabah geleceğini bildirmişti. Belki de gelmiştir bile.

Yavaş adımlarla bebek yatağına yürüyorum ve kızımı uyandırmamaya çalışarak yatağa koyuyorum. İlk başta ağlayacak gibi olsa da sonra uykuya yenik düşüyor. Parmaklarını yumruk yapıp oynatınca gülümsüyorum ve eğilip küçük bir öpücük koyuyorum yanağına. Cidden tüm o doğum hikâyelerindeki gizemi başıma gelmeden tam olarak anlayamamışım dün bunu fark ettim. Görünenden çok farklı duygu yoğunluğuna sahipmiş. Düşününce gerçekten de müthiş kutsal bir iş yapıyorum. İyi ki, iyi ki Jinekoloğum. İşime olan sevgim bir kat daha artmış oluyor.

Biraz yorgunum ve tabii ki uykusuzum bu yüzden şu anı iyi değerlendirmek isteyip Canfeda'nın yanına uzanı-

yorum. Tam gözümü kapatıyorum ki cebimdeki telefonum titriyor. Yavaşça doğrulup odadan çıkmak için yürüyorum. Canfeda'nın halası arıyor. Gelmiş ve oda numarasını soruyor. Hızlıca söyleyip odanın dışında onun gelmesini bekliyorum.

Karşı odanın kapısında mavi süs var. Doğumdan önce Canfeda bu kadar abartının çok fazla olduğunu söylemişti. Onun için biraz görgüsüzlük gibiymiş. Bu yüzden istemedi ama ben her şeyi yaşaması gerektiği düşüncesindeydim. Şiddetle karşı çıkınca bir şey diyemedim. Acaba fikrini değiştirir mi bu görüntüler? Karşıdan gelen kişiyi görünce düşüncelerden uzaklaşıyorum.

"Hoş geldiniz," diyorum ve gülümsüyorum.

"Hoş buldum." Coşkulu bir biçimde bana sarılıyor ve yavaşça eğiliyorum boyum uzun olunca.

"Canfeda..."

"Çok iyi şu anda uyuyor. Biliyorsunuz ruh hali bazı olaylara elverişli olmayabilir. Lohusa depresyonuna yatkın olabileceğini düşündüm bu yüzden olabildiğince dinlenmesini istiyorum." Yüzüme anlayışla bakıyor.

"Sen de yorulmuşsun," diyor.

"Ben fazlasıyla alışkınım." Öğrenciyken yetmiş iki saat uyumadığım zaman oldu. O yüzden benim için çok problem değil.

"Doğum nasıldı peki zorlandı mı?"

"Beni fazlasıyla şaşırttı diyebilirim. Normal işleyen bir doğum oldu. Hatta kolay bile oldu."

"Ben de çok şaşırıyorum yeğenimi tanıyorum ve onun bu kadar yol alması... Beni çok mutlu ediyor. Hep hayatını tek başına geçirecek diye çok korktum. Çok inatçıydı söz dinlemiyordu."

"Bazı konularda hâlâ öyle,"

"Senin de payın var kesinlikle. Canfeda'nın karşısına çıktığın için çok mutluyum. İyi ki hayatında sen varsın oğlum." Açıkçası yüzüne bakamıyorum çünkü son seferinde bu iltifatın tam tersi bir davranış halindeydim.

"Pes ettiğim zamanlar oldu," diyorum dürüstçe.

"Sonuçlar önemlidir değil mi? Şimdi yanındasın..." Gülümsüyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Tam o sırada koridorda bir ses duyuyorum. Birisi geliyor ve başımı çeviriyorum. Nihal... Yüzde yüz bana kızmaya geliyor bunu şimdiden görebiliyorum.

"Bizi aramaya bile tenezzül etmedin." Bir an Canfeda'nın halasını görünce duraksıyor ama sonra tekrar devam ediyor.

"Çünkü senin de küçük bir bebeğin var düzen bozmak istemedim."

"Yine de aramalıydın." O da tıpkı benim gibi karşı odanın süsüne bakıyor.

"Canfeda uyuyor mu?"

"Evet," diyorum ve yüzünden bir şeyler planladığını anlıyorum.

"Ona sürpriz yapalım o halde."

"Nihal doğumdan önce istemediğini söyledi."

"Şimdi hiçte öyle düşünmeyecek. Bence tadını çıkarmalı." Açıkçası ben de aynı görüşteyim bu yüzden Nihal'i yapmak isteyeceği şeyden alıkoymayacağım. Hızlıca telefonunu eline alıp bir yerlere mesaj atıyor.

"Sabahın bu vaktinde mümkün mü?"

"Bir Hazinedarsan her an mümkün." Göz kırpıyor ve o an hastaneye neden geldiğini merak ediyorum"

"Sen neden geldin hastaneye?" Haberi burada aldığı çok açık.

"Acilden çağırdılar." Çalışmaya başladığını bilmiyordum şu son dönem sürekli Canfeda ile evdeydim. Birden Canfeda'nın halasının Nihal'e olan bakışlarını yakalıyorum. Sahi onları tanıştırmayı unuttum.

"Pakize Hanım, Canfeda'nın halası. Nihal de en yakın arkadaşımın eşi Canfeda ile iyi arkadaşlar." Nihal küçük bir utanmanın ardından Canfeda'nın halası ile sarılıyor.

"Canfeda söz etmişti sizden Ankara'da yaşıyordunuz."

"Yan odaya geçebilirsiniz," diyorum misafir odası olduğunu hatırlayarak. Arkalarından gidişlerini izliyorum. Umarım Canfeda şu süs işine çok kızmaz.

Nihal planını güzel bir şekilde gerçekleştirdi. Canfeda uyandığında kötü bir tepki vermedi hatta gayet hoşuna bile gitti. Şu an gelen ziyaretçiler ile konuşuyor. Ruh hali de oldukça iyi.

"Sana demiştim o gün son sınavını veriyordun. Bak şimdi ne kadar da mutlusun." Deniz kesinlikle haklı iyi ki onu dinledim ve aptalca bir şey yapmadım.

"Her zaman bir bilene danışmak oldukça yararlıdır."

"Ne yalan söyleyeyim o gün yüzüne birkaç kere patlatmamak içi kendimi zor tuttum." Şimdi bile o hiddetini saklayamıyor ve bu haline gülüyorum. Derya abi ve Açelya odaya girince karşılamak için öne çıkıyorum.

"Hoş geldiniz."

"Sonunda baba oldun ha!" diyor Derya abi ve gülümsüyor. Eli cebine gidiyor ve küçük bir kutu uzatıyor.

"Seninki kadar uğurlu olur mu bilmem ama temennimiz o yönde." Bu sözlerden içinde ne olduğunu çoktan anlıyorum. Kızım şu son altın fiyatlarından sonra baya bir zengin diyebiliriz. Şimdiden geleceği için bir birikimi var.

40

"Benim kızım çok uslu!" Canfeda Armağan'ın altını değiştirirken onları seyrediyorum. Şimdiden altı aylık oldu ve ayak parmaklarına ulaşmaya çalışırken bir yandan da bir şeyler mırıldanıyor. Canfeda haklı çıktı kızımızın göz rengi bana benzemeye başladı. Bu en çok Canfeda'nın hoşuna gidiyor.

"Bence gayet hareketli bir çocuk olacak. Baksana şimdiden hırslı."

"Babasına çekmiş," Gülümserken telefonuna mesaj geliyor ve hızlıca açıyor. Açıkçası anaokulu ile evden ilgilenmeye çalışıyor. Hemen iş hayatına atılmak istemedi ve hep Armağan ile birlikte oldu.

"Yeter artık ya!" Telefonu fırlatırcasına oturduğum koltuğa atıyor ve bana dönüyor.

"Yine mi şikâyet?" diyorum tahmin ederek.

Canfeda işlerin başında olmayınca biraz savsaklama söz konusu. Hâlbuki hamilelik döneminde birçok kayıt aldı ve bir anda gözde bir anaokulu haline geldi. Canfeda farklı bir yaklaşım ile başladı şu süper yaramaz çocukları aldı okuluna ve hatırı sayılır bir eğitim verdi. Ebeveynleri baya mutlu bu konuda. Süper dadı programı gibi oldu anlayacağınız. Tabii Canfeda eve geçince sıkıntılar yavaş yavaş artmaya başladı. Canfeda eğitim verirken baya kuralcı, çizgilere basmamayı seviyor.

"Bu sefer Açelya yazmış. Gitmem gerekiyor illaki." Bakışlarını bana çeviriyor ve sonra gelip yanıma oturuyor.

"Bir iki saat burada kalabilir misin?"

"Tabii ki bebeğim sorun değil." Ellerini tutuyorum güven veren bir şekilde.

"Onların yerinde olmak istemezdim."

"Sonuna kadar hak ettiler," diyor ve şimdiden iyi bir fırça çekmeye kararlı.

Hastalarım sonunda Ersan'ı yavaş yavaş kabul etmeye başladılar. Benim için biraz da olsa rahatlama sağladı. Hastalarım randevu ile geliyorlar bu yüzden belirli bir sayı var.

Test incelerken kapı yavaşça vuruluyor ve içeriye Canfeda giriyor. Onu beklemiyordum açıkçası ayrıca kızım da kucağındaki pusette etrafa bakıyor.

"Hoş geldiniz," diyorum ve tekrar hastama dönüyorum.

"Testler gayet normal ama bu yaşta kist biraz büyük duruyor. Bir ilaca başlayacağım prospektüsü biraz kalın bu endişe yaratıyor o yüzden açıklamak istedim. Kutu bitince tekrar gelmeniz gerek. Kaybolacağını düşünüyorum ama kaybolmazsa kapalı yöntem ile almamız doğru olur. Ağrı ve kanama olabilir aşırıya kaçmadıkça endişe etmeyin."

"Peki teşekkür ederim."

"Geçmiş olsun," Reçeteyi yazıp hastama uzatırken gülümsüyorum. Hastam çıktıktan sonra ayağa kalkıyorum ve pusetin kopçalarını açıp kızımı kucağıma alıyorum. Canfeda ona açık pembe bir elbise giydirmiş ve başına kurdelalı bir bant takmış. O kadar sevimli ki yemek istiyorum. Bu konuda çok ciddiyim bazen sevgimin sınırları beni bile hayrete düşürüyor.

"Gezintiye çıktık. Senin yanına gelelim dedik." Belli belirsiz bir şeyler mırıldanmaya çalışıyor ama coşkusu fazla bulaşıcı.

"Çok iyi etmişsiniz ama baba biraz yoğun tabii." Eskiye nazaran buna yoğunluk bile denmez. Belli bir sayıda hasta alıyorum. Özel muayene oluyor normal sisteme geçtiğim için.

"Her zamanki gibi."

"Senin de benden aşağı kalır yanın yok hani."

"Bugün için öyle diyebiliriz." Armağan dikkatini steteskopuma veriyor ve elini uzatıyor dokunmak için ama hemen onu durduruyorum. Bana memnuniyetsiz bakışlar atıyor şu hali Canfeda değil de kim sanki. Dualarım kabul olmuş oluyor ve bundan oldukça mutluyum.

O an telefonum çalıyor ve Armağan'ı Canfeda'ya veriyorum. Ersan arıyor, artık danışman hocayım. Tahmin ettiğim gibi hastası hakkında danışmak istiyor. Dosyasına bakmak için aşağıya inmem gerek.

"Geliyorum," diyorum ve Armağan'ı kocaman öptükten sonra odada beklemelerini söyleyip yanlarından ayrılıyorum.

Armağan kucağımda ve ona her gece yaptığım gibi keloğlan türküsü söylüyorum. Gördüğüm rüya bende öyle bir etki bırakmış ki her gece aynı heyecanı ve mutluluğu hissediyorum. Kızım da çok seviyor gevşiyor ve uyumaya daha yaklaşıyor. Tam kendimi kaptırmışım ki kapıda bir hareketlilik hissediyorum. Başımı kaldırıp kapıda bekleyen Canfeda'yı görüyorum. Elindeki telefonu sallıyor.

Acil bir şeye benziyor ve bu yüzden olabildiğince hızlı bir şekilde Armağan'ı yatağına yatırıyorum. Odadan çıktığımda Canfeda hemen telefonu uzatıp hastane diyor fısıltı ile.

"Dinliyorum," diyorum telefonu alır almaz.

"Hocam yirmi beş yaşlarında kadın doğum başlamak üzere ama çok fazla kanaması var." Ciddileşiyorum hemen bu acil bir durum. Hayati tehlike olabilir ve elimi çok hızlı tutmam gerek.

"Geliyorum kan bulmaya çalışın." Telefonumu kapatıyorum ve üstümü değiştirmeye gerek görmeden hemen aşağıya iniyorum. Canfeda da cüzdanımı ve araba anahtarımı getiriyor unuttuğumu görünce.

"Teşekkür ederim canım." Canfeda da anlıyor durumun ciddiyetini.

"Allah yardımcın olsun," diyor ve yanağıma bir öpücük bırakıyor. O da alıştı acil durumlara.

Hastaneye gittiğimde durum sandığımdan daha kötü. Kadının kan grubu zor bulunan türden ayrıca bulunan kanlardaki *cross-match'te* (çapraz karşılaştırma) aglütinasyon görülüyor. Çok inatçı bir durum ve elimi kolumu bağlıyor. Ameliyathanede elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Anne adayının bilinci kapalı takibini hastanede yapmadığım için de ne durumlar yaşadı bilmiyorum. Hamilelikte tespit edilebilirdi ve önlem alınabilirdi. Mecbur bebeği sezaryen ile almak zorundayım. Bu da artı bir risk daha çünkü operasyonda da kanayacak. Her yönden köşeye sıkışmış durumdayım. İçimden deli gibi dua ediyorum. *Lütfen uyan bir kan bulunsun lütfen kan bulunsun*. Derin bir nefes alıp işleri daha da hızlandırmayı deniyorum. Beynim aynı anda birçok duygu ile başa çıkmaya çalışıyor. Kalp atışları düşmeye başlıyor ve o uyarıyı almaktan korkuyorum.

"Hocam nabız düşüyor," Ameliyat hemşiresinin bu uyarısı ile korktuğum başıma geliyor. *Dayan ne olur biraz daha dayan! Bebeğin için dayan!* Biraz da olsa umudum var ne mucizelere şahit oldum ben. Tekrar yapabilirim yeter ki kan çabucak bulunsun. Bebek geldikten sonra hemen işleri düzeltmek için denemeye çalışıyorum ama sanki bu anı bekliyor gibi hiçbir olumlu yanıt alamıyorum. Kan hâlâ yok ve kalbi artık dayanmak istemiyor. Gücünü yitiriyor ve duruyor. Hâlâ umudum var cpr onu hayata döndürebilir. Şahit oldum deneyimledim. Vazgeçmeden tekrar tekrar o atışları tekrar görmek için deniyorum. O iğrenç sesi susturmak istiyorum artık. Olmalı daha çok genç yaşayacağı birçok anı var ve bu anılarının çoğunda bebeği de olacak. Beynim durumu kabulleniyor ama ben hâlâ devam ediyorum her şeyin bittiğini bildiğim halde.

Elektroşok kalbinin tekrar atmasını sağlamıyor. Yarım saattir uğraşıyorum ama olmuyor. O an Rachel'ın sesini kulaklarımda tekrar duyuyorum. *Elimizden geleni yaparız ama her zaman son sözü Tanrı söyler.*

We do our best but last word belongs to the God

Bırakıyorum istemsizce, zaman anlamını yitiriyor o an. Denedim elimden gelenin fazlasını yapmaya çalıştım ama olmadı. Hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım, hiç bu kadar kanayan vaka ile de karşılaşmamıştım. Gözlerim kadının yüzüne odaklanıyor. O kadar genç ki...: Gözlerimi kapatıyorum ve durumu kabullenmek için kendime zaman veriyorum. İlk hasta kaybım değil son da olmayacak biliyorum ama her zaman ilk gibi hissettiriyor.

Gözlerimi tekrardan açtığımda ellerime bakıyorum. Steril eldivenin beyaz kısmı kalmamış ellerim parlaklığını yitiren kırmızı tonunda. Saate bakıyorum içeriye gireli tam bir saat olmuş. O zaman yaşıyordu ama şimdi hayatta değil.

Ağlayan bebek sanki durumu hissediyor. Uzun zamandır bu duyguyu yaşamamıştım ameliyathanede. Çaresizlik insanın elini kolunu öyle bir bağlıyor ki, üzerinden atmanız çok zor oluyor.

"Hocam..."

"Hocam..." Hemşire ile göz göze geliyoruz. Son olarak yapmam gereken bir şey kaldı.

"Ölüm saati 23.50..."

Geri geri gidiyorum ta ki duvarı sırtımda hissedene kadar. Bacaklarım beni taşımıyor ve yere çöküyorum yavaşça. İntörnken korktuğumda malzeme odasında aynen bu şekilde oturup sakinleşmeyi beklerdim ama o zaman bu kadar çaresiz değildim. Beni neden bu kadar etkilediğini çok iyi biliyorum. Şu an evde uyuyor olmalı. En son bıraktığımda öyleydi kızım.

"Elinizden geleni yaptınız hocam." Hemşire Hanım beni teselli etmeye çalışıyor ama isyanım kendime değil, kadere de değil.

"Hiç bu kadar inatçı vaka ile karşılaşmadım." Dalgın dalgın karşıma bakıyorum. Kendimi toplamam gerek ama yapmak istemiyorum.

"Allah'ın takdiri kanlar uyuşmadı." Bu cümleyi duyunca ani bir öfke hissediyorum içimde. Her şeyi kadere bağlamak doğru değil. Önlem en büyük silahtır, tedaviden çok daha ucuzdur ve sonucu kötü bitmez.

"Önlenebilirdi doktoru önceden bunu görebilirdi." İçimde büyük bir öfke alevleniyor. Öğrenciyken kanamadan ölen anne adaylarının Türkiye de hâlâ çok fazla olduğunu söylemişlerdi. Hatta bir makale bile okumuştum konu ile alakalı. Önlem ile bu güzel bebek annesiz kalmayabilirdi. Öte yandan ani de gelişmiş olabilir diye beni uyarıyor aklım. Neresinden düşünürseniz düşünün bir hayat sona erdi ve geri dönüşümü yok.

"Bebek?" diyorum hatırlayarak. Şu an sadece onun için bir şeyler yapabilirim.

"O iyi süt bulmaya çalışacağız." Başımı sallıyorum ve hemşire ile göz göze geliyoruz. Bana tuhaf bakıyor ama bilmiyor ki dışarıya çıkmak istemediğimi.

"Ben biraz burada kendimi toplamaya çalışacağım." *İnsan anne baba olmadan anlamıyormuş.* Beni çok kötü bir yerden çarptı kalbimin içinden vurdu. Bir baba olarak Canfeda'nın olmayışını düşünmek bile büyük bir acıyı beraberinde getiriyor. Oysaki sadece bir düşünce. Sadece bir düşünce.

Ben otururken hastamı götürüyorlar. Garip ama yüzünde huzurlu bir gülümseme var sanki. O bakış gözümün önünden gitmiyor. Bir müddet daha oturduktan sonra derin bir nefes alıp yerimden kalkıyorum. Adımlarım çok yavaş, üzerimi değiştirirken gerçeği görüyorum. Her yerim kan olmuş bu görüntüyü hemen atmak istercesine hızlanıyor hareketlerim ve ameliyat önlüğünü eldivenlerini hızlıca çıkarıp atıyorum.

Ameliyathaneden çıktıktan sonra hesap vereceğim bir aile bekliyorum ama kimse yok. En azından eşi olmalı diye umuyorum ama koridor boş ve sessiz. Servise iniyorum hızlıca, açıkçası merak ediyorum da. Gözlerim Nesrin'i arıyor personel odasında. Belki de bugün nöbetçi değildir.

Etrafa bakınıyorum ve bir ebe tuhaf halimi görüyor karşıdan gelirken.

"Bir şey mi istediniz hocam?"

"Annesi vefat eden bebek... Ailesi yok mu babası en azından? Ailesine haber verilmemiş mi?"

"Bir arkadaşı geldi şu an bebekle sanırım. Anne ve babası yetiştirme yurdunda büyümüş. Babası askermiş ve iki ay önce şehit olmuş." Gerçek iliklerime kadar işliyor ve ürperdiğimi hissediyorum. İçimdeki hüzün daha da artıyor. Koca bir hayata annesiz ve babasız doğmak...

"Bebek nerede peki?" Bana odayı gösteriyor ve odaya girdiğimde Nesrin'i burada görüyorum. Yanında bir kadın var, ağladığını görünce daha da tuhaf oluyorum. İçimde derin bir üzüntü var konuşmak en son istediğim şey ama bebek için bir şeyler yapmak istiyorum.

"Siz arkadaşı mısınız?" diye yavaşça sorunca gözler bana odaklanılıyor. Kadın yavaşça başını sallıyor. Nedensizce açıklama yapmak istiyorum.

"Elimden gelenin fazlasını yaptım ama olmadı. Üzgünüm... Başınız sağolsun."

"Annesi de onu doğururken ölmüş şimdi de kendisi... Ah Amine! Ne kadar da şanssız yavrum..." Daha fazla orada kalamıyorum. Bir an önce çıkmak istiyorum burası beni boğmaya başlıyor. Nesrin'in arkamdan geldiğini görüyorum hızlıca yürürken.

"Hocam gelin biraz dinlenin," diyor ve personel odasına götürüyor çünkü beni çok iyi tanıyor. Bir bardak su veriyor ama rahatlamanın yolunu gözlerimdeki yaşlar buluyor.

"Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim." Birine anlatmam gerek bu duygudan kurtulmam için.

"Biliyorum hocam ama yapılacak bir şey yok." İçimi çekiyorum ve sudan yavaşça bir yudum alıyorum. Bebeğin hem annesiz hem de babasız olması üzüntümü katlıyor. Onu Canfeda ile bağdaştırıyorum. Her şey gözüme çok daha şeffaf görünüyor. Canfeda'nın neler yaşadığını hiçbir

şekilde anlayamamışım. Korkuları çok gerçekçi gelmeye başlıyor.

"Çok zor bir vakaydı elinizden geleni yaptınız." Yaşların akmasına izin veriyorum. Beni bir nebze olsun rahatlatıyor. En son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyorken kendime bir tane daha sakinleştirici arıyorum. Elim cebime gidiyor ve telefonumu alıyorum. Hızlıca Canfeda'yı arıyorum. İçimi en iyi ona açacağımı bu duyguyu sadece onun götüreceğini düşünüyorum.

"Levent," diyor hemen ama bir müddet konuşamıyorum. İçimi çekiyorum ve o an onun da anladığını anlıyorum hattın diğer ucunda.

"Ben çok kötüyüm," demeyi başarıyorum çünkü beni hiç böyle görmedi ve görmesini de istemiyorum. İşin garibi onu sakinleştiren taraf hep ben oldum ve ilk defa ondan böyle bir şeyi istemek garip geliyor.

"Sakin ol," diyor çünkü şaşkın ve sadece aklına ilk bu geliyor artık onu çok daha iyi tanıyorum.

"Geliyorum," diyor ve telefonun kapatıyor.

Elim yüzüme gidiyor ve yaşları hızlıca savuşturuyor. Kendimi toplamak adına sudan biraz daha içiyorum. En azından Canfeda yanımda olacak iyi gelecek diye düşünüyorum. Karşımda beni inceleyen mesai arkadaşlarımı görüyorum. Açıkçası beni bu halde görmelerini de umursamıyorum. Daha altı aylık bir kızım var ve hep onu o bebeğin yerinde olsaydı diye düşünüp kendime işkence ediyorum. En sonunda derin bir nefes alıp suyu bitiriyorum ve odadaki lavaboya gidip su çarpıyorum yüzüme. Şimdiden daha iyi hissediyorum.

"Kolosturum bulundu mu?" diyorum Nesrin odaya girdiğinde.

"Evet bir anne kabul etti ama süt anne bulamadık."

"Bebek için ne yapılabilir?" İçimde atamadığım bir düğümü çözmek istiyorum ve o yol da bebeğe yardım etmek.

"Sosyal hizmetler arandı devlet bünyesine alınacak." Başımı sallıyorum ve düşünmemeye çalışıyorum.

Hiçbir vaka beni böyle etkilememişti. Evet ölüm bizim için önemini yitiriyor alışıyoruz. Hiçbir zaman ailenin acısını tam anlayamıyoruz. Zamanla çok sıradan geliyor ve çabuk kabul ediyoruz ama bugün ben eski Levent değilim. İlk hasta kaybını intörnken görmüştüm. Buna benzer bir vakaydı. O zaman da kendime gelememiştim. Birkaç gün yemeden içmeden kesilmiştim. Şimdi de öyleyim ama ufacık bir bebeğin bu kadar yapayalnız kalmasına kalbim dayanmıyor. O an ne kadar da şanslı olduğumu düşünüyorum. Canfeda'nın korkusu çok mantıklı gelmeye başlıyor. İnsan düşünce evresindeyken gerçeği tam kavrayamıyor.

"Levent." Kapıdan Canfeda'nın sesini duyunca hızlıca yürüyüp ona ulaşıyorum ve sımsıkı sarılıyorum. Ne olduğunu çoktan anlamış durumda tabii o büyük gerçeği bilmiyor.

"Geçecek..." diyor ve sırtımı okşuyor yavaşça.

"Çok zordu," diyorum yavaşça ve başımı saçlarının arasına gömüyorum. O kadar iyi geliyor ki, şimdiden iyi hissediyorum. Bir müddet öyle kaldıktan sonra aklım başıma geliyor ve geri çekiliyorum. Aslında o bebeğe yardımımız dokunabilir.

"Canfeda bebeği emzirmeyi kabul eder misin?"

"Ederim tabii ama ailesi belki istemez." Derin bir nefes alıyorum gerçeği anlatmak için.

"Annesini doğumda kaybettik. Babası ise..." Duraksıyorum çünkü Canfeda'nın da acısına dokunmuş olacağımı biliyorum.

"Babası..."

"Babası iki ay önce şehit olmuş." Bir an afallıyor çünkü bunu beklemiyordu.

"Bebek nerede?"

Ne kadar zor bir an olsa da gülümsemeyi başarıyorum. Kabul edeceğini adım gibi emindim. Bir yardımım dokunacağı için de içim biraz daha rahat. Canfeda ile bebeği alıp bir odaya geçiyoruz. Hiç süt problemi yaşamadı ve şimdi

bunu dert edecek bir yanı da yok. Sütü olmasa bile deneyeceğini biliyorum. Kucağına aldığında bebeği inceliyor.

"Ne kadar da güzel bir bebek." Yavaşça bebeğin yüzünü okşuyor şefkatle ve aç olduğunu hatırlayınca hemen emzirmeye başlıyor. Neyse ki bebek Canfeda'yı kabul ediyor. O da en az benim kadar suskun. Hatta Nesrin bebeği almak için geldiğinde bile o sessizlik devam ediyor. Düşünceli bir hali var bir şey söylemek istiyor ama bir türlü de söyleyemiyor sanki.

O kadar yorgunum ki kafa yormak benim için çok zorlaşıyor. Eve gittiğimizde de sadece dinlenmek istiyorum. Biliyorum ki sabah kalktığımda çok daha iyi olacağım. Hatta başımı yastığa koyduğumda bile o rahatlamanın dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Canfeda da geliyor ve başını omzuma koyuyor elim ise elini buluyor. Nefes alışından bir şeyler anlatmak istediğini anlıyorum. Sonunda düğüm çözülüyor ve anlatmaya başlıyor.

"Ben çocukken hep ne kadar şansız olduğumu düşünürdüm çünkü bazı şeyleri idrak edemiyordum. Babamın durumunu büyüdükçe anladım ve bunun çok yüce olduğunu gördüm çünkü herkes böyle bir tercih yapamazdı. Annem o tercihe her zaman saygı duymuştu. O yüzden her zaman iyikim hep o olmuştu. Şu an görüyorum ki annem benim için bir hediye gibi. O bebeğe o hediye verilmedi. Ben çok şanslıyım..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece ona daha da sıkı sarılıyorum.

"Şimdi onunla aynıyız aslında. Annelerimiz yok babalarımız şehit... O şerefe ulaştığını bilmiyor ve zorlukları da. Aynı şeyleri yaşamasını istemem. Hatta o benden daha da kötü olacak. Olmaz... İzin vermem." Birden fazla ciddileşiyor ve dediklerini anlamlandırmaya çalışıyorum. Doğrulup ona bakıyorum. Gözlerinde garip bir parıltı var. Büyük bir merhamet ve sevgi. Sözlerinden neyi ima ettiği gayet açık sadece bir an hiç bunu düşünmediğim aklıma geliyor.

"Canfeda aynı şeyi mi düşünüyoruz?" Kendinden o ka-

dar emin ki beni oldukça şaşırtıyor. Canfeda'dan bahsediyoruz. Daha iki sene önce çocuğu olmasından deli gibi korkan kadındı. Şimdi ise bambaşka bir kadın var karşımda. Olgun, galiba onu şu an bu şekilde tanımlayabilirim.

"Onu biz büyütelim Levent. Onu yanımıza alalım. Annesi babası ve altı ay daha büyük olan bir ablası olsun." Bana heyecanla bakıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Söz olarak belki çok kolay duruyor ama büyük bir sorumluluk ayrıca. Kesinlikle maddi manevi yönden bir eksiğimiz yok ama bir anda karar verilebilecek bir olay da değil.

"Canfeda bu çok büyük bir karar. Bir anda böyle bir şeye karar vermek bence doğru değil."

"Sen istemiyor musun?" Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum, heyecanını yardım etme isteğini anlayabiliyorum.

"Tabii ki böyle bir şeyi isterim."

"O zaman neden?

"Belki de senin bu hızlı değişimine ayak uyduramıyorumdur."

"Benden şüphen mi var?

"Hayır ama kolay olmayacak Canfeda."

"Bu zamana kadar ne kolay oldu ki..."

"Tamam sabah Derya Abi ile konuşacağım o prosedürleri daha iyi bilir." O kadar kararlı ki benim küçük tereddütümü bile alaşağı ediyor. Evet kulağa garip geliyor ama Canfeda anne olduktan sonra fazla değişti.

"Ne oldu?" Yüzümün düşünceli olduğunu fark ediyor ve açıkçası ona şimdiden anlatmak daha iyi. Olumsuz bir sonuçta Canfeda çok üzülür.

"Canfeda bir takım prosedürler var sanırım. Sabah sosyal hizmetlerden memurlar gelecek hastaneye."

"Biz ona bakabilecek durumdayız. Maddi durumumuz iyi, mesleklerimiz ve ailemiz..."

"Biliyorum bu yüzden Derya Abiden yardım alacağım." Sırma'yı almaları kısa sürmüştü diye hatırlıyorum ama Sırma büyük bir çocuktu.

"Sabah ilk iş onu arayacağım."

41

"Her zorlandığında pes mi edeceksin?"

Kendimi garip bir şekilde suçlu hissediyorum. Doğru olanı yaptık mı diye düşünüyorum. Canfeda en doğrusunun bu olduğunu söylüyor ama onu bu düşünceli halde görmek benim kalbimi yaralıyor. Neşeli bir çocukken böyle düşünceli bir çocuğa dönüşmesi beni korkutuyor. Amine'ye her şeyi en başından itibaren anlattık. Baya zor bir andı bizim için ama erkenden öğrenmesi onun için çok daha iyi olur diye düşündük. O günden beri böyle. Canfeda ona zaman vermemi söylüyor, doğal olarak bir kabullenme sürecine girecek. Benden beklenilmeyecek şekilde ben daha düşkünüm Amine'ye.

"Hayır ama..." Yine o boncuk gözleriyle bakıyor ve üzgün olmasına dayanamıyorum. Onun anlamasına yardımcı olmalıyım yoksa çok daha farklı algılamasından korkuyorum.

"Bunu sen üzül diye anlatmadık gerçeği bilmen gerekiyordu."

"Onları da görmek isterdim."

"İsteğin çok normal ama gerçek bu. Ayrıca bu senin baban olduğumu ve seni çok sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Seni çok seviyorum." Bana kocaman sarılıyor ve içim bir nebze rahatlıyor. Onu kucağıma alıyorum ve her zaman ki gibi bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum.

"Onlar her zaman seninleler, bunu her unuttuğunda ismini hatırla." Başını sallıyor ve yanağına kocaman bir öpücük bırakıyorum. Canfeda ile ortak karar aldık ve ona biyolojik anne ve babasının ismini birlikte verdik. *Amine Ferhan Öztürk...*

"Artık yürüyorlar!" Armağan koşarak odaya girerken o kadar heyecan dolu ki Amine'nin de modunu değiştiriyor. Geçen gün hamile bir köpek bulduk bahçemizde ve ona güzel bir ortam hazırladık. Yavrularını burada doğurdu. Amine ve Armağan sürekli onlarla ilgilendiler.

"Gerçekten mi?" Hemen kucağımdan atlıyor Amine.

"Evet Amine gel birlikte bakalım." Armağan oldukça anlayışlı bu aralar normalde o mavi gözler kıskançlık ile dolduğunda ikna etmesi çok zor oluyor.

"Baba sen de gelmelisin çok tatlılar," diyor heyecanlı bir şekilde Armağan.

"Biraz işim var bebeğim ama bitirdikten sonra geleceğim."

"O zaman çabuk yapmalısın." Şu hali o kadar Canfeda'ya benziyor ki, onu kendime çekip yanağından öpüyorum. Amine'yi de öptükten sonra hızlı bir şekilde odadan çıkmalarını izliyorum.

Kendi kendime gülümserken masanın üstünde duran sorumluluklarım ile göz göze geliyorum. Notları sisteme girmem gerek ama önceki aşırı çalışkan Levent değilim ailesine aşırı düşkün bir babaya dönüştüm diyebiliriz. Muayenelerim oldukça az ders yüküm biraz daha fazla ama her şey akademik olarak tam istediğim gibi.

"Hâlâ oturuyor musun?" Canfeda sıkıcı müdüre ruhuna bürünmüş durumda, kafasını kapıdan içeriye sokmuş bana bakıyor.

"Ben sana yardım etmiştim," diyorum göz kırparak.

"Küçük Levent'ten başımı kaldırırsam yardım ederim." Çoğu kişiye göre o küçük Levent, anneme göre ise kesin. Küçüklüğüme aşırı benzediğini söylüyor. O yüzden kimse ona Kahraman diye ismi ile hitap etmiyor. Eminim oğlum büyüdüğünde bu duruma oldukça bozulacak.

"Şu an uyuyorken çok iyi bir zaman değil mi?"

"Bilmem düşünmem gerek."

"Oğlum benim gibiyse ne suçu var? Bu dünyaya bir kopyamı bırakmaktan dolayı onur duyuyorum." Canfeda

kahkahalarla gülüyor. Artık çok sık yaptığı bir şey. Bu halini o kadar çok seviyorum ki, kolundan hızla çektiğim gibi onu kollarıma alıyorum.

"Sen iflah olmazsın değil mi?"

"Bu halimi sevdiğini sanıyordum." İkimizin aynı şeyi düşündüğünü gözlerinden anlıyorum ve dudaklarımızı birleştiriyorum. Evet yaşım kırk olmuş olabilir, üç çocuk babası olmuşta olabilirim ama bu benim ben olduğumu değiştirmiyor.

Evet hanımlar haklısınız, bence bu dünyada benden çok daha fazla olmalı...

SON